

CATHY KELLY

Pentru totdeauna

CHIC

„O lectură obligatorie pentru numeroșii fani ai lui Kelly; o poveste caldă, impresionantă.“

Daily Mail

„Debordează de emoții, suferințe și idealuri... personaje realiste și atrăgătoare care se confruntă cu evenimente ce le vor schimba viața.“

Ireland on Sunday

„O narațiune optimistă despre felul în care viața o poate lua razna.“

YOU Magazine

„Romanul demonstrează capacitatea autoarei de a scrie cu putere de pătrundere și cu bunătate despre femei și relațiile lor; un roman luminat de interludii umoristice de bună calitate.“

Irish Independent

Colecția CHIC este coordonată de Bogdan-Alexandru Stănescu.

Cathy Kelly, *Always and Forever*

Copyright © 2005 by Cathy Kelly

All rights reserved

© 2009 by Editura POLIROM, pentru prezenta traducere

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4 ; P.O. BOX 266, 700506

București, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, ap. 33 , O.P. 37 ;

P.O. BOX 1-728, 030174

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

KELLY, CATHY

Pentru totdeauna / Cathy Kelly ; trad. și note de Natima Mîndrilă. – Iași : Polirom, 2009

ISBN: 978-973-46-1507-0

I. Mîndrilă, Natima (trad.)

821.111-31=135.1

Printed in ROMANIA

CATHY KELLY

Pentru totdeauna

Traducere din limba engleză
și note de Natima Mîndrilă

POLIROM
2009

Cathy Kelly s-a născut la Belfast, în Irlanda de Nord, a crescut la Dublin și și-a început cariera ca jurnalistă la unul dintre cotidienele importante irlandeze, lucrând câțiva ani ca reporter și editorialist, apoi specializându-se pe cronică de film. Romanul ei de debut, *Woman to Woman*, a apărut în 1997, iar de atunci a scris încă zece romane de succes care au intrat în topul celor mai bine vândute cărți în Marea Britanie și Irlanda și au fost traduse peste tot în lume. Romanul *Someone Like You*, publicat în 2005 (*Cineva ca tine*, în pregătire la Editura Polirom), a primit premiul Parker RNA pentru cel mai bun roman de dragoste al anului. În 2005 Cathy Kelly a fost numită în funcția de Ambasadoare a Irlandei pentru organizația UNICEF, ocazie cu care a vizitat statele Mozambic și Rwanda. În cadrul UNICEF s-a implicat în proiecte care aveau ca scop îngrijirea copiilor orfani sau afectați de virusul HIV. În prezent trăiește în Wicklow împreună cu partenerul ei de viață și cu cei doi fii gemeni ai lor.

Pentru totdeauna (2005) are ca subiect viața obișnuită dintr-un orașel al Irlandei, nelipsită de probleme, ambiții, eșecuri sau deznodăminte imprevizibile. Trei dintre locuitoarele din Carrickwell știu foarte bine ce-și doresc de la viață: ambițioasa Mel vrea carieră și familie; Daisy cea iubitoare, un copil cu partenerul ei de viață, care înseamnă totul pentru ea; iar Cleo cea pătimașă intenționează să-și ia diploma universitară și să preia conducerea hotelului familiei. Asta până când peisajul se schimbă dintr-odată, iar visele le sunt năruite. Dar Carrickwell, cuibărit în umbra Muntelui Carraig, e un loc străvechi și magic. Și când Leah, o femeie cu propriile frământări launtrice, își face apariția în micuța comunitate, datorită unor împrejurări neprevăzute, Mel, Daisy și Cleo sunt aduse laolaltă – și-și găsesc curajul de a descoperi ce e cu adevărat important pentru ele, pentru totdeauna...

Lui Dylan și Murray

Prolog

Femeia stătea la fel de neclintită ca munții ce o înconjurau, uitându-se la priveliștea oferită de reședința Mount Carraig : grădinile bătute de vânt, năpădite de buruieni și cărăruia întortocheată care cobora spre micul lac. În spatele ei se înălța chiar Muntele Carraig. Rob, agentul imobiliar, îi spusese că, în irlandeză, „Carraig“ înseamnă „stâncă“ și exact asta era – o stâncă spectaculoasă ce domina un lanț de munți mai mici, numiți „Cele patru surori“, care-și înălțau spinările spre sud-vest.

În fața ei se întindea Carrickwell, agitatul oraș comercial ce-și luase numele de la cel al muntelui, străbătut de firul argintiu al Râului Tullow. De acolo, de sus, putea să distingă șerpuirea blândă a străzii principale, mulțimea de case, magazine, parcuri și școli și catedrala medievală din centru.

Cu un sfert de secol înainte, Carrickwell fusese un târgușor adormit, destul de aproape de Dublin, dar rămânând totuși, din multe puncte de vedere, o comunitate rurală. Timpul și creșterea prețurilor la case îl transformaseră într-un oraș activ, care-și păstrase însă atmosfera liniștită.

Unii spuneau că asta se datorează vechilor drumuri ale păstorilor, care se întretăiau acolo. Druizii, primii creștini, refugiații din motive religioase – cu toții veniseră pe rând în Carrickwell și se stabiliseră la umbra binevoitoare a Muntelui Carraig, unde puteau să-și găsească un adăpost și să prindă puteri datorită apei pure a izvoarelor de munte.

Pe o coastă din partea stângă a muntelui se aflau ruinele unei mănăstiri cisterciene, acum punct de mare atracție pentru turiști, acuareliști și arheologi. Mai existau și ruinele unui turn în care călugării se urcaseră în mare grabă, cu ajutorul unor scări din frânghie, ca să se ferească din calea invadatorilor.

În partea cealaltă a orașului, aproape de hotelul Willow, frumușel, dar cam dărăpănat, se afla un mic cerc din piatră despre care arheologii credeau că este o rămășiță a unei așezări a druizilor. Mystical Fires, un magazin mic din oraș unde se vindeau tot soiul de obiecte artizanale, de la cristaluri și cărți de tarot, până la „prinzătoare de vise”¹ și broșe sub formă de îngeri, înregistra în preajma solstițiului de vară vânzări record la cărțile despre druizi.

În perioada Crăciunului, turiștii migrau inconștient de la Mystical Fires spre Holy Land, o mică librărie creștină de unde puteau cumpăra înregistrări cu cânturi gregoriene, cărți de rugăciuni, delicate agheasmatare Hummel și rozarii din sedef.

Proprietarele celor două magazine, două adorabile doamne septuagenare, fiecare devotată crezului ales, nu simțeau nici cea mai mică supărare ori invidie în perioadele când vânzările scădeau în funcție de sezon.

— Roata norocului se învâртеște după legea ei, spunea Zara de la Mystical Fires.

— Dumnezeu știe ce e mai bine pentru noi, aproba Una de la Holy Land.

Datorită acestor emanații spirituale, deasupra orașelului Carrickwell plutea o puternică senzație de pace care-i atrăgea pe oameni într-acolo.

1. *Dreamcatcher*, obiect artizanal amerindian ce imită o pânză de păianjen, cu decorații din mărgеле de lemn și pene, despre care se spune că alungă visele urâte și le atrage pe cele frumoase.

Fără îndoială că această aură o atrăsese pe Leah Meyer la reședința Mount Carraig într-o dimineață rece de septembrie.

Cu toate că purta un pulover gros din lână pe sub vechea jachetă de schi, Leah simțea cum îi pătrunde frigul în trup. Era obișnuită cu clima fierbinte și uscată a Californiei, unde vremea rece înseamnă 20°C și posibilitatea de a folosi mai puțină cremă de protecție solară. Aici însă clima era cu totul diferită și frigul neobișnuit îi trezea dureri în tot trupul. „Încep să-mi simt vârsta“, își spuse ea tremurând, deși știa foarte bine că toată lumea se miră de cât de tânără pare.

Avusese întotdeauna multă grijă de ea, dar vremea trece și, până la urmă, nici o cremă nu mai reușește să-i înlăture urmele. Cu câțiva ani în urmă trebuise să recurgă la o discretă operație estetică la ochi și frunte, pentru a-și recăpăta chipul sculptat cu finețe pe care îl avusese. „E foarte posibil să arăți la șazeci de ani de parcă ai fi împlinit patruzeci, cu condiția să cunoști chirurgul plastician potrivit“, zâmbi Leah în sinea ei.

Cât despre durerile de la încheieturi, putea să le rabde o vreme, fiindcă, în sfârșit, găsise locul pe care-l căuta de ani de zile pentru a-și construi centrul spa. Carrickwell și reședința Mount Carraig erau perfecte. Și, în starea în care se afla, aerul nu-i mai părea rece, ci doar curat și purificator.

— Calm, zise ea în cele din urmă întorcându-se către agentul imobiliar care rămăsese, politico, ceva mai la distanță. Țasta e cuvântul pe care-l căutam. Nu simți cum te cuprinde calmul într-o clipită când stai aici?

Rob, agentul imobiliar, cercetă cu privirea dărăpănătura care era reședința Mount Carraig și se întrebă cine trebuia să se ducă la psihiatru: el, sau americanca elegantă cu care venise. El vedea doar niște ruine în mijlocul naturii sălbătice, care se

aflau în arhiva agenției lui de peste patru ani, fără ca măcar o dată să se fi interesat cineva cât de cât serios de ele.

Mă rog, fuseseră câțiva inși care veniseră să arunce o privire, atrași de descrierea lirică redactată de un fost angajat care avea un talent neîndoielnic de a face sită de mătase din proverbiala coadă de câine.

Această elegantă reședință familială din secolul al XVIII-lea, pe vremuri cămin al celebrilor Delaney din Carrickwell, este construită în somptuosul stil clasic, având încăperile fabuloase și plafoanele înalte caracteristice perioadei. Larga alee cu pietriș mărunț și porticul măreț amintesc de epoca romantică a trăsurilor trase de cai, iar grădinile pline de trandafiri, la adăpost de adierea răcoroasă a munților, au nevoie doar de mâna unui grădinar priceput pentru a-și recăpăta frumusețea de odinioară. Priveliștea frumuseții aspre a Muntelui Carraig și a văii de la poalele lui nu are pereche, iar impunătoarea alee, mărginită de rododendroni plantați cu peste o sută de ani în urmă, duce până la maiestuosul Lac Enla.

Aiureala asta avusese fără îndoială efect asupra doamnei Meyer, fiindcă văzuse casa pe site-ul firmei și acum se afla la fața locului, evident captivată. Rob își dădea seama când clienților le plăcea un loc : nu-l mai băgau în seamă pe el, ci își concentrău toată atenția asupra proprietății și începeau să-și imagineze mobila lor umplând camerele și râsetele familiei lor răsunând în grădină. Femeia din fața lui dădea toate semnele că fusese fermecată. Mai avea și o mulțime de bani, căci agentul o văzuse sosind de la aeroport într-o mașină neagră lucioasă, cu linii armonioase și suple și cu șofer. Trebuie spus

că nu se îmbrăca precum o milionară – purta blugi, o jachetă căptușită foarte obișnuită, de culoare albastră, pantofi crem moi, simpli și nu avea nici o bijuterie.

Era greu să-ți dai seama câți ani are. Lui Rob îi plăcea să încadreze în timp proprietățile și oamenii : o casă din secolul al XVIII-lea ; un bungalow din anii '70 ; un cumpărător bogat, om de afaceri, la vreo patruzeci și ceva de ani. Dar îi era imposibil să estimeze vârsta femeii pe care o însoțea. Cu o statură zveltă și elegantă, păr mătăsos, castaniu și ochi mari, de culoare închisă, putea să aibă orice vârstă între treizeci și șaiszeci de ani. Tenul măsliniu, lipsit de riduri radia de sănătate și femeia părea foarte mulțumită de ea însăși. Probabil că abia trecuse de patruzeci de ani...

— Îmi place foarte mult casa, spuse Leah, pentru că n-avea nici un rost s-o ia pe ocolite. O cumpăr.

Îi strânse mâna lui Rob și-i zâmbi. Acum, că luase hotărârea, simțea cum o cuprinde un sentiment de împăcare.

Se simțise obosită atâta vreme, dar, în clipa aceea, ardea deja de nerăbdare să se apuce de treabă. „Centrul spa Mount Carraig“? „Centrul spa de pe stâncă“? Va găsi ea numele. Un nume care să sugereze ideea de port sigur și nu un loc unde femeile plictisite ar veni să-și vopsească unghiile de la picioare, iar bărbații ar putea face câteva lungimi de bazin, sperând să scape prin înfometare de efectele atacurilor nemiloase ale Timpului.

Nu. Centrul ei spa va avea ca misiune să-i facă pe oameni să se simtă bine, începând cu interiorul și sfârșind cu exteriorul. Va fi un loc în care oamenii să vină când se simt epuizați, fără vlagă și nu știu unde altundeva să se îndrepte. Vor putea să înoate în bazin și să uite de toate, să stea întinși pe rogojina pentru masaj și să simtă cum dispar grijile din mintea lor, odată cu durerile din corp. Apa înviorătoare a pâ râului ce coboară din munte, trecând prin

fața casei, și energia liniștitoare din aer emanată de uriașul Carrickwell îi vor reînsufleți și-i vor tămădui.

Magia unui loc similar îi redase pe vremuri o oarecare liniște și seninătate interioară. Numele locului aceuia era Cloud's Hill, de la vechea denumire dată de indieni dealului pe care fusese construit și, pe neașteptate, Leah își dădu seama că numele acela s-ar potrivi perfect și cu locul ales de ea.

Celălalt Cloud's Hill, unde învățase să se bucure din nou de viață, se afla în alt colț al lumii, dar știa bine că și locul unde era acum avea o vrajă aparte. Iar cu centrul spa pe care plănuia să-l construiască, ar putea să facă pentru alți oameni ceea ce făcuse primul Cloud's Hill pentru ea. Faptul de a dărui ceva la rândul ei era felul în care spunea „mulțumesc”; visase la construirea unui centru spa ani de zile, dar nu găsisese până atunci locul ideal. Calculele făcute în minte o duseră la concluzia că, dacă începea lucrările imediat, centrul avea să fie gata peste un an, cel mai târziu un an și jumătate.

— Vreți... vreți să spuneți că veți cumpăra casa? întrebă Rob, uluit de rapiditatea cu care fusese luată decizia.

— Exact, îi răspunse Leah cu voce blândă și cu chipul senin.

— În cazul ăsta, trebuie să sărbătorim! zise el plin de ușurare. Fac eu cinste.

Capitolul unu

Ianuarie, un an și jumătate mai târziu.

Mel Redmond își trânti pe podeaua cabinei servieta italiană din imitație de piele, închise cu zgomot capacul vasului de toaletă, se așază și începu să sfâșie celofanul ce împacheta perechea de ciorapi licra gri închis, cu grosime de zece den. Graba o făcea neîndemânică. A naibii țiplă! Oare toate pe lumea asta erau făcute ca să împiedice accesul copiilor?

În sfârșit, țipla cedă și ciorapii se desfășurară ca o jurubiță mătăsoasă, luxoasă. La micul magazin de lângă sediul Companiei de Asigurări de Sănătate Lorimar nu se mai găseau ciorapi negri sau gri închis – ridicol, zău, dat fiind faptul că magazinul se afla fix în centrul zonei cu birouri din Dublin –, așa că Mel trebuise să fugă până la buticul exclusivist de lângă bancă și să scoată din buzunar năucitoarea sumă de 16 euro pentru o pereche. Celor pe care-i avea în picioare li se duseseră mai multe fire tocmai în ziua când directoarea executivă a agenției se adresa angajaților de rang inferior.

De când lucra în domeniul relațiilor cu publicul, Mel învățase unul dintre principiile esențiale ale femeii cu serviciu: dacă arăți bine, oamenii te remarcă; dacă ești șleampătă, vor observa doar neglijențele – fie că e vorba de dermatograful întins în jurul ochilor, de lacul de unghii sărit sau *Doamne sfinte, ia uită-te la rădăcina părului!*

În orice caz, Hilary, directoarea departamentului de marketing și publicitate de la Lorimar și șefa lui

Mel, s-ar fi făcut probabil albă ca varul sub fondul de ten Elizabeth Arden dacă Mel ar fi comis crima de a apărea la ședință cu ciorapii rupți.

Mel spunea în glumă că atunci când va crește mare, vrea să fie ca Hilary : mereu organizată, și nu doar dându-și toată silința să *pară* organizată, având pentru cazurile de urgență o rezervă de pastile împotriva durerilor de cap, ciorapi și parfum în servietă – care era italienească, dar din piele adevărată.

Servieta ei din imitație conținea și ea ceva rezerve de urgență – jumătate de baton de ciocolată, un absorbant cu învelitoare de plastic ruptă, un paracetamol zdrobit, câteva pixuri fără capac și o cutiuță cu stafide pentru copii mici, atât de uscate încât păreau că vin direct din mormântul lui Tutankamon. Bibliile alimentației copiilor până-n trei ani proclamau stafidele drept excelente pentru o gustare, însă Mel descoperise că tabletele de ciocolată erau mult mai bune pentru preîntâmpinarea unei crize de furie în supermarketul de acasă, din Carrickwell.

„Mai punem o bilă neagră la capitolul «mamă catastrofală», îi plăcea lui Mel să-i spună în glumă Vanessei, colega ei de la marketing. Cele două glumeau adesea că ar fi mame rele, cu toate că ar fi omorât pe oricine îndrăzneala să le numească astfel.

Mel spunea că atunci când ești mamă și ai și serviciu, trebuie să faci haz tocmai de lucrul de care ți-e teamă. Unicul scop al vieții ei era să se asigure că Sarah, fetița ei în vârstă de patru ani, și Carrie, de doi ani și jumătate, nu suferă din pricina mersului ei la serviciu. Dacă ținea de ea, nimeni nu va putea să spună vreodată despre Mel Redmond că lasă de dorit în vreunul dintre lucrurile pe care le face.

Își iubea slujba la Lorimar, muncea cu dăruire și își jurase cândva să ajungă până la patruzeci de ani unul dintre directorii de publicitate ai companiei.

Doi copii schimbaseră însă toate acestea. Sau poate că ea se schimbase fiindcă avusese copiii. Ca

în povestea cu oul și găina – nu putea să spună cu siguranță ce se întâmplase mai întâi.

Rezultatul era că împlinise patruzeci de ani, postul de director de publicitate era un țel care se îndepărtase mai mult în loc să se apropie, iar ea se chinuia să țină în aer toate mingile cu care jongla. Pe lângă faptul că-i făcuse sânii să se lase, maternitatea avusese și efectul de a-i pleoști ambiția.

„Când o să cresc mare, vreau să fiu femeie de afaceri, cu servietă și birou“, proclamase Mel în scris la vârsta de unsprezece ani, într-o compunere.

— Nu ești tu cea mai isteață fetiță? spusese tatăl ei când venise acasă cu premiul pentru compunere. Ia uitați-vă la asta! se mândrea el de față cu toate rubedeniile la proxima mare reuniune de familie, ridicând în sus caietul umplut cu scrisul îngrijit, înclinat al lui Mel. E leită taică-său, micuța noastră Melanie! Are minte să mai dea și la alții!

Tatăl lui Mel și-ar fi dorit să meargă la universitate, dar îl împiedicase lipsa de bani, așa că potențialul fiicei sale îi stârnea o mare bucurie.

— Nu vrei deloc să te măriți? întrebasese cu uimire bunica ei. Dacă te măriți, poți avea o casă frumoasă și copilași și poți fi foarte fericită.

Mel, căreia îi plăcuseră întotdeauna lecțiile de istorie în care fetele aveau voie să meargă la luptă în loc să stea acasă și să vadă de gospodărie, întrebă simplu:

— De ce?

Tatăl ei încă mai considera istorioara foarte amuzantă și o repeta cu regularitate, povestind cum hotărâse fiica lui, încă de pe când era copil, că-și va construi o carieră.

Mel îl iubea pentru faptul că se arăta atât de mândru de ea, dar ajunsese să urască povestea aceea. Mică fiind, presupusese că dacă ești deștept, asta înseamnă că poți să obții tot ce vrei. Acum însă știa mai bine.

Ajunsesese să aibă două slujbe – cea de mamă și cariera la Lorimar și, chiar dacă toată lumea credea că se descurcă, ea simțea că n-o face pe nici una așa cum trebuie. Standardele pe care și le impunea erau amețitor de înalte.

A treia latură a trinității, căsătoria, nu era un lucru pentru care să fi avut timp să facă eforturi constructive conștiente, ci mergea pur și simplu de la sine, în urma impulsului inițial.

„De unde știe o mamă cu serviciu când are partenerul ei de viață orgasm?” spunea un email primit recent de la o fostă prietenă din facultate. „Îi dă el telefon s-o anunțe.”

Era cea mai amuzantă glumă din câte auzise Mel în ultimul timp, amuzantă într-un fel isteric și cinic, dar nu putea s-o spună nimănui, în nici un caz soțului ei, Adrian, căci el ar fi putut să-și dea seama cât de apropiată de realitate era.

În menajul lor, interludiile amoroase ocupau același nivel de importanță ca timpul petrecut în doi (zero) sau băile îndelungi, cu produse de aromaterapie care elimină stresul (tot zero).

Speranța ei arzătoare era că, dacă nu spune nimic și înseninează atmosfera casei zâmbindu-le mereu voios lui Adrian, Carrie și Sarah, nimeni nu va observa locurile în care afecțiunea și atenția ei ajunseseră să se cam subțieze.

„Împarte responsabilitățile, acordă-ți un timp pentru tine și nu-ți lăsa familia să te creadă o superfemeie”, gângureau în reviste articolele despre stresul la care sunt supuse mamele care lucrează.

Din anii în care lucrase cu jurnaliști, Mel știa că aceste articole sunt scrise fie de tinere pline de farmec, așezate la câte un birou și pentru care noțiunea de copii era vagă, fie de mame care lucrau în regim de colaborare și-și concepeau articolele pe masa de bucătărie, între dusul și adusul copiilor de la școală, și care-și dăduseră seama de multă vreme

că nu le poți face pe toate, dar își câștigau un trai decent spunându-le oamenilor că se poate.

Timp pentru mine? Ce naiba înseamnă timp pentru mine? Și cum ai putea să împarți muncile casnice și cumpărăturile săptămânale cu două fete de vârstă preșcolară și un bărbat care n-are habar să verifice pe etichetele conservelor conținutul de sodiu sau de benzoați?

Își scoase grăbită ciorapii deșirați și-i îndesă în geantă înainte să-i îmbrace cu greu pe cei noi. După ce mai trase o dată de partea elastică de sus care-i pătrundea în carnea coapsei precum un garou, își lăsă în jos fusta de culoarea prunei – moda sezonului trecut de la Zara, croită ca să arate a Gucci – și ieși valvârtej din cabina de toaletă, oprindu-se în fața oglinzii ca să-și aranjeze cu degetele părul scurt și blond. Rădăcinile trădau culoarea naturală mai mult decât accepta bunul-gust și ezitau la limita dintre stilul *funky* și cel „mă doare-n cot”. Încă o sarcină de trecut pe listă.

Măcar nu-și arăta deocamdată cei patruzeci de ani și asta era grozav, căci n-avea nici timp, nici bani pentru Botox. La optsprezece ani fusese un chin să pară mai tânără decât era; părea cu patru ani mai mică și era obligată să-și arate legitimația de student când voia să intre la filme interzise minorilor. Acum, însă, cu doi copii și un șir interminabil de nopți nedormite la activ, era o adevărată binecuvântare.

Natura o înzestrase pe Mel cu un chip delicat, cu bărbie ascuțită, ten deschis și sprâncene arcuite deasupra ochilor migdalați, la fel de albaștri precum cerul după furtună și cu irizări violete în jurul pupilei. Maybelline New York o înzestrase cu gene groase și negre și cu buze a căror culoare vișinie nu se lua prin sărut și ar fi supraviețuit chiar și unui atac nuclear. Simțul umorului îi dăruise o mulțime de riduri fine în jurul gurii, dar nu credea că ar putea

să suporte suferința vreunor măsuri în privința lor. După a doua naștere, în urma căreia fusese obligată să șadă timp de o săptămână pe un colac de cauciuc, renunțase complet la ideea că ar putea să suporte orice fel de cusături în zonele delicate.

Se uită la ceas; era zece și cinci. Fir-ar să fie! Era târziu. Prea târziu ca să mai aștepte liftul. O luă la fugă pe scări în sus, reușind să-și găsească între timp luciul de buze în geantă.

Edmund Moriarty, directorul executiv al Companiei de Asigurări de Sănătate Lorimar, abia își ocupase locul în partea din față a vastei săli de ședințe, dar încă se mai auzea un ușor zumzet de glasuri, așa că Mel putu să se strecoare înăuntru și să se îndrepte spre locul liber din stânga.

Una dintre cele mai mari companii de asigurări de sănătate din țară, Lorimar fusese lider de piață vreme de douăzeci de ani, dar, în ultima vreme, apăruseră o mulțime de firme noi de profil, internaționale, făcând competiția mai strânsă. Întrunirea din acea zi era o ședință pentru stabilirea strategiei pe care trebuia s-o adopte Lorimar spre a face față cu succes amenințării reprezentate de concurență.

În mod normal, ședințele de strategie erau destinate personalului de conducere superior, iar cineva ca Mel, care ocupa unul dintre cele patru posturi de director de publicitate ale firmei, n-ar fi fost invitat să participe. De data asta însă era vorba de o întrunire „pentru ridicarea moralului trupei“, una „care să ne aducă aminte că suntem tot cei mai buni“, după cum spunea Hilary, așa că în sală se aflau și angajați mai mărunți, alături de mărimile companiei. Mel își spuse în sinea ei că singurul lucru care ar înveseli echipa de la Lorimar ar fi o mărire de salariu și angajarea tipului aceluia, top-modelul care prezintă lenjerie intimă Calvin Klein, pe post de comisionar. Îi mulțumea totuși lui Dumnezeu că

se organizase doar o ședință, și nu o partidă de *paintball* – conceptul de sudare a echipei din anul anterior. Bilele alea cu vopsea lăsau niște vânătăi urâte ca naiba.

Edmund Moriarty bătu ușor în microfon ca să atragă atenția tuturor și toate capetele se răsuciră prompt în direcția lui.

— Cum mergem mai departe? Aceasta este întrebarea, începu el cu voce gravă. Lorimar este liderul pieței, dar concurența ne obligă să depunem eforturi.

Cei șaptezeci de oameni prezenți în sală ascultau cu atenție. Mel luă un carnețel din servietă și scoase capacul de la stiloul din aur și onix pe care-l primise în dar de la părinții ei când împlinise patruzeci de ani. Cu toate că scrisese data pe prima pagină și-și privea țintă șeful, mintea îi era deja la pagina următoare. Prima foaie era gata să fie acoperită cu perlele pline de înțelepciune ale directorului executiv, în așa fel încât să pară concentrată asupra ședinței. Cealaltă conținea lista lucrurilor pe care trebuia să le facă în ziua aceea – o zi al cărei număr de ore se împuțina pe măsură ce Edmund vorbea cu afectare despre lucruri cunoscute deja de toți cei prezenți. Pe listă se aflau următoarele:

Discurs pentru prânzul oficial al Forumului de Publicitate.

De analizat în amănunt fotografiile pentru broșură.

De sunat ziaristul de la *Sentinel* în legătură cu cazul psihiatric.

De cumpărat șervețele obișnuite, șervețele umede și legume.

Pui, fasole și iaurt pentru fete.

De vorbit cu Adrian în legătură cu ziua de sâmbătă. Mama lui? Pe a mea nu o pot ruga.

De cumpărat ciorapi!!!

Costum de zână – de unde se poate cumpăra?

Mel ştia bine : capacitatea de a îndeplini simultan mai multe sarcini era un mod de viaţă care le permitea mamelor cu serviciu să-şi păstreze locul de muncă şi să menţină bunul mers al lucrurilor în căminul familial.

Îşi vedea colegele că se concentrează – sau cel puţin că se prefac – la ceea ce spunea Edmund. Chipul lui Hilary avea acea expresie senină care însemna că ascultă cu toată concentrarea, dar Vanessa privea în gol undeva în direcţia şefului, încercând în acelaşi timp să scrie un mesaj pe telefonul mobil. Vanessa avea un fiu de treisprezece ani, pe nume Conal, şi se părea că băieţii de treisprezece ani sunt şi mai greu de ținut sub control decât două fete care încă n-au împlinit cinci.

Vanessa, cea mai bună prietenă a lui Mel din companie, era o femeie divorţată. Aveau aproape aceeaşi vârstă, le caracteriza acelaşi simţ al umorului şi recunoscuseră una faţă de alta, între patru ochi, că a găsi un echilibru între serviciu şi viaţa de acasă era un lucru de zece ori mai dificil decât munca propriu-zisă pe care o făceau la Lorimar.

— Dacă şefii ar şti cât de pricepute suntem la făcut patru lucruri deodată – de pildă să găsim un meseriaş care să repare maşina de spălat, să programăm activităţile de după şcoală, să ne aducem aminte să cumpărăm alimente şi să stingem incendii la birou –, am fi promovate cât ai clipi, spunea Mel cu o săptămână înainte, pe când îşi savurau amândouă prânzul lunar în oraş, un adevărat festin, la restaurantul thailandez cu chelneri tineri şi arătoşi.

— Da, dar dacă ne-ar promova ar trebui să stăm chiar şi mai târziu la serviciu şi ne-am simţi şi mai vinovate din cauza asta. Aşa că de ce să încercăm să spargem plafonul de sticlă ? Pardon, plafonul vinovăţiei, râse Vanessa făcând aluzie la o glumă mai veche de-a lor.

Plafonul promovării, decisesele ele, nu este făcut din sticlă în cazul mamelor care lucrează, ci din vinovăție maternă.

— Sau poate un plafon cu poleială, adăugă Mel gânditoare. Arată grozav de la distanță, dar de aproape se vede că e fals. Ca sânii cu implahturi, pufni ea privind în jos spre propriii sânii, care încăpeau într-un sutien cu mărimea modestă 34B. Mi-aș dori să am bani și curaj ca să-i refac.

— Of, termină cu văicăreala despre sânii tăi! mormăi Vanessa. Sunt bine așa cum sunt.

— Da, dacă „bine“ înseamnă căzuți până la genunchi, atunci sunt grozav de bine, replică Mel zâmbind cu gura până la urechi. În orice caz, ar trebui să nu mai folosim cuvântul „bine“. Știi de la ce vine? De la Buimacă, Irascibilă, Nesigură și Emotivă.

— Asta-s eu, anunță Vanessa. Data viitoare când mă întreabă cineva ce mai fac, o să răspund că sunt „bine“.

De câte ori auzea de problemele pe care le avea Vanessa cu băiatul ei, Mel se simțea puțin vinovată, căci, prin comparație, propria-i situație era ușoară. Amânase aducerea pe lume a unui copil până la o vârstă mai matură, ceea ce a însemnat că atunci când a rămas însărcinată, la treizeci și cinci de ani, a fost pregătită să treacă la viața de familie, stabilă, și la rolul de mamă. În schimb, prietena ei observase cele două liniuțe albastre ale testului de sarcină la douăzeci și patru de ani.

În plus, Mel avea un soț cu care să împartă toate responsabilitățile vieții de familie, pe când Vanessa, un fost soț care avea o nouă soție, o nouă familie și nici un interes față de greșelile tinereții, cu excepția încercărilor de a se sustrage de la plata pensiei de întreținere pentru Conal. Ce-i drept, mașina de spălat și uscătorul de rufe continuau să constituie un mister pentru Adrian, care încă mai trăia cu impresia că spiridușii umpleau frigiderul cu alimente în timpul

noptii. Cu toate acestea, era acolo, lângă ea, un adult cu care ea putea să împartă poverile parentale. Nimeni din cei care-l văzuseră făcând un puzzle cu Carrie sau modelând dinozauri din plastilină cu Sarah n-ar fi putut să nege că este un tată grozav, înzestrat cu incredibil de multă răbdare. Dinozaurii făcuți de Mel arătau întotdeauna ca niște melci gigantici.

Avea noroc și cu supravegherea fetițelor. Grădinița „Micii tigrișori“ de lângă parcul Abraham, situată pe una dintre străzile cele mai frumoase din Carrickwell, mărginită de copaci, era un loc excelent pentru copii. Mel auzise povești îngrozitoare despre grădinițele cu program prelungit : prunci alergici la produse lactate cărora li se dădea lapte ; copii de doi-trei ani care se alegeau cu mușcături urâte din partea celor mai mărișori... Dar la „Micii tigrișori“ nu fuseseră niciodată probleme de felul acesta. Ce se va întâmpla însă când Sarah va merge la școală ? Mel hotărî cu înțelepciune că-și va face griji în privința asta când va veni vremea.

Trecu în revistă lucrurile minunate din viața ei. Mulți oameni ar fi omorât pentru ceea ce avea ea – o slujbă grozavă, un soț minunat și două fete nemaipomenite. Sigur, nu-i rămânea prea mult timp pentru ea însăși, dar tot mai reușea să-și acorde un răgaz din când în când. În plus, muncea, lucru la care jurase să nu renunțe atunci când va avea copii. Cu alte cuvinte, trăia visul femeii moderne, nu-i așa ?

O oră mai târziu, Edmund Moriarty continua să peroreze cu înfocare.

— Nouă ne pasă, declară el pe ton cântat. Acesta e mesajul pe care trebuie să-l transmitem fiecărui client al nostru : companiei Lorimar îi pasă !

Mel înclină aprobator din cap, la unison cu ceilalți : Ne pasă – mesaj recepționat, o, conducător glorios !

Când privirea pătrunzătoare a lui Edmund trecu peste ea, asemenea reflectoarelor puternice care

mătură lagărele de prizonieri în căutare de evadați, reîncepu să scrie sânguincioasă în carnet și-și contractă mușchii pelvieni, așa cum învățase să facă la singura oră de Pilates la care participase; măcar să se aleagă cu ceva în urma ședinței ăsteia.

Contractă mușchii pelvieni și rămâi așa până numeri la zece. Gimnastica Pilates avea mare succes și chiar figura pe site-ul de sănătate al companiei – de care se ocupa și Mel – ca modalitate excelentă de a-ți recăpăta forma fizică. Își dorea și acum să fi reușit să meargă mai mult de o oră la gimnastică după naștere, dar se întorsese la serviciu după trei luni de la venirea pe lume a lui Sarah și la două luni după cea a lui Carrie și de atunci pur și simplu nu-și mai găsisese timp pentru Pilates. Așa că mușchii ei pelvieni n-aveau decât să fie la fel de pleoștiți ca și sânii.

În cele din urmă, Edmund tăcu din gură și Mel reuși să scape și să se întoarcă la biroul ei. O așteptau șaptesprezece mesaje vocale, toate legate de serviciu, cu excepția ultimului:

— Bună, Mel, sunt Dawna de la „Micii tigrișori“. Voiam doar să-ți amintesc că mâine Sarah are zi de mers la grădina zoologică, așa că o să aibă nevoie de haine mai călduroase. Carrie poate să meargă și ea, dacă vrei, dar dacă plouă nu-i luăm pe cei mici. Știu că nu e cea mai potrivită perioadă a anului, însă tigrii siberieni vor mai fi ținuti doar o săptămână și le-am promis copiilor că-i ducem să-i vadă. Costă cincizeci de euro pentru amândouă – asta acoperă transportul cu autobuzul, taxa de intrare și masa de prânz. Sau douăzeci și cinci de euro, dacă merge doar Sarah. Ne vedem diseară. La revedere!

Mel mai adăugă o însemnare pe listă: „Zi la grădina zoologică pentru fete. Să-i las bani lui Adrian“.

Miercurea dimineața le ducea Adrian pe fete la grădiniță. În celelalte patru dimineți ale săptămânii făcea Mel asta, înainte de a se urca în trenul care o ducea din Carrickwell la Dublin, unde-și avea

Lorimar sediul, dar în zilele de miercuri, departamentul de marketing și cel de publicitate aveau o ședință matinală, așa că Mel trebuia să ajungă la birou mai devreme. Își amintea că, într-o vreme, trezirea de miercurea era o adevărată pacoste, fiindcă trebuia să-și pună ceasul să sune la șapte în loc de șapte și jumătate. Asta se întâmpla înainte de nașterea fetelor și înainte să se mute în Carrickwell. Acum, trezirea la șapte însemna o adevărată lenevie, căci Carrie se trezea în fiecare dimineață, veselă și vioaie, la ora șase.

— Bună, mami, ciripea ea când Mel intra grăbită, cu dușul făcut, dar tot somnoroasă, în camera întunecoasă, tapetată cu imagini cu ursulețul Winnie.

Era greu să fie morocănoasă când fețișoara aceea radioasă se ridica zâmbind spre ea, cu ochii strălucind în anticiparea zilei ce începea și când mânuțele durdulii se întindeau, cerând să fie ridicată din pat. Cu toate că avea doi ani și jumătate, nu-i plăcea să se dea singură jos din pătuț, spre deosebire de sora ei mai mare, care începuse să facă asta de la doi ani, dar Mel știa că schimbarea se poate produce de la o zi la alta.

Dimineața devreme era una dintre perioadele favorite ale zilei pentru Mel. Bucuria pură, nealterată, de a fi împreună cu fetițele ei, sărutările de bună dimineața pe care le primea de la ele, plăcerea copilărească cu care întâmpinau noua zi — toate astea îi dădeau putere să meargă mai departe.

Nici un parfum din lume nu era la fel de minunat ca aroma pielii de copil dimineața, un miros magic de biscuiți speciali, șampon și de omuleț pur. Lui Carrie îi plăcea să fie ținută în brațe și voia măcar cinci minute de alint înainte de a accepta să fie îmbrăcată, iar Mel se simțea de cele mai multe ori împărțită dureros între dorința la fel de mare de a se cuibări cu fetița în brațe și conștiința faptului că timpul curgea implacabil.

Sarah era o persoană foarte matinală și-și bombarda mama cu întrebări la micul dejun.

— De ce este Barney mov?

Asta era de o vreme întrebarea ei favorită. Mel trebuia să găsească explicații amuzante în timp ce umbla grăbită prin bucătărie, pregătind micul dejun pentru toți patru.

— Pentru că a căzut într-o budincă mov și i-a plăcut așa de mult, că nu s-a mai spălat. Acum sare în budincă mov în fiecare zi.

— Mami, ce mai prostioară! chicotise Sarah în dimineața aceea.

Carrie, care își venera sora mai mare, chicotise și ea.

Așezată la biroul ei, într-unul dintre separeurile ce ocupau etajul al treilea al clădirii Lorimar, Mel întinse mâna și atinse rama din scoici a fotografiei în care Adrian, Sarah și Carrie zâmbeau radios spre ea. Cele trei persoane pe care le iubea cel mai mult din întreaga lume. Cele trei ființe pentru care făcea tot ceea ce făcea.

Își petrecu următoarele două ore lucrând la site, stimulată de două cești de cafea și un baton *Twix*. Gustarea de prânz era pentru oamenii care aveau timp să-și facă sandviciuri dimineața, înainte să plece de acasă, sau bani pentru cele vândute cu suprapreț de individul care făcea turul birourilor la ora amiezii.

În timp ce-și bea a doua cafea, Mel se uită la listă și încercui încet cuvintele „grădina zoologică”. Ea și Adrian o duseseră pe Sarah pentru prima oară la grădina zoologică atunci când avea doi ani. Momentul în care îi poți arăta copilului tău tigri și elefanți adevărați, după ce i-a văzut atâta vreme în cărțile cu poze, este unul dintre reperele vieții de părinte. Se întrebă câți părinți nu mai reușesc să facă lucruri de acest fel. Câte mame pierdeau excursia, ca apoi să citească în jurnalul grădiniței: „Carrie a văzut lei, morse și purceluși în Țarcul cu animale de

mângâiat. A mâncat o înghețată și s-a supărat când a văzut maimuțele, pentru că făceau gălăgie. A fost fetiță cuminte!“.

După ce-și termină prânzul, revăzu cele mai recente pagini ale site-ului, verificând fiecare rând și fiecare fotografie cu privirea vigilentă a unui șoim. Luna trecută se făcuse o greșeală imensă, din cauza căreia un paragraf despre noile proceduri de înlocuire a articulațiilor soldului se strecurase într-un articol pe tema disfuncțiilor erectile. În birouri se răsese copios și pe înfundate de ideea că „procedurile inovatoare de chirurgie laparoscopică sub anestezie locală ar putea să înlăture necesitatea operațiilor dureroase de înlocuire și ar însemna că pacienții își pot relua activitatea în doar douăzeci și patru de ore de la intervenție“.

— Cred că o grămadă de pacienți de sex masculin și-au jurat să se ferească de doctor când au citit paragraful ăsta! o tachinase Otto de la contabilitate, venit cu cecurile pentru decontarea cheltuielilor. Înlocuirea jucărelei nu-i chiar ceea ce-și dorește să audă un bărbat când are probleme la capitolul respectiv.

Hilary, șefa lui Mel, fusese mai puțin amuzată și n-o interesase câtuși de puțin explicația lui Mel, cum că greșeala apăruse în mod misterios în timp ce proiectantul site-ului lucra la pagina cu pricina. După ea, era vina lui Mel, punct.

— E o greșeală de neiertat! spusese Hilary, campioană olimpică la făcut oamenii să simtă că nu-s buni de nimic, pe acel ton rece de dezamăgire ce provoca mai multă teamă decât dacă ar fi țipat de-a dreptul. Poate că cineva de la proiectare a vrut să facă o glumă infantilă cu asta, dar ar fi trebuit s-o reperezi. Pun rămășag pe prima mea că va apărea în toate ziarele de duminică, la rubrica „Citatul săptămânii“.

Hilary *nu* spusese că Edmund, căruia nu-i scăpa nimic, va da fără îndoială vina pe Mel și că incidentul nu va arăta deloc bine în dosarul ei. Mel știa foarte

bine lucrul acesta. Plus că în dosarul unei mame cu serviciu, greșelile luau proporții de zece ori mai mari. La Lorimar, a fi mamă cu serviciu echivala cu a fi o femeie stigmatizată. Oricât de energică și de ambițioasă fusese înainte femeia devenită mamă, se considera că maternitatea o făcea să nu mai fie stăpână pe timpul ei. A avea un copil era considerat caz de neglijență, iar doi copii însemna deja să-ți cauți necazuri cu lumânarea.

Deși Hilary avea ea însăși trei copii, asta nu ajuta la nimic. În toți anii de când Mel lucra în subordinea ei, n-o văzuse niciodată plecând mai devreme de la serviciu din pricina vreunei urgențe legate de copii sau luându-și o zi liberă pe motivul îmbolnăvirii vreunuia dintre ei.

— Cum o fi reușind oare? întreba Vanessa de fiecare dată în septembrie, când era ocupată până peste cap să-l pregătească pe Conal pentru școală, să cumpere manuale și uniformă, și încerca disperată să-și facă rost de câte o jumătate de zi liberă din când în când, în timp ce Hilary era mereu la biroul ei, urmărindu-i nemilos pe cei care absentau fără să se fi învoit.

— Nu pot fi copii, să știi că sunt roboți, decretă Mel. Asta-i singura explicație.

— Sau poate are un soț care lucrează de-acasă și o bonă la copii plătită mai bine decât directorul de la Microsoft? întrebă Vanessa.

— Să știi că s-ar putea să ai dreptate, a fost de acord Mel.

Spre cinci, după ce se ocupase de toate apelurile telefonice restante, Mel aproape că terminase cu redactarea unui teanc de scrisori. Mai avea de elaborat un raport despre activitatea publicitară a lunii respective pentru Hilary, dar trebuia să plece de la birou cel târziu la cinci și un sfert, altfel pierdea trenul și nu mai ajungea la timp să le ia pe fete de la grădiniță. Va trebui să-și ia hârtiile cu ea și să scrie raportul în drum spre casă.

Douăzeci de minute mai târziu, își schimbă pantofii cu tocuri înalte cu cei cu tocuri joase, pentru navetă, își umplu termosul cu cafea și ieși grăbită în frigul de afară. Cu puțin noroc, avea să fie acasă până la ora șapte.

Se făcuse șapte și zece când Mel parcă mașina pe alee, le ajută pe Sarah și Carrie să coboare și le adună lucrurile. Ca întotdeauna, era o adevărată ușurare să ajungă acasă.

— Carrickwell este un loc atât de frumos și de liniștit! aprobaseră toți prietenii lor când Mel și Adrian renunțaseră la apartamentul lor din cartierul Christchurch ca să se mute la țară, pe vremea când Sarah era doar un ghemotoc în pântecul acoperit cu tricoul larg, de sarcină al lui Mel, pe care scria „Clădire în construcție“. E perfect pentru creșterea copiilor, iar școlile sunt grozave.

Mel și Adrian încuviințaseră la rândul lor și, schimbând o privire în modul acela aproape telepatic al cuplurilor care se cunosc perfect, nu pomeniseră nimic despre numeroasele ocolișuri și ezitări după care ajunseseră să ia acea hotărâre.

Amândoi erau născuți și crescuți în capitală, așa că ideea vieții idilice de la țară nu le părea atât de atrăgătoare precum aveau impresia cei din jurul lor. Alții erau factorii implicați.

Părinții lui Mel se mutaseră din oraș cu zece ani în urmă, într-o căsuță situată la jumătatea distanței dintre Carrickwell și Dublin, ceea ce însemna că mama ei va fi aproape și o va putea ajuta să îngrijească ghemotocul.

În Dublin nu și-ar fi putut permite o locuință cu patru dormitoare, pe o stradă atât de drăguță. În plus, amândoi simțeau că pentru copii va fi foarte bine să trăiască la țară, într-un peisaj ideal pentru picnicurile de familie. Sau cel puțin așa stăteau lucrurile teoretic. În realitate însă, Mel vedea peisajul

rural doar pe fereastra trenului, în drum spre și de la serviciu.

Argumentul decisiv fusese reprezentat de școlile locale. Totuși, acum începeau să simtă că pierduseră trenul în această privință. Sarah și Carrie se aflau pe lista de înscrieri a celor mai bune școli din Carrickwell, însă mafia locală a mămicilor decretase că ar fi trebuit ca numele lor să fi fost înregistrate încă de pe când erau în stadiul de embrioni pentru a avea garantat un loc la cea mai bună dintre ele, Școala Primară Carnegie. Ca să nu mai vorbim de faptul că lecțiile de flaut nu erau incluse în programa școlară de la „Micii tigrișori”. Mămicile responsabile își puneau odorele de patru anișori să cânte Bach la flaut, ca să impresioneze comisia de la Carnegie. Sarah se descurca destul de bine cu butoanele telecomenzii de la televizor, dar Mel bănuia că nu e tocmai același lucru.

Grădina spațioasă din spatele casei cu numărul 2 de pe Goldsmith Lawn fusese lucrul care-i convinsese, în cele din urmă, să se mute în Carrickwell.

— Am putea să plantăm meri în ea, spusese Adrian, frunzărind împreună cu Mel broșura de licitație, când văzu bucata lungă și îngustă de pajiște, cu o magazie cu pereți verzi, cam dărăpănată, în capăt.

— Și am putea să agățăm un leagăn în cireș, spusese Mel cu un oftat.

Își zâmbiseră unul altuia, iar Mel își bătuse ușor cu palma burtica înfloritoare, uitând în mod convenabil că nici unul dintre ei nu e în stare nici măcar să bată un cui în perete fără să stârnească o ploaie de tencuială.

Cinci ani mai târziu, încă tot nu erau meri în grădină și buruienile își întemeiaseră un stat independent în fața magaziei, însă de cireș atârna un leagăn din plastic care-i plăcea grozav de mult lui Sarah.

Fetița cea mare o luă fericită la fugă spre ușa din față, cu rucsacul roz cu buline albe în mână, în

timp ce Mel se lupta în urma ei cu propria-i servietă, cu Carrie și toate lucrurile acesteia.

Ușa din față a casei cu numărul 2 era vopsită în verde lucios și flancată de doi brazi pitici, sădiți în lăzi mari din lemn de aceeași culoare, așezate pe trepte. După ce se mutaseră, Mel și Adrian își petrecuseră timp de două luni fiecare sfârșit de săptămână aranjând grădina din față în așa fel încât să nu necesite prea multă muncă de întreținere și să se potrivească totuși cu cele frumos îngrijite ale vecinilor. Înlocuiseră fâșia îngustă de iarbă cu pietriș bej și amenajaseră la fiecare capăt câte o zonă cu plante decorative și iarbă. Totul părea bine întreținut, însă era doar o iluzie meșteșugită.

În clipa în care deschise ușa, Mel se confruntă cu realitatea. Holul arăta ponosit, zugrăveala cojită și podelele zgâriate aveau mare nevoie de o lună de bricolaj entuziast. În casa lor, totul necesita muncă – dar oare nu se poate spune același lucru despre noi toți? se întrebă ea mohorâtă. Nu găseau niciodată timp suficient. Adrian lucra în domeniul tehnologiei informației, într-o zonă industrială situată la distanță de treizeci de minute cu mașina de casa lor și, cum urma cursuri serale de masterat, n-avea nici măcar o clipă pentru ceva atât de lumesc precum reparațiile – sau distrugerile – din casă.

— Salut! strigă Mel din hol aruncând bagajele pe podea și sărutând-o pe Carrie pe frunte înainte s-o lase cu grijă jos, pe piciorușele-i dolofane.

Nu primi nici un răspuns, dar ușa de la bucătărie era închisă. Sarah și Carrie porniră în goană spre camera lor de joacă, scoțând chiote de încântare. Mel considera că e nevoie de un spațiu în care să fie ținute toate lucrurile copiilor, căci altfel ar fi împânzit toată casa, așa că transformase sufrageria în cameră de joacă, cu masa trasă la perete și cutii mari din plastic roz și violet din care se revărsau jucării. În tradiția rigidă a culorilor clasice folosite

pentru copii, toate obiectele destinate fetițelor aveau nuanțe oribile de roz intens sau violet. Mel tânjea să le vadă înlocuite de niște culori mai potolite.

— S-a stricat mașina de spălat vase, o anunță Adrian în clipa când ea intră în bucătărie cu gențile sport aduse de la grădiniță, în care erau hainele murdare ale fetelor.

Ridicându-și ochii de pe manualele întinse pe masa de bucătărie, își privi soția și-i zâmbi obosit. Adrian avea aspect de scandinav: păr blond, tuns scurt, ochi de un albastru deschis și o piele care reacționa la fiecare rază de soare, astfel că avea mereu o nuanță aurie, spre deosebire de tenul celtic al lui Mel. Sarah și Carrie moșteniseră amândouă părul și pielea tatălui, luând în schimb osatura fină și ochii frumoși ai mamei lor. Pe vremea când se cunoscuseră, Adrian avea un trup de alergător la maraton, în ciuda faptului că se hrănea cu mâncare chinezească luată la pachet și cu pizza. De-a lungul anilor însă, lipsa de exercițiu fizic și apetitul pentru mâncăruri nerecomandate îl făcuseră mai voinic. Bun să te țină în brațe, după cum zicea Mel.

— Ar cam trebui să merg la sală, remarca Adrian câteodată, binedispus.

Asta dacă și-ar fi putut permite mersul la sală.

În drum spre nișa unde instalaseră mașina de spălat rufe, Mel îl bătu ușor pe braț cu un gest afectuos.

— Ești sigur că mașina de spălat vase e stricată?

Defectarea aparatelor casnice însemna să găsești un meseriaș să vină și să le repare, la o oră când este cineva acasă – sarcină ce era la fel de grea precum coregrafia unui spectacol cu *Lacul lebedelor* pe gheață.

— Farfuriile sunt mai murdare acum decât erau înainte de a le pune la spălat.

Adrian făcu semn spre blatul chiuvetei, unde se afla o cană albă, mânjită cu resturi de mâncare.

— Ești sigur că n-a intrat vreo lingură în rotor? întrebă ea cu speranță în glas.

— Mă tem că nu.

Mel porni mașina de spălat rufe, goli cana pentru suc și cutia pentru gustare a lui Carrie, apoi luă geanta cu buline conținând lucrurile lui Sarah, trecând mental în revistă, cu mare iuțeală, toate treburile pe care le mai avea de făcut până să meargă la culcare. Băgă în cuptorul cu microunde puiul cu ciuperci și ardei pentru cina fetelor, puse apă la fiert pentru paste, scoase un șervet de vase curat, și-l aruncă pe cel murdar în coșul de rufe din nișă cu îndemânarea unui baschetbalist profesionist.

— Vezi tu de fete până mă duc să mă schimb? întrebă ea, aflată deja în pragul ușii.

— Da, îi răspunse Adrian cu un aer absent.

Sus, Mel își scoase grăbită hainele de serviciu, îmbrăcând în schimb un pantalon de trening gri și un tricou roșu cu mâneci lungi, flaușat. Își scoase și cerceii, căci lui Carrie îi plăcea la nebunie să-i scoată din urechi și pierduse deja unul frumos din argint săptămâna aceea, apoi coborî în bucătărie ca să termine în trei minute cina fetelor.

Sarah și Carrie se instalaseră deja în brațele tatălui lor, după ce împinseseră cursurile din fața lui, și-i povesteau cum își petrecuseră ziua.

— Am făcut un desen pentru tine, tati, anunță Sarah cu gravitate.

Era fetița tatei și putea face față oricărei drame copilărești atâta vreme cât se afla în brațele lui.

— Ești o fetiță foarte deșteaptă, îi spuse Adrian cu drag, sărutându-i creștetul blond. Arată-mi-l și mie. A, e minunat! ăsta sunt eu?

Sarah dădu din cap cu mândrie.

— Asta-i Carrie, asta-i buni Karen și asta-s eu.

Din fața aragazului, unde amesteca pastele, Mel aruncă o privire spre desen. La fel ca toate celelalte creații ale fetiței, și acesta fusese realizat cu triada

neschimbată de creioane colorate, roz, portocaliu și violet și-i înfățișa pe Adrian, pe Karen, mama lui Mel și pe Sarah, mari și zâmbitori. Carrie, pe care Sarah nu o iertase cu totul încă pentru că s-a născut, avea un sfert din dimensiunile celorlalți – o siluetă ca un băț, pitică. Și nu era nici urmă de Mel.

— Dar mami unde-i? o întrebă Adrian.

Mel, care citise o mulțime despre angoasa de separare, n-ar fi pus o asemenea întrebare; își ținu respirația ca să audă răspunsul.

— Păi e pe altă pagină. E la birou, replică Sarah ca și cum ar fi fost ceva absolut evident, scoțând o altă foaie de hârtie.

De data aceasta, desenul înfățișa o clădire mai mare decât în primul și pe mama ei în fața clădirii, cu servieta în mână. Servieta era aproape la fel de mare ca Mel, dar ea trebui să recunoască totuși că fetița îi desenase părul cu mare fidelitate: pe jumătate blond, pe jumătate șaten și creț.

— Aha, făcu Adrian.

Mel îl simți că se uită la ea cu înțelegere pe deasupra căpșorului blond al lui Sarah și-i răspunse cu o scurtă privire liniștitoare, care-i spunea că se simte bine. Și chiar așa și era – dacă definiția Buimacă, Irascibilă, Nesigură și Emotivă rămânea valabilă.

— Dar mami nu stă la serviciu mereu. În restul timpului e aici și are grijă de noi toți. E o mămică nemaipomenită, insistă Adrian. Ea ar trebui să fie personajul principal în desenul cu familia noastră, nu crezi?

Sarah dădu tăcută din cap și se ghemui în brațele tatălui ei, urmărind cu degetelul conturul părului bunicii, colorat cu galben intens. Buni apărea în desenul familiei, dar mama nu. Mel simți o nouă înțepătură de ciudă, de data asta din pricina mamei ei.

Karen Hogan, o doamnă plină de energie în vârstă de șaizeci și unu de ani, era în același timp arma secretă a lui Mel și o sursă enormă de resentimente.

Karen era întotdeauna gata s-o înlocuiască dacă se îmbolnăveau fetele, ca să nu trebuiască să-și ia zi liberă de la birou, dar mereu gata, fără voia ei, să remarce cât de tare plânseseră după mami – sau nu plânseseră.

Nu că n-ar fi sprijinit decizia fiicei ei de a se întoarce la serviciu, căci era de acord. Atâta doar că fără ea, tot eșafodajul aparent bine încheiat s-ar fi prăbușit și undeva în mintea lui Mel exista ideea că nu așa ar fi trebuit să stea lucrurile. *Ea* ar fi trebuit să poarte întreaga responsabilitate pentru Sarah și Carrie, nu bunica lor. De pildă, amigdalita lui Carrie, cu o lună în urmă. Mel o dusesse la urgență la sfârșitul săptămânii, însă cum starea fetiței nu se ameliorase până luni, buni Karen mersese cu ea la medicul de familie.

— Doctorul spune că s-ar putea să fie nevoie să te gândești la operație, o anunțase ea dimineața, la telefon.

Mel, neliniștită, stătea în fața sălii unde se ținea conferința forumului de sănătate, de la care pur și simplu nu putuse lipsi.

— Spunea că trebuie să treci pe la el, dacă ai timp.

Mel se zbârli auzindu-i tonul. Auzi, *dacă o să am timp!* Cine a stat trează lângă Carrie toată noaptea de vineri? Cine a dus-o sâmbătă cu mașina la urgență și a stat acolo speriată, cântând cântecele pentru copii timp de două ore întregi, până când le-a primit doctorul?

— Cum îndrăznește? se răsti ea. Pun pariu că nu-i trece niciodată prin minte că se poate duce liniștit la cabinet pentru că are acasă o soție care se ocupă de toate!

— Mel, scumpa mea, n-a spus-o în sensul ăsta, se grăbi mama ei să-i răspundă, în defensivă. Ești o mamă extraordinară, o știm cu toții.

Serios? se întrebă Mel în gând. Și cine-o fi *noi*?

— Voia doar să spună că ar trebui să discutați posibilitatea de a-i scoate lui Carrie amigdalele cât e încă mică. Acum, că a împlinit doi ani, poate fi operată și n-ar trebui să amâni prea mult. Cu cât sunt mai mari, cu atât însănătoșirea e mai dificilă.

Mama ei le știa pe toate. De unde vine această înțelepciune maternă? se întrebă Mel. Și oare eu când o voi căpăta?

— E un desen minunat, Sarah, zise ea cu voce egală. O prindem cu un magnet de frigider?

Fetița încuviință fericită și Adrian îi zâmbi soției lui.

Am mai trecut peste un moment dificil, se gândi Mel. Toată lumea credea despre ea că se descurcă foarte bine. Ce ar spune dacă le-ar mărturisi că uneori avea impresia că abia o scoate la capăt?

Îmbăierea fetelor păru să dureze o veșnicie în seara aceea. Lui Carrie îi plăcea mult să facă baie și se juca de fiecare dată cu rățușca ei din plastic de parcă o vedea pentru prima oară, îi turna voioasă apă în cap ca să iasă pe la coadă și să facă aripile din plastic să se miște în sus și-n jos.

— Mama! țipa ea încântată, văzând că aripile se mișcă din ce în ce mai repede. Mama!

Mel râdea și ea, simțind cum scapă de o parte din tensiunea acumulată în timpul zilei. Ce minunați erau copiii mici – mereu entuziaști, mereu gata să se bucure. Spre deosebire de mezină, Sarah era amărâtă și ședea printre balonașele de spumă cu miros de lavandă cu un aer de copil părăsit și ochii mari, albaștri, plini de tristețe.

— Mami, vii mâine la grădina zoologică? întrebă ea în timp ce Carrie stropea în jur, cuprinsă de un entuziasm fără margini.

Mel simți că i se strânge inima. Biata Sarah!

— Știi că nu pot, răspunse ea pe un ton vioi. Mami trebuie să meargă la serviciu, dar și-ar fi dorit mult să vină cu tine.

— Eu vreau să vii! rosti Sarah și, luând unul dintre peștii din plastic ai lui Carrie, îl aruncă în rățușcă.

Peștele rată ținta, dar o lovi pe Carrie în picior, făcând-o să țipe din pricina surprinderii și a durerii. Buza de jos începu să-i tremure.

— Ți-ar plăcea să mergi la fermă cu mami și cu tati, sâmbătă sau duminică? făcu Mel o tentativă disperată.

Ferma, înzestrată cu animale domestice – capre, oi și doi ponei de Shetland – pe care le puteai mângâia și hrăni, era la câțiva kilometri distanță, pe coasta Muntelui Carraig. Ambelor fete le plăcea acolo. Inutil de spus că ferma nu intra în planurile lui Mel pentru acel sfârșit de săptămână, dar vizita ar fi fost posibilă dacă făcea aprovizionarea vineri seara târziu, în loc de sâmbătă.

— Nu vreau fermă! își scutură Sarah cu încăpățănare căpșorul cu păr umed. Vreau mami și grădina zoologică!

Fetița revenea la felul de a vorbi specific copilăriei mici de fiecare dată când era obosită și-și pierdea răbdarea. Mel știa că ar fi trebuit să găsească o explicație mai bună pentru imposibilitatea de a merge la grădina zoologică, dar pur și simplu nu era în stare. Nu mai avea pic de energie.

— Sarah, nu pot să vin cu tine. Mergi cu Dawna, și tu o iubești pe Dawna.

Pentru o clipă, ochii mamei și ai ficei se întâlniră – același albastru candid cu irizații violet închis în apropierea pupilei, care le confereau o profunzime deosebită. În momentul acela, Mel își spuse că Sarah părea matură și cunoscătoare, de parcă ar fi citit epuizarea și vinovăția în ochii mamei ei și ar fi știut că aceasta ar face orice pe lume să poată fi în două locuri deodată, dacă astfel și-ar face fericită fetița. Însă expresia aceea de înțelegere dispăru, înlocuită de incapacitatea copilărească de a înțelege că mami

alegea din nou munca în defavoarea lumii fetei sale. Mel se întrebă de ce le spunea Adrian fetelor că e o mamă grozavă. De fapt, era o mamă de rahat.

— A durat cam mult, remarcă Adrian când ea ajunsese în cele din urmă jos, la opt și zece, cu un braț de haine murdare, prosoape ude și un biscuit pe jumătate mâncat pe care-l găsisese fărâmițat pe mocheta de pe scară.

— Sarah n-a vrut să adoarmă, mormăi Mel.

Dădu drumul rufelor în coșul care arăta, ca prin farmec, oribil de plin din nou și se îndreptă spre frigider, cu gândul să-și ia un pahar cu vin. Dar în frigider nu era vin. Nu așa hotărâseră cu o săptămână în urmă? În zilele de lucru nu vor mai deschide nici o sticlă cu vin, pentru că dacă deschideau, ea bea un pahar în fiecare seară și cu siguranță îi făcea rău. Rău, pe naiba! Unde-i tirbușonul?

Băutura stătea încuiată într-un bufet din sufragerie. Mel scoase o sticlă de Chablis scump, care-i plăcea mult lui Adrian. Îi dădu și lui un pahar, pe care-l luă fără să-și ridice ochii de pe cărți. Lângă el se afla o farfurie cu fasole albă pe felii de pâine prăjită, din care mâncase jumătate. Avea examene în luna mai și învăța pe rupe.

— Minunat vin, mormăi el cu capul îngropat în cursuri.

— Mmm, aprobă ea luând o înghițitură zdravănă.

Mai bun decât cel din sticle cu dopuri metalice pe care obișnuiau să le bea în vremea când încă nu aveau locuri de muncă bune. În fond, trebuie să existe și o compensație pentru munca depusă. În mintea lui Mel apăru o întrebare: oare doar la asta se reducea serviciul ei – la câștigarea banilor? Se ducea la slujbă și plătea pe altcineva să-i crească fetele, doar pentru ca ea și Adrian să-și poată permite un vin bun?

Mel își mâncase fasolea cu pâine prăjită și citea ziarul, atentă doar pe jumătate, cealaltă jumătate

a minții ei așteptând ca mașina de spălat să-și termine ciclul, ca să mai poată pune o tură, când Adrian îi spuse :

— Oh, am uitat să-ți spun că a sunat Caroline când le făceai baie fetelor ; voia să-ți aducă aminte că vă întâlniți toate la crama lui Pedro, joi seara la opt și jumătate, și să te întrebe dacă o poți lua și pe ea în caz că mergi cu mașina.

— Of, la naiba ! bombăni Mel. E ultimul lucru de care am chef săptămâna asta. Și ar trebui să știe că nu merg la slujbă cu mașina.

Caroline era o foarte veche prietenă de-a ei, care locuia într-o suburbie a Dublinului, iar întâlnirea era de fapt petrecerea de Crăciun a grupului lor de prietene vechi, amânată și iar amânată până când, în cele din urmă, hotărâseră s-o facă în ianuarie. Pe vremuri, Caroline și Mel împărțiseră un apartament și lucraseră la aceeași companie, pierduseră nopți întregi petrecând, își comparaseră părerile despre bărbați nepotriviți și visaseră că vor conduce lumea când va veni vremea lor. Acum, Caroline era mama cu normă întreagă a trei copii, o mamă dedicată în întregime acestei misiuni.

Era, așa cum recunoșteau Mel și toți ceilalți, extraordinară ca mamă. Maternitatea se dovedise a fi vocația ei reală, și nu băutul votcilor triple prin cluburi deocheate, cum îi plăcea lui Mel s-o tachineze.

Mel știa că cei trei băieți ai prietenei ei nu mâncaseră nici măcar o dată, când erau în fașă, mâncare de bebeluși cumpărată gata preparată. Dacă-n locul ei ar fi fost oricine altcineva, nu Caroline cea plină de tact, Mel ar fi ajuns să se simtă cumplit de vinovată. Planul ei de a face piure din morcovi proaspăt fierți, cultivați ecologic se dusesse pe apa sâmbetei când se întorsese la serviciu și descoperise că a cumpăra legume cultivate ecologic și a le face piure presupune extrem de multă organizare, pe când să cumperi borcânașe drăguțe cu mâncare pentru bebeluși, cu desene

nostime pe etichete, e mult mai ușor. În orice caz, copiilor le plăceau borcănașele mai mult decât le plăcuse orice piure trecut de ea prin sită cu multă grijă.

Caroline spusese cu seninătate că asta ține de alegerea fiecăreia. Ei îi plăcea să stea acasă cu copiii, să facă prăjiturile ornate și să invite la ceai alți neastâmpărați de vârsta fiilor ei, însă acest mod de viață nu era pentru toată lumea.

— Tu mergi în fiecare zi la birou, Mel, și transformi idei și planuri în fapte concrete. Una dintre noi trebuie să țină sus stindardul activității profesionale și, dacă tot nu sunt eu aceea, aș vrea să fii tu. Doar să nu ne uiți pe noi, prietenele tale vechi și modeste, când vei primi Premiul Nobel pentru servicii aduse în domeniul afacerilor sau mai știu eu în ce.

— Încetează! o rugase Mel. Mă faci să plâng.

Însă nu reușea să înțeleagă de ce nu-și reluate Caroline serviciul, acum că băieții mergeau toți la școală. Oricum, n-aș întreba-o așa ceva, își spusese în gând în timp ce forma numărul de telefon al prietenei ei.

— Bună, Caroline, îmi pare rău că n-am putut vorbi, dar era ora de baie.

— Știu, Mel, am sunat la o oră nepotrivită. Dar n-am vrut să te deranjez la serviciu. Ce mai faci?

După voce, Caroline părea relaxată și fericită și, dintr-un motiv sau altul, asta o irită pe Mel mai mult decât ar fi fost capabilă să recunoască. Caroline renunțase la o slujbă excelentă ca să stea acasă și să se uite la desene animate pe Disney Channel – ar fi trebuit să fie plictisită și arțăgoasă, nu fericită.

— Suntem grozav de bine cu toții, minți Mel. Excelent.

Se opri, sperând că o neașteptată schimbare de planuri amânase din nou ieșirea de joi seara. Ea n-ar fi îndrăznit s-o amâne din nou, cu toate că dorea din tot sufletul. Cum de acceptase să iasă seara târziu, într-o zi lucrătoare și încă într-o săptămână

atât de aglomerată? Va trebui să meargă la restaurant direct de la birou și să se întoarcă acasă cu ultimul tren. În plus, nu le va vedea seara pe Sarah și Carrie.

— În legătură cu seara de joi... reluă ea.

— Vine Val, iar Lorna moare de nerăbdare să iasă, zise Caroline. Ai crede că n-a mai fost nicăieri de secole, dar știu absolut sigur că au fost plecați de Revelion. Va fi nemaipomenit! Cred că o să-mi pun cămașa roz cea nouă, știi care, ți-am spus de ea. E superbă, dar se cam mulează, așa că probabil ar trebui să-mi pun un furou pe dedesubt, pentru că dacă-mi iau doar sutien, o să se vadă prin cămașă. Am încercat-o azi de două ori și tot nu sunt sigură dacă o îmbrac sau nu. De fapt, am încercat-o și pe cea crem, imprimată, despre care ți-am povestit, și s-ar putea să rămân la ea. Nu la fel de elegantă, dar... Totuși, cea roz îmi place mai mult.

Mel își imaginează o clipă cum ar fi să ai cu adevărat timp să te hotărăști cu ce te îmbraci dacă ieși într-o seară, în loc să trăiești panica obișnuită, de ultima clipă, care o cuprindea pe ea dimineața și o făcea să fugă sus și să scoată la rezezeală din dulap o bluză mai strălucitoare pe care să și-o pună în servietă și s-o îmbrace înainte de a pleca de la birou, ca să dea puțină culoare ținutei sobre de serviciu.

— Ce zici, merge cea roz sau e prea tinerească pentru mine?

Oare li se întâmpla și altora să vrea să-și ucidă prietenele cu mâinile goale, sau numai mie? se întreabă Mel. Se transformase oare într-o scorpie bătrână și înspăimântătoare, acum că avea toate lucrurile despre care spusese pe vremuri că și le dorește, ca de pildă și o slujbă bună?

— Tu ce părere ai? N-a spus pe vremuri tipa aia de la *Vogue* că rozul este bleumarinul Indiei sau așa ceva...? Totuși, mătase roz-bombon pe o femeie de treizeci și nouă de ani nu e oare cam mult?

— Rozul sună grozav, spuse Mel aton.

— Bine, atunci o îmbrac pe aceea. Crede-mă, abia aștept să ne vedem! Uneori chiar ai nevoie să ieși din casă și să-ți dai seama că afară e o întreagă lume, nu-i așa?

— Sigur, fără nici o îndoială.

— A mai rămas vin? o întrebă Adrian când o văzu închizând telefonul.

— Da, dar n-ar trebui să bem așa mult în timpul săptămânii. Putem termina sticla mâine, zise Mel și-și dădu seama îngrozită că folosea același ton împăciuitoare cu care le vorbea fetelor.

Mai rău era însă faptul că Adrian nu părea să bage de seamă.

Crama lui Pedro era genul de local unde mergeau oamenii de la Lorimar în pauzele de masă când doreau ceva mai mult decât jumătatea de oră obișnuită în care înfulecau un sandvici. Era un local italian modern, cu mese luminate slab de lumânări unde se puneau la cale comploturi, se încheiau afaceri și unde, din când în când, oamenii beau prea mult vin din cauza serviciului, a vieții de familie, a facturilor sau a tuturor acestor motive la un loc.

Lui Caroline, Lorna și Val le plăcea mult localul pentru că le amintea de viața lor dinainte de a deveni mămici, când ieșeau în oraș ca să ia prânzuri prelungite și să pună la cale cine știe ce stratageme împreună cu colegile lor, în timp ce chelnerii tineri și arătoși așteptau mereu pregătiți în spate, destupând sticle de Frascati și mirosind bacșișuri generoase. Exact aceleași motive pentru care lui Mel nu-i plăcea deloc.

— Oo, cocteiluri! strigă Lorna imediat ce intrară pe ușa restaurantului, joi seara.

Înșfăcă lista de băuturi acoperită de plastic laminat și o citi cu voce tare, entuziasmată. Când ajunse pe la jumătate, o pufni râsul.

— Cine vrea un *Slippery Nipple*¹? întrebă ea amuzată.

Caroline și Val râseră și ele.

— Pentru mine vin, zise Val cu regret. Altfel, nu mă mai trezesc dimineată.

— Și pentru mine, spuse Caroline cu gândul că trebuia să ducă a doua zi băieții la școală.

— O, zău așa, relaxați-vă! Beți o...

Lorna cercetă lista.

— O Votkatini, un Manhattan, ba nu! Un Pink Lady, ca să se asorteze cu cămașa ta. Dar tu, Mel? Sunt sigură că serviciul îți cere să mergi la evenimente mondene în fiecare seară. Spune-ne și nouă, mămicilor bătrâne și plictisitoare, care e băutura la modă în ultima vreme?

Mel își dădu seama că-și ținea în continuare mâinile încheștate pe poșetă, atât de strâns, încât i se vedeau tendoanele. Încă mai era crispată din pricina stresului acumulat toată ziua și-i lipsea călătoria cu trenul, familiară și amortitoare, care o liniștea. Își așază ușurel poșeta pe banchetă, lângă ea și încercă să intre în atmosfera serii. N-avea de gând să se lase enervată de Lorna.

— Evenimentele mondene ale corporației sunt puține și rare în ultima vreme, spuse ea calm. În plus, nu beau niciodată în asemenea ocazii, așa că nu sunt persoana nimerită pe care s-o întrebi despre ultimele băuturi în vogă. O să beau și eu vin, dar numai un pahar. Măine dimineată am o ședință, devreme...

— Voi, indivizii ăștia cu munci de conducere nu știți să vă relaxați, o întrerupse Lorna. Haideți, mai întâi bem un cocteil fiecare, doar unul, și după aceea ne cumințim, bine?

După ce li se aduseră cocteilurile, discuția trecu la subiectul „școală”. Lorna era implicată intens în

1. În traducere literală, „sfârc lunecos”.

comitetul părinților de la școala unde învățau băieții ei și, în timp ce beau al doilea cocteil, Mel află uluită că prietena ei, Caroline, se înscrisese într-o grupare națională care milita în favoarea unei implicări mai intense a părinților în activitățile școlilor primare.

— Ce frumos din partea ta să faci asta! zise Val cu vinovăție în glas, în timp ce amesteca absentă cu paiul în paharul cu White Cranberry Ice, o licoare letală care aluneca prea ușor pe gât. Și eu ar trebui, dar...

O privi pe Mel ca și cum ar fi fost amândouă în aceeași situație.

— E așa de greu să-ți găsești timp, nu-i așa? Mă mai duc și acum la Weight Watchers¹, dar mai am doar trei kilograme de dat jos.

Își ridicară toate paharele în cinstea ei și-i spusă că arată minunat.

— Mulțumesc, le răspunse ea radioasă. Dar trebuie să-mi fac timp pentru câte o plimbare lungă de trei ori pe săptămână și-apoi, cu toate activitățile astea extracuriculare pe care le au copiii, ca gimnastica – apropo, v-am spus că Maureen s-a înscris? Are antrenamente de două ori pe săptămână; de unde timp și pentru altceva? încheie ea aruncând încă o privire scurtă de complicitate în direcția lui Mel.

Dar Mel nu răspunse privirii ei. Nu putea. Nu exista comparație între ea și Val. Singura ocupație a lui Val era aceea de mamă, douăzeci și patru de ore pe zi, și dacă nu avea timp să se implice în comitetul părinților pentru că era ocupată cu coptul fursecurilor cu roșcove, fără aditivi, și cu îngrijirea siluetei, asta nu constituia în nici un caz o crimă.

În plus, Mel ieșea din rolul de mamă de la ora nouă la cinci sau, mai corect spus, între șapte și

1. Companie internațională care oferă produse dietetice și variate servicii de asistență destinate scăderii în greutate și întreținerii corporale.

jumătate dimineața și șapte seara, iar dacă într-o bună zi Carrie ori Sarah s-ar hotărî că vrea să meargă la gimnastică, atunci cum naiba s-ar rezolva și asta?

— Ce mai fac Carrie și Sarah? întrebă Lorna îndreptându-și atenția spre Mel. Sarah trebuie să meargă la școală curând. E un moment de-a dreptul crucial, nu-i așa? Doamne, acum sunt bebeluși și a doua zi, iată-i la școală! zise ea oftând.

Mel așteptă să vadă dacă Lorna va face remarcă obișnuită cum că e nespus de fericită că a renunțat la slujbă după ce s-a născut Alyssa, căci copilăria trece atât de repede și o mamă trebuie să fie mereu prezentă alături de copilul ei. Așa făcea de fiecare dată când ieșeau împreună. Ba uneori, ca să mai răsucescă puțin cuțitul în rană, pomenea despre cât de greu trebuie să-i fie lui Mel să piardă toate momentele importante din viața fiicelor ei.

— Nu vreau să te supăr, Mel, când spun asta, continuă Lorna la fel de firesc și inevitabil cum tunetul urmează fulgerului, dar trebuie să fie grozav de greu pentru orice femeie care are copii și merge la serviciu. Pierzi atâtea din viața celor mici! Mai zilele trecute am citit într-o revistă despre o asistentă de la creșă care a recunoscut că ea și colegile ei îi mint uneori pe părinți.

— Despre ce să mintă? o întrebă Mel gata de confruntare.

— Despre momentul în care copilul lor a făcut primii pași sau despre alte lucruri asemănătoare, continuă Lorna cu nepăsare crasă. Se pare că le spun că aproape a reușit să meargă în picioare fără sprijin, de exemplu, așa încât atunci când reușește același lucru acasă, părinții să creadă că sunt martorii primilor lui pași. Trist, conchise ea întorcându-se spre Mel cu un zâmbet prefăcut. Zău, femeile trebuie să facă față la atâtea, nu-i așa? Dar merită. Copiii fac ca totul să merite.

— Absolut, aprobă Caroline.

— Ai pus punctul pe i, adăugă Val înfierbântată.

Mel trecu în revistă toate lucrurile pe care ar fi vrut să i le spună Lornei, dar, până la urmă, hotărî că e mai bine să tacă.

După aceea, conversația alunecă spre bârfă și discutară despre o altă prietenă de-a lor, care era pe punctul de a se mărita pentru a doua oară și urma să aibă nunta pe care și-o dorise toată viața, pe Coasta de Aur, în Australia. Pe când celelalte trăncăneau despre cât de mult și-ar dori să meargă, numai că n-au cum, Mel simți că se cufundă într-o stare de nefericire și autoacuzare vehementă pe care n-o putea învinge nici măcar o cisternă de White Cranberry Ice.

Înțepăturile Lornei o atingeau de fiecare dată dintr-un motiv simplu: lui Mel îi era groaznic de teamă că Lorna avea dreptate. Dacă Lorna ar fi fost mai sensibilă... În definitiv, nu toată lumea își permitea să stea acasă cu copiii.

Adrian era pe jumătate adormit când Mel se strecură sub plapumă, lângă el. Trecuse de miezul nopții și i se făcea rău la gândul că trebuia să se trezească peste vreo cinci ceasuri.

— Te-ai simțit bine? murmură el întorcându-se spre ea și cuprinzând-o cu brațul.

Mel se cuibări în îmbrățișarea lui. Încălzirea centrală fusese oprită și-i era frig. Lui Adrian îi era tot timpul cald, și exista între ei o glumă veche: că el avea nevoie în timpul iernii doar de un cearșaf și de cea mai subțire plapumă posibilă, în timp ce ea dorea o pătură electrică, vreo patru păaturi din cele mai groase și o cămașă de noapte de flanelă, din cele care sting pe loc orice impuls senzual.

— A fost bine, răspunse lipindu-se de el și căutându-și cea mai confortabilă poziție.

Dar nu fusese deloc bine.

Când se ridicase să plece, spunând că e frântă de oboseală, Lorna se pornise să insiste să meargă toate într-un club de noapte.

— Pe vremuri erai o petrecăreață pe cinste, îi spusese ea cu tonul acuzator al omului beat turtă, în timp ce Mel își luase haina și verificase dacă are bani destui pentru taxi. Ce s-a întâmplat cu tine? Suntem niște prietene atât de plictisitoare încât nu mai ai deloc timp pentru noi? Ia spune, ăsta e adevărul?

După ce se simțise vinovată întreaga seară pentru că nu mai avea timp să iasă cu prietenele decât de câteva ori pe an, își pierdu răbdarea.

— Am un serviciu, Lorna, un serviciu la care trebuie să dau rezultate cât e ziua de lungă și apoi, când ajung acasă, mă apuc să fac toată treaba pe care o faci și tu, numai că într-un timp de patru ori mai scurt. Așa că iartă-mă că nu sunt gata să petrec toată noaptea, dar dacă mâine sunt mahmură, n-am cum să mă bag la loc în pat după ce pleacă fetele la școală. Serviciul meu nu poate aștepta, ca spălatul rufelor sau cumpărăturile. Vezi tu, nu sunt propriul meu șef!

Era nedreaptă, dar nu-i păsa. Și Lorna fusese nedreaptă când vorbise despre faptul că ea trebuia să lucreze. N-avea decât să înghită ea însăși ce le servea altora!

— Și, dacă tot consideri așa de plictisitoare tovărășia mea, încheie Mel, nu te mai deranja să mă suni data viitoare când ai chef s-o faci lată în oraș, să te îmbeți și să sporovăi despre comitetul de părinți! Eu n-am timp pentru așa ceva. Sunt prea ocupată să pierd toate momentele cruciale din viața copiilor mei!

Plecuse, lăsându-le pe Caroline, Val și Lorna să se uite cu gura căscată în urma ei. În taxiul ce o ducea la gară se înjurase pentru că o lăsase pe Lorna s-o provoace. De ce nu-și ținuse gura? Și nu faptul că-i spusese atâtea lucruri urâte Lornei conta cu adevărat, fiindcă era deja crișă și a doua zi n-avea

să-și amintească nimic. În plus, cam venise vremea ca Lorna să o simtă pe pielea ei. Pe de altă parte însă, o rănise și pe Caroline și asta era cu totul altceva. Caroline îi era o prietenă adevărată și acum avea să creadă că a devenit o scorpie de femeie de carieră care se uită de sus la mamele casnice, când de fapt nu era deloc așa. Ce încurcătură urâtă!

— Ce mai face Caroline? o întreabă Adrian somnoros.

— E bine, îi răspunse ea.

N-avea nici un rost să-l necăjească cu toată povestea asta.

— Ne-a fost dor de tine, zise el cu glasul înăbușit în părul ei mătăsos.

— Și mie mi-a fost dor de voi, răspunse Mel cu toată sinceritatea. Acum dormi, iubitule. Îmi pare rău că te-am trezit.

— N-am putut adormi ca lumea până n-ai venit.

Mel zâmbi în întuneric și-și lipi mai bine trupul încovrigat de al lui. Era norocoasă să aibă un soț ca Adrian, care-i spunea că o iubește și că i-a fost dor de ea. Nu toți bărbații pot fi la fel de sinceri. Făceau o echipă bună și trecuseră prin multe greutăți împreună – sau cel puțin așa spunea el mereu. Atâta doar că, în ultimul timp, perioadele dificile păreau să fie mai dese decât cele bune.

În ziua următoare, Mel o sună pe Caroline abia înaintea prânzului, când știa că prietena ei va ajunge acasă după ce ducea copiii la școală și făcea inevitabilele cumpărături zilnice.

Pentru prima oară în decursul prieteniei lor, tonul lui Caroline era glacial.

— Nu trebuia să fii așa de dură cu Lorna, îi spuse ea tăios.

La biroul ei, Mel își frecă fața obosită. Lipsa de somn o făcu să uite toate lucrurile pe care plănuise să i le spună.

— Lorna a luat o hotărâre grea când a decis să stea acasă cu copiii și să renunțe deocamdată la carieră, dar asta nu înseamnă că e o nuliță ca persoană, continuă Caroline. Ne-am săturat de oameni care întreabă „Cu ce te ocupi?” și apoi nu te mai bagă în seamă când le spui că stai acasă cu copiii. E destul de rău când bărbații fac asta, nu mai era nevoie s-o înghițim și din partea unei femei! Credeam că ai înțeles de ce am renunțat la slujbă, Mel – că n-am suportat să las pe altcineva să se ocupe de copiii mei. Dacă aș fi știut că, de fapt, te uiți de sus la mine, n-aș fi păstrat legătura cu tine. Am destule prietene noi care au aceeași ocupație ca și mine; n-am nevoie să mă agăț de tine de dragul vremurilor trecute, doar pentru că, demult, aveam birourile față în față și ne înjuram.

— Nu fi așa, Caroline! o rugă Mel. Nu asta am vrut să spun, știi bine că nu! Nu mă uit de sus la tine. De fapt, râse ea trist, cred că e tocmai invers.

Oare de ce nu înțelegea Caroline că femeile care aveau și serviciu, așa ca ea, simțeau că mamele casnice precum Lorna se uitau de sus la *ele*?

— Mi-aș dori să stau și eu acasă, să am grijă de Sarah și Carrie, își reîncepu ea pledoaria, apoi tăcu șocată.

Iată, o spusese! Tocmai destăinuise cuiva cel mai ascuns secret al ei, o taină pe care abia dacă o recunoștea față de ea însăși. Își dorea *cu adevărat* să poată sta acasă. Se săturase de viața pe care o ducea, se săturase să alerge fără încetare ca un hamster îndopat cu cofeină, fără să ajungă nicăieri.

— Sigur, înțeleg ce vrei să zici, răspunse Caroline plină de sarcasm. Ți-ai dori să lenevești toată ziua acasă, pentru că așa-ți închipui că stau lucrurile, dar nu-i deloc așa. Să fii casnică nu înseamnă să hoinărești prin magazine, să te întâlnești cu alte femei ca tine să vă beți cafeaua, iar acasă să te

îndeletnicești câte puțin cu spălatul și călcatul între două emisiuni ale lui Oprah. De fapt, e al naibii de greu și foarte plictisitor!

— Știu, îmi dau seama că așa este, se bâlbâi Mel. M-ai înțeles greșit...

— Tu crezi că nu-mi amintesc cum era să am o slujbă interesantă, să mă stimeze oamenii? Să-mi câștig propriii bani și să-mi folosesc talentele din plin? continuă Caroline cu glas tremurat. Și acum sunt doar o mamă care stă acasă, o casnică, o femeie al cărei trai zilnic depinde de altcineva, și nimeni nu respectă asta. Graham glumește că sunt directorul executiv general al casei, dar ăsta e singurul post de director executiv general a cărui valoare nu o apreciază nimeni. Credeam că tu înțelegi toate astea și a fost plăcut ca, din când în când, să intru iar în contact cu lumea cea veche prin tine și să-mi aduc aminte cum era, dar acum îmi dau seama că am greșit. Mă privești de sus și atâta tot!

— Nu, Caroline! o imploră Mel. Nu-i adevărat! Atâta doar că Lorna mă scoate din sărite...

— Îmi pare rău, Mel, n-am timp să vorbesc acum cu tine, o întrerupse Caroline cu răceală. Am treabă. Trebuie să începă emisiunea lui Oprah și *nu suport* s-o pierd. La revedere!

Și închise.

— Caroline, stai...

Cum de lăsaseră amândouă să se ajungă la așa ceva, și încă tocmai acum, când Mel înțelegea pe neașteptate de ce renunțase Caroline la carieră în favoarea celor trei băieței ai ei? Acum, în sfârșit, după atâția ani în care se luptase să țină în aer toate mingile cu care jongla, devenise conștientă că-și dorește același lucru.

Abia ce apucă să așeze receptorul în furcă, și telefonul sună din nou.

— Îmi pare rău, Mel, știu că e ora prânzului, dar avem la telefon un jurnalist de la *Echo*, unul Peter

Glennon, îi spuse Sue, adjuncta directoarei de departament. Sună în legătură cu o statistică de pe site privitoare la bolile de inimă și zice că cifrele pentru Irlanda nu sunt corecte.

— Fă-mi legătura, spuse Mel cu amabilitate, de parcă n-ar fi încheiat cu câteva clipe în urmă o discuție oribilă cu una dintre cele mai vechi prietene ale ei.

Masa de prânz, la fel ca reflecțiile despre cearta cu Caroline, puteau să mai aștepte. Toate trebuiau lăsate la o parte când era vorba de muncă, nu? Viața ei, familia ei, prietenele ei... Munca domnea peste toate.

Capitolul doi

În amintirile celor din partea locului, Hotelul Willow exista în Carrickwell de când lumea. Alte edificii, mai impozante, apăruseră și dispăruseră, aducând în zonă diferite stiluri de bucătărie nouă, simplitate în genul zen sau atmosferă modernă, șic, dar în oraș rezistaseră doar trei case de oaspeți: Carrick Park, un motel situat pe șoseaua principală care ducea spre oraș, Townhouse, așezământul de mici proporții din apropierea catedralei care făcea afaceri excelente oferind masa de prânz funcționarilor, și Willow, o clădire în stilul conacelor georgiene cu arhitectură capricioasă, plin de obiecte decorative vechi și cam ponosite, pe care era un coșmar să-l încălzești și care reușise să se mențină mai mult sau mai puțin pe linia de plutire în cei treizeci de ani de când îl preluaseră părinții lui Cleo.

Pe vremea aceea, Harry și Sheila Malin erau tineri căsătoriți și se gândeau că Willow putea fi un loc excelent pentru întemeierea unei familii, date fiind grădina întinsă și plină de vegetație și clădirea spațioasă în care copiii puteau să alerge în voie, așa că s-au apucat plini de entuziasm să gestioneze hotelul – cu toate că nici unul dintre ei n-avea pic de experiență în domeniu. Cumva, au reușit și, treizeci de ani și după nașterea a trei copii în familie, Willow era tot acolo: o clădire-reper pentru comunitate, ridicată pe două hectare de pământ valoros, la periferia orașului.

În ghidurile de călătorie figura la categoria conacelor de țară, genul de loc în care oaspeții au impresia

că se află nu într-un hotel, ci în casa spațioasă, demodată, cam jerpelită, dar confortabilă a unui prieten. Avea șaisprezece dormitoare, fiecare mobilat și decorat diferit, două apartamente și o sală de bal mititică în care se puteau organiza recepții de nuntă intime, cu puțini invitați.

Hotelul Willow rămăsese neschimbat de-a lungul timpului, în schimb, orașul se schimbase. Nu mai era un târgușor adormit, ci o parte activă a zonei metropolitane, unde prețurile proprietăților creșteau vertiginos și unde încercau mereu alți și alți oameni să-și deschidă hoteluri.

Cel mai recent competitor era un hotel amenajat în fosta casă parohială în stil victorian de pe Glenside Road, o clădire cu dimensiuni impozante, ale cărei dormitoare fuseseră decorate în stilul bordurilor pariziene, cu numeroase oglinzi și catifele de culoarea prunii și imitații de blană de leopard. Tatăl lui Cleo îl vizitase pe ascuns și povestise la întoarcere că micul dejun era prost, după moda continentală, în loc de preparatele prăjite, consistente pe care le preferă majoritatea oamenilor, oricât de mare le-ar fi fost conținutul de colesterol, și că proprietarul părea preocupat mai degrabă să se asigure că revistele de profil publică fotografii ale localului său, decât să se ocupe de bunul mers al activităților zilnice.

Palatul cu piei de leopard constituia o sursă de mare amuzament în camerele ocupate de familia Malin la Hotelul Willow, unde covoarele erau roase până la urzeală și tapetul nu fusese schimbat de decenii întregi.

După părerea lui Harry Malin, închiderea casei de oaspeți rivale la abia un an de la inaugurare era o dovadă clară că oamenii preferă mâncarea consistentă, gătită în casă și atmosfera intimă în locul stilului grandios și al mobilierului nou și costisitor.

Ținând cont de faptul că nimic nu fusese înnoit la Willow de pe vremea când era mică, Cleo se gândea că au noroc cu acest lucru, dar n-o spunea cu voce tare.

Sheila zicea că asta dovedește că hotelul lor făcea parte integrantă din Carrickwell ; în plus, nu veneau oamenii tocmai din marele oraș, doar ca să ia masa de prânz duminica în sufrageria cea mare ? Nu-și rezervau locuri pentru prânzul din ziua de Crăciun cu luni înainte și nu era lista de așteptare pentru eventualele renunțări lungă de un kilometru ? Barney și Jason, frații mai mari ai lui Cleo, spuneau că Willow ar putea deveni o mică mină de aur acum, că încheiaseră un contract cu agenția turistică ce organiza excursii de vizitare a mănăstirii cisterciene și a turnului rotund. Și, cum toate mergeau strună, ce rost avea să arunce bani frumoși pe îmbunătățirea instalației de încălzire, numai fiindcă instalatorul a spus că țevile își depășiseră cu mult termenul de valabilitate ? Așa făceau cu toții, căci orice instalator care-și merită banii va spune că țevile trebuie înlocuite.

Sondra, soția lui Barney, spunea că familia ar putea oricând să vândă o bucată din terenul din spate antreprenorilor din construcții, care ar ridica acolo cât ai bate din palme vreo două clădiri cu apartamente, și cu asta n-ar ajunge toți să se scalde în bani ?

Cleo era singura din familie care încerca să le atragă atenția asupra situației reale. Proaspătă absolventă a Facultății de Management Hotelier, și încă printre primii cinci la sută din anul ei, insista că trebuie neapărat să se gândească la îmbunătățiri substanțiale, fiindcă trăiau vremuri grele și era foarte ușor ca un hotel precum Willow să se ducă de râpă din pricina lipsei de viziune a familiei. Marile hoteluri moderne se aflau în general în posesia corporațiilor care-și puteau permite să facă investiții pe termen lung, zicea ea, pe când așezămintele mai mici trebuiau să

ofere ceva deosebit, precum un *boutique hotel*¹ – concept ce presupunea standarde foarte înalte și cheltuirea unei grămezi de bani.

Doamna O'Flaherty, care lucrase la Victoria Jungfrau, un hotel elvețian aflat aproape de perfecțiune, ținuse prelegeri la facultatea lui Cleo despre viitorul industriei hoteliere și vorbise cu pasiune despre imperativul ca hotelurile mici să facă totul ca să poată ține pasul cu concurența.

— Dacă standardele coboară și nu se investesc bani, atunci micul tău hotel înfloritor, care avea la început toate paturile ocupate, poate ajunge foarte repede să fie gol în fiecare noapte, subliniase doamna O'Flaherty cu toată seriozitatea. Asta e tragedia hotelurilor care constituie afaceri de mici proporții, afaceri de familie. E drept că adesea nu există bani destui pentru renovări, dar lipsa investițiilor este calea sigură spre dezastru.

Studentii, dintre care mulți proveneau din familii proprietare de hoteluri, ascultau cu toată atenția, luau notițe și se întrebau cum să împărtășească aceste informații celor de acasă.

Nat, prietenul și admiratorul lui Cleo, a cărui familie deținea de mai multe generații un hotel pitoresc cu douăzeci de camere, obișnuia să spună că nu are nici o speranță s-o facă pe maică-sa, femeie văduvă, să înțeleagă nevoia de a face investiții.

— Zice că există o limită a sumei pe care o poți investi într-un loc și că, dacă ferchezuim prea mult hotelul, va trebui să creștem exagerat prețul la cazare și atunci vechii noștri clienți fideli n-au să se mai apropie de noi, spunea Nat posomorât. Eu îi tot repet că trebuie să băgăm mii bune în hotel, că, dacă nu, dăm faliment, dar nu mă ascultă. Ce pot să fac?

1. Clădiri istorice reamenajate și transformate în hoteluri de mici dimensiuni, care oferă servicii personalizate și o atmosferă aristocratică, luxoasă, la prețuri foarte ridicate.

Cleo ridică din umeri, ceea ce însemna : „nu mă întreba, știi bine că nici ai mei nu vor să audă ce le spun“.

Cleo era mezina și familia încă o mai trata ca pe un copil, cu toate că avea douăzeci și trei de ani.

Pe Barney și Jason nu-i interesa deloc hotelul, cu excepția discuțiilor despre situația lui financiară. Când împliniseră douăzeci și cinci de ani, fiecare dintre ei primise zece la sută din afacere. Cleo era sigură că tatăl lor așteptase ca băieții să ajungă la această vârstă fiindcă amândoi erau nesăbuiți în privința banilor. Mama ei insista însă că procedase astfel fiindcă voia să se asigure că sunt suficient de maturi ca să se gândească la viitorul hotelului atunci când vor ajunge în sfârșit să fie implicați în afacere.

— Douăzeci și cinci de ani, e ridicol ! Ca în vremurile victoriene ! protestă Cleo la aniversarea de douăzeci și unu de ani, aflând pentru prima oară de planul tatălui lor și dându-și seama că nu va avea deocamdată acces la afacerea familiei.

— Este vârsta maturității, spuse tatăl ei.

— Da, poate, pe vremea lui Jane Austen.

O revolta faptul că tatăl ei nu-și dădea seama că ea era deja mult mai matură decât aveau să ajungă vreodată frații ei – sincer vorbind, uneori erau de-a dreptul copilăroși – și era hotărâtă să schimbe această situație. Tatăl ei *trebuia* să o asculte. Era o nebunie să nu-i dea partea ei chiar atunci, ca să poate avea un cuvânt de spus în gestionarea afacerii. Avea instruirea necesară, știa ce tactici ar da rezultate și era atât de dornică...

— Ai de gând să cumperi revistele alea sau repeți pentru un rol în Muzeul Figurilor de Ceară ? o întreabă vânzătorul de la magazinul de presă.

Smulgându-se din reveria ei, în care întreaga familie îi asculta fiecare cuvântul de parcă ar fi fost înscris pe tăblițe de piatră, Cleo își dădu seama că

se holba prostește la raftul cu reviste de o bună bucată de vreme, cu două reviste cu coperte lucioase ținute strâns la piept.

— Scuze, îi spuse ea apropiindu-se de tejghea și zâmbindu-i radios bărbatului.

Toată lumea spunea că are un zâmbet extraordinar, pentru că făcea gropițe în obraji și i se luminau ochii. Dacă ar fi fost genul de fată care intră în încurcături – dar nu era, după cum i se plângea lui Trish, prietena ei cea mai bună –, ar fi reușit să iasă din ele într-o clipă, mulțumită zâmbetului ei cu strălucire de o sută de wați.

Chipul vânzătorului se împlânzi imediat și îi luă revistele, trecând cititorul de cod de bare peste ele. Era o fată grozavă și politicoasă, nu ca fâțele acelea care intră, răsfoiesc toate revistele din standuri, citesc cu glas tare frazele cu aluzii sexuale și ies afară fără să cumpere nici măcar o pungă cu chipsuri.

— Mulțumesc.

Cleo își luă restul și revistele, evitând să se uite spre șirurile de ciocolată din capătul tejghelei. Ciocolata era malefică, mai ales aceea albă, recent apărută, care ți se topea pe limbă și-ți ocolea cu desăvârșire stomacul, ca să ți se așeze direct pe posterior. Cleo nu-și făcuse niciodată prea multe griji în privința greutateii: era înaltă, cu picioare lungi și trup athletic. Orice-ar fi mâncat, abdomenul ei rămânea plat, demn de invidiat. Problema ei erau sânii. Mărimea 38D era considerabilă după orice standard și, dacă punea ceva kilograme în plus, era sigură că jumătate din ele aveau să se distribuie pe piept.

Trish o aștepta la semafor, zgribulită în jacheta din imitație de blană de oaie, cu o căciulă tricotată din lână roșie trasă bine pe frunte, fiindcă era tare frig.

— Ce-ai luat? întrebă ea băgându-și nasul în cumpărăturile lui Cleo în timp ce așteptau să traverseze strada aglomerată din centrul orașului.

— Reviste de decorațiuni interioare.

Cleo spera că nu va începe să plouă până se urca în autobuzul spre casă, fiindcă nu-și luase nici căciulă, nici umbrelă. Părul ei arăta și-așa destul de rău, răzvrătit și absolut indisciplinat, dar dacă se mai și uda, avea să se transforme în femeia peșterii.

— De ce n-ai luat niște reviste din alea simpatice de scandal, să ne mai înveselim și noi? protestă Trish. Mă dau în vânt după pozele alea cu celebrități fără machiaj, fără pete pe piele, fără celulită și fără țigări între degete.

Trish se lăsase recent de fumat și nimic nu-i făcea mai mare plăcere decât să vadă oameni cu ten nesănătos și cu țigara aprinsă. Asta dovedea că a luat decizia corectă, zicea ea scrâșnind din dinți și mestecând încă o tabletă de gumă cu nicotină.

— Pentru că revistele alea sunt pline și de rețete de cură de slăbire și de sfaturi ca să arăți ca J-Lo, iar pentru așa ceva trebuie să cheltuiești o grămadă de bani, ceea ce noi n-avem, și să ai dimensiunile 90-60-90, ceea ce tot n-avem.

Semaforul pentru pietoni se schimbă în verde și cele două fete traversară grăbite spre Shepherd, barul în care petrecuseră de nenumărate ori câte un ceas pe când erau amândouă la facultate, în oraș. Cele două facultăți se aflau la distanță de doar cinci minute cu autobuzul unul de altul și mulți dintre conferențiarii de la management hotelier, unde studia Cleo, trebuie să fi crezut că Trish era înscrisă acolo și nu la facultatea de administrarea afacerilor, aflată de cealaltă parte a Râului Liffey.

— Am putea să avem 90-60-90 dacă am vrea, zise Trish.

— Da, dacă n-am mai mânca deloc și ne-am scoate câteva organe importante, am putea fără îndoială.

Cleo deschise ușa batantă a barului și simți căldura primitoare a instalației de încălzire centrală dată la maximum.

— De ce ești așa morocănoasă? întrebă Trish după ce găsiră un separeu plăcut și comandară două cafele.

— Am refuzat slujba din Donegal.

— Nu se poate!

— Ba se poate.

De fapt, aproape că nu-i venea nici ei să creadă. Nu era postul la care visase — ce-i drept, doar asistent manager la micul hotel Kilbeggan Castle, situat într-o zonă cu frumusețe aspră din ținutul Donegal —, dar era prima ei slujbă adevărată. Și o refuzase. Pesemne că era nebună.

Proprietarul de la Kilbeggan Castle era clar de aceeași părere.

— Părei atât de dornică și de interesată! spusese el iritat când ea îl sunase după ce primise prin poștă oferta de serviciu.

— Îmi pare foarte rău, se scuză ea. N-am avut de gând să vă fac să pierdeți timpul.

— Ei bine, m-ai făcut.

— Fără intenție, îl întrerupse ea. Atâta doar că s-a întâmplat ceva pe neașteptate. Știți, familia mea are un hotel. Ei bine, în acest moment am un motiv bun ca să stau acasă și să muncesc împreună cu ai mei.

— Știu că turismul merge prost, spuse omul. O simțim cu toții, pentru că oamenii se tem prea tare de călătoria cu avionul. Bănuiesc că și hotelul vostru a fost afectat din aceleași motive. Eh, ajunge cu asta, oftă omul. Presupun că într-o bună zi îți voi citi numele tipărit în legătură cu tot felul de realizări extraordinare. Ne-ai impresionat puternic pe toți, domnișoară Malin.

— Mulțumesc, răspunse ea cu regret.

Instinctul îi spunea că i-ar fi plăcut foarte mult să lucreze la Kilbeggan Castle. Era într-adevăr nebună să refuze. Până la urmă însă, n-o lăsa inima să renunțe la propria ei moștenire. Trebuia să încerce

să târască hotelul și pe familia ei în noul secol, în ciuda tuturor împotrivirilor, pentru ca Willow să nu intre în faliment.

— Ești nebună! rosti Trish stupefiată. Nebună de legat! Scuză-mă, știu că-s nepoliticoasă, dar e adevărat.

Trish își sfredeli prietena cu o privire mânioasă foc, pe deasupra mesei, așa cum se uita la ea încă din prima zi de școală, în clasa domnișoarei Minton de la Școala Primară din Carrickwell, când amândouă hotărâseră că vor să șadă pe scaunul albastru din lemn — ceea ce generase o ceartă cu păruială și o mulțime de țipete sălbatice.

Optsprezece ani mai târziu, nu mai existau păruieli în relația lor, dar, din când în când, tot se mai auzeau țipete. Cleo urlase ultima oară la Trish când aceasta recunoscuse rușinată că nu-și părăsise prietenul, așa cum plănuiise, deși individul fusese văzut îmbrățișându-se pătimaș cu altă femeie la petrecerea de Anul Nou.

— A spus că-i pare rău, protestă Trish.

— Sigur, până data viitoare! replică Cleo mânioasă. Dacă mi-ar fi făcut mie una ca asta, acum s-ar afla în drum spre spitalul de urgență, scâncind după un supozitor cu morfină ca să scape de chinuri.

Cleo vorbea serios. În trecutul ei nu exista un șir lung de iubiți, dar cei pe care-i avusese știau că nu e bine să se joace cu ea. Tipul care-i jurase iubire veșnică după o seară petrecută împreună și-i promisese că o va suna, dar nu mai sunase, avea să-și amintească mereu cum s-a trezit cu băutura turnată în cap a doua zi, la bar, în timp ce Cleo îi spunea cu glas ridicat, spre amuzamentul tuturor, să nu mai facă promisiuni pe care nu intenționează să le respecte.

— Sinceritatea e cea mai bună politică, îl dăscăli în timp ce el ședea în fața ei, cu berea prelingându-se pe fața-i uluită. Dacă nu voiai să mă vezi din

nou, ajungea să-mi spui. Nu sunt genul de femeie căreia îi place să stea și să aștepte să sune telefonul.

În ziua aceea însă, Trish era cea care încerca să-și aducă prietena pe calea rațiunii.

— De ce ai refuzat? De ce? Era un post cât se poate de bun. Ce rost are să respingi un serviciu bun în Donegal, când familia ta nici nu te bagă în seamă? Tatăl tău n-are să te lase să preiei hotelul și să-i arăți cum trebuie condus, nu-i așa? Și nici Barney sau Jason. Ai spus cu gura ta că Barney speră în sinea lui că totul va trebui închis și că veți vinde terenul, ca el și Sondra să capete o avere din partea ce li se cuvine și să trăiască precum în sânul lui Avraam. Nu poți salva Willow, Cleo, dacă ei nu vor să fie salvat!

Era un argument absolut corect, pe care Trish îl tot repeta de o lună, de când Cleo conștientizase la modul acut cât de prost mergea afacerea familiei.

Terorismul afectase turismul în întreaga lume, dar dificultățile întâmpinate de Hotelul Willow nu puteau fi puse doar pe seama acestui fapt. Primul indiciu al situației îngrijorătoare îi apăruse lui Cleo când mersese acasă de Crăciun, după ce petrecuse cele șapte luni de la absolvirea facultății lucrând în tura de noapte la recepția unui mare hotel din Bristol. Îi fusese greu să se acomodeze cu munca în schimburi, dar simțea că învățase multe – și despre afacere, și despre un francez atrăgător pe nume Laurent, cu care avusese o relație scurtă, dar foarte plăcută. Ajunsă acasă, voia să le arate tuturor câte învățase, deși nu plănuia să le dezvăluie și tehnicile indigene de sărut ale lui Laurent.

Pentru prima oară în existența sa, Willow fusese doar pe jumătate plin de Crăciun. Nici măcar reclama publicată cu mare cheltuială într-un ziar național nu reușise să le aducă mai mulți oaspeți. Pentru prânzul festiv din ziua de Crăciun trebuiseră să închidă o parte a sufrageriei, pentru ca încăperea să nu pară așa de pustie.

Jason, Barney, mama și tatăl ei se purtau ca și cum totul ar fi fost doar o întâmplare, un accident. Însă Cleo știa că nu-i așa. Era începutul declinului. Oamenii cereau mai multe de la hoteluri decât grandoarea ofilită pe care o găseau la Willow. Voiau servicii de ceai din argint, mobilă veche și elegantă, impresia aceea de trai stilat ce emană dintr-un hotel vechi și frumos — *plus* apă caldă toată ziua, o piscină și un salon de înfrumusețare. Ce le putea oferi mult iubitul Willow?

— De fapt, știi ce? reluă Trish gânditoare. Donegal nu e o destinație destul de fierbinte. Dacă aș fi în locul tău, m-aș urca în primul avion, m-aș duce într-un loc cald și superb și aș găsi un hotel de lux, unde aș putea să vin și eu, pentru că mi-ai asigura tu cazarea. În Caraibe ar fi frumos, plaje cu nisip fin... Mă și văd pe un șezlong, fluturând mâna și chemând un tip din ăla ca un zeu, cu trup de abanos și coapse de culturist, care să-mi zâmbească și să mă ajute să-mi mut umbrela de soare, încheie Trish cu un suspin prelung.

— Ai terminat cu fanteziile? o întreabă Cleo deschizând una dintre reviste. Uite care-i planul meu. Dacă renovăm singuri hotelul, n-o să coste așa mult.

Căută până găsi pagina care o captivase la magazinul de ziare: o clădire asemănătoare cu Willow ca stil, dar cu o zugrăveală cu efecte nemaipomenite pe pereți și o incredibilă arcadă în *trompe l'oeil* ce dădea într-o grădină tropicală. Dacă ar fi reușit să facă ceva asemănător în sufrageria lor, hotelul ar fi arătat excelent.

— Cleo, zise Trish oftând, casele alea arată așa pentru că ăia au la dispoziție un regiment de experți zugravi cu masterat în arte frumoase, care muncesc zi și noapte ca să transforme un hol prăpădit într-o Grădină a Raiului, folosind doar șaptesprezece cutii cu vopsea. Dacă oamenii normali ca noi ar încerca așa ceva, rezultatul ar arăta ca tablourile alea pictate de cimpanzei!

— Nu poate fi așa greu, murmură Cleo.

Trish își îngustă ochii.

— Sigur, Leonardo! Trezește-te la realitate! Familia ta te crede o puștoaică neștiutoare. Asta înseamnă să fii mezina. Ar trebui să privești lucrurile în față, să pleci de-aici și să-ți vezi de viața ta. Așa cum am făcut eu, adăugă ea sfidător.

Trish se mutase la Dublin la vârsta de optsprezece ani, când se înscrișese la facultate și susținea că secretul unei bune înțelegeri cu ai tăi constă în a nu trebui să locuiești cu ei. De atunci trăise tot timpul departe de casă. Înainte, Cleo își invidiasse prietena pentru independența ei, dar acum nu mai era la fel de sigură că simte la fel. Arsesse de nerăbdare să plece la Bristol și să vadă o părticică din lumea largă, și totuși, cât timp stătuse acolo, constata că-i e dor de casă.

— Situația ta a fost diferită, Trish. Tu chiar aveai nevoie să pleci de-acasă. (Familia lui Trish era renumită pentru certurile furtunoase și ușile trântite.) Dar eu nu vreau să plec, spuse Cleo cu tristețe. Și știu că dacă-i pot face să înțeleagă că avem probleme, vor face ceva să rezolve situația, nu-i așa?

— Bine, convoacă un consiliu de familie și spune-le că nu fac bine ce fac, și vom vedea ce se întâmplă, replică Trish. Și să nu zici că nu te-am prevenit.

În drum spre autobuz, Cleo reluă totul în minte. Știa că decizia ei de a rămâne în Carrickwell ca să pună iar pe picioare afacerea familiei avea puține șanse să dea roade, din toate motivele amintite de Trish: tatăl ei refuza s-o asculte, iar frații ei sperau probabil în secret ca hotelul să se ducă de râpă. Nici Jason, nici Barney nu arătaseră pic de înclinație pentru munca de hotelieri – primul lucra la o agenție de voiaj, iar celălalt era director de vânzări la o reprezentanță auto locală. Dacă hotelul și pământul

aferent erau vândute, aveau să câștige amândoi o grămadă de bani.

Cleo își iubea frații, însă diferența de vârstă dintre ei făcuse să fie exclusă întotdeauna din jocurile lor și chiar se ciorovăiau ori de câte ori se întâlneau.

Autobuzul aștepta și Cleo urcă. În timp ce ușile se închiseră, își scoase fularul și se cuibări mai bine pe scaun, ca să se poată bucura de călătorie.

— Cleo Malin, cum mă vezi și cum te văd! Ce mai faci?!

Doamna Irene Hanley, una dintre prietenele mamei ei, puse două sacoșe uriașe pline de cumpărături pe scaunul de lângă Cleo.

— Pot să stau cu tine? Nu-mi place deloc drumul ăsta până acasă, te face să mori de plictiseală, nu-i așa?

Fără să-i mai aștepte răspunsul, doamna Hanley își scoase haina, puse jos sacoșele burdușite de cumpărături, care căzură peste picioarele lui Cleo, și se trânti pe scaun. Croită după tiparul femeilor robuste din insulele Tonga¹, doamna Hanley ocupa în întregime scaunul pe care se așezase, ca și o bună parte din cel al lui Cleo. Fata se trezi înghesuită la fereastră, dar orice șansă de a privi liniștită peisajul, cu gândul la ale ei, dispăruse. Doamna Hanley avea chef de pălăvrăgit. Mai întâi scoase o cutie cu bomboane de ciocolată din sacoșă.

Cleo simți cum crește foamea în ea, ca un flux, în timp ce doamna Hanley deschise cutia și oscilă, veselă, între bomboanele asortate până se hotărî la una din ciocolată albă însiropată, după care întinse cutia spre ea.

— Ia o bomboană! O, haide, una n-o să-ți facă rău, insistă ea când o văzu pe Cleo clătinând din cap.

1. Arhipelag independent din sudul Oceanului Pacific.

Mustrându-se aspru în sinea ei pentru slăbiciunea voinței, Cleo luă o bomboană cu cremă caramel și o alună în mijloc. Simțea cum se activează senzorii pentru ciocolată în trupul ei. *Băieți, avem de lucru!*

— Poate că o să mai iau una, spuse ea.

Se părea că odraslele doamnei Hanley, numai fete care moșteniseră statura impunătoare a mamei lor, erau fie căsătorite, fie pe punctul de a se căsători cu bărbați cum nu se poate mai râvniți.

— Îți ziceam de Loretta... ei bine, iubitul ei, Lord, e un tip nemaipomenit, îmi spune că sunt a doua lui mamă... știi, o duce la Lanzarote de Ziua Îndrăgostiților. I-am zis, Loretta, ascultă-mă bine, Loretta, ai grijă să nu-l scapi din mână pe tipul ăsta, așa i-am zis.

— Loretta a împlinit douăzeci și doi de ani anul trecut? întrebă Cleo pe neașteptate, reperând-o în marele clan Hanley.

Loretta fusese cameristă la Willow într-o vară, pe o perioadă scurtă, și acum conducea biroul din Carrickwell al unei companii de transport turistic.

— Fetița mea!

Doamna Hanley se emoționează, i se umezirează ochii și doar o bomboană de ciocolată amăruie cu cremă de alune reuși să-o facă să se simtă mai bine.

Cleo oftă și luă una cu cremă de cappuccino. De la scurta relație cu Laurent, nu mai exista nici urmă de bărbat în viața ei — cu excepția lui Nat, care oricum nu conta —, darămite unul cu destulă inspirație și cu portofelul suficient de bine căptușit încât să-o ducă la Lanzarote. Cum reușise Loretta?

Poate că soluția consta în a avea principii mai puțin extremiste. Cleo știa că e dură cu bărbații, dar asta nu se putea schimba, nu-i așa? Mâna fermă era necesară, fie pentru a da afară din hotel bețivii la ora închiderii, fie ca să le spună bărbaților că o singură întâlnire nu le dă dreptul să se zgâiască pofcioși la decolteul ei.

— Aproape că am ajuns. Doamne, cum mai zboară timpul când ai cu cine să mai schimbi o vorbă! zise doamna Hanley pe când autobuzul intra cu zgâlțâieli în autogara de la capătul străzii Mill. Și, cum spuneam, sunt sigură că Loretta o să se întoarcă de la Lanzarote cu un inel de logodnă, dar te rog să nu mai spui nimănui. Și dacă se întâmplă așa, o să avem o mică sindrofie. Nimic pretențios, căci cred că vor vrea să strângă bani pentru nuntă. Lorettei îi place grozav Hotelul Metropole din Dublin. Foarte stilat. Sau *Merlin Castle and Spa* din Kildare. Păcat că n-avem nimic asemănător pe-aici. Pe vechea proprietate Delaney se lucrează zi și noapte; cică se face un centru de îngrijire. Cred că e aproape gata, dar n-o să aibă și hotel, așa că Loretta mea va trebui să-și facă nunta în alt oraș, dacă vrea să aibă luxul pe care-l visează.

Abia rosti cuvintele, că-și dădu seama ce spusese și-și acoperi gura cu mâna plină de inele.

— O, Cleo, iartă-mă! Eu și gura mea cea mare! Nu m-am gândit. Te rog, nu-i spune mamei tale! Știi că țin foarte mult la ea, atâta doar că, știi, în ziua de azi, tinerii ca Loretta vor tot felul de lucruri la petrecerea de nuntă și să țină tot sfârșitul de săptămână. De pildă, cununia vinerea, apoi tot soiul de tratamente și răsfățuri la centrul de înfrumusețare sâmbăta și-n seara aceea o petrecere. Pentru asta ar fi nevoie de o sală mare de bal și de cel puțin cincizeci de camere pentru cazare pentru cei care vin din altă parte. Un hotel mic, cu câteva camere n-ar ajunge... (Își acoperi iarăși gura cu palma peste gură.) Văd că o dau din lac în puț, Cleo, scumpa mea! N-am vrut să vă jignesc, pe tine și pe ai tăi!

— Nu spuneți prostii, doamnă Hanley! replică Cleo cu vioiciune, căci nu putea să o învinovățească pe femeie pentru că rostise niște adevăruri de care și ea era conștientă. Oricum, veți auzi curând lucruri

interesante despre Willow. Avem niște planuri grozave! De fapt, lucrările vor începe curând.

Adoptă mereu o atitudine pozitivă față de hotelul tău, fusese învățată la facultate. Nu-ți fie teamă să le vorbești oamenilor despre aspectele pozitive și despre orice îmbunătățiri viitoare, atâta timp cât te vei ține de cuvânt.

Iar noi vom putea face în curând tocmai asta, se gândi Cleo. Dacă familia mă va asculta.

— Vai, ce mă bucur! zise doamna Hanley. Îmi făceam griji, pentru că hotelul e nițel cam părăginit și biata maică-ta e epuizată de atâta muncă. Eu și fetele de la clubul de carte vorbim mereu despre asta.

— Serios?

Ușurarea pe care o resimțea doamna Hanley văzând că Cleo nu se simțise jignită o făcu și mai vorbăreață.

— Știi, pare la capătul puterilor. Absolut epuizată. Nu poate să fie ușor, cu toate că se arată mereu curajoasă. Dar noi ne-am făcut griji, Cleo. Țin foarte mult la mama ta, și la tatăl tău, desigur! Sincer să-ți spun, mă gândeam că poate se vor pensiona și se vor muta într-un loc mai înșorit. Căldura e foarte bună la artrită, iar maică-ta suferă ca o martiră din pricina ei. Îi tot zic, Sheila, ferește-te de roșii, că sunt otravă pentru artrită, dar crezi că mă ascultă?

Doamna Hanley mai întinse o dată spre Cleo cutia cu bomboane de ciocolată înainte să se despartă.

— Ești doar o mânuță de om, îi spuse ea dezaprobator.

Fata zâmbi larg și mai luă o bomboană. În comparație cu fetele Hanley, chiar *era* o mânuță de om.

Ieși din autogară mestecând încet bomboana, ca s-o facă să țină mai mult, gândindu-se la adevărul celor spuse de doamna Hanley. Toată lumea vedea că hotelul are probleme. Mai puțin familia ei.

Pe drumul de la Carrickwell la Willow, Cleo trecu pe lângă magazinul Holy Land, care părea cam pustiu

acum, că trecuse Crăciunul, și pe lângă fațada viu colorată a grădiniței „Micii tigrișori“, cu ușa din față vopsită ca o blană de tigru. Era șase și jumătate și încă mai soseau părinți grăbiți să-și ia copiii, care ieșeau înfolați bine în haine călduroase și alergau și topăiau până la mașinile părinților, vorbind cu însuflețire despre ce desenaseră și ce jocuri jucaseră. Cleo nu se gândise prea mult la acest lucru până atunci, dar acum își dădu seama ce greu trebuie să fie să-ți lași copilul la grădiniță în fiecare zi și să-l iei acasă abia seara, când și tu, și el sunteți frânți de oboseală.

Ea și frații ei nu fuseseră trimiși niciodată la creșă sau la grădiniță. Hotelul fusese grădinița lor. Existase întotdeauna cineva prin preajmă care să-i supravegheze și, încă de când era mititică, îi plăcuse să ajute la curățenie în camere, cu condiția să aibă propriul ei pământ galben de praf și propria sticlă cu soluție de curățat, cu pulverizator. Se întrebă dacă va avea copii într-o zi, și dacă ei se vor juca prin hotel în timp ce ea muncea, învățând cum să facă patul corect și privindu-l pe bucătarul-șef cum pregătește douăzeci și patru de mic dejunuri calde cu aceeași ușurință cu care alții ar face un ceai.

Fusese un mod foarte plăcut de a crește... Hotărî în sine ea că *da*, copiii ei se vor juca prin hotel. Își dorea ca ei să se bucure de dreptul lor din naștere, așa cum se bucurase ea. Desigur, asta avea să se întâmple peste ani și ani, căci mai întâi avea nevoie de un soț. Găsirea lui nu era un lucru care să se întâmple în foarte scurt timp. Nu concepea în ruptul capului să se mulțumească cu un tip oarecare. Îl voia pe acela, *unicul*. Cel potrivit. Cel perfect. Avea să fie înalt, firește, ca să nu fie nevoită să-l privească de sus. Din cine știe ce motiv, bărbații mici de statură erau atrași de ea, dar nu suporta să iasă cu un tip mai scund decât ea.

Laurent era înalt, cu piele măslinie și cei mai uimitori ochi cenușii posibili. Iar accentul lui... Când

îi spunea „Ești așa de sexy, Clee-oo“, cu accentul acela languros, leneș, de provensal, simțea că se topește.

Până să ajungă acasă, Cleo avea deja părul lănos din pricina umezelii de-afară. Pălărie – trebuia să-și cumpere alta în locul celei pe care o pierduse într-o seară, când ieșise în oraș cu Trish. O tânără și energică femeie de afaceri are nevoie de un păr decent. Iar ea chiar *era* o tânără și energică femeie de afaceri, de genul celor care-și pot alege pe sprânceană bărbați înalți și frumoși, cu accent fabulos. Și care reușește să-i facă să-și smulgă privirea de la sânii ei și să i se uite în ochi.

Cu acest gând îmbucurător, deschise ușa din față și făcu ceea ce obișnuia să le recomande studenților doamna O'Flaherty, profesoara ei preferată: să-și imagineze că sunt oaspeți care ajung la hotel și să vadă cum s-ar simți în această ipostază. Așa că se opri la intrare și încercă să privească hotelul cu un ochi obiectiv.

Florile, care în ajun mai aveau doar o zi de trăit, tronau în continuare pe masa mare din hol și era evident că nimeni nu-și găsisese timp să le schimbe apa. Mâloasă și verzuie ca dintr-o baltă stătută, împrăștiata în hol un miros de ouă stricate. Pernele de pe cele două fotolii mari, aflate în fața căminului, mai purtau încă amprenta persoanei care șezuse pe ele ultima dată, iar în colțul unuia dintre ele se vedea un ziar făcut sul și turtit. Și, mai rău încă, ușa ce dădea spre coridorul ce ducea în seră se tot deschidea, lăsând să pătrundă o adiere tăioasă din grădină și parfumul de *eau de varză* venit dinspre bucătărie.

Nu trebuia să facă un efort de imaginație ca să-și dea seama ce reacție ar avea oricare oaspete care se respectă dacă ar fi venit prin înserarea friguroasă până la Willow sperând să găsească un loc cald și primitiv și ar fi fost întâmpinat astfel. Nu mai lipsea decât Bela Lugosi, cu caninii lui ascuțiți, ca să întregească atmosfera. Înainte să meargă la facultate,

înainte să facă practică peste vară în alte hoteluri, crezuse că hotelul lor este cel mai ales dintre câte există. Țevile de apă scârțâitoare, sticlele demodate cu apă caldă destinate paturilor oaspeților pe timpul iernii și covoarele frumoase cu margini subțiate ca foaia de hârtie se numărau printre punctele de atracție ale unui hotel vechi. Farmecul provenise și din iubirea și căldura revărsate de părinții ei asupra hotelului — un farmec ce conta mai mult decât mobilierul nou ori covoarele groase. Căldura sufletească a lui Harry Malin făcea parte din succesul hotelului în egală măsură cu impresia de eleganță desuetă într-o lume a lanțurilor hoteliere alcătuite din clădiri monotone, decorate parcă pe bandă rulantă. Numai că echilibrul dintre căldura sufletească a tatălui ei și starea hotelului se modificase.

Acum vedea Willow cu alți ochi. Hotelul avea un aspect obosit și dărăpănat. Avea nevoie urgentă de o renovare completă.

— Alo! strigă Cleo în holul pustiu.

Tamara, recepționera cu jumătate de normă, scoase capul prin ușa abia crăpată a biroului — ușa care teoretic nu trebuia să stea închisă niciodată. Scundă și foarte blondă, la fel ca Sondra, cumnata lui Cleo, Tamara avea aerul de persoană care are oricând ceva mai bun de făcut decât să stea de vorbă cu tine.

N-o prea plăcea pe Cleo, mai ales din pricină că aceasta era genul de om care nu voia să stea o clipă locului. Tamarei îi plăcea să stea locului când n-avea chef să facă altceva. Ba, și mai bine, îi plăcea să-și îngrijească unghiile. Extensiile acrilice fuseseră prea costisitoare de întreținut, așa că renunțase la ele și acum avea nevoie de muncă multă ca să-și readucă unghiile la starea lor inițială. Trebuia să le dea cu balsam oră de oră, cu religiozitate.

— Mda, salut, mormăi ea fără să se miște de unde stătea și-și reluă lectura revistei, întorcând

paginile cu grijă, ca să nu le umple de balsamul uleios de pe unghii.

Cleo numără în gând până la zece, apoi continuă până la douăzeci, ca măsură de siguranță. În general, urlatul la angajați nu era o practică încurajată în industria hotelieră. Atâta doar că Tamara nu corespundea imaginii de recepționeră model din mintea lui Cleo, chiar dacă „aproape că face parte din familie“, cum spunea Barney.

Conform tradiției idealiste a păstrării afacerii în cadrul familiei, Sondra, soția lui Barney, lucrase înainte ca recepționeră cu jumătate de normă, dar acum era însărcinată – deși sarcina nici nu se vedea – cu primul strănepot din dinastia Malin, așa că renunțase la muncă și sora ei fusese aleasă s-o înlocuiască.

Cleo insistase să fie angajat cineva nou, dar nu, familia trebuia să fie pe primul plan.

— Zău, Cleo, știi cum se spune, cămașa ți-e mai aproape ca haina... Tamara e puțin cam strâmtorată de când și-a pierdut slujba la salonul de frumusețe, spusese Barney. Și nici nu ai nevoie de cine știe ce experiență ca să fii recepționeră.

Cleo decise că asta era problema cu frații ei. Nu înțelegeau aspectele mai subtile pe care le implica administrarea unui hotel. După părerea lui Barney, orice idiot care era în stare să facă o înmulțire și să spună „Recepția, cu ce vă pot fi de folos?“ poate să lucreze într-un hotel prosper.

— Barney, dar este nevoie de experiență ca să fii recepționer! îi spuse Cleo exasperată.

— Haide, Cleo, o să se descurce grozav, încercă Barney s-o convingă.

Avea un zâmbet foarte atrăgător, ca al lui Cleo, dar cu o ușoară notă ștrengărească, așa, ca precauție. Era greu să-i rezisti.

— Unde-i toată lumea, Tamara? întrebă Cleo cu glas sonor, ca să poată fi auzită prin ușa pe jumătate închisă a biroului.

— Mama ta e în bucătărie, iar tatăl tău a ieșit.

Și nu e nimeni la recepție, în caz că vine vreun oaspete, gândi Cleo. Hotelul nu avea recepționeră pe tot timpul zilei, căci nu-și puteau permite. Tamara lucra în orele când Harry sau Sheila aveau altceva de făcut.

Cleo se îndrepta spre ușa ce despărțea recepția de bucătărie, când telefonul din birou începu să sune ascuțit.

După cinci țârâituri interminabile, Tamara ridică receptorul.

— Aloo, Hotelul Willow, cu ce vă pot fi de foloos? rosti ea pe tonul pe care-l folosea doar la telefon sau când vorbea cu oaspeții bogați.

Familie, nefamilie, Tamara va trebui să plece, hotărî Cleo. Fiindcă dacă nu pleca, ea însăși va ajunge în arestul poliției pentru că i-a dat în cap cu propria-i poșetă marca Burberry¹, plină-ochi de cosmetice. Altă practică neîncurajată în general în industria hotelieră.

Sheila, mama lui Cleo, ședea în micul alcov din bucătărie în care fusese pusă o fostă strănă de biserică acoperită cu pernițe, astfel încât cei ocupați cu gătitul și servitul să se poată odihni la o ceașcă de ceai fără să stea în calea nimănui. Strana era din lemn de stejar uzat, iar acoperământul ei semăna cu aranjamentul multicolor din vitrina unui magazin cu fleacuri decorative: două pernițe zdrențăroase de catifea roz, una scămoșată de culoarea fulgilor de ovăz, câteva confecționate din bucăți de tapiserie roasă până la urzeală și alta franțuzească artizanală, de Jouy, atât de decolorată că nu se mai distingea nimic din model. Pe vremuri, se aflaseră toate în alte încăperi ale hotelului și sfârșiseră la bucătărie când deveniseră prea vechi și ponosite ca să mai stea în văzul lumii. În fața stranei era o măsuță

1. Casă de modă de lux din Marea Britanie.

scundă de cafea acoperită cu mușama înflorată, la care Cleo își făcuse aproape toate temele pentru acasă, muncind sânguincioasă la socoteli și conjugări de verbe în limba franceză în timp ce părinții ei alergau de colo-colo, gătind și făcând curățenie.

— Un bun proprietar de hotel trebuie să se priceapă la gătit, în caz că-l lasă baltă bucătarul-șef, spunea mereu tatăl ei.

Și Harry Malin știa într-adevăr să gătească. De la el deprinsese Cleo, demult, dragostea pentru hotel și priceperea în relațiile cu oamenii. Avea felul lui special de a se purta cu cei din jur, făcându-i să se simtă în largul lor în prezența lui – talentul perfect pentru meseria de hotelier.

În bucătărie se făceau primele pregătiri pentru masa de seară, iar Jaqui, bucătăreasa-șefă, își supraveghea cu mândrie imperiul, urmând să-și acorde un scurt răgaz înainte de agitația de dinaintea cinei. Jaqui lucra de un an la hotel. De aceeași vârstă cu Cleo și la fel de entuziastă ca ea, se certa mereu cu Harry pe tema introducerii meniurilor noi și inova-toare. Lui Harry îi plăcea bucătăria franțuzească, consistentă, cu accente irlandeze. Jaqui prefera bucătăria Pacific Rim¹, se închina ierbiilor de lămâie și tânjea să i se permită să creeze rețete exotice cu lapte de cocos.

Cleo o salută cu un gest al mâinii, își umplu o cană cu cafea din cafetiera de pe bufet, apoi își sărută mama pe obraz.

— Unde-i tata?

— S-a dus cu Bill să vadă ce-i cu pompa de apă caldă. S-a stricat din nou și Bill s-a gândit la o improvizație nouă ca s-o repare.

Bill era omul bun la toate al hotelului, angajat și el cu jumătate de normă și un adevărat geniu

1. Amestec incitant de arome și influențe culturale din bucătăria vietnameză, thailandeză, hawaiiană și franceză.

când era vorba de mașinării. Și chiar trebuia să fie, dată fiind vechimea și starea de degradare a instalațiilor hotelului.

— Pompei ăleia nu-i mai ajută decât o pereche de padele pentru resuscitare, glumi Cleo. Sau eventual o novenă pentru Sfântul Tadeu.

Într-adevăr, doar sfântul protector al situațiilor disperate ar mai fi putut să facă o minune. Mama ei dădu absentă din cap, aplecată asupra lucrului la care cosea.

— Clar.

— Mamă, uită-te puțin la astea, îi ceru Cleo întinzând revistele cu decorațiuni interioare în fața ei, pe măsuță.

Sheila își mută cana de cafea să-i facă loc.

— Revistele astea sunt foarte scumpe, draga mea, murmură ea uitându-se prin ochelari la etichetele cu prețul.

Cleo își spuse cu tristețe că arăta mult mai vârstnică de când începuse să poarte ochelarii aceia bifocali cu rame subțiri și aurii. Mama ei avusese atâția ani o înfățișare tinerească și plină de viață, cu părul – aceleași bucle șaten imposibil de controlat ca ale fiicei ei – prins într-un coc lejer din care îi scăpau mereu șuvițe ondulate pe ceafă. Dar, parcă dintr-odată, părul îi încărunțise aproape complet, iar ridurile din jurul ochilor de un albastru luminos se adânciseră atât de mult, încât parcă fuseseră cioplite. Mâinile îi erau deformate de artrită, cu articulațiile degetelor de la ambele mâini umflate, și dacă înainte se străduise să le îndulcească aspectul cu ajutorul lacurilor de unghii în nuanțe sidefate, acum renunțase. Chiar și hainele ei păreau îmbătrânite. În familia Malin nu fuseseră niciodată bani suficienți pentru haine, căci fiecare bănuț intra în afacere. Uniforma de școală a lui Cleo fusese cârpită de atâtea ori încât, spre rușinea ei, ajunsese să arate ca încropită din petice.

Doamna Hanley avusese dreptate : mama ei era secătuită de puteri. Cleo simți un val de remușcare pentru că nu observase singură acest lucru, mai înainte.

— Ai cam risipit banii, Cleo. Dacă vrei să ai bani destui ca să-ți cumperi o mașină când o să lucrezi în Donegal, atunci va trebui să încetezi să-i mai cheltuiești pe reviste.

Cleo își mușcă buza. Încă nu le spusese că a refuzat serviciul. Fuseseră atât de încântați cu toții când le anunțase cu sufletul la gură ce post i s-a oferit, mai ales mama și tata. Aproape că o supăraseră entuziasmul lor. Ai fi zis că se bucură să scape de ea.

— Mamă, mi-a venit o idee grozavă. De fapt, mă gândesc la ea de o grămadă de vreme. Trebuie neapărat să renovăm puțin hotelul, și am văzut revista asta... Ce-ai zice de o zugrăveală de efect, pe care s-o facem noi? N-ar costa prea mult, adăugă ea grăbită, deschizând revista la pagina cu pricina. În sufragerie ar prinde bine puțină renovare și gândește-te cum ar fi dacă am avea pe peretele din fund niște efecte din astea de zugrăveală...

Nu mai apucă să continue. Ușa din spate se deschise și intrară Sondra și Barney, aducând un vârtej de aer rece și mosc alb de la Body Shop – parfum care-i plăcuse lui Cleo, dar pe care acum îl ura din cauză că Sondra părea să-și toarne cu nemiluita, în fiecare zi.

— Salut, ne-am gândit să trecem pe-aici să vă dăm bună seara, spuse Sondra, proaspăt gravidă și radioasă, într-o rochie neagră șic și machiată impecabil.

— N-avem nimic la cină acasă, așa că am venit aici cu gândul să profităm de niște mâncare gratis, adăugă Barney, om de o sinceritate absolută.

— Stai jos, Sondra, draga mea. Bucătăreasa-șefă pregătește niște biban de mare excelent și o pot ruga să-ți facă și niște cartofi prăjiți.

Cleo văzu cu coada ochiului că Jaqui, întoarsă din pauză, zâmbea. Îi plăcea la nebunie să fie numită bucătăreasă-șefă.

— Grozav! replică Sondra.

Cu un oftat, se așază în cel mai comod colț al stranei și luă la răsfoit revistele lui Cleo, în timp ce soțul ei cotrobăia în partea principală a bucătăriei să găsească ceva de ronțăit. Jaqui îl plesni peste mâna care se îndrepta spre sertarul de la frigider cu răcire rapidă, unde se afla pregătit somonul afumat.

— Nu pune mâna!

Barney înșfăcă un pumn de fursecuri cu migdale, care fuseseră coapte pentru a însoți înghețata de vanilie pregătită de Sheila, și se strecură lângă nevastă-sa, care ajunsese la pagina unde se afla desenul în *trompe l'oeil*. Clădirea din revistă semăna într-adevăr cu Willow – aceleași ferestre mari, tavane înalte și arcade similare.

— Arată bine, spuse Barney mestecând.

— Nu-i așa? îi răspunse Sheila. Cleo se întreabă dacă am putea face ceva similar aici.

Sondra își ridică spre Cleo ochii machiați cu grijă.

— Dar e imposibil de copiat. Și ar costa o avere.

— Crezi? zise Cleo întrebându-se de ce se plângea atâta cumnata ei despre cât de tare ura examenele școlare, din moment ce era atât de teribil de perspicace în privința a tot ce urma după școală.

— Dumnezeuule, Cleo, nu te-au învățat nimic la facultate? Efectele de zugrăveală costă o avere! Doar nu te-ai gândit să o faci cu mâna ta, nu?

Prin venele lui Cleo începu să curgă primul val de furie.

— De fapt, chiar așa m-am gândit. Toată clădirea are nevoie de îmbunătățiri și asta ar fi una care n-ar costa prea mult. De Crăciun, hotelul n-a fost plin, așa că e timpul să recunoaștem cu toții realitatea și să luăm niște măsuri. Doar nu vrem să pierdem hotelul, nu-i așa?

Simți cum mama ei se crispează la auzul acelor vorbe.

— Cleo, Willow va continua să meargă de minune chiar și când vom fi toți oale și ulcele, se auzi glasul tatălui ei.

Harry Malin intră în bucătărie și-și scoase fularul de la gât.

— Pompa merge strună. Bill ăsta are o mână de aur. Ce mai face nora mea preferată? întrebă el zâmbindu-i Sondrei.

Focul din sufletul lui Cleo se mai înteeți un pic. Tatăl ei proceda la fel ca toți ceilalți: evita intenționat orice aluzie la defectele hotelului. Ca struții cu capul în nisip. Își făcu puțin curaj.

— Mi-aș dori să fiu de acord cu tine în privința hotelului, tată, însă nu pot. Îl iubesc, dar a început să ne fugă pământul de sub picioare. Trebuie să facem ceva!

— Cred că tatăl tău știe ce face, interveni Sondra. În fond, conduce hotelul ăsta de treizeci de ani.

Planurile lui Cleo de a se purta cu diplomatie se spulberară.

— Așadar, o diplomă în management hotelier e pierdere de timp și de bani, nu-i așa, Sondra? Și eu nu știu nimic despre hoteluri, nu?

— Tu ai zis-o, nu eu, zise aceasta cu un zâmbet încrezut.

— Vă rog să nu vă certați, interveni Sheila.

— Nu spun decât că hotelul are probleme și că nimeni nu vrea nici măcar să vorbească despre asta, izbucni Cleo cu aprindere. Înainte am scos-o la capăt, fiindcă oamenii iubeau Willow, dar locul ăsta îmbătrânește; întreg hotelul are nevoie de renovare. Dacă ați ști câți bani se cheltuiesc în unele hoteluri în care am lucrat... Clienții se așteaptă la asta...

— Așadar, Willow nu se ridică la nivelul altor hoteluri în care ai lucrat? spuse tatăl ei pe un ton lipsit de inflexiuni.

— Nu, tată, n-am vrut nicidecum să spun asta, replică Cleo, rugându-l din priviri să nu se simtă jignit. Acelea erau altfel de hoteluri. Noi conducem unul mic și intim, în care oamenii se simt bine-veniți în lumea noastră, și tocmai asta îmi place. Asta a fost creația ta, tată, accentuă ea cu aceeași privire rugătoare. Dar trebuie să-i aducem niște îmbunătățiri. Carrickwell se schimbă zi de zi și noi trebuie să ținem pasul cu el, să fim pregătiți pentru viitor, altfel...

— Altfel ce? o întrebă Harry.

Cleo nu se simți în stare să-i răspundă. Nu putea să spună că altfel vor trebui să-l închidă.

— Altfel profiturile vor scădea drastic, rosti ea jalnic.

— Cleo, avem douăzeci de persoane la cină în seara asta, interveni Sheila Malin. Ceea ce nu e deloc rău pentru o seară din timpul săptămânii.

Zâmbiră toți la această dovadă evidentă a succesului hotelului, cu excepția lui Cleo.

— De fapt, douăzeci și două de persoane; ba chiar douăzeci și trei, zise Sondra bătându-și ușurel burta cu palma, fericită.

— N-ai niște friptură, Jaqui? strigă Barney. Mi-e o foame de lup!

— Bucătăreasa-șefă n-are timp să prepare mâncare special pentru tine, Barney! se răsti Cleo la fratele ei. În ultima săptămână ați fost de patru ori aici la cină. Voi chiar nu știți să gătiți?

— Sunt însărcinată, protestă Sondra aruncându-i cumnatei ei o privire tăioasă ca pumnalul. Mi se face rău când gătesc. Nu știu de ce le-o mai fi zicând grețuri de dimineața, când de fapt sunt grețuri de toată ziua.

— O mulțime de femei trebuie să muncească în timpul sarcinii și nu-și pot permite să renunțe la serviciul lor așa, când le convine, știind că afacerea familiei soțului lor va continua să producă bani

pentru întreținerea lor! îi răspunse Cleo renunțând să se mai poarte cu mânuși.

Știa că părinții ei rotunjeau veniturile lui Barney cu suplimente financiare la care fratele ei se simțea perfect îndreptățit.

— E doar un împrumut! se răsti Sondra.

— Patru împrumuturi în ultimii doi ani?

— Nu-i treaba ta!

— Ba este treaba mea, dacă profiturile hotelului se scurg în buzunarele voastre.

— Cleo!

Glasul lui Harry avea un ton de avertizare, dar nici Cleo, nici Sondra nu-i dădură atenție.

— Ai fi putut să contribui cu ceva la afacere dacă ai fi continuat să lucrezi la recepție, Sondra, continuă Cleo. Știm cu toții că Tamara nu-i bună de nimic. Își petrece tot timpul făcându-și unghiile.

— Cum îndrăznești să vorbești așa despre sora mea? țipă Sondra.

— Te rog, nu face asta, o imploră Sheila pe fica ei.

— Da, Cleo, cine te crezi, mă rog? interveni și Barney amintindu-și de îndatoririle de soț. Cere-ți scuze!

Cleo era pe punctul de a spune că nu intenționează câtuși de puțin să-și ceară scuze, pentru că fiecare cuvânt pe care-l spusese era adevărat, când interveni Harry.

— Da, Cleo, cere-ți scuze.

Uluită, se răsuci spre tatăl ei.

— Pentru că am spus adevărul?! întrebă ea.

— În familia noastră nu există certuri de proporții, Cleo, continuă el. Nu ajută nimănui cu nimic. Te rog să-i ceri scuze Sondrei.

Cleo se simți trădată. Tatăl ei intervenea rareori în dispute și-apoi nu era deloc un secret faptul că ea și Sondra nu se înțelegeau deloc. Erau adulte; aveau dreptul să fie în termeni buni dacă așa voiau. Își iubea și-și respecta tatăl, dar Harry nu era infailibil.

Ea nu făcuse altceva decât să spună adevărul, și iată că era pedepsită.

Cunoștea însă motivul: tatăl ei ura certurile și se străduia să evite conflictele, cu orice preț. Mama lui fusese ceea ce el numea cu un eufemism „o fire aprigă”, iar el crescuse privindu-și părinții cum se înfruntă ca doi matadori, dându-și târcoale plini de furie și răcnind insulte de câteva ori pe săptămână. „Se mai satură omul de zgomotul farfuriilor sparte”, obișnuia el să spună. Cleo știa că moștenise firea colerică a bunicii ei, dar nu și limba afurisită. Ea n-ar fi fost niciodată în stare să rănească pe cineva cu o vorbă pripită, oricât de pătimase i-ar fi fost sentimentele. Purtarea bunicii ei era cea corectă.

— Ai dreptate, tată, spuse ea cu calm. Am abordat greșit situația. Îmi pare rău că am vorbit așa despre Tamara, îi spuse Sondrei. („Dar pentru tot restul nu-mi pare rău deloc”, adăugă în gând.) N-a fost corect din partea mea. Ies afară să mă plimb puțin.

Cleo se ridică și ieși. Tatăl ei mormăi și intră în birou pentru câteva minute, apoi ieși și el, dar pe altă ușa.

Cleo se duse și se așeză în locul unde mergea întotdeauna când era teribil de enervată, dar încerca s-o ascundă: în capătul grădinii, dincolo de zidul livezii, pe banca crăpată din piatră de sub măr. Scoarța copacului era acoperită cu un strat argintiu și nu se vedea apărând nici un mugur de un verde crud. Copacul murea din pricina neglijării. Dintre cei de la Willow, nimeni nu știa o iotă despre îngrijirea copacilor, iar oamenii care vedeau de grădină erau ocupați până peste cap cu întreținerea părții din fața hotelului în timpul limitat pe care-l aveau la dispoziție.

Unele dintre miresele găzduite la Willow de-a lungul timpului descoperiseră acest colțișor retras și fuseseră fotografiate acolo — doar mirele și mireasa,

zâmbind sub măr. Fie și numai din acest motiv, copacul tot ar fi trebuit să fie îngrijit, dar nimeni nu o ascultase când spusese asta. N-au ascultat-o niciodată. Și probabil că nici n-au s-o asculte vreodată, își dădu ea seama cu o tresărire.

Știa că se schimbase și că nu mai era de mult o zgâtie băiețoasă, însă pentru mama, tata, Barney și Jason avea să rămână mereu copilașul familiei.

Rupse absentă o bucățică de scoarță de copac, de sub care ieșiră câțiva gândaci indignați că le-a fost distrus căminul. Simțindu-se ca o criminală, încercă să pună bucățica la loc, dar nu voia să se lipească.

— Îmi pare rău, băieți, le șopti ea gândacilor care se strecurară grăbiți în pietrișul de pe jos.

Și-au pierdut casa, la fel cum o va pierde și familia Malin pe a sa.

Scoase o bucată de ziar din buzunarul blugilor și o despături pentru a n-a oară. Nat o văzuse într-un ziar comercial și i-o trimisese, căci înțelesese imediat ce însemna.

„Planurile de extindere ale lanțului hotelier Roth“, spunea titlul. Articolul relata că vasta rețea internațională de hoteluri Roth hotărâse să-și îndrepte atenția către piețele comerciale din Irlanda și Marea Britanie. Nu spre hotelurile din orașe, preciza articolul, ci spre acele așezăminte rurale de foarte mare succes, înzestrate cu terenuri de golf, centre de sănătate și centre de călărie. Între zonele menționate era și partea de est a Irlandei. Cleo simțea cum i se strânge stomacul de groază când se gândea la asta.

Deschiderea unui Hotel Roth în Carrickwell ar fi însemnat clopotul de înmormântare pentru Willow.

Capitolul trei

Daisy Farrell crezuse că modalitatea perfectă de a-și petrece o după-amiază ploioasă de sâmbătă, când Alex își petrecea la Londra întreg sfârșitul de săptămână, lucrând, era să-și facă ordine în garderobă. Dar pe măsură ce ziua trecea lent, activitatea începu să devină cam obositoare. Ora ceaiului și amurgul sosiseră deodată, în același moment cenușiu și toate articolele vestimentare pe care le avea stăteau în continuare adunate în grămezi gata să se prăbușească, pe podeaua dormitorului din apartamentul lor, de obicei impecabil și ordonat. Și toate erau, desigur, negre. În ciuda bibliilor modei care țipau că roșul, rozul ori albul înlocuiseră în totalitate negrul, ea știa – la fel ca orice expert în modă care-și merită banii – că negrul nu va putea fi înlocuit niciodată decât de negru.

Negrul făcea să dispară toate protuberanțele și rotunjimile și transforma o persoană suplă într-una de-a dreptul slabă. Cine să mai aibă nevoie de bulimie când există negrul?

Reflectă că are o mulțime de lucruri, dorindu-și să nu se fi apucat de o asemenea treabă. Cum se făcea că o femeie a cărei slujbă consta tocmai în a alege haine pentru alții – se ocupa de achiziții pentru Georgia's Tiara, cel mai modern magazin cu haine de firmă din Carrickwell – avea atâtea erori de modă în propria-i garderobă?

— Asta va trebui să dispară, decise ea ținând în mână o fustă din tweed care nu i se prea potrivea niciodată. Și asta la fel.

Cămășile din șifon cu falduri nu fuseseră niciodată genul ei, cu toate că îi plăceau mult. La magazin se vindeau cu zecile. Poate că stilul lui Daisy mai fluctua când era vorba de propria-i garderobă, dar instinctul ei se dovedea infailibil când alegea pentru magazin.

— Cum reușești ? o întrebau oamenii, fascinați de siguranța cu care știa că clienții magazinului vor cumpăra hainele pe care le achiziționa la prezentările de modă, cu șase luni înainte de a fi expuse în rafturi.

— Alegi hainele în ianuarie și apoi, când vine vara, sperî că vor fi tot la modă și că femeile le vor cumpăra ? suna întrebarea obișnuită când Daisy le descria ce înseamnă, concret, să te ocupi de achiziții pentru Georgia's Tiara. De unde știi că le vor plăcea ?

— Păi nu știu, răspundea ea politicoasă. Fac asta de ani de zile și e o combinație de experiență, pricepere și... ei bine, trebuie să ai ochiul format.

— Ah !

Răspunsul îi mulțumea pe majoritatea interlocutorilor, fiindcă a avea ochiul format era totuna cu a avea noroc : ori îl ai, ori nu. Ei nu puteau fi învinuiți pentru că nu aveau ochiul format și, în consecință, nici norocul lui Daisy Farrell. Un apartament frumos în clădirea restaurată a vechii mori din centrul orașului Carrickwell, un adorabil automobil sport roșu, două vacanțe pe an, plus călătoriile în Germania și Londra la prezentări de modă, unde bea șampanie în cluburi exclusiviste, și un bărbat ca Alex Kenny. Unele femei au parte de tot norocul din lume.

— Nu le spune că totul se reduce la a avea ochiul format pentru modă. Dai impresia că e prea simplu, o muștra Alex. Zi-le că e o muncă a naibii de grea și că nu există nici o garanție că vei vinde măcar o singură piesă din tot ce achiziționezi.

Alex lucra la o bancă de investiții din Dublin, post care cerea obligatoriu să-ți aduci singur osanale. Chiar și după cei paisprezece ani de când dura relația lui cu Daisy, tot nu reușea să-i înțeleagă

reticența naturală. Era extraordinară în munca ei — ce era greșit în a le spune oamenilor asta? Dar ea, simțindu-se în siguranță, învăluită de iubirea singurei persoane din lume care o făcea să se simtă bine în pielea ei, râdea și spunea că munca de expert în achiziții de modă nu putea fi explicată neinițiaților. Era ca și cum ai îmbrăca o toaletă Prada și ai arăta excelent fără nici un efort, atât de firesc și de impecabil încât nimeni n-ar putea bănuși câtă muncă grea se investise în acea îmbrăcămintă.

În plus, Daisy, asemenea tuturor celor care se îndoiau de propria lor valoare, avea oroare să plictisească oamenii. Avea impresia că ar fi plictisit de moarte pe oricine dacă ar povesti despre anii în care urmărise moda de pe tușă și cum încerca să confecționeze haine din resturi de materiale aproape înainte de a fi crescut suficient ca să învețe să coasă. Poate că Daisy fusese binecuvântată cu simțul modei, însă ucenicia îndelungată i-l ascuțise.

— E o chestie strict feminină, explică ea. Femeilor nu le place să se laude.

— Ba e o chestie strict Daisy, răspunse Alex. La mine la birou sunt o grămadă de femei care nu se sfiesc deloc să le spună oamenilor cât sunt de talentate.

— Asta numai pentru că încearcă să te impresioneze pe tine, spuse Daisy râzând.

Și era adevărat. La treizeci și șase de ani, Alex își păstrase trupul de canotor profesionist din timpul facultății. Înalt și zvelt, arăta bine în costumele sobre de birou și încă și mai bine fără ele, iar părul lui lucios și des, tuns scurt, împreună cu chipul cu trăsături ferme și inteligente atrăgeau atenția femeilor. Unul dintre multele, foarte multele lucruri pe care Daisy le aprecia la el era acela că nu le răspundea în nici un fel.

Nu-i trecuse niciodată prin minte că el va avea vreodată motive să-și facă griji cu privire la atenția

bărbaților îndreptată spre ea. Daisy nu-și făcea iluzii în privința frumuseții sale. Nici o fată nu poate să crească auzind că mama o numește mereu „rățușca cea urâtă” – cum procedase mama ei – fără să ajungă la propriile concluzii. În schimb, avea stil, pantofi superbi și pe Alex, bărbatul pe care-l adorase încă de la prima întâlnire într-un bar prăpădit pentru studenți, cu o viață de om în urmă.

Iubitul ei Alex era legat de cele trei întrebări pe care le ura mai mult decât orice pe lume. Prima era: „Daisy, tu și Alex aveți de gând să vă căsătoriți vreodată?”.

Răspunsul concis: „Poate”, rostit cu un surâs care lăsa să se bănuiască planuri pentru o ceremonie elegantă pe o plajă îndepărtată, unde participantele să poată culege flori exotice pe care să și le prindă pe după ureche, stând desculțe pe nisip. O rochie Vera Wang, verighete unicat confecționate la comandă și o petrecere selectă pe plajă pentru micul lor grup de prieteni, urmată de o reuniune mai puțin formală într-un restaurant, la întoarcerea din luna de miere.

Adevăratul răspuns al lui Daisy era: „Mi-ar plăcea, însă Alex nu e interesat. Am discutat despre asta, dar el nu prea pune preț pe ideea de căsătorie. Replica lui e: „De ce să repari ceva ce nu s-a stricat?”.

Îi spusese lui Mary Dillon, partenera ei de la magazin, adevărul.

— Răspuns caracteristic pentru un bărbat, remarcase Mary care era proaspăt divorțată și încă mai trăia pe tărâmul lui „toți bărbații sunt porci”.

Mary deschisese Georgia's Tiara cu zece ani în urmă, iar Daisy i se alăturase la puțin timp după aceea. Împreună, făceau o echipă excelentă.

— Căsătoria nu are nici o legătură cu ideea de a repara ceva. Este un angajament mai serios și atâta tot, continuă Mary. Este modul lui Alex de a spune lumii întregi că vrea să rămână cu tine pentru totdeauna. Faptul că trăiește împreună cu cineva nu

înseamnă același lucru. Dar, la drept vorbind, adăugă ea mohorâtă, dacă aş fi trăit cu Bart în loc să fiu atât de proastă şi să mă mărit cu el, n-ar fi trebuit acum să le dăm avocaţilor atâta amar de bani. De fiecare dată când îmi văd avocatul la volanul noului său Porsche, îmi vine să-i spun că deţin o optime din maşina aia şi să-l întreb când o pot folosi şi eu.

— Mda... spusese Daisy dorindu-şi să nu fi pornit acea discuţie.

Mary era genul de femeie care spunea sapei „sapă“, nu instrument metalic pentru săpat, iar Daisy îşi încălcase tocmai regula neclintită a loialităţii în cuplu : nu vorbi niciodată de rău fiinţa iubită. Oricare altă atitudine ar fi semănat prea mult cu atmosfera în care crescuse.

— Cred că înţeleg punctul de vedere al lui Alex, urmasa Daisy nesinceră, dând înapoi din pricina sentimentului de vinovăţie. (În definitiv, discuţia dintre ea şi Alex fusese una strict personală, ce naiba o apucase să-i spună totul lui Mary?) *Suntem fericiţi* așa. Nu mă băga în seamă, trebuie să fie din cauza sindromului premenstrual.

Singurul aspect pozitiv al faptului că nu avea planuri de căsătorie era acela că nu trebuia să se confrunte cu dilema dacă să-şi invite sau nu amândoi părinţii la nuntă. Trecuseră deja mulţi ani de când mama ei nu mai tolera să se afle în acelaşi oraş cu propriu-i soţ, darămite în aceeaşi încăpere. Nan Farrell insistase ca soţul ei să se mute din Carrickwell cu câţiva ani în urmă, pentru ca să se poată preface – măcar faţă de ea însăşi – că rămăsese în continuare o persoană importantă în oraş. Tatăl lui Daisy apărea şi dispărea meteoritic din viaţa ei de ani buni. În ultimul timp se stabilise în San Francisco şi părea pe deplin mulţumit să reducă toată comunicarea dintre ei la trimiterea şi primirea unei cărţi poştale de Crăciun.

De fiecare dată când apăreau în *Vogue* pictoriale cu mirese frumoase, Daisy se mulţumea să ştie că

ea și Alex au un angajament, fără a fi însă obligată să facă planuri complicate de așezare a mesenilor la recepție în așa fel încât toată familia ei să fie fericită. De fapt, familia aceasta fusese, pe tot timpul vieții ei, mai mult o non-familie. Și, de bună seamă, raționa ea, e mult mai modern să trăiești pur și simplu cu omul iubit decât să dai fuga la altar, doar așa, de amorul artei, nu?

Cea de-a doua dintre întrebările pe care le ura cel mai mult era și mai personală.

— Cum ai slăbit așa de mult? o întrebau oamenii cu care nu se mai văzuse de ani buni și și-o aminteau ca pe o ființă dolofană, așa cum de fapt avea să rămână și-n propria-i minte, pentru tot restul vieții.

Ignorând grosolănia întrebării – chestiunea greutateii este deosebit de personală, și totuși există mereu femei necugetate care vor să afle ce mănânci la micul dejun, dacă asta le poate ajuta să slăbească câteva kilograme –, Daisy răspundea că nu face nimic. Și era absolut sinceră.

Cu toată fermecătoria lui sociabilitate, Alex ținea incredibil de mult la propria-i intimitate și ura ideea că cineva ar fi putut să afle că a fost bolnav, așa că Daisy nu putea spune nimănui că doar grijile prin care trecuse în ultimii doi ani din pricina bolii lui misterioase o făcuseră să slăbească nouăsprezece kilograme, care se topiseră de parcă n-ar fi existat.

— Nici cu Weight Watchers, nici cu dieta Atkins? întrebau interlocutoarele neîncrezătoare, categoric convinse în sinea lor că minte de îngheață apele și că-și duce zilele doar cu supă de varză și că are probabil mari probleme din cauza respirației urât mirositoare.

— Absolut nimic, răspundea Daisy întrebându-se dacă există în vreo enciclopedie din lume un articol referitor la dieta prin virusul Epstein Barr.

Acum Alex arăta bine. Mulțumită îngrijirilor primite în ultimul an de la extraordinarul doctor Verdan, strălucea de sănătate și deborda de vechea lui energie. Lua suficiente suplimente nutritive ca să-și poată deschide propriul magazin, dar toate păreau să-și facă efectul. Spera ca acelea pe care îl implorase să le ceară doctorului Verdan să fie de ajutor.

Iar asta ducea la a treia întrebare, cea care nu-i era adresată prea des. Pe cât se pare, oamenii sunt mai reticenți în prezent să întrebe așa ceva, așa că dacă o femeie ajunge la o anumită vârstă și nu are copii, numai un specialist în călcatul în străchini putea să comită greșeala de a întreba: „Hei, dar copiii? Nu-ți dorești copii?”.

Din nefericire, existau totuși destui călcători în străchini, persoane care considerau că e întru totul acceptabil să întrebe o femeie sănătoasă, în vârstă de treizeci și cinci de ani, implicată într-o relație serioasă și de lungă durată, dacă s-a gândit vreodată să aibă copii.

„Nu m-am gândit, pe dracu’!” i-ar fi plăcut lui Daisy să urle la ei. „Ne-am gândit, dar am aflat că un copil te costă 30 000 de euro în primii cinci ani de viață, așa că mai bine mergem în Bahamas.” Numai un răspuns atât de ușuratic putea ascunde adevărata durere fizică pe care o simțea când i se puneau astfel de întrebări.

Pentru că Daisy nu doar că își dorea copii. Tânjea după ei, i se frângea inima de dorința de a-i avea, plângea după ei în somn.

După ce împlinise treizeci de ani, renunțase la pilula anticoncepțională.

— O să fie frumos să facem copii, spusese Alex atunci.

Și chiar fusese. Să facă dragoste și să spere că rămâne însărcinată, inversul situației de până atunci, era ceva foarte senzual.

— Mama copiilor mei, obișnuia el să murmure, stând întins peste ea, cu trupul modelat perfect după trupul ei moale și generos.

Daisy nu-și prea iubea corpul. Era atât de sfidător de diferit față de cum i-ar fi plăcut ei să fie, cu rotunjimi peste tot și grăsimi care se revărsa peste betelia pantalonilor și fustelor mărimea 44, făcând-o să treacă, nefericită, la 46. Însă atunci când Alex o cuprindea blând în brațe, când avea părul blond-roșcat răsfirat în jurul capului și-și vedea pielea albă adâncindu-se sub trupul lui în timp ce încercau să conceapă un copil, acelea erau singurele momente când simțea că e aproape frumoasă.

Totuși, conceperea unui copil s-a dovedit a nu fi atât de ușoară pe cât părea. Ca și cum simpla decizie de a procrea, în locul strădaniei contrare, transformase brusc sarcina într-un țel foarte greu de atins.

Revistele erau pline cu povești triste despre scăderea fertilității și despre faptul că femeile amână prea mult conceperea unui copil. Daisy ura articolele de felul acesta din ziua când afluase vestea îngrozitoare că femeile se nasc cu toate ovulele pe care le vor elibera de-a lungul vieții și că numărul lor era în continuă scădere pe măsură ce trecea timpul.

— Vrei să zici că nu producem noi ovule de fiecare dată? o întrebă pe Paula, care lucra și ea la magazin și era dependentă de site-urile web de sănătate. Credeam că toate celulele corpului uman se înlocuiesc o dată la șapte ani. Am *citit* asta, știu sigur! adăugă ea neliniștită.

— Nu-i așa, îi explică veselă Paula. Mă tem că-ți primești porția și gata. Când ai treizeci de ani, tot atâta au și ovulele tale.

Daisy se albi la gândul ovulelor ei în vârstă de treizeci de ani și la toate prin câte trecuse corpul ei.

Oare prea mult alcool îți poate afecta ovulele? Se gândi la toate nopțile nebune de la douăzeci, douăzeci și ceva de ani, când bea așa de mult, încât

băutura aproape că ajungea să aibă efectul opus. Sau drogurile. Își aminti de Werner, studentul austriac prieten cu Alex, care era foarte doritor să fumeze iarbă și care o încurajase – în ciuda aerului ei dezaprobat – să fumeze o țigară cu marijuana împreună cu restul grupului, în timpul acelei vacanțe. Nu mai luase droguri până atunci, dezaproba drogurile, pentru Dumnezeu, dar fusese proastă și acceptase, deși știa că o va obseda ceea ce făcuse. Vacă tâmpită ce era, ar fi trebuit să știe ce se întâmplă cu ovulele ei!

Paula, care era mai tânără decât Daisy, nu părea să-și facă prea multe griji din cauza stării ovarelor ei și a faptului că, să spunem așa, încă nu „clocise” nimic.

— Ah, sigur, ce va fi va fi! zise ea cu optimism.

„Viața nu e un cântec însoțit gen Doris Day”, își zise muștrător și cu amărăciune Daisy, însă cu voce tare spuse:

— Ai perfectă dreptate, Paula. E o nebunie să faci o obsesie din lucrurile astea. În definitiv, încă suntem tinere și în ziua de azi există o mulțime de chestii care te ajută să faci copii.

Acel gând, gândul la experimente desfășurate în avangarda științei, al căror rezultat va face ca oamenii să poată avea copii fără ca măcar să se afle pe același continent, o făcea să meargă înainte.

Reducerea cantității de cofeină nu-i impulsionase cu nimic sistemul reproducător. Nici mâncatul așa-numitelor „super-alimente”. Coșul cu legume era plin cu atâtea verdețuri, că părea viu de-a binelea; în plus, Daisy își dădea toată silința să reducă paharele cu vin pe care le savura la sfârșit de săptămână. Cu toate astea, ciclul îi venea cu o regularitate despre care jura că nu existase în vremea când voia să nu rămână însărcinată.

Se consola cu gândul că totuși aveau încă timpul de partea lor. Erau tineri, sănătoși și le mergea bine în toate privințele.

Georgia's Tiara prospera din ce în ce mai mult și Mary îi dădu lui Daisy o parte din afacere.

— Pot să le vând gheață eschimoșilor, dar numai cu condiția să-mi găsești tu gheața potrivită, spuse Mary cu convingere. Ai investit atâta efort și energie în magazinul ăsta, încât meriți să-mi fii parteneră !

Daisy își acoperi gura cu mâinile, ca un copil.

— Mary, nu-mi vine să cred ! Ești așa de bună cu mine !

— Prostii ! replică Mary, pe care ar fi putut la fel de bine s-o cheme „Vioiciune“. Ești bună cu mine și bună pentru magazin. Administrarea unei afaceri este pentru mine o a doua natură, dar aş putea să petrec o lună întreagă, zi de zi, încercând să învăț ceea ce faci tu și tot n-aș reuși.

Încurajată de acest fapt — până și mama ei va trebui să admită că se descurca grozav —, Daisy căpătă convingerea că nu rămânea însărcinată pentru că încă nu sosise timpul. Ca în proverbul acela budist : când învățacelul e pregătit, apare și maestrul. Evident, ea încă nu era pregătită. Femeile de carieră aveau mare bătaie de cap încercând să se achite de sarcini și acasă, și la serviciu, așa că, în acel punct al vieții ei, era probabil mai ușor dacă nu avea copil. Iar apoi, după un an în care a încercat să rămână însărcinată, s-a îmbolnăvit Alex. Părea de necrezut că durase atât de mult până să se stabilească un diagnostic și trecuseră printr-un adevărat iad până să afle ce boală era. Chiar și acum, Daisy se cutremura din adâncul ființei când se gândea la ce-ar fi putut să fie. Ea și Alex se temuseră de leucemie. De atunci își făcuse obiceiul să pună bani în cutiile de colectă de fiecare dată când erau pentru ceva legat de cancer, ca pentru a alunga piaza rea.

Nu fusese leucemie, ci Epstein Barr, o boală a sistemului imunitar care transforma oamenii plini de energie în niște epave. Greu de depistat și încă și mai greu de tratat, boala își luase tributul atât de la

Alex, cât și de la Daisy. În perioada aceea, făcutul copiilor nu figurase pe ordinea de zi, dar rămăsese constant într-un colțișor al minții ei, împreună cu sentimentul trecerii timpului și al îmbătrânirii ovulelor ei, deja bătrâne. Se mai temea și că boala lui Alex constituia o parte a problemei, cu toate că n-ar fi spus asta niciodată.

Și iată-i acum, ieșiți din foc împreună. În ultimii doi ani Alex fusese sănătos și spunea că se simte grozav. Și ea se simțea grozav. Avea să rămână însărcinată. Venise și vremea ei, vremea să afle de ce nu rămâne gravidă, să afle dacă exista vreo problemă cu sperma lui Alex în urma bolii Epstein Barr și să ia măsuri concrete. Învățăcelul era pregătit.

Stând în fața oglinzii din dormitorul lor, într-o după-amiază întunecoasă de sâmbătă, Daisy rosti cu voce tare:

— Sunt pregătită. Sunt pregătită să rămân însărcinată. Acum!

Dar nu se întâmplă nimic. Nici un trăsnet venit din ceruri ca să-i dea de știre că Dumnezeu o ascultă, nici un foșnet de perdele în semn că îngerul păzitor îi era aproape și că-și va da toată silința să o ajute. Nu primi nici un semn, așa cum nu primise semne nici până atunci.

„Alex, vreau să facem amândoi analize ca să aflăm care-i problema. Nu ne mai putem permite să așteptăm. Eu îmbătrânesc și...” Monologul lui Daisy în fața oglinzii se întrerupse. Nu voia să-i spună oglinzii, ci lui Alex. Chiar în acel moment.

Avea să-și petreacă tot sfârșitul de săptămână gândindu-se doar la asta căci, Alex fiind plecat, avea o mulțime de timp ca să reflecteze. Iubitul ei era la Londra cu un grup de investitori, la ceea ce el numea „o stoarcere de fonduri”, la care se ofereau cu generozitate mâncare bună și vinuri scumpe, pentru a „unge” carnetele de cecuri ale participanților.

Cu toate că nu-i plăcea deloc să fie singură, lipsa lui îi dădea ocazia să ajungă la zi cu toate treburile

casnice plictisitoare, cum ar fi curățatul aragazului înainte să se aprindă singur. În urma frecatului și a lustruitului de sâmbătă, aragazul strălucea, însă ordinea în dulapuri se dovedise o sarcină comparabilă cu maratonul.

Își păstrase unele din hainele de „grasă” pentru perioada sarcinii. Puloverul mățos cumpărat din Italia și cămașa Pucci care cădea în falduri vor arăta excelent pe o burtică rotunjită. Daisy avea planuri serioase să fie o gravidă îmbrăcată modern, iar acum, în fața acestor haine cărora nu avea nici o perspectivă să le dea întrebuințarea promisă, simți că o doare inima.

Duminică după-amiaza pe la ora cinci, în timp ce aprindea luminile în dormitor, își dădu seama că nimic nu i-ar fi făcut mai multă plăcere decât o cină luată devreme în fața televizorului, însă mai avea de pus la loc grămezi de haine. Cel puțin jumătate din tot ce avea zăcea încă pe jos.

Ținea ridicat în mână un pulover – negru și scump, *cum* să-l arunce, chiar dacă nu i se potrivea prea bine? – când sună telefonul.

— Bună, Alex, spuse ea cu glasul plin de dragoste, așezându-se pe partea lui de pat și ținând receptorul între umăr și ureche. Ce faci? Mi-e tare dor de tine, să știi.

— Știu, Daisy. Dar vin acasă mâine seară.

După tonul lui detașat, „de afaceri”, se vedea limpede că nu e singur.

— Nu poți vorbi, așa-i? Nici o problemă. Cum merg treburile?

Își înăbuși ușoara undă de iritare pentru că el nu se îndepărtase de grup câteva clipe, ca să poată vorbi liniștiți. Se părea că sună de pe mobil, iar ea ura discuțiile de genul „aici totul e bine, tu ce faci?”.

— Aici totul e bine, spuse Alex, de parcă i-ar fi suflat. La capătul tău cum e?

Daisy râse și făcu tot posibilul să-și alunge iritarea. Doar nu putea să spună la telefon „Hai să facem

ceva ca să descoperim motivul pentru care nu rămân însărcinată“, nu ?

— La capătul meu e foarte bine, dar cam multă singurătate, pentru că nu am capătul tău, lângă care să mă cuibăresc în pat. Noaptea trecută a fost ger de-a binelea. A trebuit să-mi pun pijamalele groase și șosetele de noapte dacă n-ai fost tu, să mă încălzești.

Nu putu să nu facă gluma – Alex nu putea să sufere șosetele ei de noapte.

— Serios ? întrebă el aton, dar Daisy știa că zâmbește cu gura până la urechi – numai cineva care-l cunoștea foarte bine i-ar fi simțit amuzamentul printre pârlăturile telefonului mobil aflat la sute de kilometri distanță.

— Foarte serios. Așa că vino repede acasă ! Mie și șosetelor mele de noapte ne e dor de tine.

— Și mie. Trebuie să fug. Avem încă o ședință înainte de cină și probabil că va dura până târziu, așa că nu te mai sun. Ne vedem mâine.

— Da, abia aștept.

Avea atât de multe să-i spună !

— Știi că nu poți vorbi, Alex, rosti ea repede, și nu trebuie să-mi răspunzi, dar să știi că te iubesc.

Nu auzi nici un răspuns. Alex închisese.

Se strădui să pună receptorul în furcă fără să-l trântască. Cum se făcea că femeile se întrebau invariabil ce nu merge, chiar și atunci când totul mergea bine, pe când bărbații nu simțeau niciodată nimic ieșit din comun când era pe punctul să se declare un război emoțional ? Ar fi vrut să vadă cât de încântat ar fi fost el dacă ar fi fost ea plecată în interes de serviciu și i-ar fi închis telefonul în nas, când el ar fi ars de nerăbdare să-i spună ceva.

Se uită posomorâtă la grămezile de haine de pe covorul bej. Întregul apartament era decorat în tonuri blânde de bej și caramel, cu accente de cafeniu închis. Alex adora minimalismul modern.

Odată, Daisy se întrebase cum se va adapta apartamentul lor la prezența unui copil mic. Îi făcea plăcere să facă planuri despre schimbarea covoarelor și zugrăveală proaspătă cu vopsea lavabilă sau despre aranjarea camerei bebelușului. Cât de jalnică era ? !

Gata : îi dispăruse tot entuziasmul. Va aduna toate hainele în partea ei de cameră și le va aranja în timpul săptămânii. Avea o pizza cu salam pepperoni și cartofi pentru prăjit la cuptor în congelator, plus o sticlă de vin rece în frigider, și va găsi probabil o peliculă siropoasă, romantică pe vreun canal de filme. Putea chiar să-și facă manichiura. Ba chiar își aplicase un tratament pentru păr ca să-l readucă la starea lui de glorie, de blond roșcat cu luciri mătăsoase, căci îndreptările cu placa și vopsirile dese îi despicaseră firele la capăt, ceva de groază.

Va arăta minunat la întoarcerea lui Alex, iar el se va topi de vinovăție și de dor și atunci îi va putea spune ceea ce dorea atât de mult să-i spună.

Georgia's Tiara avea două ferestre mari ce dădeau în Delaney Row, o stradă cu case înalte, de trei etaje, situată în partea de nord a orașului Carrickwell, și pe amândouă fusese scris „Reduceri de preț“ cu litere mari, în stilul art deco. Magazinul, decorat în galben lămâie, culoarea preferată a proprietarei, Mary Dillon, era paradisul iubitoarelor de haine și includea un mic departament de accesorii unde se vindeau pantofi, poșete și gablonzuri, trei spațioase camere de probă și, cel mai important dintre toate, oglinzi care te făceau să arăți bine.

Mary era deja fardată aproape complet și-și bea a doua ceașcă de apă fierbinte cu lămâie – groaznică la gust, dar cu efect excelent pentru interiorul corpului, citise ea – când Daisy intră în magazin, luni dimineață.

— Scuze, traficul a fost infernal, spuse ea, repetând de fapt scuza din aproape fiecare dimineață.

Butonul de amânare a ceasului deșteptător fusese așa de tentant în dimineața aceea! Fusese întotdeauna capabilă să se identifice cu mandarinul chinez care insista să fie deșteptat la ora patru în fiecare dimineață, doar pentru luxul de a se bucura că încă nu trebuie să se trezească.

— Cât despre reparațiile de pe șoseaua care trece peste pod... de-a dreptul îngrozitoare!

— Paula avea chef de aer curat, așa că s-a dus peste drum, la Mo's Diner, să ia cafele cu lapte, spuse Mary fără să-și mai bată capul să răspundă ceva la povestea cu traficul – în ziua când Daisy sosea la timp dimineața, Mary va ști că s-a întâmplat ceva foarte rău. Haide, șezi jos și trage-ți sufletul, continuă ea, întinzându-i o secțiune de ziar.

Paula, însărcinată în cinci luni și jumătate, la prima sarcină, reveni cu cafelele cu lapte și cu trei dintre faimoasele tarte cu afine ale lui Mo. Preț de câteva clipe, se puseră la curent cu cele întâmplate la sfârșitul săptămânii. Daisy o întrebă pe Paula cum se simte, dacă bebelușul a dat din picioare și câte sticlute de antiacid Gaviscon a băut.

— Două, recunosc Paula rușinată și împărțită între fericirea de a fi însărcinată și suferința pe care i-o provocau arsurile gastrice la fel de puternice precum erupția vulcanului Krakatoa.

— Numai două? o tachină Daisy veselă. Ar trebui să ai acțiuni la firma producătoare.

În ziua aceea putea glumi cu Paula. Până atunci îi fusese greu, deși se străduise mult să n-o arate, căci îi era dragă și n-ar fi vrut s-o rănească pentru nimic în lume. Dar în ziua aceea se simțea cu totul altfel. Datorită faptului că hotărâse să acționeze, durerea scăzuse puțin.

După ce-și băură cafelele – două obișnuite și una decafeinizată pentru viitoarea mămică –, în încăperea se așternu o atmosferă tihnită; cele trei femei răsfoiau paginile tabloidelor, să afle cine și cum se îmbrăcase la sfârșitul acela de săptămână.

Una dintre cele mai bune cliente ale magazinului, o doamnă de genul celor care iau zilnic masa în oraș, au o grămadă de bani și simțul estetic al unui câine doberman, fusese fotografiată la o premieră de film purtând o rochie de un negru-albăstrui brodată, cu bretele subțiri, cu jachetă până în talie din cașmir franțuzesc albastru și un șirag de turmaline – ținută pe care Daisy o alcătuisese special pentru ea. Singurul defect erau ciorapii prea deschiși, de culoarea pielii, care apăreau între rochie și cizmele mulate din antilopă bleumarin.

— Și doar i-ai zis să-și pună ciorapi negri, remarcă Paula cu un geamăt.

— Nici nu merg chiar așa de rău, spuse Daisy. Dacă i-ar fi ales intenționat, am fi spus toate că a fost o idee strălucită.

— Cam așa, mormăi Mary.

În lumea modei exista o graniță foarte subtilă între genialitatea de a alege o combinație nemaiîntâlnită și prostia de a îmbrăca niște ciorapi nepotrivți. Tot așa, fardul de pleoape albastru putea să arate fantastic la persoana potrivită și absolut catastrofal la alta.

Dimineața se scurse cu tot soiul de telefoane legate de situația unui transport de eșarfe italiene din mătase imprimată. Printre ele, Daisy dădu o mână de ajutor unui trio de doamne aflat în căutarea unei ținute de soacră mică potrivite cu rochia de mireasă, din brocart crem, și a unei rochii de domnișoară de onoare pentru sora miresei.

— O rochie pe care s-o mai poată purta și în alte ocazii, nu ceva cu flori mari, ca o față de plapumă, insistă mireasa.

Sora ei, în spate, încuviința apăsând înclinând capul. Era mai mult decât suficient să arăți o singură dată ca o muncitoare refugiată dintr-o fabrică de canapele – n-avea de gând să mai îmbrace în viața ei ceva înflorat și cu exces de volane.

Lui Daisy îi făcea plăcere provocarea de a alege haine pentru nuntași, pe când Mary o detesta, fiindcă în actuala ei stare de femeie divorțată simțea că mirilor nu li s-a atras atenția în ce se bagă.

— Ar trebui să se spună mai multe în timpul ceremoniei, ceva de genul unui avertisment că e nevoie doar de o zi ca să te căsătorești, dar de cinci sute de zile ca să treci printr-un proces de divorț, șopti ea sumbru, departe de urechile fericitului trio. Și-apoi resentimentele... la cununie nu se pomeneste nimic despre resentimente, nu-i așa? Și, până la urmă, ele durează cel mai mult. Poate să treacă mult timp de când ai uitat unde ai pus albumul cu fotografii de la nuntă, iar serviciul de pahare de cristal Waterford poate fi împrăștiat prin toată casa, dar, Dumnezeu, un strop de resentiment găsești în orice clipă din zi și din noapte!

Daisy nu știa ce să-i răspundă în timp ce se agitau amândouă la capete opuse ale magazinului, căutând o rochie roz pal dreaptă, cu corsajul cusut cu mărgelile și paiete la tiv și una din țesătură de mătase cu lână, cu sacou asortat, care să arate bine la mărimea 48, la o nuntă pe timp de iarnă. Era ciudat că Mary putea să fie așa de împotriva căsătoriei într-o clipă și în favoarea căsătoriei în clipa următoare. Se înfuriase când Daisy îi povestise că Alex nu vrea să se însoare. În ultimul timp, Daisy își cenzurase discuțiile cu ea, ca să nu sporovăiască prea mult despre ceea ce făcuse cu Alex la sfârșit de săptămână, căci știa că Mary stă singură acasă, făcându-și griji pentru încasările magazinului sau la gândul că s-ar putea să nu mai facă sex niciodată.

— Richard Gere e de vină, se smiorcăise Mary amărâtă. Am crezut că viața va fi ca în *Ofițer și gentleman* și uite unde am ajuns! Absolut nicăieri! Uniforma aia mi-a luat mințile.

Cum Bart nu purtase niciodată uniformă, Daisy nu prea pricepea la ce se referă prietena ei, dar o lăsase să-și verse amarul.

— Triumful speranței asupra tâmpeniei crase, continuase Mary. De ce credem toate că trebuie să ne mărităm? Care-i problema cu creierul femeilor, de avem impresia că nu suntem legate de lume dacă nu avem un bărbat care să constituie legătura asta? Bărbații — cine are nevoie de ei?!

Lectura de seară obișnuită a lui Mary o constituiau în acea perioadă cărțile din categoria „femei care iubesc nemernici”. Îi împrumutase și lui Daisy câteva și ea le acceptase din vinovăție, dar le lăsase să zacă în punga lor de plastic, în portbagajul mașinii, trezindu-și și mai multă vinovăție. Ce se întâmpla dacă Mary le-ar fi văzut, evident necitite, și și-ar fi dat seama că ea era cea nefericită și nu toată lumea din jur?

— Haide, Mary, îi spuse ea, dându-și seama că era nevoie să-i ridice puțin moralul. Ți-a trecut jalea după Bart, știi bine.

— Oare? întrebă Mary. Să știi că nu-i așa. Sunt tristă și deprimată și cred că n-o să mă mai simt niciodată bine. Asta face căsnicia din om, Daisy, să nu uiți!

Plăcerea pe care o simțise Daisy alegând toalete pentru nuntă se evaporase. O durea puțin capul și se duse să-și caute un analgezic imediat ce rămăseseră singure. Apoi, sub imperiul unei inspirații de moment, hotărî că o sticlă de vin ar înveseli-o pe Mary.

Închiseră magazinul la ora șase și Mary destupă sticla cu vin.

— Doar un pahar, o avertiză Mary. Copiii au invitat un prieten la cină și nu vreau să mă aleg cu o reputație de bețivă divorțată. Asta le-ar da subiect de discuție pe la poarta școlii! „Singură și alcoolică” nu e tocmai genul de reclamă pe care ai vrea să ți-o faci. E aproape la fel de rău ca „singură și disperată să facă sex”!

— Eu nu vreau deloc, anunță Paula ridicând mâna în semn de refuz. Doar să mă uit la un pahar de băutură și bebelușul meu o să sune imediat la agenția de protecție a copilului, iar mama ar fi scandalizată. N-a iertat-o nici în ziua de azi pe cumnată-mea pentru că a băut la nunta noastră un pahar de șampanie și era însărcinată. Mai vorbește și acum despre cât de iresponsabil a fost gestul ei.

Daisy făcu un calcul rapid, împărțind în minte sticla cu vin la numărul de persoane. În ce o privea, nu bea niciodată mai mult de un pahar când avea de condus mașina.

Mary își scoase pantofii, își sprijini picioarele de coșul de nuiiele din spatele tejghelei și oftă adânc.

— Nu știu de ce port afurisiții ăștia de pantofi, spuse ea mișcându-și cu plăcere degetele de la picioare. Îmi distrug tălpile! O să fac monturi curând.

— Fata aia de azi care se căsătorește spunea că se duce la cosmetică să-și facă un tratament complet cu o zi înainte de nuntă, spuse Paula. Manichiură, pedichiură și tot restul.

Ideea le făcu pe toate trei să ofteze.

— Nu mi-am făcut niciodată pedichiura la un salon, spuse Daisy. Îmi e și-așa destul de rușine să mi se facă manichiura, unghiile mele sunt mereu un dezastru, dar la picioare... bleah! Ar fi și mai rău. Cred că ar avea nevoie de un polizor industrial ca să-mi curețe pielea întărită de pe călcâie, iar cosmeticiana s-ar uita la mine și s-ar gândi că sunt o țoapă de la țară. N-aș putea suporta! Prefer să mi-o fac singură, așa cum mă pricep.

— Ah, cosmeticienelor nu le pasă de starea tălpilor tale, o asigură Mary. După ce ai văzut atâtea picioare, nu te mai șochează nimic. De-a lungul anilor mi-am făcut de toate: manichiură, pedichiură, chestia aia când te înfășoară ca pe o mumie și te face să slăbești, dar aia pute; nu poți scăpa toată ziua de impresia că miroși a nămol. Sigur, acum nu-mi mai

pot permite așa ceva, mulțumită lui Bart. Plus că nu mai am nici timp.

— De asta avem nevoie, zise Daisy visătoare. O zi între noi, fetele, la un salon select de frumusețe unde să ne relaxăm și să ne facem frumoase și așa fi în stare să-mi fac chiar și pedichiura, fiindcă ați fi cu mine și nu m-aș mai simți deplasată din pricina cuticulelor groase și a bătăturilor de pe călcâie!

— Centrul spa la care se lucrează pe vechea proprietate Delaney se deschide săptămâna viitoare, spuse Paula. Nu știu cine a cumpărat-o, dar au muncit acolo constructorii ca nebunii, din câte mi-a spus mama – trece pe-acolo cu clubul ei de drumeție în fiecare săptămână, în drum spre munte. O să fie în stil holistic, cu săli pentru yoga, terapie cu pietre calde și aromaterapie.

— N-aș zice nu la o chestie din aia cu pietre calde, replică Mary cu un geamăt. Aș vrea să am timp pentru asta...

— De ce nu? întrebă Paula. Am putea s-o facem cât de curând. Cum abia deschid, vor avea oferte speciale și sunt sigură că au și tratamente speciale și masaje pentru gravide.

— Foarte bine, mă interesez eu! le anunță Daisy, cu totul entuziasmată de idee.

Ziua aceea era una destinată planurilor. Telefonase la câteva clinici de fertilitate și avea vești pentru Alex. Vești interesante. Făcuse programare pentru amândoi la una dintre clinici. Singura problemă era că-i programaseră abia peste câteva săptămâni și simțea că-și va pierde mințile de nerăbdare până atunci. O zi la spa cu fetele era tocmai lucrul pe care să-l aștepte cu plăcere până atunci.

Daisy sosi acasă la ora șapte, legănând în mână punga de plastic cu cărțile „Învăță să te ajuți singur” împrumutate de la Mary, pe care trebuia totuși să le răsfoiască mai devreme sau mai târziu. Primul

lucru pe care l-a zărit a fost servieta lui Alex așezată pe parchetul de nuc din hol. Privirea i-a fost atrasă de ceva turcoaz care se ițea din unul dintre compartimentele de piele neagră. O pungă pentru cadouri de la Tiffany. Se gândi să tragă cu ochiul repede, să vadă ce-i cumpărase, dar apoi renunță.

Dacă-i cumpărase un inel de logodnă cu diamant mare cât o alună și va trebui să trăiască tot restul vieții știind că se uitase în pachet înainte ca el să i-l dăruiască? Cum v-ați logodit tu și cu tata? vor întreba copiii, și ea va trebui ori să mintă, ori să spună „Mi-am băgat nasul cel mare în servieta lui și am găsit inelul, așa că știam deja când mi l-a dat...”. N-ar fi fost deloc povestea romantică pe care i-ar fi plăcut s-o relateze. În plus, n-avea cum să fie un inel de logodnă – doar discutaseră subiectul, n-aveau nevoie de căsătorie pentru a-și consolida relația.

Strigă un „Bună!” vesel și Alex ieși grăbit din baie, arătând puțin cam palid.

— Îmi face figuri stomacul, o anunță el în loc de salut și o sărută iute pe obraz.

— Așa merit să fiu întâmpinată? glumi ea urmându-l în dormitor, unde Alex începu să se dezbrace grăbit, aruncându-și sacoul și cravata pe cuvertura mătăsoasă de culoarea caramelului ce acoperea patul lor dublu.

— O-o, *asta* mai zic și eu întâmpinare...

În timp ce-și scotea cămașa, Alex făcu o grimasă.

— Iubito, dac-ai ști ce sfârșit de săptămână am avut... Oamenii ăia au ținut de banii lor cu dinții. Sunt frânt! Și nici hotelul n-a fost la fel de bun ca acela de data trecută.

— Bietul de tine!

Întinse brațele și, vreme de un minut, Alex se relaxă lipit de ea, cu capul pe umărul ei. Apoi se îndepărtă, termină să-și scoată hainele și îmbracă blugi și un tricou cu mânecă lungă. Daisy se așează la capătul patului, cu picioarele încrucișate.

— Vreau să-ți spun ceva, începu ea. E totul în regulă, răsă amuzată văzându-l că face ochii mari. N-am fost concediată și nici n-am boțit mașina! E vorba de copilaș, de copilașul nostru, Alex! Am așteptat prea mult timp, iubitule, trebuie să facem ceva, zise ea cu zâmbetul celui care păstrează ce-i mai bun pentru sfârșit. M-am interesat astăzi și am sunat la câteva clinici de fertilitate. La cele mai multe dintre ele trebuie să aștepți o lună ca să obții o programare, dar la Avalon — am citit despre ea în ziar și e excelentă, chiar dacă-i una dintre cele mai scumpe — tocmai renunțase cineva. Pot să ne primească peste trei săptămâni, vineri la douăsprezece și un sfert, îl anunță ea cu ochii strălucind de entuziasm. Nu-i fantastic? Te rog, spune că poți veni!

Alex, încremenit cu o șosetă neagră în mână și cealaltă îmbrăcată deja, se holba la ea.

— Am așteptat ani de zile, Alex! Unul înainte să te îmbolnăvești și doi de atunci.

Îl văzu tresărind. Știa că nu suportă să i se aducă aminte de boala lui.

— Trebuie să facem ceva, până nu-mi trece de tot vremea. Trebuie să știu de ce nu rămân însărcinată. Vreau un copil!

Simpla rostire a cuvintelor o emoționa.

— Și știu că vrei și tu, continuă ea. E ceea ce ne dorim amândoi de atâta vreme și acum e momentul potrivit.

Întinse mâna spre el și el i-o luă, așezându-se lângă ea pe pat cu o expresie indescifrabilă pe chip.

— Nu știu ce să spun.

— Nu trebuie să spui nimic, se grăbi să-l asigure, îngrozită că ar putea spune că, în definitiv, nu-și dorește atât de mult un copil. Știi, Alex, eu cred că asta-i problema noastră: ne tot gândim și plănuim și cu unele lucruri din viață nu merge să te gândești și să plănuiești. Ele trebuie să se întâmple, pur și simplu. Am așteptat momentul potrivit să avem un copil și momentul ăsta e acum.

„Te rog, fii de acord cu mine“, se rugă ea în gând.

— Te rog, Alex! E extrem de important pentru mine și nu cred că ar trebui să așteptăm mai mult de-atât, adăugă ea încetișor.

— Nu-mi vine să cred că ai făcut programare la o clinică de fertilitate fără să mă întrebi mai întâi, Daisy!

Respiră ușurată: cel puțin nu spusese „nu“. Era un început. Și era pregătită pentru o reacție de șoc din partea lui. Bărbaților nu le place să ceară îndrumări când merg cu mașina; trebuie să înmulțești acest comportament cu zece ca să-ți dai seama cum s-ar simți majoritatea dintre ei știind că trebuie să producă spermă într-un recipient, într-o încăpere anonimă, pentru a-și lăsa partenera însărcinată.

Încercă din nou.

— Îmi pare rău! Știu că e un pas important și că poate fi dificil pentru cupluri. Am citit nenumărate articole despre tratamentele de fertilitate.

Multe cupluri se destrămaseră după trecerea prin moara tratamentului pentru fertilitate. Însă își jură că ei nu vor avea aceeași soartă. Nu trebuia decât să-l convingă.

— Putem s-o facem, Alex. Te rog!

Pe fiecare trăsătură a feței lui se citea îndoiala, dar măcar nu refuzase.

— Nu trebuie decât să mergem o dată și să vedem ce spun. Și dacă-ți repugnă ideea, putem să mai discutăm...

Cu această ramură de măslin întinsă, el n-avea cum să refuze.

— Bine, nu mai vorbim despre asta acum. Ai nevoie să te gândești.

Da, nu-l mai bate la cap. Lasă-l să se gândească. Schimbă subiectul.

— Hei, vrei să-mi spui ce-ai mai făcut la Londra, în afară de statul într-un hotel oribil și plimbatul unor indivizi bogați și zgârciți încoace și-ncolo? îl

tachină ea, cu gândul la punga pentru cadouri de la Tiffany. Pun pariu că ai fost la cumpărături. Ai cumva ceva să-mi spui?

— Daisy... începu el și apoi se opri.

— Îmi pare rău, ți-am stricat surpriza, nu-i așa? îl întrebă ea spășită. Dar până la ziua mea de naștere mai e un secol. M-am gândit că o fi vreun cadou amuzant, cu toate că nimic de la Tiffany n-ar putea fi clasificat în categoria lucrurilor pur amuzante. Adică amuzante de-a binelea!

El părea perplex.

— Punga de la Tiffany?

În mintea lui Daisy se strecură înțelegerea.

— Era pentru altceva?

Doar nu poate fi un inel de logodnă. Nu, sigur că nu.

— Până la aniversarea noastră mai este, adăugă ea grăbită.

Alex clătină din cap și ieși din încăpere.

— Nu.

Se întoarse cu punga cu pricina și o așeză în fața ei, fără să spună nimic. În definitiv, pentru ce să-mi doresc un inel de logodnă? se întrebă ea desfăcând punga și scoțând o cutiuță de la Tiffany.

— Faptul că mi-ai cumpărat asta e un semn, spuse ea fericită, dezlegând panglica albă. Semn că e un moment propice ca să ne schimbăm viața.

În cutie era un colier din argint, asemănător cu primul cadou pe care i-l cumpărase, cu mulți ani în urmă, doar că acesta era argint de la Tiffany și deosebit de frumos.

Își dădu seama că era într-adevăr un semn. Semn că iubirea lor va rezista, orice-ar fi. Alex avea nevoie de timp ca să reflecteze la tratamentul de la clinica de fertilitate, dar după aceea va ajunge și el să vadă lucrurile la fel ca ea. Întemeierea unei familii era lucrul cel mai firesc din lume. Cu totul scutit de gândire, cum ar fi spus el.

Primul cadou pe care i-l făcuse, un lănțișor argintiu cu medalion în formă de inimă, era păstrat în cutia ei de comori, împreună cu pantalonii din satin negru pe care-i purtase la prima lor întâlnire.

Cu trecerea timpului, lănțișorul se înnegrise, căci era un obiect ieftin, însă Daisy ținea la el și ar fi dorit să-l mai poată purta, cu toate că-i înverzea alarmant pielea gâtului. În aceeași cutie se mai aflau sutienul și chiloții asortați pe care le purtase în ziua când făcuseră dragoste prima dată. Nu-i spusese lui Alex că îi mai avea, fiindcă el ar fi considerat că e cam caraghios să păstreze atâția ani astfel de amintiri.

Pantalonii din satin, drepti de sus până jos, o făceau acum să intre în pământ de rușine de câte ori îi vedea. În teorie, pantalonii din satin trebuiau să fie înguști, cu linii suple, fiind destinați fetelor cu șolduri înguste, de ogar. Pe vremea aceea, cu paisprezece ani în urmă – incredibil! –, Daisy nu era în nici un caz genul de fată-ogar.

Celelalte tinere de la cursul de design vestimentar purtau haine negre extravagante, zdrențuite intenționat, ceea ce le făcea foarte ușor de identificat ca studente la această facultate printre ceilalți studenți din campus. Daisy era singura care nu-și purta propriile creații, unul dintre motive fiind acela că-și dăduse seama, cu adâncă tristețe, că nu se pricepea cine știe ce la designul vestimentar. Revista *Vogue* era biblia ei, se pricepea la tăieturile în biè de parcă ar fi învățat croitoria pe genunchii lui Schiaparelli¹ și desena ca un înger. Dar designul o depășea.

În plus, genul de haine care-i plăceau erau cele făcute pentru brunetele înalte, subțiri și mlădioase, cu ochi aroganți și pomeți foarte proeminenți. Fetele rotofeie, cu picioare îndesate și un bust potrivit

1. Celebru designer vestimentar italian din secolul al XX-lea.

pentru filmele deocheate arătau mai bine îmbrăcate în negru din cap până-n picioare, chiar și cu pantaloni de satin și sacou lung din mătase.

Atunci, desigur, nu se gândise că arată rău. Crezuse că satinul negru ascunde grăsimea și-i alungește corpul, în așa fel încât să arate bine, chiar dacă nu avea pic de stofă de fotomodel. Și, spre deosebire de unii băieți de la facultate, Alex fusese de aceeași părere.

Era de-a dreptul uimitor cum corpul voinic te făcea, ca fată, să devii invizibilă. Ar fi trebuit să fie exact invers – fiind voinică, prezența ta consistentă ar fi trebuit să-i împiedice pe oameni să te evite. Și totuși, era evitată. Cei din jur își fereau ochii, cum făceau probabil țărani în Evul Mediu când se apropia un lepros, strigând „Necurat!“.

Alex Kenny cel înalt, zvelt, cu ochi negri și bicepșii de oțel ai unui rege neîncoronat al vâslitului, nu-și ferise privirea.

— Tu nu porți chestii aiurite, ca restul nebunelor de la design, remarcă el amuzat când se cunoscură. Arăți normal!

Apoi își întinse mâna și răsuci alene un ciucure de la eșarfa ei trandafirie din mătase de cea mai bună calitate, făcându-i obrazii să capete exact aceeași nuanță de roz.

Se aflau la Shaman's Armchair, un bar din afara campusului preferat de canotori, cu structură de labirint. Jules și Fay, colege de an cu Daisy, erau mari admiratoare ale câtorva membri ai echipei de canotaj Lazer și într-o sâmbătă, după concurs, organizară o ieșire spontană în barul respectiv. De fapt, ar fi trebuit să fie spontană, însă Daisy văzuse cu ochii ei cât de mult timp le luase celor două fete să se pregătească. Alcătuirea ținutei lor de genul „ampus pe mine ce s-a nimerit“ luase o grămadă de timp.

Daisy nu se străduise prea mult la capitolul machiaj, dar făcuse eforturi uriașe, ca de obicei, să

pară subțirică. Asta-i misiunea ei în viață, chiar dacă știa că nu va reuși niciodată cu adevărat.

Pe când Jules și Fay flirtau vesele în bar, Daisy stătuse într-un colț, bându-și alene paharul de bere. Era lefteră din nou, bursa îi era pe terminate și la pizzeria din apropierea apartamentului în care locuia cu fetele nu avuseseră nevoie de ea pentru schimbul de noapte. Urmărea ritualul flirtului și se gândea ce plăcut ar fi fost să fie și ea sigură pe sine și bună cu bărbații, la fel ca Jules și Fay. Ea era bună cu bărbații când îi întreba dacă vor mozzarella în plus la pizza, dar în rest... în nici un caz. Și atunci apărură Alex, se uită cum erau așezați cei de la masă și ocupă foarte hotărât scaunul de lângă ea. Alex Kenny, un bărbat atât de frumos, încât nici măcar Jules și Fay nu se gândiseră vreodată să-l prindă în mreje.

— Tu l-ai făcut? o întreabă el arătând spre poncho-ul ei, tot negru, presărat cu mărgelile mărunte de aceeași culoare la poale.

— Mă pricep la tricatat la fel de bine ca la vâslit, îi răspunse ea râzând. Dar eu am cusut mărgelile.

— Serios? se mira el trăgând o margine a poncho-ului mai aproape, ca s-o examineze mai bine.

Gestul acela intim făcu inima lui Daisy să bată nebunește.

— Dar sunt milioane de mărgelile! adăugă Alex. Trebuie să fi cusut un secol la ele!

— Cusutul face parte din toată tărășenia cu designul vestimentar, îl informă ea cu gravitate.

Ochii lui Alex – boabe de cafea prăjite sau ciocolată amăruie topită, Daisy nu se putea decide – scânteiară.

— Îți bați joc de mine, domnișoară designer? Ai impresia că-s un mocofan din echipa de canotori care a ajuns la facultate datorită unei burse sportive și are un coeficient de inteligență de două cifre?

— Două cifre? întrebuse ea cu uimire prefăcută, dar stricase imediat gluma adăugând grăbită, în caz că-l supăraseră: Scuză-mă, glumeam doar!

Dar Alex zâmbi și mai larg și vru să afle cât timp ar lua ca să coși atâtea mărgel.

— Cos în timp ce mă uit la televizor, îi explică ea.

— Dar cum poți să te uiți și să coși în același timp? Nu, nu-mi spune! Asta-i ca atunci când cineva întreabă cum poți ajunge la Carnegie Hall. Exersând.

— Ca și vâslitul, adăugă ea privind-i musculatura, vizibilă chiar și sub puloverul gros pe care-l purta.

— Nu prea sunt în formă, spuse el cu regret. Trebuie să-mi revin pentru începerea sezonului.

— Și te antrenezi mult? întrebă ea cu șovăială. Nu știu nimic despre canotaj.

— Bun! Urăsc adepții înflăcărați ai canotajului. Discută cu tine despre vâslit ca niște profesioniști, dar n-au pus piciorul într-o canoe în viața lor.

Continuă să sporovăiască, povestindu-i despre orele de vâslit și antrenamentele la sală, apoi îndreptă din nou discuția către ea și cantitatea de muncă necesară ca să ajungi la Facultatea de Design.

Timiditatea lui Daisy se evaporă. Firește, Alex nu era interesat de ea la modul romantic – nu fusese nimeni, niciodată –, dar părea că-i face plăcere să discute cu ea, lucru care-i dădu un curaj neobișnuit.

Nu era doar amabilitatea de a sta de vorbă cu fata timidă și grasuță pentru că, de fapt, o plăcea pe una dintre prietenele ei – pe Jules cea excentrică sau pe Fay cea elegantă, care o imita cu aplomb pe Grace Kelly. Alex făcea parte din categoria acelor oameni minunați cărora le făcea plăcere să discute cu oricine. Daisy constatasese că unii studenți își elaboraseră în minte o ierarhie și nu se coborau să discute cu nimeni de la un anumit rang mai jos. Daisy, nepricepută la design, drăguță, însă prea voinică se afla sub linia de demarcație. Fetele populare o ignorau, iar băieții populari nici n-o observau. Însă zeii vieții, precum Alex, se aflau mai presus de reguli și-și puteau revărsa favorurile asupra oricărui muritor

de rând. Daisy era sigură că imediat ce Jules sau Fay îi va atrage atenția lui Alex, el va renunța să mai discute cu ea și-și va întoarce privirea fermecătoare în altă direcție. Deocamdată însă, era al ei : nasul acvilin deasupra gurii minunat modelate, bronzul ușor care evoca o vacanță de Crăciun exotică, petrecută în afara Irlandei, zâmbetul leneș al omului care știe că nu trebuie să se străduiască prea mult.

După-amiaza de sâmbătă se transformă în seară și-i lovi foamea. În bar se serveau niște excelente clătite irlandeze tradiționale, subțiri, cu cartofi, numite *boxty*, așa că se comandară platouri uriașe cu clătite și încă un rând de băuturi. Grupului lor, alcătuit inițial din trei fete și patru canotori, i se alăturară o mulțime de studenți gălăgioși. Ocupau o bună parte din bar, râdeau, glumeau și-și mărturiseau unii altora cât de nepregătiți sunt pentru noul semestru. Iar Alex rămăsese lângă Daisy.

Încălzită de cele două pahare de whisky fierbinte pe care i le cumpăraseră el după ce-și terminase berea, îi spuse că îi plăceau hainele foarte mult, dar că ajunsese la concluzia dureroasă că nu era cine știe ce de capul ei la design – lucru pe care-l destăinuise până atunci doar lui Fay și Jules.

— E groaznic ! îi mărturisi ea. Când mă gândesc ce greu a fost să intru la facultate... și acum, că sunt aici, îmi dau seama că am făcut o greșală !

Vedea cu ochii minții expresia de pe chipul maică-sii când avea să afle. Aceasta insistase ca Daisy să urmeze un curs de secretariat în Carrickwell, ca să-și poată asigura un venit constant. Într-una dintre puținele confruntări pe care avusese curajul să le aibă cu maică-sa, Daisy refuzase. Era cea mai bună din clasa ei la desen și visa la facultatea de design vestimentar încă de când auzise că există. Puține dintre aspirațiile ei erau accesibile – să fie frumoasă, subțirică și adorată de mama –, așa că nu putea să renunțe tocmai la aceasta, oarecum mai realizabilă.

— Zău, Denise, mă dezamăgești! îi spusese maică-sa pe tonul unei persoane profund trădate.

Îi spunea mereu „Denise“, aproape niciodată „Daisy“. Tatăl ei, în schimb, o numea „micuța mea Daisy“ și, cumva, alintul prinsese.

— După toate prin câte am trecut, eram sigură că-ți vei da seama de necesitatea unui serviciu de bun-simț, nu unul nesigur, cum a avut tatăl tău. Credeam că te-am învățat măcar atât! Dar tu fă ce vrei, nu te gânde la dorințele mele.

Nan Farrell, la fel de subțire ca țigările lungi pe care le fuma una după alta, își scoase tabachera și o deschise. Era un obiect frumos, din argint gravat, unul dintre puținele care-i rămăseseră din vremurile trecute, când făcuse parte din elita orașului Carrickwell. Viața aceea se încheiase când rămăsese însărcinată cu Daisy – lucru pe care nu contenea să i-l amintească fiicei ei – și se izbise de realitate cu un zdrang răsunător, căsătorită cu un bărbat căruia îi plăcea să se distreze și pe care nu-l interesau nici rădăcinile, nici munca pe brânci.

— Nu că părerea mea ar fi contat vreodată pentru tine.

Dacă măcar ar fi așa, își zise Daisy. Părerile maică-sii erau ca piramidele în raport cu orașul Cairo – enorme, rigide, oriunde te-ai fi aflat, tot le simțeai prezența, chiar dacă nu le vedeai.

Amintirea certei și a ghețarului care continua să existe între ele spulberă căldura și bucuria pe care le simțise Daisy discutând cu Alex. Uitând pentru o clipă că Alex era un bărbat superb și că ar fi trebuit să se facă stacojie de rușine doar pentru că vorbea cu el, Daisy își lăsă capul pe mâinile sprijinite de lemnul zgâriat al mesei.

— Cum este posibil să-ți fi ratat complet cariera, când ai numai douăzeci de ani? mormăi ea.

— Așa se întâmplă cu toți cei care sunt cei mai buni, îi spuse el bătând-o ușurel pe braț.

Apoi își lăasă degetele să alunece până pe ceafa ei, atingând-o cu blândețe și jucându-se cu buclele moi, de culoarea caramelului, care-i scăpaseră din coada de cal. Era o senzație splendidă și atât de sexy! Daisy înghiți în sec și se ridică, obligându-l pe Alex să-și retragă mâna. Ar fi putut să stea așa o veșnicie, dar nu era pregătită să se bucure de atenția unui bărbat – ceva ce li se întâmpla cu regularitate fetelor de genul lui Jules sau Fay. Alex păru să nu-i observe panica.

— Tu măcar știi ce ți-ai fi dorit să faci. Eu n-am știut și nu știu nici acum, zise el. La început, o diplomă în administrarea afacerilor a fost alegerea evidentă pentru mine, dar nu mă incită câtuși de puțin. Activitatea asta nu e tocmai pe lista copiilor la capitolul „cele mai palpitate munci”. *Ce vrei să te faci când crești mare, fiule? O, tată, vreau să stau la un birou și să mă îngrop în registre contabile toată viața!*

Îi spuse apoi că simte adesea că ar vrea să renunțe la facultate, atâta doar că absolvirea ei îi garanta un post bun. Banii erau importanți pentru el. Daisy avu impresia, pe care o păstră pentru ea, că-n familia Kenny nu prea existaseră bani de cheltuială. Înțelegea situația foarte bine, căci nici familia ei n-o dusesese tocmai pe roze. Ea și maică-sa locuiau într-o căsuță cu terasă din centrul orașului Carrickwell, destul de aproape spațial de casa impunătoare în care crescuse mama ei, dar la mare distanță de ea din punct de vedere social. Daisy fusese educată să nu discute despre bani.

Nimeni nu trebuia să știe că centrala cu gaze din casa lor trebuia folosită cu parcimonie sau că bucata de carne cumpărată pentru masa de duminică putea fi făcută să țină până miercuri, cu puțină imaginație.

— Avem mândria noastră, insista Nan.

Cu toate acestea, Daisy nu credea că banii te pot face fericit. Maică-sa provenea dintr-o familie bogată, însă nu exista nicăieri o cât de mică dovadă că avusese

vreodată o viață familială fericită, deși Nan era probabil mai nefericită fără bani decât fusese când îi avea.

Daisy simțea că-n viață contează cel mai mult dragostea, nu banii.

Când Alex se ridică să se ducă la bar ca să-i mai aducă ceva de băut, îl urmări cu privirea, conștientă că arată ca un cățel ce se uită cu ochi triști după stăpânul care pleacă. Defectul ei cel mai mare era acela că-și dădea seama tot timpul cum o văd cei din jur. Nu putea să intre într-o încăpere fără să se întrebe dacă oamenii cred că arată ca o balenă, indiferent cu ce era îmbrăcată, iar când lua cuvântul la seminare, își măsura cuvintele cu aceeași atenție cu care măsura mătasea când croia după tipar. În ziua aceea însă, nu-și măsura vorbele și nici nu-și așezase coapsele oblic pe scaun, în așa fel încât să pară mai slabă. Acesta era efectul pe care-l avea Alex asupra ei.

Și așa, începură să iasă împreună. Păreau un cuplu neobișnuit: Alex cel frumos și popular, care ar fi putut să agațe orice fată și-ar fi dorit, și Daisy, despre care lumea era de acord că e dulce și drăguță, dar oare de ce nu făcea nimic pentru a mai slăbi?

Cei din jur nu vedeau că Daisy cea blândă și iubitoare îi dădea lui Alex un sentiment de siguranță. Statornică și caldă, ca un ceai fierbinte băut în fața focului, ea îl făcea pe dinamicul Alex Kenny să simtă că a ajuns acasă.

Daisy probă colierul de la Tiffany. Argintul îi stătea bine. Aurul, știa, le făcea uneori pe roșcate să pară prea îndrăznețe. Maică-sa, care avea părul blond de la natură, o avertizase destul de des în privința asta.

— E frumos! șopti ea întorcându-se să-l îmbrățișeze pe Alex din nou.

— Mă bucur că-ți place, spuse el fără pic de entuziasm, așezându-se obosit pe marginea patului.

— O, iubitele, nu fi așa! îl rugă Daisy. Știu că ești neliniștit, la fel sunt și eu, dar e atât de important pentru noi!

— Daisy... începu el.

— O putem face, îl întrerupse ea.

Îi ascunsese atâta timp cât de important era pentru ea să aibă un copil, dar acum trebuia să-l convingă.

— Alex, îmi doresc așa de mult un copil! Nu vorbesc despre asta, dar mă obsedează. (Se așează pe pat, lângă el, și-i luă mâinile între ale ei.) Când merg la serviciu și o văd pe Paula, gravidă și strălucind de fericire, mă doare sufletul! Nu că i-aș invidia măcar o clipă fericirea, dar vreau asta și pentru mine, pentru noi. Oriunde te-ai uita, vezi copii, ai observat asta? (Îi strânse ușor mâna, căutând sprijin.) În magazine, pe stradă, la Mo's Diner, stând pe scaune speciale și privind în jurul lor cu ochii mari. Nu m-am gândit niciodată că mă voi simți așa de cloșcă; crescând, n-am fost niciodată topită după bebeluși sau dornică să fac pe dădaca tot timpul.

Vorbele i se revărsau ca un torent.

— Dacă aș fi avut frați sau surori, poate aș fi căpătat experiență cu copiii mici, dar n-am avut, așa că n-am crezut niciodată că am o fire așa de mămoasă, până când, poc! m-a lovit pur și simplu. (Râse silit.) Alex, mă gândesc tot timpul că vreau să am un copil. În fiecare lună, când îmi vine ciclul, am un sentiment copleșitor de eșec. Sunt cinci ani de când încercăm să avem un copil, ceea ce înseamnă că am simțit de mai bine de șaiszeci de ori că am eșuat. Mă simt...

Se opri să caute cuvântul potrivit.

— Mă simt pustie, am sentimentul că nu sunt o femeie întreagă, ci doar o jumătate. Mă simt singură și tristă și mă uit la femeile însărcinate sau la cele cu bebeluși și am senzația că eu trăiesc pe altă planetă. Că ele fac parte din acest minunat ciclu

pământesc al iubirii, iar eu nu. Mă simt diferită, exclusă. Lor nici nu le trece prin cap că-mi doresc propriul meu prunc și poate cred că nu-mi plac copiii ! Dar îmi doresc un copil atât de mult, că mă doare. Doamne, cum doare !

Se opri, conștientă că el nu spusese nimic în tot acest timp. Probabil că era uluit de cele auzite. Daisy nu spunea nimănui totul, nici măcar lui Alex. Se gândea că poate asta se datora faptului că fusese singură la părinți și nu era obișnuită să se confeseze. Îi invidia pe oamenii capabili să-și destăinuie cu ușurință cele mai intime gânduri. Dar acum, că o făcuse, își dădea seama că a dezvălui atât de mult era o experiență eliberatoare și-n același timp înfricoșătoare.

— Nu știam că simți asta, îngăimă el fără s-o privească. De ce nu mi-ai spus ?

— Încercam amândoi să concepem un copil, spuse ea cu blândețe. Într-un fel, credeam că-ți dai seama cât de mult îmi doresc un copil.

În tot acel timp, Daisy ținuse pumnii strânși și se rugase fierbinte de fiecare dată când se apropia data menstruației, chiar și în anii când Alex fusese bolnav și nu prea făcuseră dragoste. Cum se putea ca el să nu fi observat ?

— Nu mi-am dat seama.

— E doar o consultație, îl imploră ea. N-are ce să strice dacă mergem și vedem ce ne spun. Te rog, Alex ! Fă-o pentru mine. Am trecut prin atâtea în ultimii ani, cu medicii și cu analizele ! Știu că urăști toate astea.

La fel le urâse și ea. De fiecare dată când i se lua lui sânge, își dorea să-și ofere brațul. Și fusese alături de el tot timpul. Nu putea să facă acum și el la fel ?

Alex arăta de parcă l-ar fi apăsât o greutate uriașă, dar dădu din cap cu o mișcare rigidă și spuse în cele din urmă :

— Putem merge. Dacă asta e ceea ce-ți dorești cu adevărat.

Capitolul patru

Mel ar fi vrut să aibă ceva mai mult timp la dispoziție ca să se pregătească pentru balul de caritate organizat de Lorimar la sfârșitul lunii februarie. Evenimentul cu ținută obligatorie, la care n-avea voie să lipsească în ruptul capului nimeni din eşalonul superior al conducerii, fusese foarte discutat în ultima lună prin birouri.

Un grup de angajate de la Lorimar – una de la Departamentul de Marketing, leită Samantha din *Totul despre sex*, trei asistente executive și șefa Departamentului de Vânzări prin Telefon – plănuiau să-și alcătuiască o ținută strălucitoare, ca ruptă din respectivul serial, cu tocuri periculos de înalte, un machiaj care anunța „tocmai am plecat de la raionul de cosmetice Elizabeth Arden” și rochii ultimul răcnet.

— Esențialul e rujul roșu folosit din belșug, spuse femeia de la marketing.

Aceasta petrecuse zeci de ore cu pregătirile pentru petrecere – o sarcină-mamut ce includea și momentul-cheie, când de pe tavanul sălii de bal aveau să cadă sute de baloane roșii cu sigla Lorimar în clipa când Edmund Moriarty anunța donația specială de 100.000 de euro către o fundație de cercetare în domeniul chirurgiei cardiace. Edmund și-ar fi ieșit din minți dacă mărețul său moment ar fi fost ruinat, așa că majoritatea angajaților de la marketing și o bună parte dintre cei de la publicitate se ocupau de bal.

Un alt grup de angajate plănuiau să meargă la solar ca să obțină un bronz decent, să se ducă la

coafor și apoi să scoată din fundul dulapului vechile rochii negre, pe care se puteau baza oricând, căci nimeni n-avea chef să arunce banii pe o ținută nouă pentru o simplă petrecere la serviciu. Vanessa împrumutase de la sora ei o fabuloasă rochie lungă de seară, din satin roșu, și era convinsă că Hilary va face infarct când o va vedea.

— De fapt, vor fi o mulțime de cardiologi care să se ocupe de ea dacă se întâmplă ceva, spuse ea veselă.

Iar Mel... Mel plănuise să-și acorde puțin timp pentru îngrijiri personale, ca să arate cât de bine putea la această ocazie importantă. O rochie nouă, poate. Sau o tunsoare la modă. Ceva care să arate lumii și conducerii de la Lorimar că Mel Redmond ținea pasul cu ceilalți.

Și totuși, se întâmplă cumva că, înainte cu cincisprezece minute de ora la care ea și Adrian trebuiau să iasă din casă în sâmbăta cu pricina, Mel se afla în dormitor, încercând disperată să-și readucă la viață părul pleostit cu ajutorul fixativului. Machiajul ei consta într-o linie ștearsă cu dermatograful care fusese trasată inițial dimineața, la ora nouă, iar tenul ei evoca mai degrabă un sfârșit de săptămână ploios în Groenlanda decât tenta delicioasă a bronzului de Malibu pe care sperau s-o obțină majoritatea angajatelor de la Lorimar. Adrian era în convalescență după gripă și Mel observă cu amărăciune că până și el arăta mai bine decât ea. Epuizată după o zi haotică și o lună și mai haotică, nu dorea altceva decât să se bage în pat și să doarmă.

Întreaga lună februarie, agenda ei fusese plină cu ieșiri obligatorii. În vinerea a doua din lună fusese ziua de naștere a lui Eddie, fratele mai mic al lui Adrian, care împlinea patruzeci de ani, iar aniversarea acestei cifre importante fusese sărbătorită de întreaga familie cu o masă copioasă la restaurantul preferat al acestuia.

— Frățiorul meu a împlinit patruzeci de ani! repeta Adrian întruna, plin de uimire. Pare o vârstă așa de înaintată! Îmi amintesc cum discutam amândoi despre cum ne vom simți la patruzeci de ani.

— Pe atunci părea totuna cu a avea un milion de ani, reflectă Eddie. Părea ceva atât de îndepărtat! Dar, într-un fel, speram să împlinesc vârsta asta mai devreme decât tine, pentru că mă săturasem să fiu cu doi ani mai mic și să văd că faci totul înaintea mea.

— Ca să poți împlini primul patruzeci de ani, Adrian ar fi trebuit să moară, remarcă mama lor, Lynda.

— Cu atât mai bine că n-a fost așa, replică Eddie cu gravitate. Cu toate că de multe ori a fost cât pe ce să te omor cu mâna mea, frățioare!

La sfârșitul următoarei săptămâni, unchiul și mătușa lui Mel își sărbătoriseră nunta de aur și copiii lor organizaseră într-un hotel din Dublin o petrecere mare ce începuse la prânz, cu o orchestră care cânta melodii de-ale lui Jim Reeves și cu fotografii mărite ale fericitului cuplu de-a lungul căsniciei, afișate pe pereți. Mesele erau decorate cu aranjamente florale din trandafiri roz și, pentru a se recrea pe deplin atmosfera de nuntă, care, cu cincizeci de ani în urmă, fusese modestă din pricina lipsei de fonduri, preotul parohiei îi binecuvântă pe cei doi soți printr-o mică slujbă specială, după care urmară toasturi cu șampanie și discursuri.

— E un eveniment atât de emoționant, nu-i așa? îi spuse lui Mel una dintre invitate, pe un ton visător, după ce unchiul Dermot îi făcuse pe toți mesenii să plângă afirmând că nu voia să trăiască nici măcar o singură zi fără iubita lui Angela.

— A, da, foarte emoționant, răspunse Mel.

Coafura începea să i se strice din cauza transpirației, căci alergase după Carrie, care o luase razna imediat ce observase că hotelul era locul ideal ca să se ascundă de maică-sa. Până în acel moment, se

ascunsese într-o cabină din toaleta doamnelor, sub fața de masă pe care stătea tortul aniversar și după ușile batante ale bucătăriei.

— Stai jos și odihnește-te, mă ocup eu de Carrie, spuse mama lui Mel când aceasta trecu în goană pe lângă ea.

Mel se opri, gândindu-se că o dor picioarele cumplit din cauza sandalelor festive cu toc înalt și că oamenii care organizează astfel de evenimente și invită și copii, nu pregătesc niciodată o activitate specială pentru ei. „Copiii sunt bine-veniți!” nu însemna nimic atâta vreme cât nu exista o încăpere destinată lor, lipsită de pericole, unde părinții să-i supravegheze cu rândul în timp ce urmăreau *Minunatele aventuri ale lui Barney* sau *O sută unu dalmățieni*. Sau măcar să existe la cerere sedative pentru părinți. Paharele acelea cu vin roșu care stăteau ademenitor pe marginea meselor erau ca un magnet pentru un copil de vârsta lui Carrie.

— Ești obosită, Mel. Du-te și stai puțin lângă Adrian. Haide, ia-ți o felie de tort. O supraveghez eu.

Karen se ridică și dădu să plece după vârtejul de volane liliachii care era Carrie.

— Nu, mamă, e în regulă. Faci destule, spuse ea cu fermitate.

Dacă o dureau picioarele, n-avea decât să-și scoată sandalele. Cine ar fi băgat de seamă?

— Mai știi, ne trezim cu Carrie că spune că tu ești mama ei, nu eu!

Râsul sec care însoți acest comentariu nu scăpă nici uneia, nici celeilalte.

— N-o să facă una ca asta, nu fi caraghioasă!

Mâna moale a lui Karen apucă strâns brațul fiicei ei.

— Sigur că nu, glumeam doar.

Mel adoptă cel mai reușit zâmbet de director de relații cu publicul de care era în stare, dar amândouă știau că este fals.

— Atunci ne vedem mai târziu, scumpo, spusese maică-sa și, cu toate că nu lucrase niciodată în domeniul relațiilor cu publicul, reușise să arboreze o imitație credibilă a zâmbetului fiicei sale.

Nici la birou n-avea pic de răgaz. Mel era de-a dreptul copleșită de muncă, întrucât revista companiei, care era trimisă tuturor abonaților, urma să apară trimestrial și nu de două ori pe an ca până atunci, și toți angajații din departamentul de publicitate trebuiau să lucreze peste program. Și, parcă pentru a spori tensiunea, circulau zvonuri amenințătoare despre reduceri masive ale costurilor. Mai multă muncă și bani mai puțini – după Mel, asta nu era deloc o combinație grozavă.

Vanessa trăia sub aceeași presiune și singurul prilej de a sta de vorbă era dimineața, în toaleta femeilor, când făceau schimb de păreri pe tema ideilor sumbre care circulau cu privire la modalitățile pe care le-ar putea folosi compania ca să Economisească Bani.

— Am citit deunăzi într-un ziar că majoritatea femeilor care lucrează au atâtea de făcut dimineața la prima oră, încât atunci când ajung la serviciu, șaptezeci și cinci la sută dintre ele sunt rupte de oboseală, îi spuse Vanessa într-o zi în timp ce-și spăla mâinile, hotărând că n-are vlagă pentru alte manevre de dichiseală.

Mel, care își rimela ochii obosiți ca să-i mai învioreze puțin, aproape că pufni în râs.

— Numai șaptezeci și cinci la sută? Ce fel de medicamente iau celelalte douăzeci și cinci?

Cel mai important factor care contribuia la epuizarea totală a lui Mel era faptul că Sarah nu mai dormea bine. De câteva săptămâni, Sarah nu voia să se potolească în serile din zilele de lucru până nu pica de oboseală, dormea rău și se trezea plângând de mai multe ori pe noapte. Mel discutase despre asta cu Dawna, directoarea grădiniței.

— Cred că am descoperit care-i problema, îi spuse în cele din urmă Dawna în vinerea dinaintea balului de caritate de la Lorimar, când Mel simțea că a ajuns la capătul răbdării. Vrea să stea cât mai mult cu tine, Mel. Când mami e plecată la serviciu toată ziua, ne e dor de ea, nu-i așa?

Sarah dădu din cap cu gravitate.

— Asta-i tot! Nu vrea să meargă la culcare și să piardă din timpul petrecut cu tine când ești acasă seara, continuă Dawna cu înconștiență, fără să-și dea seama că mai injectează o doză de vinovăție în inima lui Mel. Pun pariu că la sfârșit de săptămână, când ești acasă, doarme ca un mieluşel.

Mel încuviință. Era adevărat: vinerea și sâmbăta noaptea, Sarah dormea bine întotdeauna și Mel încercase să se convingă pe ea însăși că asta se întâmpla din cauză că zilele respective erau pline de activități care o făceau să obosească. Ar fi trebuit să-și dea seama că e altceva la mijloc.

În loc să apeleze din nou la mama ei pentru ajutor, Mel o rugă pe Lynda, mama lui Adrian, să stea cu fetele sâmbătă seara, când ei doi se duceau la bal. Lynda era mereu în culmea încântării când i se solicita ajutorul, dar asta nu se întâmpla prea des, în parte din cauză că Mel nu voia să dea impresia că profită de ea, dar mai ales pentru că simțea că, în adâncul inimii, soacră-sa o dezaprobă.

Lynda aparținea unei generații de femei care stătuseră acasă cu copiii și chiar dacă nu-i vorbea niciodată fățiș despre serviciul ei – căci nu era genul de om care să ceară socoteală –, Mel simțea oricum uşoara animozitate.

Cu un chip tineresc la cei şaizeci şi ceva de ani ai ei, cu o siluetă suplă datorită jocului de badminton şi cu acelaşi colorit scandinav ca şi fiul ei, Lynda părea soacra ideală. Locuia destul de departe ca să nu vină la ei tot timpul şi, cu toate că rămăsese văduvă cu ani în urmă, îşi avea propria viaţă socială

și nu se agăța de Adrian. Dar comentariile pe care le scăpa din când în când îi dădeau lui Mel senzația că nu dorea ca nepoatele ei iubite să fie crescute de străini și că avea o atitudine bănuitoare față de cealaltă bunică a lor.

— Melanie, nu-mi vine să cred cât de cuminți sunt fetele cu străinii! Mai ales Carrie. Când băieții mei erau de vârsta asta, nu erau obișnuiți cu oamenii străini și se ascundeau după fusta mea de câte ori întâlneau persoane necunoscute, își aminti Lynda cu drag. Dar fetele tale se comportă ca niște mici adulți! Probabil pentru că stau la grădiniță toată ziua.

Auzind asta, Mel strânse din dinți.

— N-a vrut să insinueze nimic, îi luă Adrian apărarea. Spunea doar că...

— Da, știu, i-o retezase Mel enervată.

Încă mai avea în minte, proaspătă, amintirea ultimei remarci a soacrei ei: „Voi, femeile de carieră! Nu știu de unde aveți atâta energie. Eu una n-aș fi fost în stare să am grijă de familia mea și să-mi câștig în același timp existența, te rog să mă crezi!”. Dacă Lynda *spunea doar*, de ce naiba durea în halul ăsta?

În seara petrecerii, la șase și jumătate, Mel făcuse tot ce putuse cu părul ei; de machiaj trebuia să se ocupe în mașină. Ziua trecuse la cumpărături, cu dusul fetelor la înot și pregătirile pentru șederea Lyndeii la ei în noaptea aceea.

Sarah era supărată că părinții ei merg la petrecere și-i arătase toată ziua maică-sii cât de nefericită e. Cu fețișoara ei în formă de inimă, ochi mari albaștri cu irizări violet și bucle blond-argintii, arăta ca un înger fermecător. Atâta doar că fața de înger ascundea hotărârea neclintită de a face totul numai după voia ei și, la vârsta de patru ani și trei luni, era pe cale să devină împărăteasa casei Redmond. Mel citise toate cărțile posibile despre cum trebuie să te porți cu copiii încăpățânați și ajunsese până

la urmă la concluzia că nici unul dintre experții în îngrijirea copilului nu întâlnise pe cineva care să semene cu fiica ei.

Noroc că a obosit-o înotul, își spusese Mel în timp ce-și îmbrăca rochia de seară lungă, neagră, cea care aproape că ar fi putut să meargă singură la bal, la câte evenimente similare organizate de firmă fusese. Statul în piscină, ținând-o pe Carrie la suprafața apei, fusese extenuant și pentru ea. Jos, caseta video cu *Frumoasa și Bestia* aștepta în aparat, gata să fie pornită. O farfurie cu două bucăți de piept de pui cu sos de ciuperci de pădure și usturoi stătea pe bufetul din bucătărie, alături de un castron cu cartofi noi, așteptând să fie încălzite pentru cina Lyndei. O pulpă de miel se marina în ulei de măsline și rozmarin proaspăt pentru masa de a doua zi, fiindcă Lynda rămânea până în seara următoare când venea să vadă de copii și era adepta unui meniu corespunzător pentru ziua de duminică. Patul din camera de oaspeți era proaspăt înfățat cu așternut liliachiu, iar Mel reușise chiar să calce fața de plapumă, lucru pe care nu-l făcea pentru Adrian și ea. Cearșafurile moi de pe paturile fetelor fuseseră schimbate și toate jucăriile lor de pluș preferate fuseseră aranjate frumos la locurile lor. Mel lăsase termometrul și paracetamolul pentru copii pe dulăpiorul din baie – prea sus ca să poată ajunge fetițele la ele, dar la îndemâna Lyndei în caz de nevoie. Numărul de telefon al medicului și cel al localului unde se ținea petrecerea erau scrise mare – căci, fără ochelari, Lynda era pe jumătate oarbă – lângă telefon.

Categoric, soacră-sa n-avea nici un motiv să considere că-și neglijează familia din cauză că merge la serviciu.

— O să ne distrăm de minune astă-seară, le gânguri Lynda fetițelor, care se cuibăriseră lângă ea pe canapea, în pijamale comode, gata de distracție cu buni Lynda.

Aceasta la adusesese dulciuri, genul de dulciuri concentrate care erau interzise la ei în casă deoarece le făcea pe ambele fete hiperactive. Mel știa că nu poate să protesteze.

Arătând mai puțin palid, Adrian intră în cameră terminând de ronțait un biscuit. Balul din seara aceea includea și cina, dar cum în prima parte aveau să se servească doar băuturi, nu se știa când vor apuca să mănânce ceva. Purta un costum negru din stofă fină de lână și cămașă gri-argintiu, care-i scotea în evidență ochii albaștri. Arăta excelent.

— O să-ți fie dor de tati? o întrebă el pe Sarah luând-o de pe canapea cu o mișcare rapidă și întorcând-o cu capul în jos — joc care îi plăcea foarte mult fetei, încă de când era bebeluș.

— Da, chicoti ea încercând să-și dea la o parte părul lung ce-i acoperea fața.

— Zău, serios? o întrebă el săltând-o și coborând-o ritmic.

— Da!! țipă ea încântată, căci adora să fie săltată astfel și nu se temea de nimic.

— Și eu, și eu! strigă Carrie, cu obrazii rotofei de copil mic îmbujorați de emoție.

Arăta ca o versiune mai mică a surorii ei, excepție făcând bărbia încăpățânată.

„A moștenit mai mult familia noastră“, zicea Lynda uneori, și Mel înțelegea că voia să spună prin asta că Sarah luase de la ea firea încăpățânată care, în consecință, nu era agreată.

— Ar trebui să mergem, spuse Mel automat.

Distracția păru să înceteze pe moment. Sarah, tot cu capul în jos, se uită la Mel cu ochii aceia înțelepți care parcă o întrebau de ce trebuia să le strice veselia.

Mel ar fi vrut să strige: pentru că ziua n-are decât un număr limitat de ore! Cineva trebuie să aibă grijă de respectarea programului. Imaginează-ți ce s-ar întâmpla dacă aș lăsa totul după voia voastră!

Adrian o puse pe Sarah înapoi pe canapea, apoi o săltă repede și pe Carrie de câteva ori, ca să nu se supere, și-i dădu drumul la loc, lângă bunica ei.

— Să fiți cuminți cu buni, le spuse el fetelor, care-i zâmbiră adorator, ca pentru a sugera că nu cunosc semnificația cuvântului „obraznic“.

— Pa, Carrie.

Mel se aplecă să-și sărute mezina și se văzu răsplătită de două mânuțe grăsulii care o prinseră pe după gât și un pupic umed pe obraz. Crește așa repede! își spuse ea cu inima strânsă. Parcă abia ieri fusese o ființă micuță și fragilă pe care o ținea în brațe, cu gura ca un boboc minuscul de trandafir sugând la sânul ei.

— Pa, mami, gânguri ea cu răsuflarea încă întretăiată.

— Te iubesc, îi șopti Mel cu duioșie sărutând-o încă o dată.

De cealaltă parte a Lyndei, Sarah ședea cu o grămăjoară de dulciuri interzise în poală.

— Pot să primesc un pupic de la revedere? o întrebă Mel cu glas tremurător.

— Paaa, îi răspunse fetița, absorbită de aranjarea comorii și ignorându-i solicitarea.

— Dă-i un pupic mamei la plecare, răsfățată mică, îi spuse Lynda cu glas afectuos, ciufulindu-i părul.

— A, toți copiii se poartă așa câteodată, zise Mel degajat, căci nu voia să-și dea nimeni seama că se simte trădată și e gata să izbucnească în lacrimi amare. Persoana nou-venită este întotdeauna mai plăcută decât mama cea plictisitoare, mereu aceeași.

— Dă-i mamei un pupic, insistă Lynda.

Fără să-și dea seama de durerea pe care-o stârnea în inima mamei, Sarah rămase cu capul plecat și-i ignoră pe toți.

— Ei, haide, spuse Lynda pe jumătate râzând. Nu-i o mică hoțomană? Nu-i convine că ieșiți, Mel.

Pe neașteptate, Sarah ridică privirea, zâmbi fermecător și-i trimise maică-sii o bezea în fugă, făcându-i alene cu mâna.

— Așa da, bravo! o aprobă Lynda. Acum dă-mi telecomanda și haideți să ne uităm la film.

— Distracție plăcută, le ură Adrian îndreptându-se deja spre ușă.

— Da, să fiți cuminți, scumpele mamei, adăugă Mel pășind mecanic în urma soțului ei.

Resimțea dezamăgirea ca pe o durere fizică. Sarah refuzase să o sărute. O bezea suflată din vârful buzelor nu însemna același lucru cu un sărut propriu-zis. Sarah își săruta întotdeauna mama la plecare, întotdeauna...

— Mel, poșeta ta, îi atrase Adrian atenția, întinzându-i obiectul cu pricina. Cum se poate s-o uiți?

— Ce aiurită sunt, îngăimă ea și ieși pe ușă.

— Ești frântă de oboseală, nu-i așa? observă el în timp ce descuia mașina.

Mel se trânti pe scaunul din dreapta. În timp ce se îndepărtau cu viteză de casă, își dădu seama că-și lăsase portfardul pe măsuta din hol. Nu avea la ea decât un luciu de buze de culoare foarte deschisă și rimelul. Cu părul pleoștit și fața aproape lipsită de fard, o să pară că ea e cea bolnavă de gripă. Dar era atât de nefericită încât, pentru prima oară în viața ei perfect organizată, lui Mel Redmond nu-i păsa.

Evenimentul avea loc în sala de bal a unui hotel luxos, de cinci stele, numit McArthur. Când Mel și Adrian sosiră, recepția cu băuturi era în plină desfășurare în foaier. Zâmbind grațios, conștientă că arăta de parcă tocmai se ridicase de pe patul de moarte, Mel își luă soțul de mână și se strecurară amândoi prin mulțime, până ajunseră la Tony Steilman, unul dintre bunii ei prieteni de la birou, și la soția acestuia, Bonnie. Erau prieteni și în afara locului de muncă, Tony fiind un om în care Mel avea încredere deplină.

— Hei, mă bucur că te văd! spuse Tony sărutând-o. Arăți îngrozitor.

În timp ce-l îmbrățișa pe Adrian, Bonnie îi aruncă soțului ei o privire exasperată.

— Mi-am lăsat portfardul acasă din pricina grabei, îi explică Mel ridicând din umeri.

— N-am mare lucru la mine, spuse Bonnie întinzându-i o poșetă micuță de seară, dar ești bine-venită să le folosești.

Lăsându-și bărbații să stea de vorbă, Mel și Bonnie porniră în direcția toaletelor, dar când intrară pe hol dădură practic nas în nas cu Hilary și cu Edmund Moriarty, directorul executiv — ultimii oameni pe care Mel ar fi vrut să-i întâlnească arătând astfel.

— Doamne, Mel, ești bolnavă? Ai făcut o viroză? o întrebă Hilary dând un pas înapoi, fiindcă orice-ar fi fost, nu voia să se molipsească.

— Nu, doar că Mel e mamă cu serviciu și deci trebuie să facă totul pe fugă, interveni Bonnie râzând, înveselită de cele două pahare de șampanie roz pe care le băuse. Sincer, Hilary, eu nu-mi dau seama cum rezistă! Mel a noastră e o adevărată eroină! Eu îi spun mereu lui Tony ce noroc are că stau acasă toată ziua, așa că nu trebuie să vin de la birou și să mă apuc imediat de gospodărie, ca Mel. E nemaipomenit că Lorimar încurajează așa de mult mamele cu serviciu!

Fața rotundă și drăgălașă a lui Bonnie strălucea de mândrie la adresa prietenei sale, gândindu-se că a spus ce trebuia, fiindcă Mel era cu adevărat *incredibilă*. Bonnie nu știa cum s-ar fi descurcat ea dacă ar fi trebuit să lucreze la fel de mult ca Tony și Mel, fiind în același timp și mamă.

Peste micul grup se lăsă tăcerea.

Mel simți că-i îngheață zâmbetul pe față. Știa că ceea ce spusese Bonnie era total nepotrivit. Edmund nu voia să i se amintească de faptul că Mel era mamă și mai avea și alte responsabilități. El și

Hilary considerau că Lorimar trebuie să fie prima ei prioritate și, sincer, nu le păsa la ce echilibristică trebuia să recurgă pentru a-și face treaba. Edmund, om fără copii, capricios, pretențios și care se plictisea ușor, pretindea ca angajații lui să fie preocupați de un singur om: el însuși.

Căutând în minte o explicație care să mulțumească pe toată lumea și să-i păstreze neștirbită imaginea de super-femeie de carieră, Mel găsi pe neașteptate una.

— De fapt, am fost în după-amiaza asta la sală și a trebuit să fug acasă în ultimul moment. Știți cum zboară timpul când faci sport.

Bonnie clipi nedumerită.

— E vorba de mini-maraton, continuă Mel. Participă și un grup de angajați de la Lorimar și, evident, vreau să mă înscriu și eu.

Viziunea unui grup de angajate de-ale lui, echipate din cap până-n picioare cu îmbrăcăminte de sport inscripționată cu numele companiei, alergând prin fața fotografiilor îl atrăgea vizibil pe Edmund Moriarty. Sănătate, caritate și publicitate pozitivă — combinația perfectă.

— Excelent! spuse el. Nu știam că sponsorizăm o echipă de alergătoare, dar e o idee excelentă. Țelul nostru este sănătatea, iar noi suntem sănătoși. Îmi place!

Hilary, care, evident, nu crezuse o iotă din vorbele lui Mel, îi aruncă acesteia o privire detașată și zise:

— Grozav. Putem vorbi luni mai multe despre asta.

Apoi îl conduse pe Edmund în foaier, să mai bârfească nițel.

Mel reuși să-și țină masca pe chip tot restul serii și abia când porniră spre casă lăsă garda jos, simțindu-se în siguranță.

— A fost ca naiba, se văicări ea în timp ce ieșeau cu mașina din parcare subterană a hotelului. Și ca

să dreg lucrurile cât de cât, am zis că mă antrenez pentru mini-maraton, ceea ce înseamnă că va trebui s-o și fac.

— Glumești, nu-i așa?

Adrian era nedumerit de toată povestea. Și ce dacă Mel arăta obosită? Doar nu fusese angajată ca să arate mereu ca un fotomodel; era o ființă normală!

— Nu! se răsti ea, furioasă pe întreaga lume și, cum lumea nu era acolo, trebuia să se mulțumească cu Adrian.

— Doar nu trebuie să alergi la mini-maraton doar pentru că arătai obosită la petrecere!

— Ba trebuie s-o fac, pentru că am zis în fața șefului și șefu-i șef, așa că trebuie să alerg și-i numai afurisita mea de vină că arăt ca o epavă! Acum înțeleg de ce-și făc femeile tatuaje ca o linie de dermatograf în jurul ochilor. Cel puțin așa arăți întotdeauna că ți-ai dat silința.

Adrian izbucni în râs.

— Ei, haide, iubito, nu-i atât de important, crede-mă! Îți faci munca excelent și ei știu asta. Restul sunt tâmpenii. Cui îi pasă cum arăți?

— N-ar trebui să aibă importanță, dar are! șuieră ea furioasă. Felul cum arăt contează, pentru că sunt femeie și am copii și nu dispun în întregime de timpul meu. Tu nu înțelegi asta. Ești bărbat și nimeni nu te urmărește cu ochi de șoim ca să descopere semne că-ți pui familia pe primul plan, nu serviciul, și același lucru e valabil și pentru înfățișare. Totul contează! Nu tu ești bănuir că-ți vei lua liber pentru îngrijirea copilului când Carrie face febră mare. Dacă ai organiza tu la școală piesa de Crăciun, toată lumea ar crede că meriți să fii desemnat Tatăl Anului. Dacă o fac eu, oamenii vor crede că precis chiulesc de la serviciu, iar dacă n-o fac, e clar că mă sustrag de la îndatoririle de mamă. Așa că, da, felul cum arăt chiar *contează*.

— Dar și eu am stat acasă cu fetele când au fost bolnave, protestă el.

— Dar în cazul unui bărbat, se consideră că așa ceva e doar un incident izolat, zise Mel exasperată. Pentru o femeie e cu totul altceva. E ca un afurisit de maraton! Și nu un mini-maraton, te asigur!

— Nu poate să existe discriminare între sexe la Lorimar, căci și Hilary e femeie, spuse Adrian cu îndoială.

— Nu așa de evidentă ca să sară în ochi, oftă Mel. Hilary e căsătorită cu serviciul ei și n-ai crede într-o mie de ani că are copii. Cu alte cuvinte, e femeia perfectă pentru un post de conducere. Leagă-ți trompele uterine sau găsește pe altcineva să-ți crească copiii, așa încât tu să nu-i vezi niciodată, și-ți dăm un post tocmai în vârful piramidei!

— Dar tu îți iubești munca, insistă el. Ești plină de energie, Mel! Toată lumea e de părere că ești grozavă în tot ceea ce faci. *Eu* cred că ești grozavă. Felul cum te descurci cu serviciul și cu copiii, jonglând...

— Nu suport când se spune despre modul ăsta de viață că jonglezi, spuse ea încet. Jonglatul nu poate fi chiar atât de greu, pe când asta... asta-i ca și cum...

Căută frenetic cuvântul potrivit.

— E ca și cum ai jongla cu grenade.

— E chiar așa de rău?

Mel închise ochii.

— Da. E un afurisit de coșmar, ca alergatul fără sfârșit pe o roată de hamster într-un film de groază... și nu pot să cobor de pe ea.

Capitolul cinci

Cleo făcea curăţenie în dormitorul ei favorit de la Willow, din Apartamentul Reginei-pirat, botezat astfel după enigmatică Grace O'Malley, frumoasa şi înfocata femeie-pirat care navigase pe mările din jurul Irlandei în secolul al XVII-lea. Apartamentul avea un pat din mahon cu patru stâlpi şi baldachin din catifea albastru de Prusia, splendide pe vremuri, un şemineu care avea tendinţa să scoată fum şi o cadă aşezată pe picioare în formă de labă de animal ce stătea maiestuoasă în mijlocul podelei de lemn din baia alăturată.

Miresele adorau Apartamentul Reginei-pirat, poate fiindcă se imaginau, cum făcea Cleo, lăsându-se învinse de mirele lor în patul cu patru stâlpi, ca o eroină din secolul al XVII-lea care iubindu-se pătimăş cu un frumos căpitan de piraţi în aşternuturi albe, foşnitoare. Cleo se gândise adesea că, dacă se va căsători – şi era un mare *dacă*, pentru că, trebuia să recunoască, nu accepta să se mulţumească cu un bărbat *oarecare* şi ar fi preferat să-şi trăiască viaţa singură decât să recurgă la compromisuri –, îşi va petrece noaptea nunţii în odaia lui Grace O'Malley.

Camera avea un singur cusur: era foarte greu de întreţinut. Ştersul prafului de pe cei patru stâlpi ai patului sculptaţi complicat era infernal de greu şi, deşi Cleo putea să cureţe oricare dintre camerele hotelului cât ai bate din palme, Apartamentul Reginei-pirat îi lua cel mai mult timp. Fiindcă trebuia să fie ireproşabil. Cleo ţintea perfecţiunea.

Încă de când învățase să meargă, se ținuse de fusta mamei ei dintr-o cameră într-alta, ajutând-o, așa că acum treceau amândouă ca un vârtej prin încăperile goale, ștergând praful, lustruind, curățând, dând cu aspiratorul și schimbând așternutul cu o viteză impresionantă.

Era totuși o muncă grea și, de la apariția lui Trevor, un om cu talente de-a dreptul extraordinare la curățenie, care venise să lucreze la hotel când Cleo se afla la facultate, Sheila ar fi trebuit să n-o mai facă. Atâta doar că Trevor și echipa lui specială – alcătuită din cele două surori ale lui și o verișoară primară – se îmbolnăviseră toți brusc de o gripă misterioasă, care-i ținea la pat. Și asta tocmai în săptămâna în care erau cursele de cai de la Fairyhouse, în vecinătate, observă Cleo. Era a doua oară într-o singură lună când se întâmpla acest lucru.

Lui Trevor trebuia să i se spună câteva de la obraz, dar nimeni nu părea doritor s-o facă.

— E băiat bun, zău, îl scuzase mama ei în vinerea aceea, când Trevor anunțase telefonic că e încă slăbit, dar pe cale să se însănătoșească.

Cleo, Sheila și Doug, bucătarul-șef din tura de dimineață, stăteau toți trei la o ceașcă de ceai matinală.

— I-aș da eu slăbiciune! mârâi Cleo. Dacă tot veni vorba, au adus vreodată, el și echipa lui, un certificat medical pentru perioadele cât au fost bolnavi?

— Nu, protestă Sheila, dar aici nu folosim sistemul certificatelor medicale, iubito. Știu că ai învățat la școală despre asta, dar administrarea unui hotel mare nu se compară cu felul în care conducem noi Willow. Trebuie să te porți delicat cu oamenii, Cleo. Dacă tatăl tău sau eu i-am sugera lui Trevor că nu-l credem că a fost cu adevărat bolnav, ar putea să ne părăsească.

— Dar el, mamă, s-a purtat delicat cu voi când și-a luat în luna asta două săptămâni libere pentru o gripă inexistentă?

Cleo fierbea de furie împotriva lui Trevor, care, într-adevăr, era un om cumsecade, cu așa o patimă a cailor, încât merita să se dea numele lui unei curse cu obstacole.

— Și ce dacă ne părăsește? Oricum, treaba o facem tot noi!

— Îl plătim puțin, argumentă mama ei ridicându-se în picioare.

— Ba nu-l plătim deloc puțin, dacă trebuie să facem noi curat în toate camerele și să-i plătim concediul de boală, fără nici un certificat medical. Dacă zace bolnav în pat și nu s-a dus la curse azi, eu sunt Naomi Campbell!

— Devii dură, fetiço, remarcă Doug aprobator, după plecarea Sheilei. Înseamnă că tot te-au învățat câte ceva la facultatea aia.

— Ceilalți de pe-aici nu sunt de aceeași părere, oftă Cleo.

Văzu pe masă ziarul orașului și-l trase spre ea, ca să-și abată cu ceva gândurile de la Trevor în timp ce-și termina ceaiul. Erau știrile locale obișnuite: niște antreprenori solicitau autorizație pentru construirea unui cartier rezidențial enorm în zona dinspre Kilkenny, iar tinerele de la Mănăstirea Milostivirii strânseseră două mii de euro pentru ospiciul din oraș, organizând în sala de festivități a școlii un spectacol cu piesa *Cum vă place*, în ziua de Sfântul Valentin. Ceea ce i-a atras atenția a fost reclama mare pentru Cloud's Hill Spa.

În ultimul an, o americană renovase vechiul conac Delaney, transformându-l într-o bijuterie de centru de sănătate cu spa. Rețeaua de spionaj din Carrickwell nu reușise să afle absolut nimic despre misterioasa femeie, cu toate că-și dăduse toată silința. Și iată, centrul spa era deschis.

„Cloud's Hill Spa: o sursă de vitalitate“

Sloganul suna cam demodat, dar fotografia era bună. Un așezământ cu prețuri piperate, sofisticat,

un concurent în plus pentru Willow. Cleo avusese de gând să vadă ce-i pe-acolo și acum, că se deschisese, era timpul s-o facă.

După ce-și terminară micul dejun, Cleo și Sheila porniră să deretice prin camere, Cleo tot nervoasă din pricina absenței lui Trevor. Dacă ar fi condus ea Willow, ar fi pus capăt imediat purtărilor de acest fel. Și-ar fi pariat și ultimul bănuț că femeia care conducea Cloud's Hill nu trebuia să-și frece singură sauna sau să spele halatele de baie pufoase.

N-o mai lăsa pe mama ei să se ocupe de băi, căci trebuia să se aplece de nenumărate ori și asta nu-i făcea deloc bine la artrită, așa că, atunci când lucrau împreună, Cleo insista să le curețe ea. În dimineața aceea, în timp ce făceau curat în Apartamentul Reginei-pirat, simți că i se acoperă fruntea cu o peliculă de sudoare. Furia o făcea să lucreze mai repede decât de obicei. Freacă, freacă, freacă. Se înverșună cu cârpa asupra căzii mari și demodate, ca și cum ar fi vrut să distrugă prin forță ultima urmă de microb.

Zece minute mai târziu, se întoarse în dormitor și-și găsi mama așezată pe patul cu stâlpi, părând la capătul puterilor. Se lăsă în genunchi în fața Sheilei.

— Mamă, ce-i cu tine? Te simți bine?

— Da, n-am nimic, răspunse ea cu o fluturare din mână menită să alunge îngrijorarea fetei. Voiam doar să-mi trag sufletul puțin. Azi-noapte tatăl tău a sforăit cumplit. N-a tăcut o clipă, oricât l-am înghiontit, așa că n-am închis un ochi.

— Du-te jos și te odihnește puțin, îi spuse Cleo, ușurată că nu era ceva mai grav și știind că sforăitul tatălui ei putea să trezească și morții.

— N-am nevoie de odihnă, insistă Sheila. Cine te ajută la celelalte camere?

— N-am nevoie de ajutor, rosti Cleo cu fermitate. Hai, du-te să te odihnești. Fugi!

— Ești cea mai bună pană din aripa mea, Cleo, spuse Sheila Malin cu căldură în glas.

— Nu fi ridicolă, mamă, mormăi fata, jenată și înduioșată în același timp. Ești o bătrânică sentimentală.

— Credeam că te-ai hotărât să te transformi în domnișoara Frânge-gături mai devreme, când a sunat Trevor să spună că e bolnav, o tachină maică-sa.

— Păi pentru cei din afară, chiar sunt domnișoara Frânge-gături, replică Cleo zâmbind cu gura până la urechi. Știți cu toții că sunt ușor de influențat. La facultate ne-au învățat să folosim un ton ferm și imperativ, pentru că numai așa obții rezultate de la angajați. Și dacă tu și tata m-ați lăsa să-i spun vreo două vorbe lui Trevor, să știi că... ar munci mult mai bine. Trebuie să ne gândim la Willow și la voi doi. De ce să angajăm un câine și să lătrăm tot noi? Trevor trebuie să-și ia munca în serios, că dacă nu, e concediat. Nu ești de acord cu mine?

— Sunt de acord, draga mea, zise maică-sa cu un zâmbet forțat. Ai dreptate, sunt extenuată. Mă duc jos să stau puțin întinsă.

După plecarea mamei, Cleo se apucă să curețe cu vigoare reînnoită. Gândul la ce anume îi va spune lui Trevor când va da ochii cu el îi dădea energie.

— N-o să-ți vină să crezi, chiar aveam de gând să-ți trimit un mesaj pe mobil. Trebuie că avem înclinații paranormale, spuse Trish în culmea încântării când o sună Cleo, în după-amiaza aceea.

— Poate înclinații psihotice, o corectă Cleo. Despre paranormal nu-s prea sigură.

— Ei bine, eu *am* așa ceva. Azi sunt plină de vibrații minunate și de o energie mistică și tocmai voiam să-ți trimit un mesaj ca să te chem mâine în oraș, pentru că dăm o petrecere acasă. Cu DJ și tot tacâmul.

După părerea lui Trish, asta era ultima modă în materie de petreceri. N-avea prea mare importanță

că DJ-ul era prieten cu un prieten al unui prieten, pentru că precis avea mai multe CD-uri decât colegele ei de apartament. Nimeni n-o lăsa să pună ce-i plăcea, de pildă Beyoncé sau Christina Aguilera, iar ea, în schimb, refuza să asculte rap, așa că unicul teren comun ar fi fost colecția de CD-uri cu muzică de audiție a lui Barry. Oricând de mult ți-ar plăcea REM, nu poți dansa pe muzica lor, obișnuia ea să spună.

— Îmi pare rău, nu pot să vin.

Lui Cleo i-ar fi plăcut să meargă la o petrecere sâmbătă, dar în seara aceea venea un autocar plin cu turiști din Finlanda, care urmau să cineze vineri și sâmbătă seara la restaurantul lor, așa că toată lumea trebuia să fie la posturi.

— Avem rezervări pentru sfârșitul ăsta de săptămână și mama e cam obosită. Nu pot veni.

— Bine că măcar aveți hotelul plin!

— Da, aprobă Cleo cu îndoială în glas.

— Nu fi mâtă plângăreață! o mustră Trish exasperată. Mi-ai scos sufletul tot repetându-mi că hotelul abia dacă se umple pe jumătate tot timpul, iar acum, că vă vin turiști până-n pod, tot te plângi!

— Mii de mulțumiri pentru prețiosul sfat, o, ființă cu vibrații minunate și energie mistică! replică ea sarcastic.

— Scuze.

— Se acceptă. Voiam să spun că nu e chiar așa de grozav pe cât pare că avem hotelul plin la sfârșitul ăsta de săptămână.

— De ce?

— Rezervarea s-a făcut acum un an și va fi prima oară că avem toate camerele ocupate în ultimele... (Cleo socoti rapid.) Ultimele opt luni.

— Am priceput. Păi tocmai de-aceea, o petrecere te-ar mai înveseli, hotărî Trish, la fel de impulsivă ca întotdeauna. Ai putea să-l întâlnești pe domnul „Merge o vreme“. Asta până dai peste domnul „Perfecțiunea întruchipată“.

— N-ț, domnul „Perfecțiunea întruchipată“ nu există, dar mulțumesc oricum. Eu te-am sunat ca să te invit să vii aici mâine și să mergem împreună să vedem ce-i cu noul centru spa care s-a deschis la vechea reședință Delaney. Am citit în ziar un articol despre el și ard de nerăbdare să-l vizitez, fiindcă aş putea împrumuta niște idei grozave pentru centrul de sănătate pe care l-am putea deschide aici, dar nu vreau să chem pe nimeni de-acasă cu mine, pentru că mi-ar spune imediat că iar am început să visez la luna de pe cer.

— Nu pot veni în Carrickwell, din cauza petrecerii, spuse Trish pe un ton de scuză. Ce-ar fi s-o chemi pe Eileen?

Eileen era a treia membră a grupului lor din vremea școlii și lucra acum la spitalul local, ca asistentă.

— Cred că lucrează la sfârșitul săptămânii ăsteia. Va trebui să merg singură.

— Și o să-ți faci tratamente și alte chestii dintr-alea?

— Un masaj corporal complet la specialistul în masaj holistic adus tocmai din Australia și care arată absolut trăsnet. A făcut scufundări la mare adâncime, surfing, are mușchii abdominali ca scândura de spălat rufe... sau oare ca aia de călcat?

Trish căzu în capcană.

— Ești o vacă... Nu te duce sâmbăta asta, te rog! Așteaptă până pot veni și eu.

— Te-am prins!

— Ticăloaso!

— Neroado! De unde să fi știut eu cum arată personalul de la centru, cap-pătrat?

— Ei bine, dacă se întâmplă totuși ca maseurul să fie un voinic australian frumos de pică, dă-mi un telefon și mă înființez acolo ca vântul. La norocul meu, super-masculul de la petrecere o să fie din categoria „Acceptabil dacă ești de-a dreptul disperată“.

— Eu credeam că ăsta e singurul gen de băieți pe care-i inviți la petrecerile tale, spuse Cleo cu nevinovăție.

— Așteaptă și-ai să vezi ! promise Trish. Când o să gădesc un australian adevărat, care a făcut scufundări la mare adâncime și surfîng și un corp superb, ție o să-ți pară rău !

— Ba chiar deloc. O să-i cer numărul de telefon al fratelui lui. Nu-ți pierde speranța, ăsta-i motoul meu.

Întrucât dispunea de fonduri limitate, Cleo se gândise că ar putea să-și facă programare la Cloud's Hill Spa pentru ceva nu foarte scump – de pildă o manichiură. După aceea însă, îi veni ideea mai bună de a merge pur și simplu în după-amiaza aceea ca să ia o broșură și să vadă cum arată.

Împrumută automobilul hârbuit al mamei ei, un Austin care aparținea de cincisprezece ani familiei și încă mai păstra un vag miros de la câinii ciobănești pe care-i creștea posesorul anterior. Înaintînd cu zarvă mare pe drumul de țară, Austinul se opri, într-un final, scârțîind, în fața centrului spa. Cleo se simți pe dată descurajată : fotografia din ziarul local nu înfățișase realitatea.

Fără o sumă imensă de bani, Willow n-avea să ajungă niciodată să concureze cu ceea ce vedea. Clădirea era elegantă, minunat restaurată și avea un aer clar de lux rafinat. Grădinile minunate, presărate cu flori de primăvară, erau fără cusur. Chiar și urnele mari de piatră, pline cu iasomie de Madagascar, ce încadrau ușa masivă de la intrare, erau perfecte, piatra era destul de tocită de vreme ca să-și arate vechimea, dar nu chiar atât de tocită încât să dea impresia că va plesni la primul îngheț.

Urnele din fața hotelului Willow erau într-o rână și începeau să se sfărâme, iar Cleo avea impresia că, dacă ar fi încercat să obțină o asigurare pentru clădire, asiguratorul le-ar fi considerat un adevărat pericol.

Intră în holul spațios al recepției și oftă de plăcere amestecată cu invidie. Aveai senzația că intri într-o casă frumoasă, dar confortabilă. Pe jos erau lespezi de piatră mari de culoare crem, existau o mulțime de canapele joase, comode, rafturi cu cărți pe un perete, iar pe celălalt câteva acuarele cu teme florale și un șemineu mare. Atmosfera era relaxată și opulentă, fără a fi câtuși de puțin ostentativă. Banii fuseseră cheltuiți cu cap, iar Cleo, cu ochiul ei de hotelier, era capabilă să vadă cu câtă iscusință se lucrase.

Recepționera o făcu să i se strângă inima și mai mult. Era o orientală superbă cu piele de porțelan, îmbrăcată în verde-oliv, culoarea-emblemă a centrului spa, și o întâmpina cu un zâmbet cald de bun venit. Zâmbea !

Cleo se gândi la Tamara cea mereu îmbufnată, stând la biroul recepției în hotelul lor. Tamara n-ar fi reușit să schițeze un zâmbet cât de mic decât dacă ar fi crezut că trebuie să întâmpine întreaga distribuție masculină din *Baywatch* venită pentru o orgie, cu o femeie în minus.

— Cu ce pot să vă ajut ? o întrebă recepționera cu căldură în fiecare silabă rostită, cu accent abia sesizabil.

— Am venit să iau o broșură, răspunse Cleo cu fermitate.

Dacă tot de afla acolo, putea foarte bine să facă ce-și propusese. Locul acela făcea parte dintr-o categorie mult superioară hotelului lor, dar putea oricum să învețe câte ceva.

— Au venit atâtea persoane astăzi din cauza reclamei din ziar, că am rămas fără broșuri, spuse fata surprinsă și încântată. Sun la birouri să vi se aducă una.

— E splendid aici, zise Cleo, reacționând la atitudinea atât de prietenoasă a recepționerei. Nu m-am gândit că va fi așa de luxos. Și uniforma e adorabilă. De fapt, și îmbrăcată într-un sac, tot minunat ai arăta, adăugă ea cu sinceritate.

— Credeți? Eu am impresia că această culoare nu mi se potrivește, îi explică tânăra în engleza ei îngrijit pronunțată. Credeți că mi se potrivește?

— Extraordinar de bine! se entuziasmă Cleo. Dar, pe de altă parte, ești foarte frumoasă. Uită-te la tine! Sunt sigură că jumătate dintre clienți își vor face tratamente în speranța că la sfârșit vor arăta la fel ca și tine.

— Nu, protestă fata îmbujorându-se ușor. Sora mea e cu adevărat frumoasă. Eu nu sunt. Și dumneavoastră sunteți foarte drăguță cu părul acesta. Îmi plac foarte mult buclele dumneavoastră!

— Buclele astea sunt blestemul vieții mele, oftă Cleo. Aș da orice pentru un păr drept și mătăsos ca al tău!

Apoi izbucni în râs, căci nu-i trecuse prin minte că o ființă care arăta atât de splendid precum tânăra din fața ei ar putea să aibă un dram de atitudine critică față de sine. Și totuși, fata făcea excepție.

— Femeile! Ce-o fi oare în capul nostru? se întrebă ea cu voce tare. Toate credem că suntem urâte ca păcatul.

— Sper că nici una dintre voi nu crede așa ceva, spuse cu glas scăzut o femeie care tocmai apăruse printr-o ușă aflată în spatele biroului recepției, cu un teanc de broșuri în mână.

— Mulțumesc, doamnă Meyer, spuse frumoasa.

Doamna Meyer îi întinse o broșură lui Cleo, care se simți ca și cum i-ar fi apărut brusc pe frunte cuvântul „impostoare“.

— Bună, sunt Leah Meyer.

— Cleo Malin, se recomandă ea întinzând mâna. Am trecut pe-aici să văd cum arată.

I-ar fi fost greu să mintă sub privirea prietenoasă a lui Leah Meyer. Femeia înaltă și zveltă avea o ținută de regină și totuși arăta ca genul de persoană căreia îi poți spune orice și nu una față de care să te ascunzi.

— Și ce părere ai?

— Până acum, totul e fantastic.

— Dacă vrei, te conduc într-un tur ca să vezi totul, spuse Leah. Ce te-ar interesa? Avem o mulțime de tratamente, dar pentru prima lună am introdus un pachet complet de relaxare și revitalizare cu durată de o zi.

Cleo avea impresia că povestea cu care venise e din ce în ce mai șubredă, așa că improvază:

— Familia mea are un hotel în oraș și am vrut să vin aici să văd cum este, ca să le pot recomanda clienților noștri centrul.

— Un parteneriat, zise Leah cu căldură. Ar trebui să-ți ofer un tratament gratuit, ca să te convingi singură de ceea ce facem aici.

— O, nu, nu, vă rog! zise Cleo rușinată. Sincer, nu pot să accept.

— Ba poți, și o vei face. Yazmin, îmi arăți, te rog, registrul de programări?

Leah răsfoi cu repeziciune registrul voluminos.

— Masaj indian al capului, o jumătate de oră? sugeră ea. Apoi vii cu mine în bazinul cu apă fierbinte? Zece minute petrecute în bazinul cu apă fierbinte mă fac întotdeauna să mă simt renăscută, indiferent ce fel de zi am avut, și-mi place să am companie.

Ar fi fost o mojiție să refuze.

Cleo petrecu primele zece minute de masaj al capului făcându-și griji pentru că o mințise pe Leah, dar apoi se lăsă cuprinsă de fericirea absolută a faptului că nu se mai putea gândi la absolut nimic. Nici la hotel și la problemele financiare ale familiei, nici la absența bărbaților din viața ei, pur și simplu la nimic.

— Nu-mi vine să cred că n-am mai făcut așa ceva până acum! spuse ea cu trei sferturi de oră mai târziu când, îmbrăcată cu un halat crem și un costum de baie împrumutat, o urma pe Leah de-a lungul unui coridor plăcut luminat.

Se simțea puțin amețită din cauza relaxării totale.

— De fapt, se corectă ea, *pot* să cred că n-am mai făcut așa ceva, de fapt n-am făcut nici măcar un sfert dintre procedurile pe care le oferiți aici.

— Un lucru pe care va trebui să-l schimbăm, spuse Leah conducând-o într-o încăpere cu terasă ce oferea o priveliște spectaculoasă a lacului și a orașului Carrickwell.

Înăuntru, ocupând aproape tot spațiul, era un bazin mare cu apă fierbinte. Ferestrele imense glisau și puteau fi deschise, așa că puteai practic să-ți faci baie fierbinte în aerul proaspăt de-afară, dacă doreai.

— Măi să fie! reuși să îngaima Cleo.

— Într-adevăr, „măi să fie“, replică Leah cu un surâs. E puțin cam extravagant, dar trebuia să avem o astfel de încăpere aici. Bazinul cu apă fierbinte este esențial pentru întreaga experiență de relaxare. Trebuie să ai grijă de tine, Cleo! Ești o persoană prețioasă. Nu-ți dai seama cât de încordată ești până nu încetezi să alergi de colo-colo.

Leah își scoase halatul și se cufundă în apa fierbinte. Picioarele ei zvelte, cu piele măslinie, o făcură pe Cleo să se simtă și mai amazoniană prin comparație. O urmă repede pe Leah și lăsă apa fierbinte s-o învâluie.

— E minunat, murmură ea, cufundându-se până la gât.

Stătură așa într-o tăcere relaxată, agreabilă, iar Cleo își spuse că e minunat să poți să taci în compania cuiva. Dacă ar fi fost Trish acolo, nu i-ar fi tăcut gura nici o clipă, ar fi tărut despre lucrătura splendidă în piatră ocră din încăpere, despre priveliște sau s-ar fi întrebat din ce zonă a Statelor Unite provenea Leah, căci avea un accent atât de moale și de blajin. Știa instinctiv că Leah nu avea nevoie de așa ceva, ci se mulțumea să stea cu ochii închiși și un surâs vag pe buze.

— Povestește-mi despre hotelul vostru, îi ceru ea după o vreme.

Iar Cleo îi spuse versiunea adevărată. Îi povesti cât de mult își iubește căminul, dar că-și făcea griji că Willow nu va supraviețui decât dacă intervenea o schimbare radicală. Leah se arătă interesată, puse întrebări la momentul potrivit și nici măcar nu tresări când Cleo respiră adânc și-i mărturisi că nu venise la centrul spa ca să vadă dacă poate să-l recomande oaspeților hotelului.

— Urăsc minciuna, sublinie ea, și n-am vrut să vă înșel când am spus că am venit doar ca să văd dacă pot să trimit aici clienți de-ai noștri.

— Nu m-ai înșelat. Ai vrut doar să analizezi concurența, ceea ce denotă simț al afacerilor.

— Nu sunteți supărată?

— Mă gândesc că te-aș angaja. Ne-ar prinde bine cineva cu istețimea ta.

Cleo se simți ridicol de încântată.

— Vă mulțumesc, dar sunt dedicată în întregime hotelului nostru.

— Înțeleg. Familia este pe primul loc.

Cleo dădu din cap.

— Nu toată lumea înțelege acest lucru.

— Ce-ai să faci dacă se închide hotelul?

Întrebarea o descumpăni pe Cleo.

— Nu știu, răspunse ea în șoaptă. Ar fi cumplit, ca și cum ți-ai pierde căminul, ba chiar mai rău — ar intra în posesia altor oameni, iar ție nu ți s-ar mai îngădui niciodată să intri. Ar fi îngrozitor!

Simți că tremură, deși apa era caldă.

— Te vei descurca, totuși?

Cleo se gândi la familia ei și la faptul că traversaseră, uniți, mulți ani grei. Atâția oameni nu aveau norocul unei familii adevărate! Cea a lui Trish, de exemplu, merita propriul ei spectacol televizat, ca să se poată certa în voie și să mai capete și bani pentru asta. Comparația făcea micile fricțiuni din familia Malin să pară cu totul inofensive.

— Ne vom descurca, spuse ea cu convingere. Am făcut-o întotdeauna.

O oră mai târziu se îndrepta spre casă, frântă de oboseală, dar cu mintea înviorată. Și în noaptea aceea dormi fără ca spectrele hotelurilor rivale să răsară măcar o dată în visele ei. Leah avea dreptate vorbind despre odihnirea trupului și a minții. Dacă nu-și permiteau să amenajeze la Willow un centru de sănătate, puteau în schimb, fără îndoială, să colaboreze cu Cloud's Hill Spa — ceea ce era o idee foarte ingenioasă.

A doua zi, Cleo nu se putuse abține să nu vorbească familiei ei despre Leah Meyer. Barney trecuse pe la hotel în drum spre meciul de fotbal și el, Cleo și părinții putură purta o discuție tihnită în bucătărie, lucru care se întâmpla rar.

— E frumoasă, ca o actriță de film, foarte senină și calmă. Și dacă ai fi văzut tot centrul, mamă! E ca un templu al relaxării. E fabulos, zise ea, simțindu-se amărâtă că trebuia să le dea astfel de vești.

— Nu te mai tortura singură, surioară, îi spuse Barney. Asta-i treaba mea!

Vorbele lui îi făcură pe toți patru să izbucnească în râs. Cleo se gândi cu drag că, atunci când nu era Sondra de față, Barney semăna mult mai mult cu fratele alături de care crescuse. Trebuia să se străduiască mai mult în privința relației dintre ei. Era o prostie să lase animozitatea dintre ea și Sondra să afecteze relația cu propriul ei frate.

— Centrul acela e perfect, extrem de rafinat, adăugă ea. Nu văd cum am putea să intrăm în competiție cu el.

— Ce vrei să spui? Că ar trebui să vindem și să emigrăm pentru că nu semănăm cu Cloud's Hill Spa? o întrebă în glumă tatăl ei.

— Tată! rosti ea cu un geamăt. Nici vorbă. Ei oferă alte servicii decât noi. Hotelul nostru și centrul spa se adresează unor piețe diferite.

Aproape credea și ea ce spune. De fapt, suna logic.

Luni dimineața, Cleo se duse la bancă în locul tatălui ei, cu cecurile și încasările de la sfârșitul săptămânii anterioare, și se întoarse pe la ora unsprezece.

Mama ei ședea în nișa de lângă bucătărie, micuță și îngrijită, cu blugi negri și pulover moale din lână angora, sortând corespondența în teancuri ordonate.

— Cleo, scumpa mea, vrei tu să fii bună și să pregătești un ceai? Tatăl tău e în birou cu un oaspete și nu vreau să-l trimit pe Doug cu ceaiul acolo, ca să nu audă ce discută.

Cleo renunță la gândul de a bea o cafea și aranjă rapid serviciul de ceai pe o tavă din argint, întrebându-se cine putea să fie musafirul misterios.

— Nu pune ceainicul acela, a început să picure. Și nu uita lingurițele din serviciul cel bun. A, și pune patru cești, nu două.

— Patru?

— Pentru Barney și Jason.

Cleo mai adăugă două cești.

— Vrei să zici că sunt și băieții înăuntru, cu tata? Cu cine se întâlnesc? se miră ea, căci frații ei nu aveau aproape nimic de-a face cu hotelul.

— O, e doar contabilul, domnul Stavi.

Cleo simți valul familiar de furie, dar se strădui să se stăpânească.

— Pe mine de ce nu m-a chemat tata cu ei? întrebă ea cu glasul tremurând. Doar i-am spus că vreau să-l cunosc pe domnul Stavi!

— Tatăl tău se descurcă, se mulțumi mama ei să spună calm.

Cleo trânti lingurițele pe tavă.

Taică-său îi zâmbi când o văzu intrând în biroul cu ceaiul, iar ea îi zâmbi înapoi, instinctiv. Mereu gentleman, se ridică în picioare – un bărbat înalt și subțire, cu păr argintiu pieptănat peste cap – și luă tava din mâinile fiicei lui. Cleo se simți cuprinsă de neliniște când îi văzu chipul obosit.

— Mulțumesc, iubita mea, dar domnul Stavi nu are timp de ceai în dimineața asta. Trebuie să plece.

Contabilul era deja în picioare și-și aduna hârtiile în grabă.

— Mă tem că am programată altă întâlnire, spuse el, ferindu-se să întâlnească privirea lui Cleo.

Jason și Barney se năpustiră încântați asupra biscuiților copti în casă. Ai fi jurat că nu se satură niciodată, își zise ea în ciudată.

Domnul Stavi dădu mâna cu Harry Malin și se îndreptă spre ușă. Cleo i-o deschise, îl privi țintă în ochi și-l întrebă cu vioiciune :

— Totul e în regulă, domnule Stavi?

Acesta o privi cu tristețe. Cu toată experiența lui de treizeci de ani în afaceri, nu se pricepea să ascundă veștile proaste. I se citeau limpede pe chip.

— Trăim vremuri grele, spuse el cu blândețe, evaziv. Trebuie să plec. La revedere.

— Ce mai babă prăpăstioasă! comentă Barney cu gura plină după plecarea domnului Stavi. Contabilii ăștia sunt la fel cu toții — mereu nemulțumiți și plini de vești rele. După capul lui, ai zice că mâine va trebui să închidem hotelul.

Băgă în gură încă un biscuit, sorbi ultima înghițitură de ceai, le zâmbi tuturor cu gura până la urechi în semn de salut și se făcu nevăzut. Țsta-i Barney, își zise soră-sa. Un adevărat Speedy Gonzales. Barney își câștiga existența vânzând mașini și spunea că-n zilele noastre, oamenilor le place viteza în toate. Cleo nu era de acord cu el. Toată lumea avea nevoie de timp să se relaxeze, să se destindă, și tocmai asta le plăcea în hoteluri: iluzia calmului, chiar dacă la subsol angajații munciau ca apucații.

Cleo simți pe umăr mâna tatălui ei.

— Totul va fi bine, scumpa mea. Ne descurcăm noi și de data asta, ca întotdeauna, o asigură el dăruindu-i un zâmbet la fel de învăluitoare ca al ei.

Fata simți că a venit momentul să ia taurul de coarne.

— Nu-i destul, tată. Nu ne putem descurca doar sperând și rugându-ne să se petreacă un miracol. Trebuie să renovăm hotelul, să împrumutăm bani din bancă sau să găsim pe cineva doritor să investească în el, *orice*, altfel va trebui să-l închidem! Nu-ți dai seama?

Jason interveni înainte ca tatăl lor să aibă răgaz să răspundă.

— Cleo, ai de gând să încetezi odată? Ne-am săturat până-n gât să te tot plângi și să ne repeți că nu facem bine. Ar fi trebuit să pleci în Donegal și să ne lași în pace! De ce crezi că Barney și cu mine participăm la ședințe, iar tu nu? Pentru că ne scoți din minți cu întrebările tale. Totul va fi bine. O faci pe mama să se necăjească spunând mereu că nu va fi. Las-o baltă!

— Nici gând, replică ea înfierbântată, adoptând pe dată tonul de încăierare în curtea școlii pe care-l folosisese Jason.

— Cleo, Jason are dreptate, zise tatăl lor cu asprime. Las-o baltă. Există un moment și un loc pentru toate, dar acum nu e cazul. Am eu planurile mele.

— Te ascult, spuse ea cu fața încinsă de frustrare. Eu nu fac parte din familie? Nu merit să știu ce se petrece? Aș putea să dau o mână de ajutor, dacă m-ai lăsa. Faptul că am terminat facultatea prima din anul meu are totuși importanță.

— Câțiva ani de facultate nu te-au transformat în Bill Gates, se răsti Jason. Nu le știi pe toate, Cleo!

— Am încheiat discuția asta, zise Harry Malin imperativ, cu tonul cu care îi spunea „Du-te în camera ta, Cleo” când se încăiera cu frații ei. Știu că ai impresia că ești singura persoană de-aici cu experiență în industria hotelieră, dar nu-i așa. Lasă hotelul în seama mea.

Luni, Trish o sună pe Cleo să-i povestească despre petrecere, despre bărbații care fuseseră acolo și despre cât de mult îi luase curățenia a doua zi. Încă obosită, pentru că distracția se încheiase abia duminică dimineața la ora patru, îi explică printre două căscături că nu cunoscuse nici un tip simpatic la petrecere, dar descoperise o împătimită după dans pe măsura ei, pe nume Carol, cu care se zbânțuise toată noaptea pe ring – adică în sufragerie, unde toată mobila fusese trasă la perete. Lui Carol îi plăceau toate melodiile preferate ale lui Trish, iar DJ-ul, pentru că o plăcea pe Carol, pusese toată noaptea muzică de dans pentru fete.

— O să-ți placă precis, e fantastică. Cum mai dansează fata asta...! Și-i place tot ce-mi place și mie. Spunea că vrea să meargă să lucreze un an în Australia – e fizioterapeut – și m-a întrebat dacă nu vreau să merg și eu.

Cleo se simți dată la o parte. Ea și Trish erau nedespărțite încă din clasa întâi a domnișoarei Minton, cu aproape optsprezece ani în urmă. Renunțase deocamdată la planurile de călătorie până când aveau să se rezolve problemele de acasă, dar sperase că, atunci când va pleca totuși în străinătate, Trish va dori să meargă cu ea.

— Știe totul despre permisele de muncă și alte lucruri de felul ăsta, continuă Trish fără să gândească. O, Cleo, e cea mai grozavă! Când o cunoști îți pare potolită, dar, Doamne, e nebună de-a dreptul!

— Cum de a venit la petrecere? întrebă Cleo, simțindu-se ca o mătușă nemăritată care se interesează ce recomandări are admiratorul unei fete.

— Îl știi pe Pat, prietenul lui Sammy? Ei bine, ea e prietena cea mai bună a surorii lui și aveau plănuț să iasă undeva toți trei, dar sora s-a îmbolnăvit și atunci Pat a adus-o cu el la petrecere. Cred că-i cam place de ea.

— Serios?

Pat se afla la periferia cercului de prieteni ai lui Trish din Dublin și o vreme amândouă îl consideraseră un băiat demn de interes. Nu că s-ar fi uitat vreodată la ele – Pat era renumit pentru faptul că ieșea cu fotomodele, ceea ce însemna că acea Carol arăta și ea ca un fotomodel.

Telefonul lui Trish piui, semn că o apela cineva.

— E Carol, zise ea. În seara asta mergem să vedem un spectacol la Festivalul de Comedie. Ce zici, poți veni?

— Nu pot, îmi pare rău, răspunse Cleo scurt.

— Trebuie să închid. Te sun mâine. Pa-pa.

În parte pentru că se simțea precum domnișoara nedansată și în parte fiindcă era foarte supărată din cauza certei cu tatăl ei, Cleo acceptă o oră mai târziu invitația pe care i-o făcu prin telefon Nat Sheridan, anume să meargă la Galway la sfârșitul săptămânii următoare, la petrecerea organizată pentru a șazecea aniversare a mamei lui. Evenimentul urma să aibă loc la hotelul familiei lor, Railway Lodge, pe care Nat învăța să îl conducă. În mod normal, Nat ținea legătura cu ea prin mesaje pe telefonul mobil, așa că-și dădu seama că invitația era importantă, din moment ce o sunase. Cleo hotărâse în sinea ei că modalitatea de comunicare prin mesaje scrise era perfectă pentru oamenii timizi și pentru cei cu fobie de relații serioase. Astfel puteai să ții legătura cu o ființă umană fără a fi nevoit să i te adresezi direct.

— M-am gândit că ar fi plăcut dacă ai veni... ca amică, se bâlbâi Nat. Nimic mai mult. Și numai dacă vrei. Dar ar fi plăcut. Știu că te-am anunțat cam târziu, însă n-am vrut să te deranjez. M-am gândit că ai deja alte planuri...

Așa erau întotdeauna conversațiile cu Nat, care ajungea la subiect cu mare încetineală. Acesta se împrietenise cu Cleo încă din prima zi la facultate și relația lor supraviețuise momentului când Nat îi ceruse să iasă cu el ca iubită și fusese refuzat, fiindcă Cleo spusese că era mai bine să rămână „doar amici”.

Nat încă mai spera, iar ea făcea tot posibilul să nu-l încurajeze.

Nu că n-ar fi fost atrăgător. Avea o față inteligentă și ochi buni, care deveneau foarte triști uneori; hobby-ul lui erau alergările, așa că avea un trup bine făcut și athletic. Dar, pur și simplu, nu era genul ei de bărbat. Era... *prea drăguț*.

— Poate un băiat să fie prea drăguț? o întrebase ea pe Trish.

— Cei pe care îi cunosc eu, nu, bombănise Trish.

Dar fusese de acord cu prietena ei. În firea lui Nat Sheridan exista ceva infinit de bun, iar pentru fetele care așteptau să fie luate pe sus de băieți frumoși, dar răi, bunătatea infinită era o calitate straniu de neatrăgătoare.

— Mi-ar plăcea să-ți arăt hotelul, continuă Nat. Și petrecerea va fi grozavă.

— Sigur, mi-ar face plăcere, îi răspunse ea gândindu-se că practic n-avea deloc viață socială.

În plus, ieșirea îi dădea ocazia să stea departe de casă câteva zile. De la cearta avută cu tatăl ei, atmosfera din căminul lor era glacială. Nu se mai certaseră niciodată, absolut niciodată, așa că situația din acele zile părea de două ori mai ciudată și mai oribilă.

Sâmbătă dimineața, Cleo porni la drum cu mașina mamei ei. Afacerile mergeau strună la Railway Lodge, datorită faptului că era situat în pitorescul Oranmore, la doi pași de orașul Galway. La acest sfârșit de săptămână însă, hotelul era plin cu rudele lui Nat și cu prietenii familiei, veniți să sărbătorească a șazecea aniversare a mamei lui. Toate camerele fuseseră ocupate, iar două verișoare de-ale lui Nat fuseseră găzduite într-o încăpere la mansardă, care nu mai văzuse aspiratorul de ani de zile.

Când intră în dormitorul spațios și văzu patul uriaș, cu o mulțime de perne și o cutie mare cu bomboane de ciocolată așezată pe măsuta de la

fereastră, Cleo știe că a dat de necaz. În ciuda asigurărilor lui Nat cum că o invitase doar din prietenie, era clar că-i alocase una dintre cele mai bune camere din hotel. Pentru orice om care nu știa cum funcționează un hotel, faptul nu ar fi avut nici o importanță. Dar Cleo cunoștea limbajul camerelor de hotel ca o profesionistă și înțelese că, dându-i-o pe aceea, Nat îi transmitea un mesaj cu intenție romantică.

Deși n-ar fi vrut, merșeră în Galway să ia masa de prânz în doi. Nat spunea că vrea să știe ce părere i-a făcut Railway Lodge, dar de fapt era fericit pur și simplu să se afle doar cu ea la masă în bistroul cu vedere spre Piața Eyre și să-i zâmbească precum un caraghios.

— Ai mai aflat ceva despre planurile celor de la lanțul hotelier Roth? întrebă Cleo în cele din urmă, sătulă de tăcerea îndelungată.

Lanțul Roth era cel care putea să distrugă Willow dacă ar fi deschis un hotel în Carrickwell, făcându-le concurență, și simbolul său, un „R” mare și auriu, bântuia multe dintre coșmarurile ei.

Nat clătină din cap.

— Poate că au greșit cei de la ziar, zise el vag. Poate că nici nu sunt interesați să se extindă aici. În fond, au hoteluri în toată lumea. De ce i-ar interesa tocmai țara noastră?

— Pentru că Europa se deschide, iar Irlanda este pregătită pentru un plus de dezvoltare imobiliară, răspunse Cleo iritată, gândind că Nat n-are pic de simț al afacerilor. Nu construiești un imperiu de mai multe miliarde de dolari fără să explorezi noi teritorii, Nat!

— Ai dreptate, Cleo, spuse el, cu aerul că a fost pus la punct. Tu ai întotdeauna idei nemaipomenite. Ar trebui să ții prelegeri la facultate. Nu, mai bine, ar trebui să-ți conduci propriul hotel, încheie el zâmbind.

Cleo însă nu zâmbi. Discutase de multe ori cu Nat despre părerea pe care o avea familia ei cu privire la posibilitatea de a lăsa o tânără energică

de douăzeci și trei de ani, cu capul roind de idei noi, să conducă Willow și nu voia să i se mai amintească o dată că nu se răzgândiseră.

— L-ai putea transforma pe ăsta. Mă refer la Railway Lodge...

Ochii lui Nat străluceau de devotament și emoție, amintind de un cățel credincios. Cleo știa ce-i oferă: pe el însuși și Railway Lodge, pe o tavă de argint. Putea să aibă un imperiu, un imperiu pe care să-l conducă fără să-i spună nimeni că nu e în stare; iar el ar fi avut-o pe ea. Bietul Nat! Îi părea foarte rău pentru el.

— Hai să nu discutăm despre asta acum, spuse ea cu înțelepciune, gândindu-se că doamna Sheridan nu va avea atmosfera pe care și-o dorea la petrecere dacă fiul ei ar fi căzut pradă unei depresii din motive amoroase; după părerea ei, era mai bine să poarte discuția decisivă *după* petrecere.

— Hai să ne punem în mișcare, Nat. Ziceai că încă n-ai apucat să-i cumperi mamei tale un cadou. Ar trebui să mergem la cumpărături și să ne întoarcem cât mai repede la hotel.

Când Cleo și Nat ajunseră la hotel, cu frumoasa ramă de fotografie din argint aleasă de el, încă mai soseau musafiri. Nat preluă rolul de gazdă, iar mama lui se retrase în birou să bea o ceașcă de ceai.

— Vino cu mine, Cleo, îi spuse ea. Trebuie să mă ții la distanță de prăjiturile cu cremă, dacă e să încap totuși în rochie diseară.

Doamna Sheridan era o femeie amuzantă, directă, cu care era foarte ușor să vorbești deschis. Railway Lodge avea nevoie de investiții de trei ori mai mari decât Willow, dar exista o parte pozitivă: mama lui Nat era conștientă de asta.

— Tare m-aș bucura să apară cineva interesat să ne cumpere afacerea, spuse ea în timp ce turna ceaiul.

— Chiar v-ați bucura? Părinții mei n-ar suporta ideea de a vinde.

— Ei au făcut totul acolo cu mâinile lor, remarcă subtil doamna Sheridan. Eu mi-am căpătat hotelul prin căsătorie. Vorba unei rude de-a mamei, m-am dus la altar cu un buchet în mână și m-am întors cu un hotel.

Privi în jur la încăperea strâmtă, cu străvechile fișete cenușii și cu pereții acoperiți de fotografii alb-negru înfățișând gloria de odinioară a hotelului.

— Probabil că de aceea nu sunt la fel de legată sufletește de el, continuă doamna Sheridan. Dacă n-aș fi încercat să-l țin pe linia de plutire pentru Nat, aș fi renunțat la el de mult. Un hotel e un mod de viață, Cleo, și trebuie să-l iubești, căci bunul Dumnezeu știe că nu prea ies cine știe ce bani din afacerea asta.

— Chiar îl iubesc, mărturisi ea simplu.

Doamna Sheridan își privi musafira cu perspicacitate.

— Așa-i că-l iubești? La fel și Nat. Și la tine ține foarte mult, Cleo, să știi. Nu cred că... probabil nu.

Chipul fetei arăta evident că răspunsul era într-adevăr „nu“.

— A fost așa de emoționat că vii aici!

Porție dublă de tortură în aceeași zi. Cleo își dădu seama că e cazul să vorbească absolut deschis.

— Și eu țin foarte mult la Nat, dar nu la modul sentimental. Și nu i-am dat niciodată speranțe în privința asta.

— Nici nu mi-a trecut prin minte așa ceva. Îmi dau seama că nu-ți stă în fire. Totuși, ai fi foarte potrivită pentru el.

Cleo clătină din cap.

— N-aș fi. El merită o femeie care să-l iubească așa cum e, pe când eu aș încerca să-l schimb.

— Voalul, altarul, imnurile... oftă doamna Sheridan. Multe căsătorii se sfârșesc de stânca asta. Nu-l lăsa să-și facă speranțe, bine?

Tortul, decorat numai cu douăzeci și una de lumânări – doamna Sheridan spunea că nu vrea să se

trezească cu pompierii la ușa când le va sufla — fusese tăiat și petrecerea era în toi când Cleo găsi ocazia să stea de vorbă cu Nat.

— Dansezi? o întrebă el întinzându-i mâna cu un gest de curtoazie de modă veche.

Formația cânta melodii ale lui Glenn Miller, care-i plăceau lui Cleo, dar pe care nu le putea dansa, fiindcă nu se prea pricepea la vals. „Trebuie să renunți la încercările de a conduce, observa tatăl ei ori de câte ori dansau împreună. Bărbatul e cel care conduce.“ Cine spune asta? gândea ea de fiecare dată când îi auzea vorbele.

— Sigur, dar nu mă prea pricep la stilul ăsta de dans, îi avertiză ea pe Nat luându-l de mână.

Clanul Sheridan și prietenii se lăsaseră cuprinși cu toții de spiritul petrecerii și se învârteau cum se pricepeau fiecare mai bine pe melodia *In the Mood*. Toată lumea era fericită, mai ales Nat.

— Arăți minunat în seara asta! îi spuse în timp ce începură și ei să se rotească.

Cleo își strânsese părul într-un coc lejer care o prindea de minune, cu bucle rebele, castanii încadrându-i fața. Purta rochia pe care și-o cumpărase pentru petrecerea dată la Willow de Crăciun, din șifon violet închis, cu mâneci scurte, cloș și fusta amplă, care i se răsucea în jurul gleznelor când se mișca. Era o rochie delicată și Cleo se simțea delicată când o îmbrăca.

— O, Nat, nu trebuie să-mi faci complimente, spuse ea în glumă.

— Ba trebuie, răspunse el, fără să glumească deloc.

Orchestra schimbă ritmul, trecând brusc la melancolica *Moonlight Serenade*, un cântec făcut pentru îndrăgostiți. Nat era prea timid ca să-și cuprindă partenera în brațe și s-o lipească de el, dar se apropie ceva mai mult de ea și-i puse ușor mâna pe talie. Cleo simți o strângere de inimă.

Era o melodie atât de frumoasă și cât de minunat ar fi să se topească în brațele unui bărbat la fel de

frumos și să se lase purtată alături de el în ritmul muzicii ! Închise ochii și se lăsă furată de vis pentru câteva clipe.

Când îi deschise la loc, Nat era mai aproape de ea, cu fața cât de apropiată de a ei se putea fără să se atingă de-a dreptul. Se retrase instinctiv și văzu cum dezamăgirea îi inundă chipul bun și blând.

— Nat, trebuie să discutăm, spuse ea scoțându-l de pe ringul de dans și ducându-l pe un coridor pustiu.

Nat se sprijini de perete, nefericit. Cleo trase adânc aer în piept.

— Te iubesc, dar nu în felul ăsta, începu ea.

Era unul dintre cele mai dificile lucruri pe care le făcuse vreodată. Expresia de pe chipul lui oglindea neliniște și frământare, dar trebuia să-i spună adevărul, tot adevărul ; ar fi fost nedrept să-i lase incertitudini.

— Îmi ești prieten, Nat, dar asta e tot ce vreau de la tine. Nu te pot lăsa să crezi că va exista vreodată mai mult decât atât. Îmi pare nespus de rău !

Îi luă amândouă mâinile și rămaseră așa, pe coridorul unde răzbăteau, înăbușite, muzica și râsetele. Cleo își dădu seama în mod irațional că, dacă Nat ar fi fost genul de bărbat pe care l-ar fi putut iubi, nu i-ar fi dat voie să-l consoleze după ce tocmai îl refuzase, ci și-ar fi smuls mâinile dintr-ale ei și ar fi plecat, cu haina fluturând.

Însă Nat nu putea fi genul acesta de om și tocmai de aceea nu se putea îndrăgosti de el.

— N-ar fi trebuit să vin aici, zise ea. N-am vrut nici o clipă să te las să-ți faci idei greșite.

— Speram că ai să simți altceva pentru mine dacă mă vezi în mediul meu. Aici sunt mai puțin timid decât la facultate. Aș putea fi oricum îți dorești, Cleo. Pot fi dinamic și preocupat de afaceri și am putea munci împreună și...

Căută cu neliniște ce-ar mai fi putut să-i spună.

— Facem echipă bună împreună, Cleo. Te iubesc ! Și asta ar fi de-ajuns.

— N-ar fi de-ajuns, Nat, spuse ea exasperată. O relație nu poate exista dacă numai unul dintre cei doi iubește. Nu vreau să te schimbi și nu te pot privi altfel. Îmi ești prieten și atât. Putem avea o relație foarte frumoasă, dar nu va fi niciodată mai mult decât atât. Doar prietenie.

— Mă bucur că ești sinceră cu mine, spuse el încet.

— Nat, fă ceva, orice, fii furios pe mine! protestă Cleo. Nu mai fi așa pasiv!

— Foarte bine!

Își smulse mâinile dintr-ale ei, cu ochii înotând în lacrimi.

— Pleacă de-aici, Cleo! Nu suport să te văd în preajmă. Pleacă.

Deși o usturau ochii de lacrimi, se simți aproape ușurată de izbucnirea lui de mânie.

— Îmi pare rău, spuse ea. N-am vrut să te fac să suferi.

Nat nu scoase o vorbă, fiindcă ochii lui spuneau totul. Se întoarse cu spatele la ea și se îndepărtă pe coridor; Cleo rămase singură, simțindu-se nefericită și crudă.

Viața era nedreaptă. Cleo își dorea un hotel pe care să-l conducă, dar nu putea să-l aibă, în timp ce Nat o dorea numai pe ea și îi oferea ocazia de a conduce hotelul lui. Pe de altă parte însă, tânjea după pasiune, înflăcărare și o relație furtunoasă cu un bărbat în stare să ucidă pe oricine s-ar fi uitat strâmb la ea. Nu-l voia pe Nat, cu ochii lui rugători de cățeluș și devotamentul lui orb – nici cu hotel, nici fără.

Lăsă în birou un bilet adresat mamei lui Nat, în care-i mulțumea pentru găzduire și spunea că, din păcate, trebuia să plece. Nu pomeni nimic despre ceea ce se petrecuse între ei doi. Doamna Sheridan își putea da seama și singură, iar Nat merita demnitatea de a-i relata mamei lui cele întâmplătoare așa cum considera el de cuviință.

Apoi își împachetă lucrurile, scoase așternutul de pe patul din camera ei, astfel încât camerista să nu aibă prea mult de lucru, și se strecură pe ușă, spre locul unde îi era parcată mașina. Drumul până acasă lua cel puțin trei ore, dar avea nevoie să simtă în seara aceea atmosfera liniștitoare a căminului părintesc.

La radio se încheia buletinul de știri de la miezul nopții când își parcă mașina în spatele Hotelului Willow. Se bucura că ajunsese acasă, chiar dacă se simțea mai rea și mai afurisită ca oricând. Doar nu te poți obliga să iubești pe cineva, nu? Gândul ăsta o torturase pe tot parcursul drumului.

Ajunsă în camera ei, se pregăti de culcare și apoi apelă la cea mai sigură consolare pe care o cunoștea: cărțile despre surorile Rodriguez. Cele cinci volume palpitante, cumpărate cu ani în urmă la o serbare organizată de biserică, spuneau povestea a trei surori energice și temperamentale, Odelita, Graciela și Beilarosa, care trăiau în Spania, în secolul al XVIII-lea. Aventurile lor impertinente o fermecaseră pe Cleo de când le citise prima dată, în vremea adolescenței. Lectura lor îi dădea senzația unei prăjituri mâncate în pat, dar fără firimituri: delicioase și alinătoare.

— De ce citești tâmpeniile astea? o întrebase Trish, adeptă înfocată a durităților genului thriller, când dăduse peste volumele citite și răscitite.

— Sunt amuzante, și-apoi îmi plac narațiunile istorice, se apărase Cleo înțepată.

Trish luă unul dintre volume și citi câteva paragrafe de pe o pagină aleasă la întâmplare, rămânând cu gura căscată.

— Narațiune istorică, asta să i-o spui lui mutu'! râse ea cu poftă. Asta-i pornografie istorică.

— Nu-i pornografie, obiectă Cleo în defensivă.

— „Își lăsă spada să cadă pe podea și puse reverențios mâna plină de bătăături pe cămașa ei, sub

care mugurele mătăsos al sânului se trezi la viață..." citi Trish cu voce tare.

— Bine, de acord, e un pic sexy. Era o perioadă romantică, dar asta nu înseamnă că e pornografie. Nu-i nimic murdar, înțelegi?

— Așadar, dacă un bărbat atinge sfârscul unei femei, e pornografie dacă totul se întâmplă într-un lift de marfă din zona industrială a Manhattanului, dar nu-i pornografie dacă cei doi poartă costume de epocă? chicoti Trish.

— N-are nici un rost să mă chinuiesc să-ți explic, spuse Cleo pătimaș.

Insinuarea că-n iubitele ei romane istorice ar fi existat ceva sordid o rănea. De acord, se găseau și scene mai picante, dar de un desăvârșit bun-gust. Oamenii nu săreau în pat unii cu alții doar de amorul artei; în cărțile astea, cuplurile se iubeau. Găseai în ele moralitate, decență și simț al onoarei. Păcat însă că lumea modernă nu semăna mai mult cu cea din paginile acelea.

Se cuibări în patul ei confortabil, ținând în mână primul volum: *Cuceririle Gracielei*.

Era ceva liniștitor, ceva care o transporta în altă lume, în evocarea unei perioade în care bărbații erau bărbați, iar femeilor le plăcea acest lucru. Deși o deprima gândul că bărbații adevărați de felul acesta păreau să nu mai existe în lumea reală.

Deschise cartea și se cufundă în lumea Gracielei, unde tocmai urma să aibă loc căsătoria aranjată a acesteia cu un duce cu privire de oțel, cu toate că eroina îi jurase surorii ei că mai degrabă moare decât să accepte aceasta.

În așternut, imaginându-se în locul Gracielei, cu rochia de mireasă așteptând-o pregătită pe pat, dar cu inima plină de pasiune pentru alt bărbat, Cleo reuși în cele din urmă să uite de bietul Nat.

Capitolul șase

Mary agăță de ușă tăblița pe care scria „Închis pentru inventar“, încuie ambele yale și se îndreaptă spre mașina cu motorul pornit, în care o aștepta Daisy.

— Ce șanse sunt, întrebă ea în timp ce se instala pe locul din dreapta, ca zece cliente să apară la magazin în dimineața asta, cu sufletul la gură, fiindcă au nevoie de ceva nou *acum*, și să descopere că am închis?

— N-au să vină, râse Daisy. Marți dimineață, magazinul e tăcut ca un mormânt. Și-apoi, avem nevoie de puțin timp de petrecut așa, între fete, care să ne relaxeze și să ne întărească prietenia, adăugă ea înscriindu-se în trafic.

— Ai dreptate, aprobă Mary inspectându-și chipul în oglinda de pe dosul parasolarului. Ca să nu mai pomenim de o renovare totală a feței.

— Mă îndoiesc că oferă așa ceva la spa, glumi Daisy.

Era într-o dispoziție excelentă. Mânca sănătos, așa cum o sfătuia noua ei biblie, *Ghidul de fertilitate al femeii inteligente*, și radia toată în anticiparea momentului când avea să simtă în ea, ca o răsplată, pulsul unei noi vieți. Alex era puțin morocănos, desigur, dar firma lui trecea printr-un audit și asta îl stresa întotdeauna. Bea și el dimineața, fără să crâcnească, preparatul special din fructe al lui Daisy, deși ea nu-i spusese că, pe lângă iaurt și afine, conținea și unele ierburi aromatice, excelente pentru fertilitatea masculină.

— Adevărat.

Mary frunzărea broșura de la Cloud's Hill Spa, tipărită cu gust în nuanțe de oliv și alb-gălbui. Exista o listă a tratamentelor și masajelor, fotografii ale centrului, zugrăvit în aceleași culori ca broșura și, spre marele amuzament al lui Mary, o declarație a misiunii. Leah Meyer, proprietara, scria că speră ca, la centrul ei spa, clientele să găsească „liniște, odihnă și frumusețe venită din interior“.

— Oare asta înseamnă că nu se preocupă prea mult de frumusețea exterioară? se neliniști Mary. Frumusețea venită din interior seamănă a concept de-al vreunui super-model care mănâncă întotdeauna corect, petrece un ceas stând în cap în fiecare dimineață și arată ca o zeiță. Femeile de felul ăsta turuie întotdeauna despre frumusețea lăuntrică. Atâta doar că unele dintre noi au nevoie de ajutor în privința exteriorului.

— Dar arăți excelent, o asigură Daisy cu loialitate. Ești o femeie minunată, ajunsă la apogeul sexualității, în căutarea unui nou iubit, de preferință un tânăr modern care știe să adore o femeie mai matură.

— Aș vrea eu! pufni Mary. N-am destulă energie ca să fiu la apogeul sexualității și singurii flăcăi tineri pe care-i întâlnesc sunt cei de la benzinărie, care mă ignoră și se uită salivând după păpușele cu douăzeci de ani mai tinere ca mine.

— Încetează! Femeile slabe de înger n-au cucerit niciodată tineri arătoși și simpatici.

— Oricum nu vreau un iubit, zise Mary fluturând mâna în semn de respingere. În lipsa unui bărbat, pot să stau întinsă cu o mască pe față și să mă uit toată seara la *Extreme Makeover*, umplând patul cu firimituri de ciocolată, și nimeni nu se poate plânge. Nu te poți purta așa dacă ai iubit tânăr, nu crezi? Nu, ai fi ocupată să-și epilezi fiecare centimetru de piele dimineața, la prânz și seara; ți-ai duce zilele

doar cu grepfruturi și ai ajunge să-ți iasă cremă anticelulitică pe nas și pe urechi. Mulțumesc, nu! Cui îi trebuie atâta bătaie de cap?

La Paula trebuiră să intre și să admire camera bebelușului. Proaspăt decorată de Enrico, soțul ei, în nuanțe de galben și cu desene cu Beatrix Potter pe pereți, fosta debara era un adevărat rai pentru un prunc. Înăuntru puseseră un pătuț, un coș din nuiele, o adevărată grădină zoologică alcătuită din jucării moi de pluș și un scrin plin cu hăinuțe spălate cu balsam, împăturite cu precizie desăvârșită, ca de mâna unei echipe de profesioniști de la un magazin de firmă.

— Ah, oftară Daisy și Mary la unison când intrară împreună cu viitoarea mămică în cameră și inhalară mireasma produselor pentru bebeluși.

— E splendidă!

Daisy o îmbrățișă pe Paula. Era plăcut să se poată simți cu adevărat fericită pentru norocul prietenei ei. Până să-și facă programarea la clinică, i-ar fi fost greu să stea într-o cameră de copil și s-o admire fără să simtă că i se face inima țândări, precum sticla.

După ce urcară toate trei în mașină, constatară că Paula era adepta înfocată a conceptului de frumusețe venită din interior; opină că declarația misiunii făcută de proprietara centrului spa este o idee minunată.

— Ceea ce suntem e mai important decât felul cum arătăm, spuse ea cu sinceritate.

Mary, care trecuse pe bancheta din spate ca s-o lase pe Paula să stea comod pe locul din față, izbucni în hohote de râs.

— Auzi ce zice femeia care-și curbează genele cu cleștișorul!

— Asta eram eu cea veche, spuse tânăra cu demnitate. Noua eu va fi o persoană mai bună, care nu-și va face atâtea griji pentru lucruri prostești precum părul sau vergeturile.

— Ți-e teamă că bebelușul tău o să aibă urechile ca ale lui Enrico, nu-i așa ? spuse Mary pe neașteptate.

Știa cu toatele că bietul Enrico încă-și mai amintea faptul că la școală fusese poreclit Elefantul. Daisy își înăbuși un zâmbet. Poți fi sigură că Mary va spune întotdeauna lucrurilor pe nume.

— Ai dreptate. Mi-ar plăcea la nebunie ca micuțul să aibă ochii lui Enrico, tenul, părul, *orice...*

— Numai urechile nu !

— Nu urechile, aprobă Paula. Pare teribil de superficial și să vorbim despre asta.

Își mângâie burtica în semn că-și cere iertare.

— Poți să iubești un om și totuși să nu-ți placă urechile lui, zise Mary. Și nu-i nimic superficial în a vrea tot ce-i mai bun pentru copiii tăi. Lumea e superficială, pentru că urechile clăpăuge contează și-i fac pe copii să se tachineze între ei. Tu nu faci decât să reacționezi la asta. Mă tem că am ajuns înapoi la *Extreme Makeover*. Nimeni n-ar vrea să slăbească douăzeci și cinci de kilograme, să i se îndrepte dinții și să-și facă liposucție la bărbie, dacă înfățișarea n-ar conta. Lumea asta-i o porcărie, iar noi nu facem altceva decât să ne conformăm.

Se aflau aproape de ieșirea din Carrickwell ; trecură pe lângă drumul ce ducea la Hotelul Willow, pe lângă parcul Abraham și o luară pe șoseaua cunoscută sub numele de Hill Road, un drum mărginit de copaci cu coroană bogată care șerpuia pe o distanță de cinci kilometri înainte să ajungă la un mic cătun și apoi la Cloud's Hill Spa.

Peste tot se vedeau semne entuziaste de primăvară – crengile copacilor erau punctate de muguri de un verde crud, iar gardurile vii aveau lăstari noi. Picături de ploaie scânteiau pe iarba de la marginea drumului, aerul era plin de mirosul sevelor noi și întreaga vale fremăta de viață.

Daisy se simți cuprinsă de bună dispoziție. Cunoștea bine locurile acestea, încă din vremea adolescenței,

și trăsese cu ochiul deseori, curioasă, prin poarta vechii reședințe Delaney.

— Mama locuiește în apropiere, spuse ea într-o doară.

— Trecem pe la ea? întrebă Paula, care nu știa prea multe despre viața de familie a lui Daisy.

— Nu! replică Daisy șocată. Adică... s-ar putea să nu fie acasă, încheie ea lamentabil.

— Așa sunt și ai mei, interveni Mary salvator. Le place să-i anunți dinainte când treci pe la ei însoțit de cineva, ca să nu-i surprinzi bântuind prin casă în pijamale.

— Da, așa e, adăugă Daisy recunoscătoare, de parcă posibilitatea ca mama ei să fie surprinsă în timpul zilei altfel decât impecabil îmbrăcată și aranjată ar fi fost cu puțință de imaginat.

Cuvântul preferat al lui Nan Farrell era „control”, iar a fi în cămașă de noapte după ora șapte dimineața ar fi fost un lucru foarte scăpat de sub control. Daisy își dădu seama că Mary se dovedise probabil atât de plină de tact din pricină că o întâlnise pe mama ei în foarte rarele ocazii când aceasta trecuse pragul magazinului Georgia's Tiara.

Prima dată, Nan Farrell își trecuse vârful degetelor de-a lungul suporturilor de haine de parcă ar fi fost gioarse de cea mai joasă speță și nu haine frumoase, alese una câte una de fiica ei cea talentată. Mary n-avea nevoie de studii de psihiatrie ca să înțeleagă motivul pentru care Daisy era atât de iremediabil convinsă că nu e bună de nimic.

— În orice caz, am întârzia dacă am trece s-o vedem pe mama ta, adăugă Mary veselă. Trebuie să fim la Mount Carraig la ora zece, iar acum e fără cinci. Calcă accelerația, Daisy!

— Așa-i că e minunat aici? oftă Paula în timp ce străbăteau drumul în viteză, având strălucirea Lacului Enla la stânga și o pajiște presărată cu oi la dreapta.

— Splendid, încuviință Mary. Îmi amintesc că Bart și cu mine ne-am uitat la o casă în zona asta cu ani în urmă, dar era prea departe de oraș și copiilor le-ar fi fost greu să ajungă la școală. O casă frumoasă, mult mai mare decât a noastră și cu aproape un hectar de pământ. Am fi putut să ținem un ponei pentru Emer. Dar când stai să te gândești, mai bine că n-am făcut-o. Cum poți să împarți un ponei? O jumătate pentru mine și o jumătate pentru Bart. Pun pariu că eu m-aș fi ales cu jumătatea de la coadă.

Mary și Paula începură să discute despre școli și Daisy, la volan, lăsă cuvintele să treacă pe lângă ea, cu gândul la ale ei. Avea șaisprezece ani când se mutase împreună cu maică-sa din centrul orașului Carrickwell în căsuța de pe Hill Road. Era o căsuță drăguță, ca desprinsă de pe o carte poștală, cu acoperiș din țigle roșii, gard viu bogat și un zid din piatră veche, acoperită cu mușchi în față, însă ea abia așteptase să plece de-acolo. Și maică-sa păruse bucuroasă când plecase la facultate, în Dublin. Vedeă acum, din perspectiva adultului, că rolul de părinte nu era unul pe care mama ei să și-l fi dorit vreodată.

Ciudat că marea tragedie a vieții ei era lipsa copiilor, în timp ce nașterea unui copil – Daisy – la șaptesprezece ani se dovedise a fi marea tragedie a vieții maică-sii. Ciudat și trist. Dacă ea și mama ei ar fi fost apropiate, ar fi putut să-i spună cât de mult își dorea un copil și cât era de fericită acum, pentru că putea în sfârșit să facă ceva în privința asta. Comunicarea lor se reducea însă la convorbiri telefonice ocazionale, reținute, în care nu discutau nimic cu adevărat important.

Mary povestea cât de mult îi plăcea la școală lui Emer, fiica ei în vârstă de treisprezece ani. Daisy se lăsă furată de plăcerea de a-și imagina cum va alege o școală pentru bebelușul ei. Ea și Alex le vor vizita desigur pe toate, vor cântări opțiunile, vor face o

listă cu argumentele pro și contra și abia după aceea vor decide.

Alex fusese un mare atlet când era mai tânăr, așa că probabil și-ar dori un băiat care să-i calce pe urme și să practice canotajul. Școala St. Cillian părea alegerea potrivită pentru asta. Dar exista în Daisy o parte care tânjea după o fetiță, astfel încât să poată îndrepta toate nedreptățile care i se făcuseră ei în copilărie. Ar avea grijă ca nimeni să nu-i spună lucruri de genul „Nu te mai apropia de frigider, Daisy. Te transformi într-un purcel cu râțul veșnic în troacă”. Știa însă că nu e corect să dai viață unui copil doar ca să-ți re trăiești propria copilărie, reparată.

Brusc, pe marginea șoselei apărură indicatorul care anunța Cloud's Hill Spa, smulgând-o din reflecții.

— Măi să fie! exclamă Mary când intrară pe poarta din fier și dădură cu ochii de casa cea veche. Cred că am murit și am ajuns în rai.

Grădina neîngrijită pe care o știa Daisy din adolescență dispăruse, fiind înlocuită de cea mai minunată grădină amenajată de un arhitect peisagist dintre câte văzuse vreodată. Se aflau la jumătatea coastei muntelui și puteau vedea de pe alee întregul oraș, cu turla Catedralei St. Canice înălțându-se spre cer și cu vechile ruine druidice în depărtare.

Casa în sine nu mai era o dărăpănătură în stil georgian, ci o clădire elegantă, minunat restaurată, iar în spatele ei se zăreau grajdurile, transformate cu mult bun gust.

— Am să vând magazinul și-am să vin să-mi trăiesc aici restul vieții! spuse Mary copleșită de admirație.

— Nu scoți tu atâția bani din vânzarea magazinului, replică Paula.

— Atunci vând și copiii. Zău că mă văd trăindu-mi aici restul zilelor!

— Ca și cum ai trăi într-un azil de bătrâni de cinci stele? o tachină Daisy.

— Să știi că da.

Parcară în curtea din față, acoperită cu pietriș mărunț, iar Mary comentă că ar fi trebuit să sosească într-o caleașcă trasă de patru cai pentru a se potrivi pe deplin cu atmosfera măreață a locului.

— Am impresia că sunt îmbrăcată insuficient de elegant, murmură Daisy, care purta un trening cochet, de culoarea ardeziei, în timp ce se îndreptau spre ușa de la intrare.

— Astea sunt singurele haine în care mai încap, răspunse Paula pe același ton, arătând spre tricoul albastru de sarcină și cămașa mare cât un cort. Așa că, dacă mă vor considera insuficient de elegant îmbrăcată, n-am ce să le fac, vor trebui să mă suporte așa.

Înăuntru era o oază de calm. Li se confirmară rezervările și fură conduse toate trei spre un vestiar spațios, pardosit cu piatră italiană, destinat schimbării îmbrăcăminții. De acolo trecură într-o încăpere destinată relaxării, care s-a dovedit a fi o bibliotecă ce dădea spre grădină. Camera era dotată cu cărți, reviste, ziare, un frigider plin cu sucuri, un platou cu fructe, canapele moi și fotolii comode; pe fundal se auzea o muzică plăcută, care o făcu pe Daisy să-și dorească să se întindă imediat pe una dintre canapele și să adoarmă.

— Serios că aș putea trăi aici, repetă Mary în timp ce se instalau pe canapele cu un teanc de reviste recente, pentru un moment de răsfață. Vă puteți imagina cum era când aici locuia realmente o familie?

În acel moment se deschise ușa și intră în cameră o femeie înaltă, cu părul negru prins într-un coc.

— Sunt Leah Meyer. Fiți bine-venite la Cloud's Hill Spa, spuse ea.

Pe neașteptate, se auzi soneria unui telefon mobil.

— S-a zis cu liniștea, comentă ea ironic scoțând telefonul din buzunar. Probleme de personal. Trebuie să răspund.

Ieși din încăpere câteva clipe, apoi reveni și-și ceru scuze din nou.

— De obicei nu port telefonul mobil la mine. Strică atmosfera.

— Nu, e în regulă, insistă Mary. Altfel ar fi fost totul atât de perfect, încât am fi vorbit toate cu voce scăzută și nu ne-am mai fi relaxat cu adevărat. Prea multă relaxare și cântece de balene mă agită.

— Nu avem cântece de balene, râse Leah. Avem însă cântece de delfini, dacă vă plac. De obicei le păstrăm pentru ocazii speciale. Schimbăm genurile de muzică prin rotație. Opt ore întregi de sunete scoase de delfini ar înnebuni pe oricine. Așa că alocăm câte o oră fiecărui gen – jazz, clasică, muzică ușoară, Tom Jones...

— N-aveți cântece de balene? întrebă Daisy, simțind pe dată că-i place de femeia aceasta înaltă și frumoasă. Atunci îmi vreau banii înapoi!

— Am avut un CD cu cântece de balene, spuse Leah, dar de fiecare dată când îl puneam, oamenii se strecurau până la aparat, puneau CD-ul cu Tom Jones și îl ascundeau pe cel cu balene în fundul fișetului. Cred că încercau să-mi spună ceva, așa că l-am făcut pierdut.

Izbucniră toate în râs. Leah le servi cu câte ceva de băut și în scurt timp ajunseră să discute animat despre o mulțime de lucruri – de la magazin la sarcina Paulei și la cât de extraordinar te pot face să te simți zece minute petrecute în bazinul cu apă fierbinte.

— Și intri în bazin în fiecare zi? o întrebă Daisy cu invidie.

— În fiecare zi. Calmează feluritele junghiuri și dureri, mărturisi Leah. Nu poți ajunge la vârsta mea fără să te doară pe ici, pe colo.

— Vârsta ta! Da, sigur! chicoti Mary. Când ai vârsta *mea*, atunci te poți plânge de dureri în oase.

— Sunt sigură că am ceva mai mulți ani decât tine, Mary, spuse Leah cu un zâmbet larg.

— Imposibil !

— Dar ce vârstă credeți că am ?

O priviră toate trei pe Leah cu mare atenție.

În jur de patruzeci. Poate chiar patruzeci și șase sau patruzeci și șapte, își spuse Daisy în sinea ei, dar rămase tăcută. Dacă se înșela amarnic și Leah era mai aproape de patruzeci de ani decât de cincizeci ?

— Eu am patruzeci și opt, iar tu arăți mai tânără ; probabil patruzeci și trei, decise Mary, studiind-o pe Leah cu ochii ușor îngustați. Ba nu, ba nu, patruzeci, se corectă ea.

— Pe-aproape, zise Leah. Ca să o citez pe bunica mea, am douăzeci și unu de ani, cu patruzeci de experiență.

Mary și Paula o priviră nedumerite, dar Daisy înțelese imediat.

— Șaizeci și unu ? Niciodată !

— Șaizeci și doi peste câteva luni, recunosc Leah. Cele trei femei amuțiră de uimire.

Leah arată incredibil, își zise Daisy. Chipul unor femei frumoase semăna cu o pânză goală, pe care cineva urmează să picteze expresia. Dar Leah, nu. Ochii ei căprui, luminoși scânteiau de viață, pomeții dădeau impresia că deveniseră atât de netezi și de proeminenți tocmai datorită obiceiului de a zâmbi des, iar cutele îi apăruseră numai pentru că avea o față așa de expresivă.

— Trebuie să ne spui secretul tău, altfel plecăm de-aici, glumi Mary.

— Te-ai născut frumoasă și ai gene ale tinereții în familie, sugeră Daisy, pentru că asta era realmente singura idee care-i venise — cum altfel ar putea o femeie să arate așa de extraordinar de frumoasă și de mulțumită de sine ?

— O să vi-l spun, dacă veniți mai târziu cu mine în bazinul cu apă fierbinte, le promise Leah. Tu, viitoare mămică, va trebui să stai pe margine și să-ți bălăcești mâinile în apă.

O asistentă terapeut îmbrăcată în alb băgă capul pe ușă, le salută și le întrebă ce tratament urmează să facă fiecare.

— Eu vreau tot ce a făcut Leah, anunță Mary. Și în porție dublă.

Se întâlniră pentru masa de prânz și apoi nu se mai reuniră decât după-amiaza târziu, când Daisy și Mary intrară în bazinul cu apă fierbinte, cu ochii la pravelele orașului care se așternuse la picioarele lor.

— A fost o idee excelentă, spuse Mary cu un oftat de mulțumire.

— Nu-i așa? Mă simt atât de relaxată! răspunse Daisy cu ochii închiși.

— Mă bucur, pentru că eram puțin îngrijorată din cauza ta.

— Din cauza mea? repetă Daisy ridicându-se în capul oaselor.

— Părei stresată în ultima vreme...

— Știi, Alex călătorește așa de mult!

— Mă temeam că aveți probleme, știi, de când a spus că nu vrea să vă căsătoriți.

Mary se dovedea mai sensibilă decât îi stătea în fire și asta o făcu pe Daisy să-și dea seama că spusese mult prea multe în ziua când se plânsese în legătură cu Alex.

— Am depășit momentul dificil, zise ea repede. Cu siguranță că sufeream de sindrom premenstrual în ziua aceea.

— A, în regulă.

Daisy dădu din cap.

— Hormonii sunt un adevărat coșmar, spuse bucurându-se în sinea ei de secretul legat de hormoni pe care-l avea.

Peste două săptămâni – mai exact peste treisprezece zile – va merge cu Alex la clinica de fertilitate. Declarație de implicare mai deplină ca asta nu exista.

I-ar fi plăcut să-i poată spune și lui Mary, însă ea și Alex căzuseră de acord: era secretul lor.

— Leah e drăguță, nu-i așa? schimbă Mary subiectul. E ciudat, dar am sentimentul că am mai văzut-o undeva.

— Știi ce vrei să spui. Da, e ciudat.

— Poate că a apărut pe coperta revistei *Forbes* ca milionară. Are negreșit bani dacă a renovat locul ăsta, cu toate că, de obicei, milionarele nu fac ele munca grea.

— Nu cunosc destule milionare ca să-mi dau seama dacă o fac sau nu, zâmbi Daisy cu gura până la urechi. Dar e frumoasă, nu-i așa?

— Are o structură osoasă excelentă. Mă întreb dacă va deveni clienta magazinului nostru.

— Sunt sigură că da, zise Daisy rar, dar nu știu dacă e genul de persoană care să pună preț pe modă. Nu pare să aibă nevoie de haine deosebite — dă impresia că ar putea să se îmbrace și-n zdrențe, căci nimeni n-ar băga în seamă zdrențele, ar avea ochi numai pentru ea.

— Are stil, aprobă Mary. Poate că-și folosește toată energia pentru decorațiuni interioare și nu pentru haine. Locul ăsta e cu siguranță plin de stil, iar Carrickwell are nevoie, fără îndoială, de puțină strălucire. Hotelul Willow e plăcut, dar nu se poate spune că oferă un lux de patru stele.

— Nu spune asta, e foarte plăcut, replică Daisy.

Constatase că masa de prânz luată în ziua de Crăciun la Willow reprezenta unica modalitate de a trece cu bine de singura zi a anului pe care-o mai petrecea cu mama ei. Atitudinea caldă și prietenoasă a familiei Malin făceau acea zi suportabilă.

— Domnul Malin e foarte amabil și cred că mamei mele îi cam place de el, cu toate că n-o recunoaște, adăugă ea.

— Harry? Harry e un scump, recunosc Mary. Și soția lui e plăcută, cu toate că, biata de ea, n-are

nici un sfanț de cheltuit pe haine. Și fiica lor e atrăgătoare — o fată înaltă, frapantă. Merită s-o îmbraci. Are picioarele până la subsuori.

— Iar vorbiți despre mine, le întrerupse Paula, intrând în încăpere cu pași înceți.

O urma Leah, care aducea o tavă cu o cană mare cu suc de portocale și patru pahare. Paula se așază pe un șezlong lângă bazin, iar celelalte trei se relaxară în apa fierbinte; fetele de la Georgia's Tiara începură să-și compare impresiile despre tratamentele făcute.

Masajul pentru viitoarele mămici făcut de Paula fusese o experiență paradiziacă, fiindcă exista o masă de masaj specială, cu o porțiune decupată în mijloc.

— Statul pe burtă ți se pare firesc, până rămâi însărcinată, oftă ea.

Își mai făcuse manichiura, pedichiura și un tratament facial blând și nu credea că Enrico o va recunoaște la întoarcerea acasă.

Mary optase pentru mult lăudatul masaj cu pietre calde și-i plăcuse atât de mult, încât se gândea să-și instaleze un astfel de aparat la ea acasă.

— Cui i-ar fi trecut prin minte că bazaltul fierbinte îți poate da o senzație așa plăcută? întrebă ea veselă.

— Și cui i-ar fi trecut prin minte că statul într-un bazin care, de fapt, nu-i decât o cadă mai mare îți poate da o senzație așa plăcută? replică Daisy, care trăia o stare minunată de relaxare după o exfoliere cu produse aromatice, urmată de o împachetare cu produse aromatice și o manichiură cu parafină care-i făcuse mâinile mai moi decât mătasea. Mi-ar plăcea să fac toate astea în fiecare zi. Leah, în bazinul ăsta ar trebui să meditezi ori mai știi eu ce, sau doar să stai întinsă în apă și să te relaxezi?

— Sunt sigură că poți medita, dacă ai obiceiul ăsta. Eu nu-l am. Mă mulțumesc să stau întinsă și să mă gândesc la părțile bune și la cele rele ale zilei și să fiu recunoscătoare pentru toate.

— Așadar, ăsta-i secretul tău? o întrebă Mary cu șiretenie. Nu faci tratamente speciale de înfrumusețare, ci doar ești recunoscătoare?

Leah zâmbi enigmatic.

— Nu, serios, interveni Paula pe un ton rugător. Cum de arăți atât de fantastic?

Leah păru că se înmoaie.

— Am crescut în Los Angeles, iar acolo, felul cum arăți are o importanță supremă. Am avut întotdeauna grijă de pielea și de silueta mea. Mama a îmbătrânit frumos, așa că probabil că au și genele un aport. Oricum, m-a prins treaba asta cu evitarea îmbătrânirii. În L.A., după ce treci de treizeci de ani e ca și cum n-ai mai conta. Devii invizibilă.

— Nu trebuie să mergi în L.A. pentru asta, bombăni Mary.

— În restul lumii se întâmplă ceva mai târziu, cred. În majoritatea locurilor, cumpăna apelor ar fi cincizeci, dar în L.A. e de fapt treizeci. Poți nutri speranța deșartă că în cazul tău va fi altfel și că, hei, *câteva riduri mici nu contează*, dar, într-o bună zi, ieși la cumpărături și nimeni nu se uită la tine. Nimeni. Ai devenit femeia invizibilă.

— Nu pot să cred una ca asta! spuse Daisy. Ești frumoasă. Ai fi observată oriunde în lume.

— Îți mulțumesc, zâmbi Leah. N-am fost niciodată nesigură pe mine, pentru că semăn foarte bine cu mama, iar ea făcea capetele să se întoarcă după ea. Dar într-un oraș unde se adună cei mai frumoși oameni din lume, frumusețea este ceva banal. Tânărul care-ți face plinul cu benzină ar putea fi model, fata care te servește cu cafea ar putea să prezinte pe podiumuri lenjerie Victoria's Secret. Toată lumea arată uluitor. Așa că intri în panică.

— Și? întrebă Mary cu respirația întretăiată.

Leah râse, un râs scăzut, ușor răgușit, care n-ar fi fost nelalocul lui într-un bar cu atmosferă încinsă, la miezul nopții.

— Te duci la chirurgul plastic potrivit și-i ceri să-ți îmbroscăteze puțin aspectul.

— Știam eu! zise Mary.

— Numai puțin, sublinie Leah atingându-și ușor fruntea. Lifting al frunții, liposucție sub linia maxilarului și o ușoară remodelare a obrazului. În rest, totul e natural. Fără lifting facial. Dacă ți-l faci prea repede, ai nevoie de prea multe repetări și ajungi să arăți ca venită de pe o planetă ai cărei locuitori au urechile în vârful capului.

— Tu n-ai nevoie de lifting facial, afirmă Daisy cu hotărâre.

— Asta e foarte bine, pentru că n-o să-mi mai fac nimic altceva. Fața asta va merge cu mine în mormânt. În L.A., oamenii sunt șocați când mă aud spunând asta – mai ales chirurgul meu, care-și câștigă cea mai mare parte din bani repetând operații. Dacă aș putea să dau timpul înapoi, nu mi-aș mai face nici un fel de operație estetică.

Digerară toate trei ceea ce auziseră.

— De ce nu? întrebă Daisy.

— Pentru că am pierdut atâta timp făcându-mi griji cum arăt la exterior, încât am uitat de interior – și pentru asta am avut nevoie de mult mai multă muncă.

— Bun argument, aprobă Mary.

În circumstanțe normale, Daisy n-ar fi spus nimic, ci s-ar fi mulțumit să dea din cap în semn că e de aceeași părere. Râdea întotdeauna la poanta bancurilor pe care nu apuca s-o audă sau la glumele pe care nu le înțelegea, însă de data asta voia să înțeleagă. Cum ajungi să te simți în largul tău cu propria înfățișare? Dacă exteriorul arată bine, atunci, fără îndoială, ai timp și energie să te ocupi de interior, nu?

— Concret, ce vrei să spui cu asta? întrebă ea.

— Înainte credeam că tot ce sunt consta în ceea ce se vedea la suprafață, spuse Leah cu simplitate. Dacă bărbații continuau să întoarcă ochii după mine

când treceam, fiindcă aveam o față frumoasă, însemna că Dumnezeu veghează în raiul Lui și că totul merge cum trebuie în lumea mea. Asta-i o aiureală, cum ar fi spus băiatul meu în vremea când era mare fan al filmelor cu Bill și Ted¹. Cine ești nu are legătură cu ceea ce vezi în oglindă.

— Ai atât de mare dreptate! o aprobă Paula cu entuziasm. Chiar *are*, protestă ea văzând că Mary îi zâmbește larg.

— Știu, dar e tare greu să pui asta în practică, zise Mary ridicând din umeri.

— E nevoie într-adevăr de un eveniment major în viața ta, care să te trezească și să te facă să simți mirosul de cafea, recunosc Leah. Dar sunt mulțumită de ceea ce sunt acum. Îmi place vârsta pe care o am; nu-mi place să-mi trosnească oasele sau să mă trezesc în toiul nopții cu spatele înțepenit, dar îmi place maturitatea vârstei mele.

— Serios? o întrebă Daisy cu îndoială.

Identificase motivele fericirii lui Leah: era mamă, avea un copil, era deci membră a clubului. În ceea ce o privea, maturitatea, oricât de mare, n-avea cum să suplinească lipsa acestui lucru.

— Serios. N-aș vrea să redevin așa cum eram la douăzeci de ani, chiar dacă asta ar însemna să arăt și să mă simt la fel de frumoasă și de în formă ca atunci.

— Trebuie să fie plăcut să fii atât de mulțumită, spuse Daisy cu dorință în glas.

Paula, Mary și Leah o priviră întrebător.

— Asta se obține prin eforturi active, explică Leah. Trebuie să te gândești ce te-ar face fericită și apoi să încetezi să-ți mai spui că acele lucruri sunt imposibil de atins și să-ți repeți în schimb că *sunt* realizabile. Și să treci la acțiune. Speranțele și visele

1. Personaje ale serialului de desene animate *Mr. Bogus*, foarte apreciat în anii '90.

nu sunt atât de departe de noi precum credem. Tu ce-ți dorești, Daisy? Nu uita, ăsta e bazinul sincerității. Aici nu poți trișa. Sau, dacă totuși o faci, te alegi cu o urticarie urâtă.

Daisy, Mary și Paula izbucniră în râs.

— Serios, am luat niște prafuri de la doamna aceea în magazinul căreia se vând cărți de tarot și cristale. Dacă le presari în apă, te fac să spui adevărul.

— Magazinul se numește Mystical Fires, spuse Daisy. Nu știam că vând apa adevărului, dar vând niște ilustrate simpatice cu îngerăși. Cumperi un pachet și citești câte una în fiecare zi, ca să vezi ce mesaj îți transmit îngerii. Cred că o să-mi cumpăr și eu unul.

Ea spera ca pe ilustrata extrasă să scrie de fiecare dată „Vei avea copii frumoși“, deși nu era sigură că exista o astfel de ilustrată.

— Ce mesaj ți-ar plăcea cel mai mult pe lumea asta? Care te-ar face fericită? Întrebă Leah.

Daisy își mușcă buza. Nu-i lucru ușor să fii sinceră. Ideea de a dezvălui oamenilor lucruri profund personale o stingherea. A spune că vrea un prunc, o familie ar fi sunat caraghios în cazul în care Leah întreba, de fapt, dacă-și dorește buze mai groase, un abdomen mai plat sau alt lucru similar.

— Să fiu fericită și să mănânc câtă ciocolată vreau.

— Rămâi însărcinată, și ți se vor îndeplini ambele dorințe! glumi Paula.

Daisy reuși să-și păstreze zâmbetul pe buze.

— Excelentă idee!

— Dar tu? întrebă Leah întorcându-se spre Paula.

— Să am un prunc sănătos, răspunse aceasta cu simplitate. Băiat, fată, cu urechi mari sau nu, oricum ar fi, zâmbi ea cu subînțeles spre Daisy și Mary. Dacă bebelușul e sănătos, Enrico și cu mine nu ne mai dorim nimic.

— Și tu?

Era rîndul lui Mary. Daisy aproape că se aștepta ca prietena ei să rîdă și să dea vreo replică detașată, fiindcă așa reacționa de obicei la o discuție care devenea prea profundă.

— Eu nu vreau să fiu singură, spuse Mary încet. Nu-mi doresc o mare pasiune sau un bărbat care să-mi cumpere trandafiri în fiecare zi și să mă scoată la cină în restaurante luxoase. Am nevoie de companie, de iubire. O îmbrățișare dimineața, un om căruia să-i zâmbesc când unul dintre copii spune ceva amuzant, un trup cald lângă care să mă cuibăresc în pat când e frig.

Daisy tăcea.

— Tovărășie, sugeră Leah.

— Asta e cuvîntul, aprobă Mary cufundându-se mai adînc în apa fierbinte, cu bulbuci. M-am săturat să aud pe toată lumea vorbind despre femei mature și bărbați tineri și sexy care se tăvălesc în pat ca iepurii dimineața, la prînz și seara.

— Se pune un preț nejustificat de mare pe asta, încuviință Leah.

— Exact. Și ce dacă ai găsi un armăsar tânăr care poate s-o țină într-o zbenguială toată noaptea? N-ar ști să te gîdile ușor în locul acela de la baza gâtului, unde pielea este atît de sensibilă, făcându-te să-ți amintești de prima oară când a făcut asta, cu ani în urmă.

— Da, e adevărat.

Leah și Mary priveau în gol. Daisy simți o undă de vinovăție. De bună seamă că Leah trăia singură acum, la fel ca și Mary. Aveau ceva în comun, pe când Daisy și Paula erau norocoasele. Paula era fericită cu ceea ce avea, însă Daisy simțea că trebuie să aprecieze mai mult lucrurile bune din existența ei. Poate cerea prea mult de la viață. Nu avea oare suficient — pe minunatul ei Alex și o slujbă pe care o iubea? Oare se poate ca omul să fie prea lacom cu fericirea?

Capitolul șapte

Leah iubea atmosfera calmă a Muntelui Carraig la sfârșitul zilei, înainte de a trebui să supravegheze cina oaspeților. Îi plăcea să fie singură, îi plăcea liniștea propriei tovarășii și ocazia de a revedea în minte întâmplările zilei în timp ce cutreiera casa cea veche și tihnită. Nu trebuia să verifice dacă luminile și aparatele fuseseră stinse – angajatul care făcea de serviciu în acea zi se ocupa de asta. Ei îi plăcea doar să se plimbe singură prin clădire și să se gândească. Uneori se gândea la trecut, dar nu prea des, căci încă o mai durea. Timpul o vindeca, dar rămânea oricum o cicatrice, cicatricea profundă a pierderii iubitului ei Jesse. Îi era mai ușor să se gândească la ziua care tocmai trecuse, decât să stăruie asupra trecutului. Măcar atât o învățase timpul.

Așa că se gândea la ziua aceea și la numeroasele persoane interesante care trecuseră pragul de la Cloud's Hill Spa. În fiecare zi apăreau oameni noi, cu un aer rătăcit, aerul care o făcea să-și dorească să alerge spre ei și să-i cuprindă în brațe.

Ca Billy și Pearl, doi soți foarte plăcuți care veniseră pentru trei zile la spa, după ce planurile de vacanță în Cipru pe care o plănuiau împreună cu alt cuplu se năruiseră fără prea multe explicații. Îndurerati și nedumeriți, îi spuseră lui Leah că-și petrecuseră întotdeauna vacanțele împreună cu Agnes și Ian.

— Ea mi-a fost domnișoară de onoare, eu i-am fost nașă, îi spuse Pearl la cafea, în camera de relaxare, după ce stabiliră ce tratamente va face.

De douăzeci de ani plecăm în vacanță împreună. În Malta, Cipru și în Rodos – locul meu favorit.

— Au spus că anul ăsta nu vor să-și ia bilete nicăieri, adăugă Billy. Doar atât, fără nici o explicație. În loc de străinătate, merg în Torquay, la Marie, sora lui Ian.

— Fiica noastră ne-a făcut o rezervare de trei zile aici ca răsfăț și ca o compensație, continuă Pearl. Fiona are un serviciu excelent și e foarte bună cu noi.

Dintre toate tratamentele, Pearl prefera reflexologia.

— Agnes și cu mine am încercat câteva lucruri de felul acesta pe vremuri, dar n-am mai făcut-o de mult. Cum am ieșit toți patru la pensie, credeam că vom avea mai mult timp la dispoziție, dar ei nu mai vor să facă nimic. Nu pot să înțeleg de ce.

— Prietenii voștri au și ei pensie? întrebă Leah cu delicatețe.

Oaspeții ei dădură din cap. Leah se gândi la fiica aceea bună, care le făcuse părinților ei rezervarea la centrul spa și probabil le plătise întreaga vacanță, în semn de mulțumire pentru ceea ce-i oferiseră de-a lungul anilor. Se întrebă cu voce tare dacă Fiona era întotdeauna atât de generoasă. Billy aprobă cu o înclinare a capului.

— Spune că noi am ținut-o în facultate și că acum e rândul ei.

— N-ar fi posibil ca Ian și Agnes să nu-și poată permite să călătorească în străinătate, acum că sunt la pensie? sugeră Leah. Au și ei un copil recunoscător, care să vrea să le mulțumească?

Soții erau șocați că nu le trecuse și lor prin minte posibilitatea. Banii! Asta era problema. Cum de nu și-au dat seama? De ce nu le spusese Ian și Agnes adevărul?

În seara aceea le dădură telefon prietenilor.

— Mergem cu toții la Torquay! o anunță fericită Pearl pe Leah a doua zi dimineața. Agnes e absolut

încântată că mergem și noi fiindcă, între noi două fie vorba, nu se înțelege cu Marie, sora lui Ian, dar așa ceva nu se spune, nu? Vom locui cu toții acasă la Marie, dar va fi mai ușor dacă suntem patru. Ne putem face programul pe cont propriu și Marie nu va trebui să se simtă obligată să se ocupe de noi.

Pearl și Billy plecaseră marți și în aceeași zi sosise Stephanie.

Stephanie, la aproape treizeci de ani, era pur și simplu una dintre cele mai frumoase femei din câte văzuse Leah vreodată, dar arăta atât de palidă și de epuizată la sosire! Abia după două zile de ședere la centru reușise să zâmbească fără să-i apară în ochi scânteierea trădătoare a lacrimilor.

— M-ai făcut să-mi dau seama că nu trebuie să mă simt o proastă, îi mărturisi lui Leah în dimineața aceea, în timp ce înotau amândouă în piscină.

Chipul lui Stephanie semăna cu cel al unei gazele liniștite: ochi enormi pe o față perfectă, înconjurată de un nor de bucle castaniu-roșcate.

— Ai avut dreptate când mi-ai spus că, dacă-i crezi pe oameni atunci când te mint, nu înseamnă că ești proastă.

Iubitul ei, Ralph, îi dăduse de înțeles că e nefericit în căsnicie. Se pricepea de minune la spus minciuni.

— Adevărul depinde de perspectiva din care privești, îi spusese Leah cu înțelepciune. Probabil că el chiar voia să creadă că are o căsnicie nefericită, ca să poată fi cu tine... Și de ce să nu te vrea? Ești o femeie bună, caldă și frumoasă.

— Faci să pară totul așa de plauzibil! oftă Stephanie. Aș prefera să cred că pur și simplu nu s-a putut abține, și nu că a vrut să-mi facă rău.

— Nu pare să fi vrut să te rănească, sublinie Leah. Și-a făcut rău și lui. Iar tu poți măcar să vorbești cu prietenii despre suferința pe care ți-a produs-o această relație și să-ți vezi de viață; Ralph

trebuie să ascundă de toată lumea ceea ce simte, mai ales acum că soția lui așteaptă un copil. Așa că ești într-o situație mai bună decât el. Poți să vorbești despre experiența ta și să mergi mai departe.

— Ai dreptate, recunosc Stephanie surprinsă.

Leah știa că, deseori, oamenii nu pot să vadă ceea ce au drept în fața ochilor. Stephanie credea cu adevărat că e singura care apreciază corect situația și nu-și dădea seama că iubitul ei – îndrăgostit nebunește de ea, însă căsătorit – și-ar fi vândut sufletul diavolului ca să poată fi cu ea. Cu cât înainta Leah în vârstă, cu atât înțelegea mai limpede că oamenii sunt orbi în foarte multe privințe. După cum descoperise pe propria piele, secretul supraviețuirii constă în a deschide ochii și a vedea realist lumea și propria persoană.

În ziua aceea observase că Mary Dillon făcuse asta. Era o supraviețuitoare, Leah era sigură de asta. Deși putea să râdă pe seama fostului ei soț, recunoștea că l-a iubit mult și era clar că-i venea greu să-i crească de una singură pe copii. Dar Leah știa că va reuși.

Daisy, dulcea, încrezătoarea Daisy era cea care avea nevoie de ajutor.

Leah avea instincte bune și era aproape sigură că cineva îi spusese pe vremuri lui Daisy să nu-și deschidă inima în fața oricui. Când fusese întrebată ce și-ar dori mai mult și mai mult pe lume, Daisy se ferise și spusese adevărul doar pe jumătate: „Să fiu fericită și să mănânc câtă ciocolată vreau“.

„Rămâi însărcinată și le vei avea pe amândouă“, replicase Paula.

Doar Leah observase umbra de dezolare care întunecase chipul adorabil al lui Daisy la auzul vorbelor Paulei. Oare își dorea un copil, mai presus de orice altceva? Poate.

Spera că va fi capabilă să o ajute pe Daisy, fiindcă simțea o mare căldură față de tânăra femeie. Căci,

deși părea să aibă totul – partenerul de viață, cariera, casa plăcută –, Daisy tânjea după altceva și Leah era sigură că un copil constituia doar o parte din răspuns. Timpul avea să decidă.

Aproape sosise timpul să se pregătească pentru cină. Mai avea de traversat o singură încăpere. Leah intră în sala cu bazinul cu apă fierbinte și privi pe geam luminile orașului, scânteind precum pietrele prețioase pe culcușul lor de catifea.

Îi plăcea mult această priveliște a orașului și a împrejurimilor. De sus, de pe muntele ei maiestuos, avea senzația că veghează asupra Carrickwellului, pregătită pentru momentul când va fi nevoie să dea o mână de ajutor.

Desigur, întotdeauna e mai ușor să rezolvi problemele altora decât pe ale tale.

Trecuseră aproape zece ani de când își schimbase radical viața și reușise să se scoată cu forța din iad. Ce spuneau oamenii despre iad? Că religia este pentru cei cărora le e frică de iad, iar spiritualitatea, pentru cei care au fost deja acolo? Ea fusese în iad, dar învățase multe pe drumul până acolo și îndărăt.

Capitolul opt

Mel ședea cu spatele sprijinit de perne în patul din camera de oaspeți și legăna ritmic trupul micuț al lui Carrie. Ultimul acces de tuse fusese cel mai rău și și-ar fi dat bucurioasă un an din viață ca să poată face să dispară expresia înspăimântată din ochii copilei. Se trezise plângând puțin după ora două și timp de trei sferturi de ceas se agitase întruna, agravându-și plânsul cu sughițuri și tuse, așa că Mel simțea că o lasă nervii. Tocmai pe când se gândea că va trebui să facă ceva – să telefoneze doctorului, să telefoneze *cuiva*, fiindcă ștersul cu un burete cu apă caldă și medicamentele nu reușiseră să scadă febra fetei și nici s-o calmeze –, Carrie adormi brusc în brațele mamei ei.

Asta se întâmplase cu zece minute în urmă, dar ea tot o mai legăna ușor, recunoscătoare că pielea micuței nu mai ardea atât de tare. Însă Carrie avea nevoie de odihnă, așa că Mel nu îndrăznea s-o așeze pe așternutul răcoros până adormea profund. Continuă așadar s-o legene, ignorând cârcelul din umăr și oboseala care-i inunda toți mușchii corpului. Dar oboseala era nimic față de teama că fetița ar putea fi grav bolnavă.

Acum, că febra mai scăzuse, Mel își permise să se relaxeze puțin. Își promise că dimineață, la prima oră, o va duce pe Carrie la medic. Vor fi acolo la nouă fix. De fapt, chiar mai repede. Orice altceva, inclusiv ședința de miercuri dimineață, putea să se ducă naibii. Fetița ei era tot ce conta. Fetele ei.

Cine a spus că un copil e ca propria ta inimă alergând de una singură? Cât de adevărat era!

Fetele erau inima și sufletul ei, și totuși, mereu își găsea timp pentru ele doar în pripă. Ce rost avea să muncească zi și noapte pentru ca ele să aibă un viitor mai bun, dacă lipsea mai mereu din prezentul lor? De la cearta cu Caroline, nu reușise să-și scoată din minte ideea de a renunța la serviciu. Ba chiar îi pomenise lui Adrian despre asta, dar îi păruse rău în aceeași clipă, căci el păruse complet șocat de idee.

— Păi... adică din punct de vedere financiar... presupun că am economisi taxele pentru grădiniță, îi spuse el dându-și toată silința să-și revină din reacția inițială, care fusese: „Doar nu vorbești serios!”.

— Las-o baltă, uită ce-am zis, spuse Mel, furioasă pe ea însăși că deschisese discuția.

Le-ar fi fost greu să se descurce dacă renunța la serviciu. Prima ei de Crăciun ținuse finanțele familiei pe linia de plutire în mulți ani. Salariul lui Adrian avea să crească după ce-și lua masteratul, dar nu cu foarte mult. Chiar și mărită, leafa lui nu putea să susțină o familie de patru persoane, plus ipoteca în Goldsmith Lawn.

— A fost o idee prostească, adăugă ea în grabă. Îmi pare rău că am adus vorba. Știi doar că aș înnebuni dacă nu m-aș duce la birou.

— Nu, *mie* îmi pare rău pentru ceea ce am spus, insistă Adrian. A fost doar șocul, atâta tot. Serios, Mel, dacă vrei să renunți la serviciu, cred că o să ne descurcăm până la urmă.

Mel îi ciufuli părul cu un gest tandru.

— Lasă, visam doar cu ochii deschiși. Mă vezi tu renunțând la tot ce am construit cu atâta efort la Lorimar? Nu prea cred.

A doua zi dimineață, Sarah le descoperi fascinată pe mama și pe surioara ei dormind în camera de oaspeți.

— De ce sunteți în patul lui buni? se interesă ea.

Era adorabilă în pijamalele imprimare cu ursulețul Winnie și încălțată cu o singură șosetă, cu părul blond zburlit după somn.

Mel o privi năucă. Trecuse bine de ora patru când se uitase ultima oară la micul ceas deșteptător de pe noptieră, iar acum era șapte și jumătate și dormiseră cu toții prea mult. Lângă ea, Carrie dormea cu un aer împăcat.

— Lui Carrie i-a fost rău azi-noapte și n-am vrut să te trezească cu plânsul ei, iubito.

— Dar puteam să vin și eu în pat cu voi, protestă Sarah pentru că fusese omisă de la marea aventură nocturnă.

Se cățără în pat, ca să îndrepte lucrurile. Se cuibări comod lângă mama ei și începu să-și sugă degetul. Ținând-o pe Sarah cu o mână, o mângâie cu cealaltă pe Carrie ca s-o trezească. Din fericire, pielea fetei avea temperatura normală și nici nu mai era roșie la față. Căscând delicat, deschise ochii mari, albaștri, cu genele lungi și blonde și-i surâse radios mamei.

În ciuda oboselii și a groazei de ziua care urma, o zi în care va trebui să jongleze ca o nebună ca să-și ia liber de la serviciu, Mel simțea o fericire nespusă. Acesta era locul în care trebuia să fie; nu la birou, unde și-ar face griji pentru fetițele ei, ci acasă, ținându-le în brațe și având grijă de ele. În rolul de mamă. În definitiv, acesta era cel mai elementar instinct. Nimeni nu le putea îngriji pe Sarah și Carrie așa ca ea. Pentru fetițele ei, era cu adevărat de neînlocuit.

Sala de așteptare a medicului era plină, chiar și la ora nouă fără zece minute dimineata, și Mel, care venise în mare grabă cu Carrie după ce o lăsase pe Sarah la „Micii tigrișori“, începu să înțeleagă că ideea de a ajunge la serviciu până la amiază devine tot mai greu de realizat.

Mama ei urma să vină să stea cu Carrie la unsprezece, dar Mel se întreba dacă vor apuca să iasă de la medic până la ora aceea, darămite să se întoarcă acasă. Se uită la ceilalți pacienți, majoritatea femei cu copii mici și se întrebă dacă i-ar da voie oare să intre următoarea dacă s-ar ridica în picioare și le-ar spune că are o muncă de conducere de mare răspundere și trebuie să ajungă la birou cât mai curând. Probabil că ar fi ucisă în bătaie cu exemplare din *GolfPro* și *Hello!* în loc de pietre.

Având-o în brațe pe Carrie, care-și ținea strâns la piept mieluțul de pluș preferat, violet cu verde, și ascultată de toți ceilalți din încăpere, Mel abordă problema delicată a modificării programului zilei.

Mai întâi trebuia s-o sune pe Sue, directorul adjunct al Departamentului de Publicitate, care-și lăsase în mod inexplicabil mesageria vocală activată pe telefonul de la birou.

— Dacă-ți selectezi mesajele, Sue, te rog să răspunzi. E urgent. A trebuit să lipsesc de la ședința de la opt și jumătate ca s-o duc pe Carrie la medic și, cu toate că am sunat-o pe Vanessa de la marketing ca s-o rog să transmită scuze din partea mea, n-am reușit să dau decât de mesageria vocală a telefonului ei mobil și încă nu m-a sunat înapoi; poți tu să verifici dacă a făcut ce am rugat-o și să mă sune după aceea ca să-mi confirmi? După aceea, trebuie să-mi anulezi întâlnirea de la ora unsprezece. Aș face-o eu, dar numărul de telefon e pe biroul meu și n-am la mine agenda electronică.

Idioată!... O vizualiza cu precizie, pe birou, pusă la încărcat, unde o lăsase cu o seară înainte, când plecase spre casă valvârtej, ca de obicei.

— Mami, vreau să plec acasă, scânci Carrie. Nu-mi place aici.

După ce o dezmierdă puțin și-i dădu să bea niște suc, Mel atacă din nou telefonul.

— După aceea poți să-l implori pe Anthony să preia el informarea pentru studenții care fac practică? Eu o să ajung probabil pe la...

Mel se poticni — să spună douăsprezece? Douăsprezece și jumătate? Să întindă coarda la maximum și să spună că ajunge după pauza de prânz?

— Pe la ora unu, spuse ea în cele din urmă.

Cum nu aveau altceva la îndemână să-și treacă timpul decât revistele pe care le citiseră deja, ceilalți pacienți ascultau probabil fiecare detaliu al încercărilor tot mai desperate pe care le făcea ca să dea de Sue.

Nici o mamă n-o privea cu o urmă cât de mică de înțelegere feminină. Își spuse că, în locul lor, ea ar fi zâmbit cu compasiune unei alte femei care s-ar fi chinuit astfel, în semn de solidaritate.

Dar poate că aceste mame o vedeau pe Mel, cu taiorul elegant de culoarea prunei și un colier contrastant, de culoarea ametistului, doar ca pe o rece femeie de carieră, o creatură de pe altă planetă care nu-și avea locul în lumea lor cu copii bolnavi și obosiți și cu așteptări interminabile în anticamerele doctorilor.

Ar fi vrut să le strige că se înșală. *Era* din lumea lor, lumea nesomnului din pricina bebelușilor care plâng. Doar că ele nu puteau să vadă dincolo de taior.

Mel reuși să ajungă la Lorimar pe la douăsprezece și jumătate, la timp ca să dea nas în nas cu Hilary — îmbrăcată impecabil în roșu și cu ruj asortat —, care ieșea din clădire cu unul dintre directorii financiari. Pentru Mel, indivizii aceștia arătau toți la fel: cu o expresie pe chip care anunța că ei poartă pe umeri toată greutatea lumii și cu costume prea căutat asemănătoare cu al lui Michael Douglas în *Wall Street*.

Conștientă că a întârziat neiertat de mult, schiță un zâmbet, dar șefa ei îi aruncă o privire glacială.

— Te-am căutat mai devreme, Mel, spuse Hilary pe un ton care cerea explicații.

Mel trase adânc aer în piept.

— Fiica mea cea mică s-a îmbolnăvit și a trebuit s-o duc la doctor, răspunse ea pe un ton egal.

— Ah!

Nimeni altcineva n-ar fi fost în stare să dea atâta profunzime acestei scurte exclamații. *Ah! Ai probleme atât de mari, că nici nu ți-ar veni să crezi.*

Senzația de greață pe care o avusese tot timpul în tren din cauza întârzierii crescuse în intensitate cu o gradație, întorcându-i stomacul pe dos.

— S-a simțit foarte rău toată noaptea și am fost îngrijorată, adăugă ea.

Tipul de la finanțe nu părea câtuși de puțin impresionat. Probabil că avea și el copii. Mel era sigură că îi văzuse prezentați la petrecerea în aer liber cu grătar organizată de companie, împreună cu mult încercata lui nevastă — o femeie care nu trebuia să ajungă la ora fixă la birou, dar știa în schimb să calce impecabil cămăși cu dungi subțiri și se pricepea să ducă singură copiii la culcare când el ieșea seara la un pahar, întru sudarea echipei, cu mărimile de la Lorimar. Lui nu-i păsa de poveștile despre bolile copiilor. Și, după câte se părea, nici lui Hilary.

— Știi cât de groaznic e când se îmbolnăvesc cei mici, încercă ea din nou, sperând să-și atingă șefa la coarda maternă. Îți frâng inima cu ochii aceia mari și triști și nu vor altceva decât pe mami.

Hilary dădu din cap și spuse răstit:

— Ne vedem după prânz.

Mel simți că undeva, în ea, a plesnit ceva.

— Știi, Hilary, Carrie merge la o grădiniță cu program prelungit și de obicei, când e bolnavă, vine mama mea să stea cu ea. Dar azi-noapte i-a fost atât de rău, a tușit atât de tare încât am vrut să merg personal cu ea la doctor.

Cuvintele lui Mel se înșirau într-un ritm mai accelerat decât acela calm pe care-l folosea la birou.

Domnul Finanțe descoperi brusc că are un ceas foarte interesant.

— De fapt, n-am mai dus-o chiar eu de mult la doctor, pentru că trebuie să vin să muncesc aici, la o companie de asigurări de sănătate. *Companiei Lorimar îi pasă*, intonă ea pe ton voios noul slogan al firmei. Mai puțin atunci când bolnavul e copilul vreunui angajat, în care caz companiei Lorimar nu-i pasă nici cât negru sub unghie. Asta-i chiar amuzant! În firma asta, etica e doar o poleială, dar răutatea și aroganța corporativă pătrund până-n măduva oaselor. Chestia e, Hilary, că poate companiei Lorimar nu-i pasă, dar mie da. Pentru că într-o bună zi n-am să mai lucrez aici și nimeni n-o să-și mai amintească cine sunt, fiindcă noi, angajații, suntem ușor de înlocuit.

O privi tăios pe Hilary, care-i susținu privirea fără să clipească.

— Dar ca mamă, nu sunt ușor de înlocuit. Și când mă voi târî pentru ultima dată din ocna asta, va fi prea târziu să mă mai revanșez față de Sarah și Carrie pentru toate lucrurile pe care le-am pierdut pentru că am fost legată cu lanțuri de birou. Nu-ți cer decât să înțelegi asta. Dorința de a proceda corect față de toată lumea mă face să fiu un angajat mai bun, nu mai slab.

— Nu este nici locul, nici momentul potrivit pentru această discuție, replică Hilary deloc impresionată. Te aștept în biroul meu, la două și jumătate.

— Așadar, prânzul va dura mult, constată Mel, incapabilă să nu fie răutăcioasă.

— Planificăm reduceri de personal, răspunse Hilary sec.

— Ghici cine va fi în capul listei, îi aruncă Mel și intră în clădire.

Se opri în răcoarea holului pardosit cu marmură și se sprijini de perete o clipă, cu inima bătându-i nebunește, cu respirația superficială și neregulată.

Ce făcuse? Chiar dacă simțise o uriașă satisfacție să le spună lui Hilary și tipului de la finanțe adevărul de la obraz, va trebui să plătească pentru asta.

În ora convenită pauzei de prânz, Mel nu făcu nici unul dintre lucrurile pe care trebuia să le facă. Ignoră șirul de emailuri adunate, lăsă teancul de mesaje telefonice și rapoarte pe birou și ieși la târguieli. Își cumpără o revistă și se așează s-o citească în timp ce mănca un sandvici și o bucată de plăcintă cu brânză teribil de consistentă în cafeneaua unui magazin universal din apropiere. Apoi făcu un tur al magazinului, cu mintea lucrând peste randamentul maxim în timp ce-și trecea mâinile printre haine pentru copii, lenjerie intimă șic și fețe de plapumă în culori vesele. Reduceri de personal. Auzise bârfe prin firmă cum că se va recurge la așa ceva, însă ideea de a se oferi voluntar nu-i mai trecuse până atunci prin cap. Reducerile de personal erau pentru oamenii sătui de cariera lor, pentru cei care vor să-și schimbe serviciul sau pentru mame care nu mai făceau față activității duble, acasă și la serviciu, și aveau nevoie de siguranța unei plăți compensatorii. Dar nu pentru ea.

Și totuși, dintr-odată părea să fie.

Cariera ei ajunsese într-un punct mort, asta era sigur. Maternitatea îi redusese șansele de promovare.

Dar, pe de altă parte, își privea cariera dintr-o altă perspectivă. Nașterea fetelor îi schimbase prioritățile. Nu că ar fi muncit mai puțin – de fapt, acum muncea mai mult ca oricând, având grijă de Sarah și Carrie și făcându-și treaba la birou –, dar era mai puțin pregătită să se confrunte cu mizeriile inerente unei ascensiuni în carieră.

Politica de la birou, dramatizarea excesivă a unui incident precum apariția unui articol negativ în ziare, buzele strânse când întârzia, chiar dacă după aceea recupera prin muncă de două ori timpul pierdut – toate astea ajunseseră s-o plictisească. Nu știa cum

anume, dar de când era părinte învățase că viața înseamnă mai mult. Era sigură că-și ordonase corect prioritățile. Păcat că Lorimar și Hilary nu și le ordonaseră pe ale lor.

— Pot să vă ajut cu ceva? o întrebă femeia tânără și frumoasă de la raionul de machiaj al departamentului de cosmetice.

— Vreau să-mi schimb în întregime înfățișarea, răspunse Mel uitându-se la teigheaua lucioasă, alb cu auriu, cu șirul ei tentant de cutii, borcănașe și tuburi de ruj în toate nuanțele imaginabile. Nu mi-am mai schimbat crema hidratantă de ani de zile și cred că a venit vremea. Cremă hidratantă, loțiune tonică, demachiant, orice crezi că e nevoie. Dar aș mai vrea și un machiaj complet, dacă mi-l poți face într-o jumătate de oră. Ceva care să-mi dea un aspect strălucitor, de femeie de succes, puțină schimbare față de felul în care arăt acum, adăugă ea cu regret, fiindcă în dimineața aceea machiajul fusese ultimul pe lista ei de priorități.

Tânăra bătău cu palma scaunul de lângă ea.

— Nici o problemă! Aveți vreun eveniment special în seara asta?

Mel se așează pe scaunul rotativ și-și sprijini capul de tetieră.

— Renunț la serviciul meu.

— O! Lucrați de mult timp acolo?

Mel își dădu seama că întrebarea fusese pusă doar din politețe, căci tânăra îi studia deja cu priviri experte tonusul feței și defectele, ca să vadă ce vrăji ar putea face cu pensulele și borcănașele ei.

— De paisprezece ani, dar e timpul să merg mai departe.

— Așa spun și eu mereu, zâmbi fata scoțând un șervețel demachiant. Mai departe și mereu în sus.

Poate că hainele nu-l fac pe om, dar machiajul înveselește categoric femeia. Mel se întoarse la birou

cu pași elastici, cu o pungă măricică, plină cu creme scumpe în mână și cu o față strălucitoare, proaspăt machiată. În definitiv, se putea să mai treacă încă multă vreme până să-și permită din nou altceva decât cremele obișnuite, cumpărate de la supermarket. Asta era cadoul pe care și-l făcea cu ocazia renunțării la serviciu.

Hilary păru puțin surprinsă când Mel intră în biroul ei la două și jumătate, arătând proaspătă și relaxată.

— Terapie prin plăcintă cu brânză și cumpărături, îi explică ea calm, așezându-se pe un fotoliu din piele cu spetează dreaptă, fără să fi fost invitată. Nimic nu se compară cu asta. Așadar, reduceri de personal. Care-i treaba? Înțeleg că, după cele întâmplate azi, sunt pe lista voastră.

— Mă gândeam să te trec pe lista de reduceri înaintea celor întâmplate azi, zise Hilary răspicat.

Mel simți că împunsătura o atinge, dar nu tresări. Într-un fel sau altul, părăsea compania, așa că singura ei prioritate era să scoată cât mai mulți bani cu putință. Faptul că-i spusese lui Hilary câte ceva din ceea ce gândea putea fi considerat ca bonus.

— Mulțumesc pentru votul de încredere, Hilary, spuse Mel la fel de răspicat. Am muncit întotdeauna pe brânci și nu e plăcut să văd că eforturile mele nu au fost apreciate.

— Au fost apreciate, până în ultimii câțiva ani, o întrerupse Hilary.

— Încerci să insinuezi că n-am mai muncit la fel de mult? întrebă Mel, încă păstrându-și calmul.

— N-ai mai fost la fel de disponibilă, te-au preocupat alte lucruri, Mel, și asta ți-a afectat activitatea. Când te-am cunoscut, erai foarte ambițioasă, foarte doritoare să te afirmi. Acum nu mai e așa.

— Când m-ai cunoscut aveam douăzeci și șapte de ani, e firesc să mă fi schimbat. Bănuiesc că și tu te-ai schimbat. Viața schimbă oamenii. *Apariția copiilor te schimbă*, sublinie Mel.

Pentru prima dată, Hilary își pierdu mult lăudata detașare.

— Ai fost protejata mea, Mel! Te-am pregătit și voiam să-mi devii adjunctă. Ai fi putut deveni director de publicitate, dacă ai fi reușit să continui așa cum ai început.

— Vrei să spui, dacă n-aș fi avut copii. Sau dacă aș fi fost ca tine, Hilary, și m-aș fi prefăcut că nu-i am? Am ales să-mi aduc pe lume fetele după ce mi-am făcut o carieră, spuse ea, evitând să le rostească numele în fața lui Hilary, de parcă asta le-ar fi contaminat. Ciudat e că am crezut că nu voi fi atinsă de discriminare din cauză că sunt o mamă cu serviciu, fiind subalternă ta — o femeie. Și tu ai copii. Am crezut că vei înțelege totul mult mai bine. Dar nu ești doar la fel de rea ca un director bărbat, ești și mai rea! *Ar fi trebuit* să înțelegi, dar ai ținut morțiș să n-o faci.

— Nu-mi veni cu chestia cu copiii! șuieră Hilary. De când lucrez, mi-am petrecut fiecare clipă dovedind că, dacă am copii, asta nu înseamnă că m-aș deosebi prin ceva de bărbații cu care lucrez. Dacă-ți folosești familia drept scuză, asta e o trădare față de noi toate. Bărbaților le place să creadă că nu putem munci la fel de bine ca ei, doar pentru că avem ovare.

— Dar te deosebești de ei! izbucni Mel exasperată. Tu, și eu, și Vanessa — suntem diferite. Avem copii și asta ne face să fim altfel decât bărbatul care poate să sune acasă, dacă are o toană, și să spună că întârzie. Tu ai făcut vreodată asta fără a fi nevoită să dai cinci telefoane ca să aranjezi totul? Eu categoric nu pot. Și asta ne face să fim angajați mai slabi? Nu cred.

— Ba ne face! replică Hilary. Dacă nu poți da tot, n-ai ce căuta în joc.

— Feminismul inversat la serviciu? Când eram mică, o priveam pe mama cu admirație și, cu toate că o adoram, n-aș fi vrut să fiu ca ea. A renunțat

la serviciu când s-a măritat și a fost dependentă, realmente dependentă de tata toată viața. Nu mi-aș fi dorit să ajung astfel. Ți-am spus și înainte, Hilary. Ideea e că am vrut să fiu capabilă să am serviciu și să fiu și mamă, și am crezut că pot. Dar nu pot, dacă oameni ca tine nu înțeleg că maternitatea le schimbă pe femei și schimbă felul în care muncesc. Aveam nevoie doar de puțină flexibilitate, atâta tot, și v-aș fi răsplătit, pe tine și Lorimar, din plin!

Se opri; spusese tot ce avea pe suflet. Cine știe dacă Hilary asimilase vreun dram din afirmațiile ei?

— Îmi pare rău că simți astfel, Mel. Pentru că ai lucrat aici atâția ani, vei beneficia de un pachet compensator pe care îl considerăm generos.

Hilary deschise un sertar și scoase niște hârtii. Mel privi îndelung fotografia copiilor lui Hilary, în ramă de argint, aflată pe masa de lucru impecabil lustruită. Trei băieți, râzând pe o verandă pe care jucau pete de lumină însoțită, cu palmieri în spate. Erau destul de mici când făcuseră fotografia — cel mai mic avea vreo șase ani, cel mai mare poate zece. Așadar, fusese făcută cu ceva timp în urmă. Știa că acum sunt aproape adulți, cel mai mare dintre ei fiind la facultate. Și totuși, aceasta era cea mai recentă fotografie a lor pe care o avea Hilary în birou. De ce? se întrebă Mel. Și apoi, într-o clipă, știu răspunsul.

Hilary își lua concediu după programul standard al firmei, lucra de multe ori la sfârșit de săptămână și nu pleca niciodată de la birou înainte de ora șapte. Cât de des avusese ocazia de a-și convinge băieții, mereu mai mari, să pozeze în fața aparatului de fotografiat? Putea ea să creadă că nu pierduse nimic purtându-se ca un bărbat într-o lume a bărbaților, dar de fapt pierduse. Nu-și văzuse copiii crescând și, în clipa aceea, Mel o compătimi din tot sufletul.

Când ieși în cele din urmă din biroul lui Hilary, strângând în mâini documentele cu termenii și

condițiile încetării activității ei la Lorimar, Vanessa o aștepta. Se strecurară amândouă în debaraua cu materiale, ca să poată sta de vorbă.

— Ce se întâmplă ? întrebă Vanessa îngrijorată.

— Dacă am putea să-i cooptăm la Departamentul de Publicitate pe bârfitorii calificați din firma asta, zise Mel râzând, n-am mai avea niciodată probleme cu răspândirea veștilor. Nu că publicitatea companiei Lorimar ar fi un subiect care să mă mai privească.

Șocată, Vanessa își duse mâinile la piept.

— Oh, Mel, nu-mi vine să cred ! Stacey de la contabilitate m-a sunat imediat după prânz și mi-a spus că Nylon Nigel îți caută dosarul. El se ocupă de pachetele compensatorii.

— Exact. Hilary tocmai mi-a oferit unul.

Și-i povesti prietenei ei, care asculta tăcută și uluită, cum decursese convorbirea cu șefa lor.

— Căteaua ! izbucni Vanessa după ce Mel își sfârși povestirea. Vrea să fim toate ca ea, niște angajate perfecte. Dar noi muncim mult mai mult decât am făcut-o vreodată ! Pe toți dracii, n-am știut ce-i munca până nu l-am avut pe Conal, dar de când a trebuit să-l întrețin singură, am devenit femeie de carieră până-n măduva oaselor. Cum îndrăznește să-ți vorbească așa ? Robotești cât e ziua de lungă, Mel ! Nici una dintre noi nu știe cum reușești să le faci pe toate. Îți faci excelent treaba la birou, ai două fete grozave și chiar reușești și să arăți bine.

Mel își îmbrățișă prietena.

— Îți mulțumesc, îi șopti, puțin înlăcrimată acum, că șocul întâmplărilor recente începea să treacă.

— Ce-ai să faci ? Îți deschizi propria agenție cu banii din pachetul compensator ? Am auzit că firma KBK își caută un nou partener. Au vreo doi clienți foarte importanți din industria farmaceutică ; la experiența pe care o ai în sectorul ăsta, te-ar angaja cât ai bate din palme !

— O să stau acasă și o să-mi cresc copiii, spuse Mel liniștită. Gata cu grădinița, cu chemat mama sau soacra în caz de urgență, gata cu cheltuirea abuzivă a resurselor mele de energie.

Vanessa rămase fără grai, pentru a doua oară în zece minute.

— Tu, să stai acasă?

— De ce nu? Am încercat să văd cum e să fii mamă cu serviciu; ar putea fi plăcut să încerc și a doua variantă, să trec de partea cealaltă.

— De partea întunecată, glumi Vanessa, unde femeile ca tine și ca mine sunt dezaprobatе și sunt considerate fără inimă pentru că-și lasă copiii la creșe și grădinițe. Te rog, nu face asta! o imploră ea. Am nevoie de o prietenă care să mă înțeleagă. Mama mea nu contenește să-mi spună cât de mult rău îi fac lui Conal pentru că lucrez cu normă întreagă. Ca și cum aș putea să lucrez cu jumătate de normă și să fiu în stare să plătesc ipoteca și concediile, bicicleta lui cea nouă și echipamentul de fotbal care se schimbă mereu. Nu, zău! Doar dacă în restul timpului aș munci stând pe spate... Of, Mel, nu pleca! Am nevoie de o parteneră la cârtit. Cu cine altcineva aș putea să vorbesc în felul ăsta?

Mel râse, dar, în sufletul ei, simțea atracția singurului mod de viață pe care-l cunoștea. Va fi în stare să lase toate astea în urmă? Energia, emoțiile, agitația, telefoanele care sună și modemurile care pârlăie...

Apoi se gândi la fotografia în ramă de argint de pe masa de lucru a lui Hilary și la ce poveste tristă spunea ea.

— O femeie trebuie să-și îndeplinească rolul de femeie, Vanessa.

— Îți vom simți lipsa, zise aceasta cu tristețe. Angajatele perfecte vor fi majoritare și nu vor lipsi niciodată de la serviciu pe motiv că trebuie să nască. Îi vor aduce pe lume în vreo clinică de lux în timpul

pauzei de prânz și vor fi înapoi până la ora trei. Copilul : scos de pe listă. Bona : bifat. Următoarea sedință : bifat. Programare pentru liposucție și întins burta pe unde atârână : bifat.

Mel răsese din nou.

— Ține-o tot așa și te trezești și tu pe lista de restructurări !

— Ba sper să nu, se cutremură Vanessa. Dacă va trebui să mă culc cu Nylon Nigel ca să rămân la Lorimar, o fac. Am nevoie de slujba asta ! Tu măcar îi ai pe Adrian, care aduce bani în casă.

— Da, măcar îl am pe el, aprobă Mel.

— Ce părere are el despre toată povestea ?

— Asta-i partea cea mai amuzantă – n-am reușit să-i spun. Are un curs de formare toată după-amiaza, așa că n-am reușit să dau de el.

— Deci nu știe ?

— A jurat la altar să-mi fie alături, indiferent dacă suntem bogați sau săraci, replică Mel încercând să ia totul în glumă, cu toate că o durea sufletul la gândul că-i va da lui Adrian asemenea vești. Acum am ajuns la partea cu sărăcia.

Așteptă până adormiră fetele și abia după aceea deschise o sticlă de vin – la asta vor trebui să renunțe când vor începe să strângă cureaua –, să pună în cuptorul cu microunde două porții de mâncare indiană și să se așeze lângă Adrian, declarându-i :

— Am niște vești.

— Ar trebui să fiu îngrijorat ? întrebă el fără să pară deloc îngrijorat, căci Mel părea foarte calmă, ba chiar binedispusă, în ciuda faptului că stătuse trează mai bine de jumătate din noaptea anterioară alături de Carrie, care, după o după-amiază de îngrijiri duioase din partea bunicii, era într-o stare excelentă. Am câștigat o croazieră la loteria sindicală de la Lorimar ?

— Nu. Nici măcar nu-i calduț.

— Atunci am câștigat o vacanță la schi la loteria sindicală ?

— Tot rece.

— Ai fost promovată ?

— Înghețat.

Adrian opri jocul.

— Ce s-a întâmplat, Mel ?

— Hilary m-a trecut pe lista de restructurări, spuse ea repede. S-a înfuriat pe mine astăzi pentru că am întârziat foarte mult și, ei bine, mi-am ieșit și eu din sărite.

— Continuă.

Își spuse cu ușurare că Adrian îi ținea partea. Nu era genul de bărbat care să urle la ea că a fost proastă.

— Și i-am spus câteva, de la obraz. Știi, adăugă ea grăbită văzându-l că se strâmbă, dormisem puțin și, în definitiv, ce fel de companie pedepsește un angajat pentru că și-a dus copilul de doi ani, bolnav, la medic ? Asta-i o tâmpenie !

Adrian o cuprinse cu brațul.

— Ai dreptate, Mel, ai dreptate.

— Așa că mi-a zis că se fac restructurări și era clar că mă vizează. Știu că nu eram obligată să mă ofer singură. Dacă voia să scape pur și simplu de mine, putea să-mi dea avertismentele obișnuite în scris și așa mai departe, dar rezultatul ar fi fost același. M-am săturat de jocul ăsta și ea știe.

Adrian o îmbrățișă strâns.

— M-am gândit că aș încerca să stau acasă cu fetele, măcar câțiva ani, până n-ar mai trebui să le ducem la grădiniță. Am putea să plătim o parte din ipotecă din plata compensatorie. Ne-am putea descurca, deși va trebui să ne mai restrângem...

Își privi soțul, conștientă că schimbarea va fi majoră pentru amândoi. El va fi cel care va aduce bani în casă, iar nivelul lor de trai va scădea categoric, doar cu un singur salariu.

— Dacă am fi avut abonament la sală, am fi putut începe prin a renunța la el, spuse Adrian îndoind un deget ca și cum ar fi numărat.

— Categorical, aprobă ea, intrând în spiritul glumei. Aud mereu de oameni care au abonament la sală și nu îl folosesc aproape niciodată. Sunt bani risipiți!

— Exact. Cred că-i costă vreo treizeci de lire de fiecare dată când merg să înoate, pentru că se duc cel mult de două-trei ori pe lună. Așadar, asta e o cheltuială la care am renunțat deja.

— Și mâncarea.

— Cui îi trebuie mâncare? întrebă Adrian. Am putea să ne cultivăm singuri legumele, nu? Nu poate fi așa greu să cultivi o conservă cu fasole.

Izbucniră amândoi în râs.

— Te iubesc, spuse Mel și se așeză în brațele soțului ei, cu capul sprijinit de umărul lui.

— Și eu te iubesc.

— Realist vorbind, va trebui să renunțăm la multe. La vacanțe, de exemplu, spuse ea privind apoi farfuriile goale și sticla cu vin de pe masă. Chiar și la vin.

— La cinele în oraș.

Preț de câteva clipe, Adrian păru amărât, dar apoi scutură din cap.

— Nu există cale de întoarcere – doar tot înainte și mereu mai sus.

— Ciudat, e tocmai ce mi-a spus astăzi fata de la raionul de cosmetice!

— Are dreptate. Nu putem privi înapoi, ci doar înainte. O să fie minunat pentru Carrie și Sarah.

— Asta e ceea ce mă face să fiu sigură că am ales corect, Adrian. Nu suport să le las în grija altora în fiecare zi și, indiferent ce ar spune oricine, mă rănește și mi-e foarte teamă că le rănește și pe ele. Acum avem șansa asta, să stau acasă cu ele – cel puțin pentru o vreme. Puține femei au o asemenea șansă. Vreau să fiu o mamă așa cum a fost a mea.

Adrian o sărută cu blândețe.

— Ești o mămică extraordinară, îi șopti el. Indiferent dacă muncești la birou sau acasă. Hei, adăugă el cu un zâmbet șmecheresc, asta înseamnă că voi avea parte în fiecare seară de niște mese incredibile, gătite în casă și că o să mă aștepti dichisită impecabil, cu papucii de casă la îndemână, cu ziarul pregătit și cu patul încălzit?

Mel îl bătu ușurel pe obraz, cu drag.

— Ai vrea tu! Am zis că vreau să fiu o mamă ca a mea, nu să mă transform în maică-mea.

Capitolul nouă

Două săptămâni de muncă pe brânci ca să-și ajute mama îi permiseră lui Cleo să-și scoată din minte întâmplarea cu Nat. Avea un hotel de renovat — de unde timp să simtă că-i pare rău că nu poate iubi pe cineva?

Îi trimisese două-trei mesaje lui Nat, pe mobil, însă el nu răspunsese la nici unul, așa că nu mai încercase.

— O să-i treacă, spusese Trish nonșalantă. Uită de el.

Cleo își spusese că, uneori, prietena ei era foarte pragmatică.

Trish continua să iasă des cu noua ei prietenă, Carol, și, de fiecare dată când vorbea despre ea, Cleo era conștientă că nutrește un sentiment copilăresc de gelozie față de intrusa necunoscută. Făcea tot ce-i stătea în putință să și-l stăpânească, dar uneori nu prea reușea. Simplul fapt că era blocată în Carrickwell, încercând să facă tot ce putea pentru familia ei și pentru Willow, nu însemna că nu și-ar fi dorit să se distreze cu Trish, în oraș.

Când era supărată, Cleo se refugia în muncă. Acesta era motivul pentru care hotărâse că dormitoarele de la mansardă trebuie puse la punct. Când le văzuse pe cele din hotelul lui Nat, ocupate doar de valize vechi și de regnul insectelor, își dăduse seama că și Willow avea un spațiu similar neutilizat, care putea fi folosit de minune.

După multe ore de șlefuit cu șmirghel, zugrăvit și curățenie, cele trei camere de la mansardă, cu plafonul lor înclinat, căpătară un aspect cu totul diferit. E drept că unghiile lui Cleo n-aveau să mai fie niciodată la fel ca înainte, dar nu-i păsa.

Fusesse nevoie doar să facă curat, să zugrăvească totul în alb și să adauge accesoriile potrivite. Una dintre camere fusesse decorată pe o temă nautică, pentru realizarea căreia Cleo fusesse nevoită să scotocească tot hotelul, plus magazinul local de vechituri în căutare de obiecte și mărunțișuri care să evoce viața pe mare. Alta fusesse aranjată ca să evoce o grădină de la țară, cu elemente florale peste tot, iar pentru a treia alesese o combinație de pânză de Jouy albă și roz. Plătise din propriul buzunar prețul piperat al cuverturii și al fețelor de pernă, fiindcă nu voia să-i ceară tatălui ei bani din fondul hotelului alocat pentru cheltuieli cotidiene mărunte.

Ce bine ar fi fost însă dacă ar fi putut să transforme la fel de ușor și atmosfera din încăperile locuite de familie! De la vizita contabilului, tatăl ei era abătut, dar refuza în continuare să-i dezvăluie fiicei lui motivul. Privise cu un zâmbet trist camerele pe care le redecorase și spusese că e foarte plăcut, dar nimic mai mult.

După atâta muncă grea, Cleo se simți nedreptățită.

Mama ei tot mai suferea de dureri în oase, deși, din fericire, Trevor și echipa lui reveniseră la muncă, așa că era scutită de efortul curățeniei prin camere. Cu acordul șovăielnic al mamei, Cleo avusese o discuție între patru ochi cu Trevor, în care-l lăudase pentru aspectele pozitive ale muncii lui – așa cum fusesse învățată la facultate –, dar avusese totodată grijă să-l facă să înțeleagă cât se poate de clar că, dacă mai lipsea fără să aducă certificat medical, va avea probleme. Însă dincolo de discuția aceasta și renovarea camerelor de la mansardă, nu i se permitea nici un alt amestec în gestionarea hotelului.

— Așadar, ești tot îmbufnată? o întrebă Trish în toiul uneia din lungile lor conversații telefonice pe tema „cât de deprimant e totul“.

— Nu, insistă Cleo. Asta nu e îmbufnare. Vorbesc cu toți ai mei, dar vreau să înțeleagă că nu mai sunt copil și că ar trebui să înceteze să se poarte cu mine ca și cum aș fi.

— Aha, deci e o îmbufnare de adult?

— Ai noroc că suntem prietene de atâția ani, Trish, altfel ți-aș fi închis telefonul în nas, îi spuse Cleo calm.

— Încerc doar să te fac să râzi puțin. În orice caz, nu pricep de ce te deranjează atât de tare. Ce-ar fi să lași totul baltă și să-ți găsești serviciu în Dublin? M-aș putea muta din balamucul ăsta și ne-am lua un apartament împreună.

Trish împărțea locuința cu alte șase persoane și certurile pe motiv de cine trebuie să facă curat în baie sau să cumpere hârtie igienică luau uneori proporții de balamuc.

— Nu vreau să plec din Carrickwell, spuse Cleo cu încăpățănare, cu atât mai iritată cu cât nu-și văzuse prietena de trei săptămâni și nu auzea decât „Carol în sus“ și „Carol în jos“. Vreau să stau aici și să muncesc. Din principiu, adăugă ea supărată când își auzi prietena că scoate un oftat teatral. Am obținut o diplomă în management hotelier pentru că avem un hotel și vreau să-l conduc. Nu mi-aș fi bătut capul dacă știam că mama și tata îl lasă în paragină. Și asta, numai din cauză că nu sunt deschiși la nici o idee nouă, iar eu am capul plin de idei noi! adăugă ea frustrată. Asta-i cel mai rău dintre toate, Trish! Tata ar putea să-mi ceară sfatul, dar refuză. Are în schimb ședințe de taină cu Barney și Jason, numai că nici unul n-are habar de nimic! Până și Sondra are un cuvânt de spus în hotel, numai eu nu. Am sugerat că îngrozitoarea aia de Tamara ar trebui să lucreze mai puțin, pentru că e

catastrofală la recepție, însă mama a spus că de fapt va lucra mai mult. Dar, hei, ce știu eu?

— Atunci pleacă.

— Mă duc la Bristol pentru două săptămâni, o anunță Cleo. Hotelul la care am lucrat vara trecută e în criză de personal și mi se plătesc biletele de avion dacă accept să lucrez schimbul de noapte paisprezece zile. Am nevoie de bani — am cheltuit o grămadă cu materialele pentru camera a treia, dar nimeni nu pare cătuși de puțin impresionat de eforturile mele.

— Poate că se schimbă lucrurile când te întorci, spusese Trish optimistă.

— Da, doar dacă Sondra face un transplant de creier și părinții mei câștigă la loterie.

Pauza de două săptămâni îi prinse foarte bine lui Cleo, chiar dacă nu-l revăzu pe Laurent. Era pur și simplu plăcut să facă parte dintr-o echipă de oameni tineri, într-un hotel aglomerat și bine condus. După călătoria lungă de întoarcere, ajunse acasă într-o seară umedă și mohorâtă, gândindu-se că nu era cel mai potrivit moment pentru a aprecia starea Hotelului Willow. Hotelul avea nevoie de lumina soarelui de vară, care să pună în valoare eleganța pietrei de culoarea mierii și arcul încântător de trandafiri agățatori alb-gălbui ce încadra ușa principală.

Simți că i se face milă de cuplul care intră în hol chiar în fața ei și privea în jur, încercând să se orienteze.

Se părea că nu e nimeni de serviciu, așa că, deși era obosită după călătoria de la Bristol, intră imediat în acțiune. Își azvârli într-un colț geanta de voiaj, se descotorosi de pardesiul umed și le ieși oaspeților în întâmpinare.

— Bună seara. Eu sunt Cleo. Fiți bine-veniți la Hotelul Willow! Doriți o cameră?

Trecură zece minute până să-i cazeze pe domnul și doamna Barker din Somerset, care păreau mulțumiți

de „Camera grădinii de trandafiri“, situată în partea din spate a hotelului. Cleo era mai puțin mulțumită, din pricina izului clar de dezinfectant ce venea din baie, lucru pe care-l detesta. Politica hotelului cerea ca încăperile să miroasă a curat și a proaspăt, nu a chimicale.

După instalarea familiei Barker, coborî în pași de dans scările, bucuroasă că e acasă. În definitiv, îți dă multă satisfacție să întâmpini oaspeți într-un hotel din care simți că faci parte integrantă, decât să-i întâmpini într-un hotel uriaș, în care ai impresia că ești doar o roțiță minusculă din mecanism.

Absența de două săptămâni îi făcuse bine și începuse să creadă că poate se arată prea nerăbdătoare în ceea ce privea familia ei. În vremurile acelea grele era nevoie să rămână uniți, iar ea trebuia să abordeze totul cu mai multă diplomatie.

Jos, recepția era tot pustie ; se întrebă unde o fi toată lumea. Era vineri seara, cu puțin înainte de ora șase și, în mod normal, holul ar fi trebuit să zumbă de activitate, dar peste tot domnea o liniște înghețată și dinspre bucătărie nu venea nici un miros care să anunțe că se pregătea cina.

Intră în bucătărie să vadă dacă nu cumva plitele își dăduseră în sfârșit obștescul sfârșit și-i găsi pe ai ei, plus Sondra, așezați la masă și bând șampanie. Toți erau îmbrăcați elegant – mama ei în taiorul bleumarin cel bun, cu broșa în chip de margaretă pe rever, Barney și Jason la costum, dar cu cravatele lărgite. Și tatăl ei purta costum, iar cravata de mătase galbenă era înnodată impecabil.

— Salut, Cleo, o întâmpină Sondra zâmbind, îmbrăcată cu o tunică largă de culoare roz care o făcea să arate angelic, în genul starletelor de la MTV care încercau să-și ia un aer dulce în fața camerelor de filmat.

— Minunat, speram să ajungi cât de curând ! spuse maică-sa și se ridică să o îmbrățișeze cu căldură.

— Bună, mamă. Ce se petrece aici?

— Sărbătorim! anunță Sondra veselă.

Cleo se uită la tatăl ei, dar acesta era ocupat să deschidă încă o sticlă și se ferea intenționat să privească în direcția ei.

— Ce sărbătoriți?

— Vindem Willow, spuse Jason. Și am primit o ofertă fabuloasă! Cu douăzeci la sută mai mult decât estimase agentul imobiliar că vom primi. *Douăzeci la sută!* repetă el entuziasmat.

Cleo își auzi fratele rostind acele cuvinte, dar sunau de parcă ar fi venit din cel mai groaznic coșmar al ei.

— Ce? De ce? fură primele întrebări care-i veniră pe buze.

— Tatăl tău și cu mine ne gândim să cumpărăm o casă în străinătate. În Franța sau poate Grecia; într-o zonă cu climă caldă, zise Sheila Malin pe un ton de scuză, deși își mângâia cotul artritic de parcă s-ar fi scăldat deja în soare. Nu ca să ne pensionăm. Am putea deschide acolo o demipensiune. Încă nu suntem siguri. Mai sunt atât de multe hotărâri de luat! Știu că pare foarte neașteptat, Cleo, dar...

— Marea hotărâre a fost luată și e definitivă, o întrerupse Jason, ca soră-sa să nu creadă cumva că nu e așa. Un antreprenor local de imobiliare a tot dat târcoale și imediat ce a auzit că s-ar putea să scoatem hotelul la vânzare, a și sărit cu oferta. Am încheiat afacerea în după-amiaza asta, în biroul avocatului.

Cleo îl ignoră și se întoarse spre tatăl ei, care încă-și mai făcea de lucru cu sticla de șampanie. Părea că așteaptă să-i vadă reacția înainte de a vorbi.

Și-ar fi dorit din tot sufletul ca taică-său să-i spună că e o greșeală, că n-au luat cu adevărat hotărârea să-i vândă căminul. Dar el continua să tacă.

— Nu sunt chiar așa de mulți bani pe cât am sperat, se grăbi să intervină Barney. Mai puțini decât puteam să luăm dacă hotelul n-ar fi avut

ipotecă peste ipotecă, dar e o mișcare bună din punct de vedere financiar. Pentru noi toți, încheie el aruncându-i pe furiș un zâmbet mulțumit Sondrei, care părea gata să leșine de fericire și visa, fără îndoială, la tot ce putea să cumpere cu partea ei de bani.

Cleo se întoarce iarăși spre tatăl ei.

— Tată?

Harry Malin își privi fiica în ochi pentru prima dată de când aceasta intrase în bucătărie.

— E adevărat, Cleo, zise el încet. În ultima vreme am avut pierderi atât de mari, încât nu mai putem să ținem hotelul pe linia de plutire. Ne aștepta falimentul. Asta a fost unica noastră opțiune; n-am avut de ales. Cerșetorii nu pot face mofturi.

— Întotdeauna există o altă alternativă, șopti Cleo.

— Sunt obosit, îi vorbi el de parcă ar fi fost doar ei doi în încăpere. Mama ta și cu mine suntem obosiți și ne dorim puțină liniște.

— Nu trebuia să vindeți hotelul din cauza asta, spuse Cleo. L-aș fi putut conduce eu în locul vostru.

Nu mai adăugă „Dacă ați fi avut încredere în mine“, dar ideea se subînțelegea.

— L-ai fi condus tu? repetă Jason strigând, ca de fiecare dată când se producea un conflict. Trezește-te, Cleo! Abia ai terminat facultatea! Ce șanse ai fi avut să schimbi complet soarta hotelului? Și, oricum, afacerea s-a încheiat. E cea mai bună mișcare, pentru noi toți. Antreprenorul vrea să construiască pe terenul ăsta zece case mari. Era clar că asta se va întâmpla într-o bună zi. După mine, terenul e prea valoros ca să păstrezi un hotel pe el. Am făcut ceea ce trebuia.

— Ne-am dat seama cu toții care e situația reală, Cleo, interveni Barney. Numai tu, cu visurile tale la luna de pe cer, nu. Noi suntem realiști. Mai bine că ai fost plecată cât s-a făcut afacerea. Știam cu toții că n-ai înțelege în ruptul capului. În chestiuni de felul ăsta nu-ți poți permite să judeci cu sufletul, surioară.

Cleo își dădu seama că frații ei spuneau adevărul. Afacerea era încheiată. Willow fusese vândut. Uite-așa !

Singurul mod în care putea face față momentului era să se detașeze mental de prezent. Gândește-te la alt loc, își spuse, la un loc aducător de fericire sau la un cuvânt simplu, pe care să-l repeți la nesfârșit. Dar nu avusese niciodată înclinații spre meditație și avea mintea prea plină, prea haotică. Era oribil să stea acolo, tăcută, cu toată familia privindu-i suferința.

Locul ei aducător de fericire se afla sub mărul din grădină, iar cuvântul cel simplu era „acasă“. Și toate astea îi vor fi luate, pentru ca Barney și Sondra să-și poată cumpăra o mașină și mai mare cu care să-și impresioneze vecinii, pentru ca Jason să poată recunoaște, în sfârșit, în fața întregii lumi, că nu-i prea plăcea să muncească și că preferă categoric să stea acasă, cu telecomanda televizorului într-o mână și berea în cealaltă.

Ostilitatea îi urcă în gât, ca fierea.

— De ce ați luat hotărârea asta cât am fost plecată ? întrebă cu atâta asprime încât toți se uitară la ea uimiți, în afară de Sondra, care privea în gol cu un zâmbet încrezut. Doar știați că mă întorc astă-seară ; am fi putut să discutăm situația.

— Discutăm situația de multă vreme, spuse încet Harry Malin. Asta-i tot ce facem – discutăm. Și-n timpul ăsta banca nu mă mai slăbește cu telefoanele iar eu mă târăsc de la o săptămână la alta, străduindu-mă să plătesc salariile personalului.

— Cum adică, tată, *discutăm* de multă vreme ? Unde eram eu când se întâmplau toate lucrurile astea pe care cică le făceam *noi* ? întrebă Cleo roșie la față. Unde eram când voi luați unilateral decizii ce mă afectează și pe mine ? Chiar nu i-a trecut nimănui prin minte să mă întrebe ce cred sau dacă am petrecut ani buni învățând pe rupe la Facultatea

de Management Hotelier, ca voi să puteți vinde hotelul fără știrea mea? Mi-ați fi putut spune în ziua când a fost contabilul aici. Probabil că asta ați discutat atunci cu el!

— Calmează-te, surioară, încercă Barney să intervină.

Cleo se răsuci spre el cu ochii strălucind, ca o tigroaică.

— Nu mă lua pe mine cu „surioară“, pierde-vară ce ești!

— Cum îndrăznești să-i spui așa? se răsti Sondra, smulgându-se din gândurile la achiziționarea de obiecte strălucitoare și costisitoare și încercând să-și determine cumnata să plece prima ochii. Barney muncește pe brânci și are bunul simț să vadă că locul ăsta e o piatră de moară de gâtul nostru, care n-a adus bani decât abia acum.

— Bani! replică Cleo tăios. Doar la asta-ți stă mintea, Sondra! Bani și iar bani. Ești în stare să arunci pe fereastră rodul muncii unei vieți de om ca să poți face cumpărături până cazi lată și să nu trebuiască să muncești o clipă pentru asta. Doar la atât ești bună și Barney nu-i cu nimic mai breaz. Sunteți niște paraziți, amândoi!

Arăta înfricoșător în mânia ei și taică-său o privea încremenit.

— Nu vorbi așa despre fratele tău, o imploră Sheila. Te rog, iubita mea. Nu merită să vă certați pentru asta. E doar o afacere. N-o putem lăsa să ne distrugă familia. Ne-ar fi băgat în pământ pe toți dacă ar fi trebuit să închidem hotelul când ne cerea banca să achităm toată ipoteca! Crezi că vreunul dintre noi ar fi putut îndura dacă afla toată lumea că am fost executați silit? Ar fi fost un coșmar! Așa e mai bine, fără îndoială.

— Tu nu înțelegi, mamă, nu-i așa? Tata înțelege, deși nu vrea să recunoască. Țsta e mai mult decât un hotel pentru mine – e altceva, mi-a intrat în sânge.

— Ia nu mai dramatiza ! se răsti Sondra. Ai ales managementul hotelier doar pentru că știai că te așteaptă un post călduț acasă după ce termini facultatea. Dacă voiai cu adevărat să muncești, n-ai fi refuzat postul acela excelent din Donegal ca să rămâi aici și să te lăfăi în lux și să poți fi fata șefului. Să nu crezi că nu știu ce hram porți, don'șoară ! Biata mea surioară, Tamara, și-a dat și ea seama ce fel de om ești. Te porți cu noi ca o stăpână, pentru că n-avem facultate !

Toate resentimentele înăbușite de-a lungul timpului ieșeau la iveală.

— Am refuzat postul acela ca să pot fi aici și să schimb situația, spuse Cleo, fără să se gândească măcar să răspundă acuzelor ridicole ale Sondrei. Voiam să fac ceva care să conteze. Tu chiar crezi că n-am văzut că hotelul ăsta se duce de râpă de la o zi la alta, tată ? întrebă ea, cu un chip ce nu mai exprima furie, ci înfrângere. Mă durea de moarte să știu că te iubesc și te admir și totuși să văd că greșești !

Harry nu putu decât să-și ridice ochii spre ea cu tristețe.

— Te iubesc, spuse Cleo adresându-i-se numai lui. Te respect și doream să mă respecti și tu pe mine, dar n-ai făcut-o. Dacă m-ai fi respectat, ai fi avut încredere în mine că pot scoate hotelul la lumină, dar n-ai avut. Sunt tratată ca un copil în familia asta, încheie ea cu amărăciune.

— Și acum chiar te porți ca un copil, se răsti Jason.

— Dacă a te purta copilărește înseamnă să spui adevărul așa cum îl vezi, atunci da, mă port copilărește.

— Ascultă, Cleo, dacă nu-ți convine, cară-te dracului de-aici ! strigă Barney.

Cleo îl ignoră și se uită la părinții ei. Îi întrebă încet :

— Asta vreți să fac ?

Tatăl ei nu răspunse ; părea extrem de încordat, așa cum se întâmpla de fiecare dată când izbucnea o ceartă în familie.

— Vrem să-ți vii în fire, zise Barney, fiind evident că se simțea mai curajos acum, când părea că tatăl lor nu se pleacă în fața fiicei bățăioase.

Cleo simțea că are în palmă balanța vieții ei, ca un bob micuț. Dacă înclina ușor unul dintre talere, înțelegea că părinții ei au nevoie să plece de acolo, să renunțe la hotel. Munciseră din greu și ar fi fost minunat dacă cei trei copii ai lor ar fi putut prelua conducerea hotelului. Dacă înclina celălalt taler, își dădea seama că Barney și Jason purtau vina pentru multe dintre lucrurile care merseseră prost. Dacă i s-ar fi alăturat ei și ar fi pus totul pe roate, împreună ar fi putut să salveze hotelul. Dar se temea că frații ei erau prea leneși, prea mărginiți, prea înclinați spre soluții facile, care să nu ceară trudă. Era timpul să reechilibreze balanța. Visul ei se spulberase, dar faptul era consumat și trebuiau să-și vadă toți de viață mai departe. Poate că moștenise firea aprigă a bunicii ei, dar mai avea ceva, un lucru care-i lipsise lui Evelyn Malin cu desăvârșire : o imensă loialitate. Trebuia să-i susțină pe părinții ei. *Urăsc ceea ce ați făcut, dar vă voi susține.* Vorbele i se alcătuiseră deja în minte, era gata să le articuleze, când Sondra sări ca să pună paie pe foc.

— Ai de gând să rămâi, Cleo, și să-ți iei partea de bani sau rămâi neclintită în convingerile tale și pleci ?

Toată familia Malin se uită la ea, apoi la Cleo, care aștepta să-i spună cineva Sondrei s-o lase în pace, să-i spună că nu așa se rezolvau problemele în familia lor și că Cleo tocmai trecuse printr-un șoc puternic. Loialitatea trebuia să funcționeze și în sens invers.

Se gândi că mama ei va spune „Le rezolvăm noi pe toate“, iar apoi va cere cuiva să pună ceainicul

pe foc să găsească rezerva secretă de biscuiți a lui Jaqui. Iar tata o va îmbrățișa și va spune că-i pare rău și o va întreba dacă ar dori să-l ajute să-și pornească noua demipensiune. Măcar vânduseră unui antreprenor local și nu unora precum cei de la lanțul hotelier Roth. Chiar și frații ei vor mormăi că nu trebuia să se ajungă până aici și că firea pătimașă a familiei Malin e un lucru teribil, n-ar vrea să bea și ea un pahar de șampanie și să se calmeze?

Dar nimeni nu scoase o vorbă.

Până în acel moment, mai avusese o speranță. Tăcerea groaznică a familiei ei, care nu spunea nimic s-o consoleze, s-o îmbărbăteze, năruia acea speranță. Nimeni nu voia s-o consoleze și s-o îmbărbăteze. Fiecare se gândea la binele propriu.

— Rămân la convingerile mele, bineînțeles, rosti ea cu glas ferm, hotărâtă să nu lase pe nimeni să vadă cât de profund e rănită. Nu m-am gândit nici o clipă că veți face ceva atât de groaznic, pe la spatele meu. Credeam că fac parte din familia asta, dar văd că m-am înșelat. Așadar, pot face un singur lucru, și anume să plec.

Tremura de emoție, cu toate că se străduia s-o ascundă.

— N-aș suporta să rămân aici și să mă uit cum ne e dărâmat căminul. N-aș putea îndura. Faceți cu toții o mare greșală.

La cinci minute după groaznica ceartă, Trish primi telefonul lui Cleo și rămase consternată. Ai ei se certau mereu, precum câinele cu pisica, dar familia lui Cleo era altfel. Părinții prietenei ei păreau să prețuiască sincer liniștea și calmul și-și dădeau toată silința să aplaneze orice dispută minoră. Dacă se produsese o ruptură, motivul nu putea fi altul decât că pe Sondra, Barney sau Jason îi lovise amocul și o supăraseră pe Cleo.

— Nu, spuse Cleo cu tristețe. Nu-i din pricina lor.

E drept că puseseră și ei paie pe foc, dar nu era doar din vina lor. Cleo nu se simțea în stare să-i spună celei mai bune prietene a ei că acela care o trădase cu adevărat era tatăl ei. Omul pe care-l idolatrizase și-l admirase toată viața, cel pe care dorise să-l impresioneze absolvind facultatea printre primii. Omul care hotărâse să vândă hotelul familiei, să-i vândă moștenirea la care avea dreptul prin naștere. Omul care nu-i luase apărarea când știuse că suferă. Era prea dureros de spus, chiar și celei mai bune prietene.

— Și n-ai de gând să retractezi ce-ai spus? întrebă Trish, nevenindu-i să creadă. Nu te întorci?

— Nu, nu mă întorc.

— Doamne, îți dai seama? Alungată din căminul părintesc ca o moștenitoare din secolul al XVIII-lea care și-a făcut familia de rușine fiindcă a avut o aventură înfocată cu un chipeș fiu de fermier mult sub condiția ei socială și care mai e și logodit cu alta, glumi Trish încercând să ia lucrurile în ușor.

— Nimeni nu mă alungă. Plec eu – cel puțin voi pleca imediat ce sosește taxiul, răspunse Cleo redevenind pentru câteva clipe cea dintotdeauna.

— Nu există nici o cameră liberă la noi în casă, dar podeaua dormitorului meu îți stă la dispoziție, spuse Trish încercând să fie practică.

— Mulțumesc, dar nu. N-aș fi în stare să suport încă un drum cu autobuzul astăzi. Vrei, te rog, s-o suni pe Eileen din partea mea și s-o întrebi dacă pot sta la ea câteva zile? Dacă mai povestesc o dată ce s-a întâmplat, mă apucă plânsul.

Eileen locuia într-o garsonieră dintr-un mic complex de apartamente din Carrickwell, dotată cu o debara pe care agentul imobiliar o descria drept al doilea dormitor, dar pe care ea nu reușise s-o închirieze nimănui.

— Uite, azi e abia miercuri și nu pot chiuli de la muncă, însă vin acolo vineri seara și ieșim în oraș

să ne facem de cap, promise Trish. N-o să rezolve nimic, dar măcar ne distrăm.

— Sună bine, răspunse Cleo mecanic.

— Haide, Cleo, încercă Trish s-o înveselească puțin. N-o să țină o veșnicie furtuna asta. Ai tăi se vor răzgândi.

— Ei poate da, dar eu nu, replică Cleo cu calm.

Șoferul de taxi dusesese și luase oameni de la Willow de multe ori de-a lungul carierei lui în Carrickwell, dar era prima oară că trebuia să îndese în mașină saci menajeri doldora de haine. Fata pe care trebuia să o ducă — știa că face parte din familia Malin — era o ființă înaltă, cu picioare lungi și vâjnoasă, care ar fi putut să care toți cei șapte saci până la mașină, dar era atât de amărâtă încât hotărî s-o ajute.

— Asta-i tot? o întrebă el după ce și ultimul sac a fost înghesuit în taxi, încercând să destindă puțin atmosfera și conștient că nu merge s-o abordeze cu tradiționalul „zâmbește, mâine va fi mai rău“, pentru că, evident, era cât se poate de rău.

Fata urcă pe locul din dreapta.

— Asta-i tot. Pornește. Te rog, adăugă ea după câteva clipe.

— Te muți? o întrebă în timp ce se hurducau pe alee.

Gropi cu nemiluita, își spuse el. Oamenii ăștia vor trebui să facă ceva cu aleea, până nu-și lăsa careva scutul mașinii pe-acolo.

— Da, răspunse Cleo, forțându-se să nu se uite înapoi, ca nevasta lui Lot.

Șoferul de taxi se gândi că e un mod cam ciudat de a te muta și chiar o și spuse:

— N-aveți nici o valiză în casă, hm? De parcă n-ai locui într-un hotel...

Vechea Cleo i-ar fi aruncat un zâmbet din acela radios și poate ar fi spus râzând: „Ba da, sunt o mulțime de valize, dar știi, am plecat în mare grabă...“.

Noua Cleo, varianta îmbunătățită și înăsprită care, spera ea, nu va mai avea încredere în nimeni, niciodată, cât va trăi, răspunse :

— De fapt, sunt alergică la valize. De aceea am și ieșit din bransă. E greu de lucrat într-un hotel dacă nu poți pune mâna pe o valiză.

— Păi, ai dreptate, fără îndoială că ar fi tare greu. Deși am cunoscut mai demult o fată care lucra la un coafor și nu putea să se apropie la mai puțin de cincisprezece metri de soluția pentru permanent. Dacă mă întrebi pe mine, era alergică la muncă.

— Așa sunt și eu, aprobă Cleo. Alergică la muncă.

Eileen primi destul de bine sosirea lui Cleo și a celor șapte saci menajeri plini cu lucruri.

— Mi-a spus Trish că ați avut o ceartă, zise ea deschizând larg ușa albă a garsonierei, ca să poată intra sacii.

Cleo, care constată brusc că n-are încredere în ea să vorbească acum, că se afla în compania unei prietene, dădu din cap.

— Porție dublă de înghețată de cafea cu fulgi de ciocolată sau budincă de vanilie și ciocolată de la Mo's?

Buza de jos a lui Cleo începu să tremure.

— Amândouă, cred, spuse Eileen. Chiar așa!

Într-un orașel precum Carrickwell, răspândirea veștilor nu dura prea mult.

Până a doua zi la prânz, povestea plecării lui Cleo fusese deja pusă într-o legătură misterioasă cu vestea despre marele antreprenor care voia să cumpere Willow. Pe la patru și jumătate, cea mai recentă versiune pretindea că Cleo părăsise grăbită casa în toiul nopții, după ce-și anunțase familia că e însărcinată, și că ai ei vindeau hotelul unor străini dubioși care voiau să deschidă un club de *lap-dance*...

— Și tatăl copilului a părăsit-o? întrebă șocată doamna Maguire, auzind bârfa la magazinul de presă, în timp ce stătea la coadă să-și cumpere ziarul de seară.

Îi plăcea Cleo, era o fată de treabă. Totuși, se părea că n-avea deloc noroc dacă se încurcase cu un bărbat care a părăsit-o imediat ce a aflat că a rămas gravidă. În ziua de azi... e scandalos, gândi ea.

— Nu știu, spusese doamna O'Gorman, sugându-și obrazii într-un mod care sugera că încerca să scoată un strop de suc dintr-o lămâie recalcitrantă. Se spune că plângea în taxi, iar asta nu-i niciodată semn bun. Dar sunt șocată că Harry și Sheila Malin au alungat-o. Nu mi-aș fi închipuit că sunt în stare de așa ceva!

— Nu cred una ca asta nici o clipă, le-o reteză doamna Hanley, care auzise totul și era dezgustată de cele două bârfitoare. Familia Malin e cea mai unită dintre câte am pomenit. Trebuie să fie altceva la mijloc.

Vineri seara, după ce mâncase trei zile la rând budincă de vanilie și ciocolată de la Mo's, Cleo știa că-i va fi greu să intre în blugii cei buni și-n bluza sclipitoare despre care Eileen spusese că e potrivită pentru o ieșire în oraș.

— Nu vreau să ies, zise Cleo tristă în timp ce o așteptau pe Trish să apară. Vreau să stau aici, să mă uit la televizor și să lăncezesc.

— Lăncezitul nu face bine la sănătate.

— Nici gălețile cu budincă de la Mo's, oftă Cleo.

— E doctorie, așa că nu se pune la socoteală.

— Ce-ar fi să ieși tu cu Trish și să mă lăsați pe mine aici? se rugă Cleo. O să vă stric distracția. N-am deloc chef de petrecere.

Într-adevăr, n-avea. Nici Trish, nici Eileen nu păreau să-și dea seama cât de mult suferă. Ele minimalizaseră incidentul, catalogându-l drept ciondăneală în familie. Dar în familia Malin nu existau ciondăneli. Și asta nu era tot. Willow fusese vândut — căminul lui Cleo. Asta nu era câtuși de puțin o ciondăneală. Era ca și cum copilăria și familia ei ar

fi fost distruse dintr-o singură lovitură. Și, cel mai rău dintre toate, tatăl ei nu încercase s-o convingă să rămână.

— Trebuie să te relaxezi nițel, zise Eileen, optimistă în privința întregii situații. O oră cu noi în oraș și-ai să te simți mai bine.

La opt și jumătate în aceeași seară, Cleo, Trish și Eileen se adunară în baia strâmtă, dar foarte caldă a lui Eileen și se făcură frumoase. Folosirea radiatoarelor electrice cu termoreglare însemna o cheltuială însemnată, așa că, de obicei, restul apartamentului era rece, însă baia era atât de micuță încât, odată încălzită, rămânea așa multă vreme.

Eileen avea locul de onoare — pe capacul vasului de toaletă, de unde se vedea perfect în oglinda enormă ce acoperea jumătate de perete și oferea oricui făcea duș imaginea înspăimântătoare a propriei persoane dezbrăcate când trăgea perdeaua căzii.

— Oglinda asta n-ar fi rămas pe perete dacă locuiam eu aici, afirmă Trish cu hotărâre de jos, de pe covoraș, unde cerceta un întreg imperiu de produse autobronzante cu care voia să-și coloreze pielea pistruiată. Cine vrea să se vadă intrând și ieșind din cadă?

— Cameron Diaz? sugeră Cleo, așezată pe marginea căzii cu trusa de farduri pe genunchi și un creion de contur pentru buze în mână. Halle Berry?

De la discuția prin care Eileen încercase s-o învioreze, se străduia să fie mai veselă, însă era doar de fațadă.

— Dar pe mine nu mă supără să mă văd, spuse Eileen surprinsă.

Cleo și Trish amuțiră pe moment. Cleo se gândi imediat la colăceii foarte vizibili de pe șoldurile lui Eileen și la felul cum se revărsau sânii ei dacă nu erau strânși într-un sutien de tărie industrială. Trish se gândi la pistrii ei și la faptul că-n anumite locuri păreau să se contopească și să dea pielii ei o

nuanță verzuie, în locul celei de caramel la care te-ai fi putut aștepta.

— Serios... fără chiloții mortali și sutienul care ridică sânii și tot restul? întrebă Trish.

— Goliciunea e firească, zise Eileen ridicând din umeri. Iar corpul omenesc este frumos.

— Trebuie să renunți la yoga, spuse Trish cu o clătinare din cap. Te face să nu mai fii persoana nevrotică pe care o cunoaștem și o iubim. Nu știu ce părere aveți voi, fetelor, dar la halul în care mi-amers săptămâna asta, eu una am nevoie de o porție zdravănă de distracție.

Hammerhead Jack, cel mai la modă club de noapte din oraș, pulsa de animație la ora nouă, când sosiră fetele. Trish și Eileen erau amândouă hotărâte să se distreze pe cinste, dar fiecare în alt fel. În primul rând, nici Cleo și nici Eileen nu beau cine știe ce. Cleo își ajutase de prea multe ori tatăl să potolească în hotel certuri alimentate de alcool ca să mai aprecieze un asemenea gen de distracție. Dar Trish nu considera nici o seară în oraș reușită dacă nu bea două beri și măcar un cocteil care s-o facă să se simtă stilată și cosmopolită.

Ideea lui Eileen despre distracție era să se întâlnească cu cât mai mulți prieteni de-ai ei de la spital și să se zbânțuie pe ringul de dans când DJ-ul de la Hammerhead Jack renunța la muzica ambientală și punea câteva piese decente din topuri. Nu era talentată la dans; dădea din mâini ca apucata și se învârtea ca un derviș, dar se simțea prea bine ca să-i pese.

Lui Trish îi plăcea să vâneze bărbați superbi și să flirteze ca o obsedată. În acest scop, îmbrăcase pantaloni cu talie joasă și un tricou din bumbac atât de mititel, încât părea cumpărat de la raionul cu îmbrăcăminte pentru copii al magazinului Oxfam. Ținuta se dovedea de succes.

Înconjurată de o atmosferă atât de efervescentă, Cleo știa că e neobișnuit de tăcută, dar dansul sau pălăvrăgeala cu bărbații păreau extrem de frivole în comparație cu ceea ce i se întâmplase. N-avea chef nici măcar de un pahar cu vin, pentru că știa că o va face să se simtă și mai nefericită. Și era greu să se entuziasmeze în privința muzicii sau a persoanelor din jur.

Pe de altă parte, Trish era absolut încântată de prezența masculină din bar.

— Nu-mi vine să cred că n-am mai fost la Hammerhead de atâta vreme, tot repeta ea surprinsă. Am scos Carrickwellul de pe listă și rău am făcut. În orașul ăsta sunt bărbați simpatici! Adică indicele MF este destul de mare. De unde-au apărut toți? Oare se importă bărbați de undeva sau sunt crescuți în incubatoare, ca niște bebeluși de extra-terestri, în vreun depozit din oraș? O, ia uitați-vă! izbucni ea rotindu-și scaunul, cu ochii ațintiți asupra unui individ, asemenea ochilor rotunzi ai unui pescăruș lipiți de o barcă de pescuit. Pe cuvântul meu, ăsta are MF8, nici un punct mai puțin!

Trish avea un întreg set de abrevieri pe care le folosea când era în căutarea Bărbatului Perfect. Nici o fată nu vrea să fie auzită spunând „Mamă, e superb!!!” în gura mare, astfel încât obiectul admirației să audă și să zâmbească superior și să se ducă totul de râpă, așa că prietenele ei de la Facultatea de Administrarea Afacerilor hotărâseră că e mai simplu să spună MF6 sau 7 sau chiar, în cazuri foarte rare, MF10. Asta însemna Mascul Fatal, apreciat cu note de la 1 la 10. Idealul era un MF10 care să promită că va suna a doua zi și să se țină de cuvânt. Cleo și Trish descoperiseră însă că, din păcate, aceștia erau foarte puțini și foarte rari. În general, MF10 cu maniere frumoase alegeau alte fete, pe când ele aveau parcă magnet pentru C, BCPDIADZ și BFB/DCSJCPT – cu alte cuvinte

Ciudați, Bărbați Cu Probleme De Implicare A Doua Zi și Bărbați Foarte Beți/Drogați Care Se Joacă Cu Părul Tău.

Eileen, care nu dorise niciodată să joace jocul acesta, începuse în cele din urmă să se încurce cu prescurtările.

— Mamă-mamă, MF8 la ora șapte, murmură Trish în colțul gurii. Foarte sus pe scala TS și categoric nu un DNDM. Fără urmă de verighetă, vedeți?

— Hă?! făcu Eileen blocată.

— Un Mascul Fatal notat cu 8, stă la bar în stânga lui Trish. Îl situează foarte sus pe scala Tunsorii Super și spune că probabil nu e căsătorit, pentru că nu observă semnul lăsat de verighetă când este scoasă, așa că e OK și n-o să se dovedească a fi unul dintre aceia care-ți dau Doar Numărul De Mobil.

— Sunteți bolnave! se răsti un individ care stătea la bar, lângă ele. Nu-i de mirare că nici una dintre voi nu e însoțită.

Trish îi arată degetul mijlociu ridicat grăitor în sus și plecă la toaletă cu pași apăsați.

— A trecut autobuzul misterios, spuse ea visătoare la întoarcere. Mă simt mult mai bine.

— Autobuzul misterios, îi explică Cleo lui Eileen, este ceea ce spune Trish că se întâmplă când ai băut câteva pahare, te duci la toaletă ca să aibă timp să ți se urce băutura la cap, te întorci și vezi că toți bărbații urâți au dispărut ca prin minune, luați de autobuzul misterios, și au rămas numai cei frumoși.

— Și taxiul misterios este ceea ce se întâmplă când te trezești a doua zi dimineața lângă un tip urât în locul celui fermecător cu care te-ai dus acasă în ajun, chicoti Trish. Taxiul misterios l-a luat pe tipul cel fermecător și ți-a lăsat în loc un neanderthalian care ar trebui să-și bărbierească spatele.

Pe la ora unsprezece, Cleo simți că nu mai rezistă și că e plină până-n gât cu Coca-Cola dietetică. Își

dorea să fie acasă, în patul ei improvizat din debaraui lui Eileen, ca să poată cugeta în singurătate.

— Haide, Trish, hai să mergem. O să-mi mulțumești mâine dimineață, îi spuse prietenei ei, care plănuia de zor să meargă toate trei într-un alt club de noapte, unde era posibil să găsească bărbați încă și mai de soi înșirați pe lângă pereți.

— Ființă rea și afurisită, protestă Trish care, deși îi plăcea să bea, avea o toleranță foarte scăzută la alcool. Vreau să mai stau în oraș. Nu ne strica plăcerea!

— Trish, n-am chef de baruri, îmi pare rău. Te rog, hai să mergem acasă.

Trish își cuprinse năvalnic prietena în brațe.

— Iartă-mă, iartă-mă. Îmi pare tare rău de tot ce s-a întâmplat, tare rău! mormăi ea și izbucni în plâns.

— Acasă, hotărî Eileen, care era la fel de limpede la minte ca și Cleo.

— Acasă, hotărât, răspunse Cleo.

Adunară poșetele, paltoanele și fularele mari, pufoase, ca să se echipeze pentru întoarcerea acasă, deși Trish fusese atinsă de Sindromul Votcii Îmblânite — ceea ce însemna că era atât de încălzită, atât fizic, cât și mental, încât considera că este absolut inutil să-și îmbrace paltonul peste bluza sumară, în ciuda frigului de-afară.

— O să facă pneumonie, gemu Cleo la ieșirea din club, ea și Eileen ținând-o de câte un braț pe Trish.

— Nu se face așa ușor pneumonie, o asigură Eileen prozaică în timp ce se apropiau de stația de taxiuri. Și sunt sigură că Trish nu are probleme cu pieptul.

— Nici cu pieptul tău nu sunt probleme, iubito, asta-i clar! strigă cineva din capătul șirului de oameni care așteptau un taxi către Cleo, care se făcu stacojie și-și strânse mai bine haina pe lângă trup. Într-o zi o să faci un bărbat foarte fericit. Doamne, fă să fiu eu, te roooooog!

— O, du-te-n mă-ta! țipă Trish la el.

Un grup de oameni care ieșea din restaurantul luxos de lângă stația de taxiuri se opri să se uite lung, făcând-o să simtă un val de rușine. Erau patru bărbați și o femeie, toți îmbrăcați comod, și se vedea clar că nu făceau parte din peisajul vieții de noapte a orașului. Privirea lui Cleo o întâlnește pe cea a celui mai înalt din grup, un bărbat cu părul tuns scurt, îmbrăcat în palton negru, cu un chip de piatră, ochi disprețuitori deasupra unui nas acvilin și o bărbie care spunea „Vreau ACUM!”. Arăta bine, dacă-ți plăcea genul de Mascul Dominant, dar expresia de pe fața lui era oricum, numai prietenoasă nu.

— Ba du-te tu în mă-ta ! strigă glasul din capătul șirului. Eu doar i-am spus că e frumoasă !

— N-o interesează deloc, așa că du-te *tu* în mă-ta... începu Trish.

Cleo o trăgea de mânecă, să tacă. Ultimul lucru pe care-l voia era o scenă ; destul că aveau spectatori, nu era nevoie să intre în rândul acestora și niște turiști eleganți și dezaprobatori.

— Drăguț oraș, păcat de localnici, spuse o voce masculină. Probabil că-i o gașcă de cloști petrecărețe.

Era bărbatul cel înalt. Masculul Dominant. Se uita lung la Cleo, Trish și Eileen cu dezgust în priviri. Înfuriată de remarca lui, Cleo îl fulgeră cu privirea. Cum îndrăznește să-și închipuie despre ea că ar putea face parte dintr-un grup de bețive ?

— Nu suntem o gașcă de cloști petrecărețe, se răsti ea scuturând din plete și cu nările fremătând de indignare.

Ce tupeu avea individul !

— Nu sunteți măritate ? Nici una dintre voi nu e măritată ? Îngăimă împleticit bețivul care pornise tot incidentul. Înseamnă că mai avem speranțe !

Unica femeie din grupul ieșit din restaurant își strânse mai bine pe lângă trup paltonul bej, din păr de cămilă. Bărbatul cel înalt îi puse o mână pe braț și zise :

— Trebuie să-mi cer scuze.

Cleo își ridică bărbia într-o atitudine de regină și se pregăti să-i primească scuzele.

— Îmi cer scuze pentru purtările localnicilor, se adresa el celor din grupul lui. Din cauza culturii flăcăilor de pe-aici, femeile merg prin baruri și se îmbată. Nu e deloc imaginea ideală oferită de Carrickwell, dar altfel vă asigur că e un orașel foarte agreabil. Bănuiesc că orice loc frumos are și neajunsuri.

Preț de o clipă, furia cumplită îi dădu lui Cleo o stare de slăbiciune. Brațul care o susținea pe Trish se pleosti, la fel și Trish; fata se prăbuși grămadă pe jos, agățându-se disperată de picioarele lui Cleo în chip de sprijin. Din nefericire, Cleo își încălțase pantofii cu tocurile cele mai înalte („Trebuie să-i porți, insistase Eileen mai devreme, tocurile înalte îți dau o senzație de putere.“). Pe un pavaj umed, cu o prietenă amețită agățându-se de ea, tocurile nu-i mai dădură o senzație de putere, ci una de prăbușire. Cleo căzu cu stângăcie și-și juli mâna de o piatră de pavaj.

— Au! strigă ea, jumătate de durere și jumătate din pricina șocului.

Eileen, mereu practică, o săltă pe Trish de pe jos cu o mișcare fermă de pompier; după căzătură, fata era puțin nesigură pe picioare.

O mână străină se întinse și o ridică pe Cleo, nu cu duritate, dar nici cu blândețe. Cu lacrimi în ochi din pricina șocului, Cleo înregistrează în treacăt, în timp ce era repusă pe picioare, atingerea unei haine moi pe obraz. Era domnul Mascul Dominant, în carne și oase. Era mai înalt decât ea și felul cum o susținea, de parcă ar fi fost o nimica toată, arăta o mare forță fizică. Și mai avea un aer foarte masculin, cu părul acela tuns scurt ce descoperea un chip cu trăsături dure, dominate de un nas de Medici și de ochii întunecați, pe jumătate închiși.

— Cred că n-ar fi trebuit să bei atât de mult, șopti el respirându-i atât de aproape de față încât îi dădu fiori.

— Să petrecem! chicoti Trish venind împleticit spre Cleo, s-o îmbrățișeze.

Bărbatul îi dădu acesteia drumul, iar ea întinse mâna și o apucă zdravăn pe Trish, apoi întoarse capul spre prada ei masculină, care urma să capete săpuneala vieții. O să-i curgă sânge din urechi când o să audă ce are ea de gând să-i servească...

Dar el plecase. Nu-i mai văzu decât capul cel lucios și negru dispărând într-o mașină la fel de lucioasă și neagră, a cărei portieră se închise cu un țăcănit sec.

— Cum îndrăznești? urlă ea în urma mașinii, cât o țineau puterile. Nu suntem o gașcă de cloști petrecărețe! Și nu sunt beată, n-am pus în gură nici o afurisită de picătură de alcool, nici măcar una... ființă rea și afurisită ce ești!

— Au, capul meu, gemu Trish încercând să-și acopere urechile cu mâinile. Dintr-odată, mă simt ciudat. Te rog, Cleo, nu mai țipa.

— Păi da, interveni îngălat o voce familiară - bețivul. Nu țipa! Dacă vine Poliția, dăm de belea cu toții.

— Avem acasă ciocolată, interveni Eileen cu diplomatie. Chestii din alea pe care le-a scos recent Nestlé și înghețate Magnum în congelator. A, și briose cu ciocolată de la Mo's Diner, dar sunt vechi de câteva zile și probabil s-au întărit, așa că n-au să vă placă.

Cleo începu să tragă către casă jumătatea din Trish care-i revenea în grijă. N-avea încredere în propria voce decât ca să spună:

— Brișele lui Mo nu se refuză niciodată.

Se va mai întâlni cu individul acela într-o bună zi, și-atunci îi va spune ce-i stătea pe suflet, chiar dacă ar fi fost ultimul lucru pe care l-ar fi făcut.

Capitolul zece

Daisy şedea cu poşeta – o adevărată operă de artă lucrată manual, din stofă de lână deasă, roz, căci voia să arate cât mai bine în ziua aceea – pe genunchii îmbrăcaţi în ciorapi negri şi încerca să nu se uite la ceasul uriaş de pe peretele bej al sălii de aşteptare.

Era zece şi zece dimineăta, iar programarea lor la medicul de la clinica de fertilitate Avalon fusese făcută pentru ora nouă şi jumătate. Mai aşteptau şi alte cupluri, unii părând relaxaţi, majoritatea încordaţi, şi toţi se străduiau să-şi ia ochii de la ceas. Nimeni nu se dusesese la recepţionera cu faţă proaspătă, aşezată la biroul ei, ca să se plângă de faptul că aşteaptă prea mult. La clinica aceea nu-ţi puteai permite aşa ceva. În consecinţă, toţi arătau de parcă Sfântul Graal ar fi fost îngropat undeva în clădire şi ei aşteptau nerăbdători să fie convocaţi în faţa lui. Aerul conţinea douăzeci şi cinci la sută azot, douăzeci şi cinci la sută oxigen şi cincizeci la sută speranţă.

Fiecare pereche de ochi se ridica, dornică, de fiecare dată când o asistentă îmbrăcată în alb apărea şi rostea câte un nume şi toţi posesorii ochilor se lăsau să cadă la loc pe banchetele tari când numele strigat nu era al lor.

Alex nu avea prea multă răbdare când era vorba să aştepte şi Daisy îşi dădea seama că era foarte agitat. Stătea sprijinit de speteaza banchetei, cu un picior pus nonşalant peste celălalt, personificarea relaxării, dar îşi rotea o gleznă de parcă ar fi fost eroul

unui spot publicitar pentru evitarea trombozei venoase profunde, difuzat de liniile aeriene. Își ținea ochii ațintiți în jos, de parcă se temea să nu întâlnească vreun cunoscut. Daisy îi aruncă o privire.

— Te simți bine ? îl întrebă ea, cam a zecea oară începând de la micul dejun.

— Da, răspunse el sec, așa cum făcuse de fiecare dată.

Nervii, doar nervii erau de vină. Daisy îl luă de mână. Degetele lui le strânseseră pe ale ei cu putere, liniștitor, iar ea își închise ochii și încercă să se gândească la lucruri fericite și calme. Peste două zile trebuia să plece cu avionul la Düsseldorf, la un târg de îmbrăcăminte ; în mod normal, ar fi trebuit să fie acasă, terminând de făcut bagajul, în așa fel încât ținutele ei pentru târg să fie fără cusur. În ziua aceea însă, nu-i păsa ce va îmbrăca în Germania. Ceea ce făcea era mai important decât orice altceva.

Se ridică din nou de la locul ei ca să se uite la publicațiile aflate pe măsuta joasă de cafea. Erau o mulțime de reviste vechi pentru femei, câteva despre iahting și un singur număr din *National Geographic*, cu o imagine din Peru pe copertă. Îl alese pe acesta.

— Uite, Alex, Peru ! spuse ea vesel. Mereu am spus că ne ducem acolo.

Îi zâmbi plină de speranță, oferindu-i revista cu un gest de preot incaș care oferă o inimă drept jertfă. Alex abia luase revista din mâinile ei când se deschise ușa și o femeie înaltă, brună, în halat alb anunță :

— Daisy Farrell și Alex Kenny, vă rog.

Daisy sări în picioare ca un hopa-mitică.

— Noi suntem, zise ea cu respirația tăiată.

E ca un consult normal la un medic normal, gândi ea. Atâta doar că femeia cea înaltă, doctorița Makim, făcea un istoric al fertilității lor, întrebând despre frați și surori, dacă au mai avut copii înainte, dacă au existat sarcini anterioare, operații și boli.

Dura destul de mult și ea se relaxase, bucuroasă că, în definitiv, totul era absolut obișnuit, așa că n-ar fi avut motive să fie așa de agitată, când doctorița Makim lăsa jos stiloul și începu să le vorbească despre serviciile oferite de clinică. În timp ce vorbea, le dădea teancuri de hârtii.

— Aveți treizeci și cinci de ani, vârstă la care observăm o scădere a fertilității femeii, i se adresă ea lui Daisy, care simți obișnuita împunsătură a vinovăției provocată de gândul că problema venea doar de la ea. Dar fertilitatea este o chestiune complexă, care poate să-l afecteze pe oricare dintre parteneri.

Dacă problema ținea de calitatea spermei, existau diferite metode de a fi ajutați, de la spălarea spermei până la tehnici avansate de fertilizare in vitro și, mai departe chiar, până la donatorii de spermă.

Când se ajunsese aici, nici nu îndrăznea să se uite la Alex, care o privea împietrit pe doctoriță. Conform bibliei ei, *Ghidul de fertilitate al femeii inteligente*, bărbații pot recepta lipsa lor de fertilitate ca pe o experiență de castrare. Sincer vorbind, nu i-ar fi păsat dacă problema era a ei, doar ca să-l scutească pe el de suferința de a se considera vinovat. Ar fi trecut prin toate, fără să crâcnească, de dragul bebelușului lor. Dacă rămânea însărcinată, cui i-ar mai fi păsat a cui a fost problema? Își lăsa mâna pe genunchiul lui cu un gest liniștitor, dar el era prea prins de ceea ce spunea doctorița ca să-i mai răspundă.

După aceea, doctorița Makim vru să-i facă să înțeleagă la ce se expun: tratamente hormonale de lungă durată care, în cazuri rare, se pot dovedi fatale, un imens stres emoțional și, deseori, eșec.

— Rata de succes variază de la o clinică la alta, dar la Clinica Avalon, procentajul general de reușite, adică ceea ce numim procent de bebeluși aduși acasă, spuse ea cu o expresie de înțelegere pe chip când văzu că Daisy se crispează la auzul descrierii fără ocolișuri, este de aproximativ douăzeci la sută.

— Și oamenii cred că au la dispoziție o veșnicie ca să aibă copii, mulțumită științei ! remarcă Daisy pe ton de glumă ca să-și ascundă nervozitatea, rugându-se în același timp să intre în norocoșii douăzeci la sută.

— Știința este știință, nu Dumnezeu, spuse doctorița Makim ridicând din umeri cu aerul omului care a văzut cu propriii ochi dovezi că lucrurile stau așa și nu altfel. Nu există garanții. Înțelegerea acestui lucru e pasul cel mai mare. În ciuda a tot ce ați citit, porniți pe un drum care nu e deloc ușor.

Daisy și Alex rămaseră tăcuți, digerând informațiile primite.

— Mai întâi veți fi supuși la o serie de teste, continuă doctorița. Analiza spermei la bărbat, analiza sângelui pentru amândoi, un test postcoital și, în sfârșit, laparoscopie pentru femeie. Aceasta este o procedură prin care introducem o microcameră de filmat printr-o incizie în ombilic, ca să vedem dacă aveți endometrită sau alte probleme cu ovarele, uterul sau trompele. Operația implică anestezie generală și o ședere peste noapte la spital. Ați avut cumva vreo reacție alergică la anestezic ? întrebă ea în timp ce scria.

— Nu, răspunse Daisy.

Oricum, cu sau fără anestezic, era gata pentru orice.

— O operație ? interveni Alex. Sub anestezie ? N-am știut că testele implică și intervenții chirurgicale.

Era rândul lui Daisy să simtă o scânteie de iritare. Îi dăduse cu o săptămână înainte să citească *Ghidul de fertilitate al femeii inteligente* și acolo erau descrise toate procedurile. Nu-l citise ?

— Clinicile care tratează infertilitatea sunt adesea acuzate că prescriu tratament unor persoane care nu au cu adevărat nevoie de el, spuse doctorița Makim cu un glas puțin tăios. La Clinica Avalon, nu este cazul. Nu tratăm nici un cuplu decât dacă am

făcut tot ce se putea ca să determinăm motivul infertilității, dacă putem descoperi vreunul. Fără setul complet de teste, nu vom întreprinde nimic.

Dacă se hotărau să intre în program, trebuiau să participe la o prelegere despre tratamentele de fertilitate susținută de directorul clinicii și să vină la două ședințe de consiliere cu una dintre echipele de psihologi de la Avalon.

— Nu spunem că nu știți ce vreți sau că nu ați decis cu toată responsabilitatea că doriți să intrați în programul nostru, adăugă doctorița Makim, dar vrem să cunoașteți toate informațiile și să le analizați cu atenție înainte de a o face.

Daisy dădu din cap în semn de aprobare, dorindu-și în sinea ei să poată trece peste toate preliminariile și să înceapă chiar în acel moment. Ea și Alex își doreau un copil, așa că de ce să mai aștepte?

Plecară cu un vraf de documentație despre clinică, formulare de consimțământ și cu un jurnal despre inseminarea in vitro ținut de un cuplu care trecuse prin tot procesul și despre care doctorița spusese că mulți oameni îl considerau folositor.

Daisy se așează în mașină pe scaunul pasagerului, ținând hârtiile strâns la piept. Era atât de emoționată, că abia mai putea să respire. Se întâmpla, în sfârșit!

Se putea să fie doar ceva accidental, ea să fie pe deplin fertilă și să nu trebuiască decât să ia niște medicamente ca să rămână gravidă. Nu auzise de atâtea ori relatări de acest fel?

— E aproape douăsprezece și jumătate, spuse ea uitându-se la ceas. Ce-ar fi să mâncăm câte un sandvici, apoi mă duci până la mașina mea și te întorci la birou?

Cum clinica era în Dublin, veniseră amândoi cu mașina în oraș, pentru ca ea să se poată întoarce în Carrickwell după ce terminau.

— Da, sigur, spuse Alex absent.

Merseră cu mașina la un restaurant; după ce Daisy se așează la masă, Alex pleacă la toaletă.

— Comandă-mi o porție de supă, un sandvici cu pui și o cafea cu lapte, îi spuse înainte să se îndepărteze.

Daisy făcu comanda pentru amândoi și își îngădui apoi plăcerea să deschidă jurnalul primit de la clinică. Știa că va înțelege mult mai bine descrierea procesului de inseminare făcută de o ființă în carne și oase decât orice text medical arid.

Jurnalul era scris de o femeie care-și dădea numai inițiala numelui, F., și nu menționa în introducere dacă ea și partenerul ei, T., reușiseră până la urmă să aibă un copil.

Nu-mi vine să cred că e adevărat! Am adunat multă vreme bani pentru asta, iar T. e aproape la fel de emoționat ca mine. În ultimii patru ani am încetat să mai vorbim despre copii, dar acum ne îngăduim să pomenim din nou de ei. În casa noastră a existat o încăpere pe care am numit-o „camera copilului“, până în momentul când mi s-a pus diagnosticul de sindrom ovarian polichistic. De atunci am numit-o „cameră de oaspeți“.

Aseară, T. a spus că ar trebui să redecorăm camera copilului. Exact așa a spus. L-am iubit așa de mult când a spus asta! E convins că putem s-o facem.

Daisy dădu câteva pagini, nerăbdătoare să afle mai mult, să vadă ce s-a întâmplat în continuare.

Injectiile sunt oribile. Ca un stilou pe care ți-l bagi în burtă. De genul celui folosit de diabetici. Mi le face T., pentru că mi-e groază de ace, chiar și atunci când sunt deghizate în sticlouri. Mă simt balonată și am citit că unele femei pot să simtă la propriu ovulele suplimentare

pe care le eliberează din cauza hormonilor. Medicii le numesc foliculi. Sună caraghios – foliculii sunt la capătul firului de păr. T. spune că sunt nebună. Dar prefer să fiu plină de ovule din care să-mi nasc bebelușul, nu de foliculi!

Mai dădu câteva pagini înainte.

Așteptarea e partea cea mai grea. Doctorul mi-a spus-o de la început, dar nu l-am crezut. Dar avea dreptate. E iadul pe pământ. Oare femeile normale așteaptă tot așa să vadă dacă au rămas însărcinate?

Daisy simți un val de compasiune pentru necunoscuta F. și se rugă în gând să fi reușit. Alex se întoarse la masă odată cu chelnerița care le aducea mâncarea. Pofta de mâncare, absentă la micul dejun, îi revenise cu intensitate, așa că se apucă imediat să-și mănânce sandviciul și să-și bea sucul. Alex nu se atinse de al lui, ci se mulțumi să-și amestece cafeaua cu lapte, privind în ceașcă de parcă s-ar fi aflat în ea toate tainele universului.

— Putem s-o facem! îi șopti ea peste masă, cu ochii strălucind de fericire. Vom avea un copil!

— Daisy, cred că ar trebui să luăm o pauză, spuse el repede. Toată chestia asta cu clinica e prea solicitantă.

Daisy clipi dezorientată. Dintr-odată, felia de castravete din sandviciul ei avea gust de cauciuc.

— Ce... ce vrei să spui? Pauză de la ce? Doar abia am început!

— Nu vorbesc de clinică, ci de noi, vreau să luăm noi doi o pauză. O despărțire de probă.

Acum, că se pornise, cuvintele veneau năvalnic.

— Nu mă simt în largul meu cu *tratamentul* ăsta...

O spuse cu silă, ca și cum cuvântul în sine ar fi fost dezgustător.

— Mă stresează, și pe tine la fel. Uită-te cât de obsedată ești! Nu mai vorbești despre nimic altceva.

— Păi este foarte important, spuse ea speriată, dar pot să fac față, îți jur! Amândoi putem să facem față, Alex. Dimineața asta a fost dificilă, dar e mai bine să știm de la bun început ce ne-așteaptă, nu? O să ne descurcăm.

Alex clătină din cap.

— Nu se poate; eu unul nu pot. A devenit copleșitor. Viața trebuie să însemne mai mult decât bebe-mania asta. Copil, copil și iar copil – asta aud toată ziua!

— Nu-i corect!

Daisy știa că nu vorbește tot timpul despre copil. Pe naiba, dacă ar fi făcut-o de fiecare dată când simțea nevoia, chiar că n-ar mai fi avut alt subiect de conversație. Dar nu exagerase. Se ținea sub control și-și cenzura tot timpul vorbele.

— Îmi pare rău, Daisy. Nu pot face față. Îmi pare foarte, foarte rău.

O privea întruna neliniștit, cu ochii negri fixați asupra ochilor ei, cu chipul atrăgător, pe care-l cunoștea atât de bine, arătând mai încordat decât îl văzuse vreodată.

— Doar nu vorbești serios! spuse ea.

Și chiar în momentul când rostea cuvintele, își dădu seama că el vorbea foarte serios. Dorea realmente ca relația lor să ia o pauză. Era ceva prea copleșitor ca să poată pricepe. Alex și Daisy să nu mai fie împreună... Lumea se întorcea cu susul în jos.

— Ba da, șopti el neajutorat. Avem nevoie să stăm despărțiți ceva vreme.

— Dar nu se poate să crezi așa ceva! spuse ea, de această dată mai vehement. Te iubesc, suntem împreună de o viață de om, ar trebui să ne căsătorim și să avem un copil, nu... *asta!*

— Avem nevoie doar să stăm despărțiți câțva timp, își repetă el spusele ca pe o mantra. E spre binele nostru, Daisy. Te rog, fă asta pentru mine! Are o logică.

— Cum ar putea să aibă logică?

— Are, te rog să mă crezi.

Îi veni în minte o glumă mai veche, complet nepotrivită. Ce spune un mincinos când vrea să spună „du-te naibii”? Spune „te rog să mă crezi”.

— Nu vreau să te rănesc, Daisy, o asigură el, dar se uita din nou ținută în ceașcă și asta era foarte neliștitor. Am trecut prin atât de multe împreună...

— Putem să trecem și prin asta, îl întrerupse ea pătimaș. Nu face asta, Alex, te rog! Te iubesc. Nu poți să mă părăsești, nu poți...

— Trebuie, zise el cu asprime și dădu ceașca la o parte cu atâta forță, încât cafeaua se vărsă pe masă, formând o baltă lăptoasă.

— O, la naiba!

Daisy începu să plângă și să tremure în același timp, cu boabe mari de lacrimi curgându-i pe față. Nu se putea opri din tremurat; își privea incredulă mâinile și văzu tremurul. Păreau mâinile altcuiva, sprijinite de masă.

— Nu pleca, te rog!

Nu-i păsa dacă sună jalnic – fiecare fibră din ființa ei voia ca el să rămână. Dacă-ți dorești un lucru din toate puterile, poți să-l faci să se împlinească, nu?

— Te rog, rămâi, șopti ea. Nu pot fără tine, Alex. Indiferent ce nu merge bine, putem rezolva.

— Nu mai spune asta.

Asta nu era o rugămintă. Îi vorbea cu asprime, iritat că se dovedește atât de slabă, de lașă.

— Haide, Daisy, va fi bine. O mulțime de cupluri se separă pentru câțva timp ca să-și rezolve problemele!

Da, o mulțime de cupluri o făceau. Se agăță de dovada aceasta care spunea că nu era decât un scurt

moment de sincopă în relația lor, vreun blestemat ritual de trecere, și că vor fi din nou împreună, în curând.

— O să fie bine din nou? întrebă ea, fără să-i pese că se poartă ca un copilaș care plânge după mămica lui.

Răspunsul lui a fost o bătaie ușoară, prietenească pe braț.

— În seara asta merg să dorm la David. E mai bine așa. O să-mi iau câteva lucruri cât ești tu la serviciu și-apoi, când te întorci din Germania, putem sta de vorbă. Bine?

— Bine, repetă Daisy absentă, dar apoi îi trecu ceva prin minte. Alex, e vorba de o altă femeie?

Pentru o fracțiune de secundă, crezu că el va spune „da“.

— Sigur că nu, rosti el degajat. Îți comand un taxi să te ducă până la mașina ta. Acum trebuie să zbor la birou. Și-așa am lipsit prea mult în dimineața asta.

Deveni activ, detașat; îi făcu semn chelneriței să aducă nota de plată și-i ceru să cheme un taxi, în timp ce Daisy stătea vlăguită pe scaunul ei. Îi strecură în mână o bancnotă de cincizeci de euro.

— Pentru taxi, spuse el și o sărută blând pe frunte.

O parte a creierului ei aflată încă în stare de funcționare îi spuse că suma aceea era mult prea mare pentru taxi. Mașina ei era doar la un kilometru și jumătate distanță. Ar fi putut foarte bine s-o ducă și el până acolo.

— Vorbim când vii din Germania. Drum bun și ai grijă de tine. Și nu face excese la cumpărături!

Așa îi spunea de fiecare dată. O ardea cartea de credit în poșetă de fiecare dată când era lăsată de capul ei și încă și mai puternic dacă se afla în străinătate. În ziua aceea însă, avertismentul părea nelalocul lui.

— O să te simți bine, Daisy. Îți plac prezentările de modă, iar târgul de la Düsseldorf e cel mai bun, nu? Vorbim, bine?

Alex ridică mâna în chip de telefon ținut la ureche, așa cum făcea cu câte un cunoscut oarecare, zărit în capătul opus al unei încăperi aglomerate, ca să-i spună că-l suna. „Un neghiob teribil“, îi murmură lui Daisy făcând-o să chicotească, „dar cu relații utile; roade la o mulțime de ciolane“.

Acum ea se simțea ca o neghioabă teribilă – o persoană căreia îi faci cu mâna de la distanță și pe care o eviți.

— Pa, îi spuse Alex și plecă înainte ca ea să-i poată răspunde.

Daisy rămase amortită, înconjurată de zarva localului plin la vremea prânzului, sperând să nu vină nimeni s-o anunțe că i-a sosit taxiul. Nu știa dacă va fi în stare fizic să se ridice în picioare și să iasă, sub privirile tuturor. Spaima, ca un ghem uriaș în stomac, se întorsese.

În adolescență, când avusese cele mai mari probleme cu kilogramele, trecuse printr-o perioadă când refuzase cu desăvârșire să vadă oameni. Era în vara când se mutaseră în căsuța din afara orașului, așa că nu-și vedea prea des vechile prietene din Carrickwell și fusese ușor să alunece într-un soi de agorafobie.

Se ascundea de poștașul care venea cu camioneta până la căsuță, dornic să stea de vorbă cu noile locatari. Dacă maică-sa o trimitea la magazinul local cu vreun comision, se pitea în intrândurile porților când treceau mașini pe lângă ea, iar când ajungea la magazin se furișa înăuntru, încercând să ocupe cât mai puțin spațiu posibil și sperând că oamenii n-o vor observa.

Nu se mai simțise astfel de ani de zile, de când îl cunoscuse pe Alex, și acum o copleșeau toate: frica, aversiunea, ura față de ea însăși. Cei mai buni prieteni ai unei fete grase.

— Taxi pentru Farrell! răsună o voce.

Cu impresia că toată lumea din local e cu ochii pe ea, reuși să ajungă până la ușă și apoi în taxi.

Fiecare mișcare îi dădea senzația că înaintează împotriva unui uragan. Oare așa se simțise Alex când avea Epstein Barr – epuizat, nevoit să depună eforturi imense pentru fiecare mișcare?

Taxiul o lăsa la destinație după cinci minute scurte. Daisy urcă în mașina ei și rămase privind țintă bordul, ca și cum nu l-ar fi văzut niciodată. În doar câteva clipe, atmosfera lumii ei trecuse de la bucurie la groază și se simțea cu desăvârșire pierdută. Cine *era* ea fără Alex? Un nimeni, asta era. Alex era busola ei, țaria ei. Fără el nu putea să trăiască.

Trei zile mai târziu, într-o cameră de hotel din Düsseldorf decorată cu mult bun gust în nuanțe de crem și cafeniu, Daisy își privea hainele atârinate ordonat în dulap și oftă. Nu vorbea italiana, nici japoneza, dar se simțea ca și cum ar fi cunoscut ambele limbi, pentru că tot ce posedea purta marca Fendi, Miu Miu, Missoni, Yamamoto, Matsui – denumiri familiare pe care le rostea cu ușurință. Limbajul modei îi intrase în sânge, dar în lumea reală se dovedea cu totul incapabilă să comunice.

Avea de ales între două costume pentru ziua aceea, amândouă inevitabil negre. Îl alese pe cel *Comme des Garçons*, cu cizme suple din antilopă de culoarea antracitului și cu un șirag de perle gri-argintii pe care-l cumpăraseră pe mai nimic dintr-un bazar din Paris. Din oglindă o privea o femeie înaltă, elegantă, cu păr blond-roșcat bogat, însăși imaginea sofisticării citadine. Arăta exact cum trebuia, dar oare de ce se simțea așa de rău? Din cauza celor patru votci pe care le băuse din mini-bar cu o seară înainte, după ce ajunsese la hotel, a pastilelor de valium pe care le șterpelise din rezerva așa-zis secretă a lui Mary de la serviciu sau doar pentru că întreaga ei viață se prăbușea?

Cei care voiau să știe cum achiziționa Daisy haine pentru magazin cu șase luni înainte de punerea lor

în vânzare erau curioși și să afle dacă la prezentări existau râuri de șampanie și munți de cocaină și armate de redactori teribili ai revistelor de modă, cu extensii de unghii și ochelari de soare nelipsiți. De obicei, ea râdea și spunea că nu văzuse niciodată cocaină, dar poate doar pentru că nu cunoștea oamenii potriviți. La unele prezentări se servea șampanie, dar teribilii redactori ai revistelor de modă își făceau apariția doar la săptămânile internaționale ale modei de la Londra și Paris, nu la prezentările *prêt-à-porter* de la care se aproviziona ea în cea mai mare parte. Evenimentele de la Londra, Paris și Milano constituiau culmea modei și colcăiau de jurnaliști de modă de la tot felul de publicații și de modele care, în mod normal, priveau restul lumii de sus în jos, de pe coperta revistei *Vogue*. Lui Daisy îi plăceau la nebunie prezentările din săptămâna modei la Londra sau Paris, dar nu mergea în fiecare an, pentru că era scump și, dacă dorea să cumpere creații ale unui anumit designer, putea să le comande de la unul dintre agenții acestuia.

Își aminti de primul festival de *haute-couture* la care participase cu ani în urmă, când mentorul ei, o femeie roșcată care venise în calitate de conferențiar invitat la facultatea ei și care le lua întotdeauna pe roșcate sub aripa ei, doar ca să le facă în ciudă blondelor, îi spusese că regula numărul unu este să nu te arăți impresionată.

— Chiar dacă modelele sunt divine, creațiile poartă amprenta divină și-ți vine să te repezi la designer și să te tăvălești cu el în pat până nu mai suflă, nu te arăta impresionată, spusese Diana. Compune-ți o mină de parcă ai avea impresia că ți s-a rupt o unghie la câteva minute după ce ai dat bani buni pe o manichiură – absolut dezamăgită. Numai novicii se arată impresionați, scumpete.

Cuvintele Dianei, devenite între timp disponibile la prețul de 5,99 dolari pentru cititorii mult lăudatei

bibliei a modei *Et Tu, Beauté*, făceau cât greutatea lor în aur, iar Daisy își dădu toată silința să le aplice. Dar era greu. Îi plăceau hainele și prezentările o entuziasmau atât de tare, încât era dificil să nu se arate coplesită.

Festivalul *prêt-à-porter* de la Düsseldorf se deosebea mult de perfecțiunea teatrală a unei prezentări de modă Galliano.

În primul rând, era foarte obositor să alergi de colo-colo, încercând să vezi totul și să comanzi ceea ce trebuie. Achizitorii precum Daisy cutreierau sălile uriașe de conferință și priveau produsele frumoase venite din toată lumea – îmbrăcăminte, accesorii, pantofi, pălării, curele expuse în sute de standuri. De mai multe ori pe zi se desfășurau prezentări de modă, unde niște tinere perfecte, cu stomac concav și vertebrele ieșite în evidență ca mărgelile de pe abac, etalau hainele din standuri. Problema era că o ținută care-ți plăcea la nebunie pe umeras sau pe un model putea să arate jalnic pe o persoană fără proporții perfecte și invers, ceea ce însemna o mulțime de articole tăiate de pe listă și de modificări aduse comenzilor.

Treaba lui Daisy era să meargă la furnizorii ei obișnuiți și să comande ceea ce-i spunea instinctul că se va vinde la Georgia's Tiara. În afară de asta, căuta mereu mărci noi care să le atragă pe clientele ei. La un asemenea eveniment se adunau achizitori din toate colțurile lumii și, cum totul dura doar trei sau patru zile, nu mai rămânea timp pentru relaxare.

La festivalurile de *haute-couture*, designerii organizau petreceri fabuloase, dar n-avea nici un rost să te duci dacă nu dispuneai de cele mai bune permise de acces în zona VIP – altfel, nu făceai decât să aștepti la ușă printre anonimi și, în plus, nu se putea să nu zărești vreo persoană pe care o urai cum trece grațios și ostentativ pe lângă tine și intră cu un permis VIP.

Festivalurile *prêt-à-porter* erau mai modeste. Daisy cunoștea un grup de achizitori cu care se întâlnea la aceleași festivaluri în fiecare an și cu care ieșea seara, să bârfească și să schimbe impresii.

În anul acela, firma Jazzy își sărbătorea zece ani de existență printr-o petrecere de proporții la un hotel de cinci stele, petrecere ce părea cea mai bună opțiune pentru seara respectivă. Jazzy avea patru linii de îmbrăcăminte: una de lux pentru persoane supraponderale, una pentru ținute de birou, una pentru gravide și o linie modernă pentru adolescenți.

În drum spre petrecere, Daisy stătea pe bancheta din spate a taxiului, înghesuită lângă o frumusețe de achizitoare poloneză cu înfățișare desăvârșită, pe nume Beata.

Beata arăta întotdeauna de parcă ar fi trebuit să se afle pe podium și nu în fotoliile achizitorilor; în acea seară era îmbrăcată în negru cu accesorii albastru-azuriu, ținută care mergea excelent cu părul ei negru-albăstrui. Pe locul din față se înghesuiau două achizitoare din Scoția, care arătau de parcă însăși Coco Chanel le-ar fi îmbrăcat cu două minute în urmă, iar de cealaltă parte a lui Daisy ședea o roșcată fermecătoare din Cork, care purta cele mai excentrice haine – cui îi place verdele-lămâie? – și reușea să le facă să arate absolut incredibil.

— Ești așa de subțire, Daisy! spuse Beata luându-i mâna ca să-i admire brățara asortată cu colierul. Ții cură de slăbire, nu? Eu am pus două kilograme săptămâna trecută, așa că azi nu mănânc nici o firimitură.

Pasagerele taxiului râseră. Dietele „totul sau nimic” făceau parte integrantă din existența lor cotidiană.

— Zău că arăți excelent, Daisy, adăugă cu căldură achizitoarea din Cork, o femeie foarte drăguță pe nume Sorchă. Cum îți merge?

Daisy se întrebă ce-ar fi dacă ar spune adevărul. Prietenul meu vrea să luăm o pauză și aseară am

dormit numai grație unui cocteil Dublu V, valium și votcă, după ce am mâncat toată ciocolata din mini-bar. Își închipui șocul produs de un adevăr atât de frust. Ar fi fost toate uluite, chiar dacă n-ar fi lăsat să se vadă. Ar fi devenit pentru ele exemplu viu de *cum să nu faci*.

— Fantastic, răspunse ea reușind să suradă. Magazinul merge strună și asta înseamnă alergătură, alergătură și iar alergătură.

Toată lumea zâmbi. „Alergătură, alergătură și iar alergătură“ era un lucru foarte familiar pentru ele – așa mergeau afacerile în lumea lor. Daisy își spuse că dacă-și ținea ochii deschiși și se concentra asupra unui obiect familiar, precum poșeta cea scumpă, albastru-deschis, marca Marc Jacobs aflată lângă ea, aproape reușea să creadă că lumea era încă normală. Coșmarul reîncepea doar atunci când închidea ochii. Alex nu mai exista în lumea ei. Era ca și cum ar fi avut din nou șaptesprezece ani: grasă, speriată la gândul de a ieși din casă, speriată să stea înăuntru. Speriată și singură.

În ultima dimineață a șederii la Düsseldorf, Daisy mănca devreme, apoi luă un taxi spre aeroport. Trecu hotărâtă pe lângă magazinul scutit de taxe vamale și se așeză în sala de așteptare până la ora zborului ei. Alex ar fi fost mândru de ea pentru că nu cedase tentației de a-și cumpăra ceva.

Alex. Stând singură pe scaunul tare, incomod, închise ochii și-și îngădui luxul de a se gândi la el. În ultimele câteva zile încercase să-și alunge gândurile legate de el cu ajutorul alcoolului; încercase – și eșuase jalnic – să se convingă singură că totul era normal și că, dacă credea în continuare asta cu tărie, așa avea să fie. Acum însă, pe punctul de a se întoarce la viața reală, trebuia să se confrunte cu realitatea.

Alex voia să se despartă o vreme și ea ajunsese la concluzia că nu putea exista alt motiv decât

povestea cu infertilitatea. Întrebarea era : ce ar trebui să facă ?

În timpul nopților de veghe de la Düsseldorf nu făcuse altceva decât să se gândească la asta. *Puteau* să lase deoparte chestiunea infertilității pentru o vreme. Încă mai aveau întru câțva timpul de partea lor. Poate că asta și sperase el tot timpul – ca ea să spună „Lasă-le încolo de clinică și de analize“. Atunci se vor întoarce de unde au plecat. Vor fi împreună. Împreună, dar fără copil.

Tocmai asta o înspăimânta : ideea că va trebui să facă această alegere. Dacă Alex nu voia *deloc* copii, de frică, va putea ea oare să trăiască alături de el, știind la ce renunțase de dragul iubirii lui ? Va putea să se împace cu ea însăși ? Căută răspunsurile în ea multă vreme.

Văzu la distanță un bărbat vârstnic care mergea încet spre poarta de îmbarcare a cursei sale. Își ținea trupul drept, dar se sprijinea într-un baston și-și târa cu destulă greutate valiza mică pe roți. Nu era nimeni să-l ajute, nimeni nu-l ținea de braț. Cât de groaznic este să fii singur și fizic, și psihic ! Lipsit de iubire. Daisy se cutremură. Era cel mai cumplit mod de a trăi.

Depart de casă, în aeroportul pe care însingurarea îl transforma în țara nimănui, Daisy luă o hotărâre. Va fi mai bine să-l aibă pe iubitul ei Alex și să renunțe la copii, decât să aibă copii și să-l piardă pe Alex. El era cel care-i dădea valoare, talismanul ei, cel care făcea ca viața ei să merite trăită. Puțini oameni aveau parte de o astfel de iubire. În comparație cu o dragoste ca aceasta, lipsa copiilor nu părea un sacrificiu atât de mare.

Așadar, soluția era simplă. Îi va spune „Las-o încolo de clinică“.

Nu trebuia decât să-i spună asta, și coșmarul oribil al despărțirii va lua sfârșit.

Angajații serviciului vamal al aeroportului din Dublin trebuie să-și fi închipuit că Daisy transporta

ceva groaznic de toxic sau de ilegal, după viteza cu care se grăbi să-și recupereze bagajul și trecu prin vamă, alergând apoi spre sala sosirilor. Nerăbdarea de a-l vedea pe Alex, de a vorbi cu el și de a se împăca îi făcea sângele să curgă năvalnic prin vene. Dacă-i explica lucrurile așa cum i se revelaseră în aeroportul din Düsseldorf – că erau *meniți* să fie împreună și că înțelegea că-l sperie ideea de a avea un copil –, totul putea să redevină la fel ca înainte. Îl iubea și numai asta avea importanță. Nu putea să trăiască fără el și dacă-l va avea doar pe el, fără copii, îi va fi de-ajuns.

Încântată că rezolvase problema, sări în mașină și porni în viteză pe autostrada ce ducea către oraș, cântând melodiile de la radio cât o ținea gura.

Îl zări pe Alex în fața sediului impunător cu pereți de sticlă al băncii. Traversa strada împreună cu Louise, asistenta lui, cu care discuta animat, așa cum fac doi oameni care se cunosc foarte bine. Louise, mama celibatară a unui băiat în vârstă de zece ani, era o persoană pentru care Daisy nutrea o admirație profundă. Femeia aceea nu primise nimic pe tavă, ci muncise din greu pentru tot ce avea. După cum spunea Alex, era exact opusul funcționarei tipice dintr-o bancă, fiindcă dădea întotdeauna replica și avea niște senzori foarte fini cu care detecta prefăcătoria. Dar toate acestea i se îngăduiau, în parte pentru că era spirituală și inteligentă și, în parte, își zicea Daisy, pentru că arăta foarte bine. Viața e cu siguranță mai îngăduitoare când ai o față cu ovalul perfect, buze pline care zâmbesc fermecător și păr lung, negru, care arată de parcă l-ai fi spălat în mătase lichidă. Cu toate acestea, părea că n-o interesează bărbații. „Îl am pe băiatul meu, așa că nu-mi mai trebuie nimeni altcineva“, spusese ea odată, când Daisy cochetase cu ideea de a-i găsi un partener. „Da, pe Louise n-o interesează bărbații“, spusese Alex aspru.

Iar Daisy ajunsese la concluzia că iubitul ei are probabil dreptate. Nu există nimic mai rău decât amicii binevoitori care-ți fac lipeala cu oameni pe care *ei* îi consideră extraordinari, dar pe care tu îi consideri nebuni de legat. Când cunoști un om de ani de zile, începi să nu-i mai bagi în seamă respirația urât mirositoare, pântecul revărsat peste curea și înclinația de a vorbi fără încetare despre cât de mulți bani câștigă. Uneori, femeile aveau motive întemeiate să rămână celibatate.

— Salut, le strigă ea, reușind, în sfârșit, să-i ajungă în fața restaurantului Coffee Bank, unde lua masa de prânz jumătate din angajații băncii.

Louise tresări și Daisy îi atinse mâneca, zâmbind cu un aer de scuză.

— Îmi pare rău, n-am vrut să vă sperii. Voiam doar să-l văd pe Alex.

Se uită la el și-i zâmbi radios, crezând că, în ciuda aiurelii cu despărțirea de probă, se va bucura s-o vadă. Dar el părea la fel de șocat ca Louise.

— Mergeți la masă? întrebă ea deloc îngrijorată, gândindu-se că-i luase prin surprindere și atâta tot.

— Da, îngăimă Alex.

Rămăseseră toți trei locului, stânjeniți.

— Și masa asta e o ședință de lucru la nivel înalt sau pot să vin și eu cu voi? glumi Daisy.

— De fapt, eu trebuie să plec, spuse Louise grăbită și porni iute pe stradă, fără să mai salute.

Daisy o privi uluită cum se îndepărtează.

— Știi, Daisy... începu Alex.

— Îmi pare rău, spuse ea automat. (Oare de ce atât de multe dintre conversațiile ei începeau cu „îmi pare rău“?) Trebuia să te fi sunat mai întâi, dar m-am gândit să vin să te văd imediat după ce am coborât din avion. Voiam să-ți spun să ne căsătorim, Alex. Haide s-o facem! Și nu-ți mai face griji în legătură cu copilul. Știu că te-a speriat ideea și nu trebuie neapărat s-o punem în practică. Chiar

dacă nu am avea niciodată, ne vom avea unul pe altul, nu?

Se opri, șovăind. Dintr-odată, tot ce-i spusese nu mai părea deloc o idee bună. Alex arăta categoric stânjenit. La fel ca Louise, ceva mai devreme.

— Ar fi trebuit să te sun înainte să vin, repetă Daisy întrebându-se ce anume fusese nepotrivit în spusele ei. Îmi pare rău! Am sosit într-un moment nepotrivit. Eu și domnul Spok!

Era una dintre glumele lor intime — teoria că domnul Spok din *Star Trek* avea precis tălpi mari și ascuțite, pe măsura urechilor sale mari și ascuțite. În ziua aceea însă, zâmbetul nu încreți chipul lui Alex în semn că a auzit gluma. Daisy avu un vag sentiment de straniețate care o înfioră. Ceva era în neregulă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— Nu putem discuta chiar aici.

— Atunci în restaurant?

— Doamne, în nici un caz! mormăi el. Nu e locul potrivit pentru o conversație personală.

Neliniștea lui Daisy crescuse, făcându-i-se pielea de găină. Doar mai avuseseră discuții personale în restaurant! Odată s-au așezat într-un separeu mic de lângă bucătărie și Alex a sărutat-o cu atâta patimă, că aproape o luase cu leșin.

— Haide, mergem la Rio Lounge.

Situat pe o alee îngustă, Rio Lounge nu avea absolut nimic în comun cu plajele însorite ale orașului Rio de Janeiro; întunecos și dărăpănat, era barul preferat al indivizilor care cochetau cu ideea de a investi într-o nouă doză de hașish. Asta pentru că localul era atât de slab luminat, încât tranzacțiile cu droguri se puteau desfășura fără să bage nimeni de seamă. Turiștii îl agreau și ei, pentru că era decorat în vechiul stil irlandez și-i atrăgea pe toți cei cărora le plăceau ungherele mizere, rumegușul autentic de pe jos și uneltele agricole ciudate, achiziționate la grămadă de decoratorul de interioare care se ocupase de bar.

Daisy îl urmă supusă pe Alex înăuntru.

În ciuda aspectului mizerabil, se vedea clar că-n timpul prânzului afacerile mergeau strună; localul era plin, așa că nu găsiră nici un scaun liber la bar și trebură să stea în picioare, la unul dintre capete. Alex comandă de băut fără s-o întrebe ce dorește și rămase cu fața întoarsă spre barman, într-o atitudine de așteptare, până sosiră băuturile și le plăti.

Daisy își luă sticla de un sfert de litru cu vin alb și-l privi pe Alex cum își toarnă în pahar aproape tot vinul roșu dintr-a lui și ia o înghițitură zdravănă. Orice ar fi avut de gând să-i spună, se vedea că e ceva serios.

Cu aerul unuia care se pregătește să sară cu coarda elastică de pe o platformă înaltă de 60 de metri, Alex se uită la ea și trecu direct la subiect.

— Louise e însărcinată.

Atunci de ce părea atât de nefericită? Poate că abia aflase și era încă șocată de veste. Sau poate că nu-și dorea copilul.

— Și nu vrea copilul?

Într-o clipă de nebunie, a fost cât pe ce să-i spună: „Îl luăm noi!”. Un copilaș pe care nu-l voia nimeni, pe care ea și Alex l-ar putea iubi...

— Bineînțeles că-l vrea.

— Ah! Și atunci, care-i problema? (Se gândi câteva clipe, cu mintea încă stăpânită de imaginea ei și a lui Alex împreună cu adorabilul bebeluș.) Tatăl nu vrea să-l recunoască? ăsta e necazul? O, biata Louise!

— Nu-i asta!

Alex nu mai arăta de parcă s-ar fi pregătit să sară cu coarda elastică. Arăta ca și cum ar fi sărit deja și s-ar fi trezit cu coarda ruptă în două.

— E însurat, nu-i așa? Tatăl copilului e însurat!

Daisy încetă să se autocompătimească și simți brusc un val de milă față de Louise. Așa-s bărbații, și cu slănina-n pod, și cu burta plină, gândi ea mohorâtă. Gata oricând de o aventură, dar nu și pentru consecințe.

— Nu chiar.

— Atunci ?

Alex privi în paharul lui cu vin și apoi, șovăitor, în ochii ei larg deschiși și nevinovați. De-a lungul anilor cât fuseseră împreună o privise în multe feluri, dar niciodată astfel, niciodată cu milă fățișă. Nici chiar atunci când îi ieșiseră măselele de minte și i se umflaseră fălcile, făcând-o să arate ca un hamster după o zi petrecută într-o patiserie. Atunci mila fusese amestecată cu iubire. Acum era doar milă și atât.

— Daisy, nu înțelegi... ?

În clipa aceea, înțelese. Nu putea să existe decât un singur motiv pentru expresia încremenită de pe chipul lui.

Copilul era al lui. Alex avea o aventură cu Louise și asta era motivul pentru care ceruse despărțirea de probă. Iar Louise era însărcinată cu copilul lui. Probabil că era gravidă de ceva vreme și separarea temporară fusese o idee aproape caritabilă, gen „hai să nu-i dăm lui Daisy toate amănuntele deocamdată, altfel face o cădere nervoasă“. Urma să primească veștile cu picătura. Mai întâi separarea, apoi vestea despre Louise. Și, în cele din urmă, copilul. Atâta doar că ea îi dăduse tot planul peste cap fiindcă alergase să-l vadă direct de la aeroport, cu *planul* ei.

— E copilul tău ?

— Da, e al meu.

— Dar nu voiai copii, spuse ea, nevenindu-i să creadă.

— Nu, dar așa s-a întâmplat și nu mai există drum de întoarcere.

— Credeam că nu vrei deloc copii ! Așa credeam. Eram gata să-mi sacrific dorința de a avea copii ca să rămân împreună cu tine. Asta m-ar fi ucis, dar aveam de gând s-o fac și acum... asta ! Cum poți să-mi faci așa ceva ?

Planurile ei inocente despre noua lor viață împreună, ba chiar și nunta, viitorul lor cel roz – toate i se năruiau în fața ochilor.

— Și când aveai de gând să-mi spui? îl întrebă, mândră de propoziția aceea – nici nu știa de unde adunase suficientă energie s-o rostească fără ca vorbele să-i fie întretăiate de suspine adânci.

— Nu știu. Louise a vrut să fim sinceri de la bun început. Noi n-am vrut să se întâmple astfel, îți jur!

Noi. Exista un „noi“, dar nu mai însemna, ca și până atunci, Daisy și Alex.

— N-am vrut să te fac să suferi.

Suna aproape caraghios.

— Dar m-ai făcut, îi răspunse ea cu glas pierit.

— Știu. Dacă aș fi putut să evit asta, crede-mă că aș fi făcut-o, zise el cu sinceritate. Dacă ar fi existat o cale, Daisy, crede-mă...

Încă era prea uluită ca să plângă.

— Să te cred? Păi tocmai asta am făcut și uite unde am ajuns, Alex! spuse ea, conștientă că e gata să clacheze. Spune-mi doar un singur lucru: de când durează povestea voastră?

Coarda elastică își recăpătă miraculos integritatea, iar Alex, încrederea în sine.

— De câteva luni, spuse el cu ușurință, cu prea mare ușurință...

Daisy se gândi la ultimul an, de-a lungul căruia se cufundase tot mai adânc în anxietate din pricina neputinței de a avea un copil. Și se gândi la Alex, care se îndepărtase cu răceală de ea, așa încât s-o facă să simtă instinctiv că nu poate să-și dezvăluie în fața lui sentimentele. Își făcuse griji că era vina ei, a obsesiei sale de a avea copii, când, de fapt, în tot acel timp, motivul fusese cu totul altul.

— Minți!

— Nu, protestă el.

— Nu minți! se răsti Daisy. Spune-mi adevărul! Privirea tăioasă dispăru din ochii lui.

— De la conferința din Kerry de anul trecut.

În aprilie, își aminti ea, o mare conferință de finanțe pentru care trebuise să facă o mulțime de

drumuri la curățătorie, ca să-i pregătească hainele. Făcuse o gripă oribilă în absența lui, iar la întoarcere, Alex fusese nespus de afectuos, îi pregătise cești cu apă fierbinte cu lămâie ca să-i calmeze tusea, îi cumpărase revistele de modă preferate și pregătise cina în fiecare seară, până se însănătoșise. Toate astea se întâmplau într-o perioadă foarte dificilă pentru biata Mary și-și amintea cât de vinovată se simțise că avea o relație atât de reușită, în timp ce prietena și partenera ei era singură. Dar, în tot acel timp, relația lor cea plină de iubire nu fusese decât o înșelătorie.

— Când se va naște copilul?

— Peste cinci luni.

Cuvintele o făcură pe Daisy să se simtă stearpă. Nu doar fără copii, ci ca o imensă câmpie aridă, unde nu va încolți niciodată o sămânță, indiferent câtă ploaie i-ar biciui pământul. Era goală pe dinăuntru și avea pântecul plat, în timp ce al lui Louise adăpostea o nouă viață. O viață cu palme ca două stele de mare, cu degețele minuscule, cu ochi mari și întunecați și un trupușor cuibărit în pântecul mamei până-n ceasul când se va ivi pe lume, ca un miracol.

Fără să-i pese câtuși de puțin, Louise luase cele mai importante două lucruri din viața ei – pe Alex și copilul lui. Și nici măcar n-avea nevoie de ei. Ea avea un copil, un băiat pe care să-l crească și să-l iubească și va fi întotdeauna mamă. Întotdeauna.

Iar Daisy nu va fi niciodată.

Nu-și dădu seama că plânge decât când observă expresia de suferință de pe chipul lui Alex. Nu suporta s-o vadă plângând, nu suporta să vadă acea revărsare de trăiri afective. Când Daisy plângea, chipul lui arăta mereu la fel: un aer de încordare în jurul gurii, un aer rugător în ochi. *Te rog, încetează!*

— Îmi pare rău, foarte, foarte rău! spuse el. Dacă aș putea cumva să dau ceasul înapoi și să fac să nu se întâmple...

Se întrerupse, neajutorat.

— N-am vrut niciodată să te fac să suferi, Daisy. Am trecut prin atâtea împreună!

Dar ea abia îl auzea.

— Colierul de la Tiffany era pentru mine? întrebă ea, pipăind orbește medalionul desăvârșit în formă de inimă, care-i adusese atâta alinare.

Dezumflat, Alex expiră și zise franc:

— Da. Aveam de gând să-ți spun în seara aceea, când m-am întors de la Londra. M-am gândit că lăncșorul ar putea să ajute, să-ți arate că te iubesc și că n-am vrut nici o clipă să te fac să suferi.

— Și de ce nu mi-ai spus?

El își îngropă fața în palme.

— Nu știu. Erai așa de entuziasmată în legătură cu clinica de fertilitate și voiai să mergem... N-am știut ce să-ți spun. Cum puteam să-ți zic că s-a terminat, când erai așa de fericită?

Lacrimile continuau să-i curgă pe obraji; și le șterse cu mâna.

— Dar m-ai lăsat să sper și să visez, șopti ea. Asta a fost atât de crud, peste limitele cruzimii!

— Cum puteam să-ți spun? repetă el, enervat din cauza sentimentului de frustrare. Erai atât de pornită! Era imposibil să-ți spun că s-a terminat. N-ai înțeles, Daisy, nu-i așa?

— Ce să înțeleg?

— Că într-o bună zi vom întâlni amândoi oamenii potriviți. Amândoi știam că așteptăm întâmplarea norocoasă. Cine rămâne toată viața cu partenera sau partenerul din timpul facultății? În fond, cu toții ne uităm peste umăr, nu crezi? Eu căutam ființa aceea specială. Haide, fii sinceră, și tu făceai la fel...

— Nu! țipă ea jalnic, profund șocată de gândul că el privise astfel relația lor. Nu încerca să faci totul să pară rezonabil spunând minciuni despre mine! N-am așteptat niciodată pe altcineva, tu ai fost alesul pentru mine. Tu ești alesul!

— Trebuie să fi știut. Când ți-am spus că n-are sens să ne căsătorim, nu ți-ai dat seama? Întrebă el neajutorat.

— Nu, rosti ea stins.

— Am încercat să-ți dau de înțeles, Daisy. Zău că am încercat, insistă el.

— Eram ca și căsătoriți! Aveam un apartament împreună, ne făceam planuri, petreceam în fiecare an Crăciunul, Anul Nou și vacanța împreună. Ce nu-i permanent în modul ăsta de viață? De unde să fi știut?

Alex părea să n-aibă răspuns la întrebarea ei. În cele din urmă, vorbi din nou:

— Am crezut că ai înțeles atunci când am vorbit despre căsătorie. De asta n-am putut să-ți spun că s-a terminat când m-ai anunțat că ai făcut programarea la clinică. La naiba, Daisy, de ce ești așa de încrezătoare, așa de afurisit de naivă?

— Pentru că te iubesc.

— Îmi pare rău, spuse el ridicându-se în picioare. Îmi pare rău că mă iubești, pentru că s-a terminat, Daisy. S-a terminat. Nu există nici un mod plăcut de-a o spune. Bine?

Daisy clătină orbește din cap.

— Nu e bine deloc. Ce mă fac fără tine?

— Asta nu e problema mea. Va trebui să te descurci, spuse el simplu și plecă.

Stând în picioare în fața barului, în localul ticsit de oameni, Daisy se simțea mai singură ca oricând în toată viața ei.

Cizmele cu toc înalt n-o făcură să se simtă mai bine, nici puloverul de cașmir de culoarea antracitului, cu decolteu seducător în V și strâns pe corp, dar le cumpără oricum. Chiloții de mătase marca Damaris, sexy și cu o fundă provocatoare la spate – ridicol de scumpi – erau un mare răsfăț, dar cumpără două perechi – una alb sidefat, iar cealaltă de culoarea prunei, cu buline crem. Apoi își cumpără o cutie

mare cu înghețată și porni spre Carrickwell, mâncând înghețată cu o linguriță de plastic de fiecare dată când trebuia să oprească în trafic.

Plasa cu cumpărături era pe scaunul pasagerului și o atingea din când în când, de parcă vederea acelor obiecte alinătoare și costisitoare ar fi putut să închidă hăul negru dinăuntru ei.

Asemenea unui computer prea încărcat, cu hard-discul plin și viteză de lucru mică, mintea ei refuza să deschidă noul document – cel denumit „Alex și Louise“. Poate că, dacă reușea să nu se mai gândească, recenta întorsătură de situație va înceta să fie adevărată.

Ajunsă în Carrickwell, trecu peste podul familiar și-l văzu pe bătrânul care cânta uneori la acordeon pe partea ei de râu. Era fragil, înfofolit într-un palton mare și-și pusese pălăria cu gura în sus lângă el, pe pământ, pentru monede. Daisy ura cântecele triste pe care le cânta, dar îi arunca bani în pălărie de fiecare dată când trecea pe lângă el.

Oare el e fericit? se întrebă ea nebunește. Are o viață mai bună decât a mea? Probabil că da.

Ajunse în apartament, puse cu gesturi mecanice hainele noi deoparte, își despachetă valiza și-i sortă conținutul în două teancuri ordonate – unul pentru mașina de spălat și celălalt pentru curățătorie. Ordonat, metodic. Își scoase hainele pe care le îmbrăcase cu atâta plăcere în dimineața aceea, la Düsseldorf, și-și trase pe ea o cămașă veche și pantalonii lălâi de catifea maro pe care-i plăcea să-i poarte în casă.

După ce își spuse că totul era bine ordonat, Daisy scoase o sticlă cu vin din frigider și se așeză turcește pe canapea, ațintindu-și privirea asupra televizorului și căutând alinare. Nu se putea să i se întâmple una ca asta! Era imposibil ca Alex s-o fi părăsit. Sau oare era posibil?

Izbucni în plâns și plânse până când începu s-o usture fața înroșită și sticla se goli.

Capitolul unsprezece

În prima dimineată de luni din noua viață a lui Mel, ceasul deșteptător, pe care uitase să-l închidă, sună entuziast la șase și un sfert, ca de obicei. Mel rămase nemișcată câteva clipe, ca de obicei, savurând momentul de acalmie dinaintea furtunii. Adrian făcu ceea ce făcea în fiecare dimineată – gemu prin somn și se întoarse pe partea cealaltă, încercând să mai fure câteva minute de uitare.

Mel începu o rapidă trecere în revistă a zilei care începea – ce avea de făcut, ce ar fi trebuit să facă în ajun, ce ar putea să amâne până a doua zi. Și apoi, cu senzația delicioasă pe care o ai când te cufunzi cu picioarele obosite într-un așternut răcoros, își aminti. În ziua aceea nu mergea la birou. Nu mai avea serviciu în afara casei – singurul ei serviciu era cel de mamă.

„Casnică.“ Mel cântări în minte cuvântul. Casnică. Mamă care stă acasă. Era oare alta? În lumina slabă a dimineții strecurată prin draperiile crem, își întinse un braț și îl privi. Exact același. Mâna ei era neschimbată, cu pielițele cam zdrențuite și unghiile nelăcuite. Poate că de-acum va avea timp să meargă la manichiură. Nu, nu-și vor putea permite asta. Dar putea să-și facă ea manichiura, pentru că va avea timp. Și o să facă prăjituri, da, va face prăjituri. Brioșe, din cartea de rețete pentru copii mici, cea pe care o avea de ani de zile, dar n-o folosise niciodată. Va putea să coacă și pâine... Sau poate că asta era deja un proiect prea ambițios. Acum se

găsea în magazine aluat gata preparat pentru pâine ; ar putea să-l încerce.

Dând frâu liber planurilor de viitor, se răsuci în pat, se cuibări alături de trupul cald al lui Adrian și începu să picotească. Oare există vreun șorț prin casă ? se întrebă ea. Probabil că doar cel pe care-l primise gratuit împreună cu conservele de fasole, cu ani în urmă. I-ar fi plăcut unul roz, înflorat, în stilul anilor '50. Mamele cum scrie la carte au șorțuri frumoase.

O oră mai târziu era în bucătărie, scoțând din cuptor o tavă cu douăsprezece briose aurii.

Carrie nu înțelesese că nu se mai duc la grădiniță în dimineața aceea și nici în vreo altă dimineață. Nu putea fi sfârșit de săptămână, fiindcă tati plecase la serviciu, ca de obicei.

— Să-mi iau haina ? repeta ea întruna, cu speranță în glas.

— Nu, Carrie, astăzi are mami grijă de tine. O să ne distrăm grozav.

Carrie înfipse lingurița în crema de brânză cu fructe și o îndreptă cu mare iuțeală, improșcând în jur cu pete roz. Chicoti nestăpânit și Mel chicoti și ea. N-are rost să plângi după crema de brânză împrăștiată.

Sarah ședea la masă și privea țintă dosul pachetului cu cereale, pierdută în lumea imaginației. Făcea la fel în fiecare dimineață și, în mod normal, Mel trebuia s-o trezească la realitate, fiindcă visatul cu ochii deschiși o făcea înceată — ceea ce însemna că nu vor ieși din casă la timp și că Mel riscă să piardă trenul. Dar în ziua aceea nu mai era o problemă. Euforică din cauza senzației că timpul se întindea la nesfârșit în fața ei, fără ședințe sau termene-limită, se așeză în fața lui Sarah și-i mângâie părul.

— Ce vreți să facem astăzi ? le întrebă, savurându-și vorbele.

Gata cu „Mănâncă-ți micul dejun, Sarah, *te rog*, altfel întârziem !“.

— Poate să vină Lily la noi, să ne jucăm ? întrebă Sarah.

Lily o înlocuise recent pe Tabitha în rolul de cea mai bună prietenă a lui Sarah de la grădiniță, dar Mel n-o cunoștea prea bine pe mama fetei. Mama lui Lily avea o funcție de mare răspundere la o firmă și-și lua acasă fiica mai târziu chiar decât le lua Mel pe Sarah și Carrie. Avu un sentiment pătimăș de ușurare la gândul că zilele acelea se duceau pentru totdeauna. Abia acum, când nu mai trebuia să facă asta, putea să recunoască sincer cât de stresant fusese și cât de vinovată se simțise.

— Lily e la grădiniță toată ziua, spuse Mel. Acum, că mama nu mai merge la birou, voi nu vă mai duceți la grădiniță, îi aminti ea lui Sarah. Vă veți face prietene noi, dar putem s-o invităm pe Lily seara sau la sfârșit de săptămână.

— Vreau s-o văd pe Lily acum ! stăruie fetița, cu buza de jos tremurând.

— O sunăm pe mămica ei mai târziu și vedem ce-i de făcut.

Din fericire avea numărul de telefon, de pe o invitație mai veche la o petrecere.

— Nu mai târziu, acum, spuse Sarah cu tristețe. Ea e prietena mea specială.

Iată un lucru la care, în mod prostesc, nu se gândise : fetelor la va fi dor de prietenele lor. Grădinița nu le-ar fi acceptat doar pe timpul dimineții și, în orice caz, acum nu și-o mai puteau permite, și la nici una dintre grădinițele Montessori din oraș nu mai existau locuri. Se completaseră toate foarte repede, iar Mel nu avusese nevoie de ele până atunci, fiindcă avea „Micii tigrișori“. Va trebui să introducă în programul zilnic timp de joacă și cu alți copii, cât mai mult.

— Dar am crezut că vreți ca mami să stea acasă, cu voi, tot timpul. N-ar fi plăcut ? Gata, nu mă mai duc la birou. O să stau acasă și o să vă pot duce la grădina zoologică, în parc și la fermă.

— Azi și în cealaltă și în cealaltă, cealaltă zi? întrebă Sarah bănuitoare.

— Da, tocmai cum v-am spus, răspunse Mel cu blândețe.

— Bine.

Problema a fost rezolvată cu un singur cuvânt.

— Mami, pot să mănânc o brioșă la micul dejun? Nu-mi mai plac cerealele, adăugă Sarah.

După ce micul dejun se încheie, Mel începu să-și folosească talentele profesionale ca să localizeze grupurile de mame cu copii mici din oraș. Avu nevoie să dea cinci telefoane până să afle că luna dimineața se întrunea un astfel de grup în sala mare a școlii St. Simeon.

— Plecăm într-o aventură! le spuse fetelor după ce termină cu telefoanele. Într-un loc nou și interesant, unde vă veți face o mulțime de prieteni noi! Haideți să mergem sus, să ne spălăm mâinile și să ne pieptănăm.

Carrie și Sarah se repeziră spre scări, iar Mel se întrebă cum de nu se gândise să renunțe la serviciu cu ani în urmă. Totul era atât de relaxat, în comparație cu presiunea pe care ar fi resimțit-o la ora aceea într-o dimineață obișnuită de luni la birou! Luă o brioșă și mușcă din ea în timp ce urca scările. Nu era deloc rea pentru prima încercare.

Pe strada lui Mel mai erau două femei care frecventau grupul de mame și copii mici de lângă biserică. Mel le recunoscuse după cărucioarele din fața școlii. Una dintre ele era înaltă și vizibil gravidă, cu un păr negru, des și ondulat pe care-l purta liber pe umeri. Îmbrăcată cu o tunică de culoare violet, croită pentru sarcină avansată, și pantaloni, cu un colier lat la gât, cu imitații de pietre prețioase, care să distragă atenția de la pântecul bombat, arăta foarte exotic. Mel o văzuse trecând cu mașina pe stradă, dar nu-și vorbiseră niciodată. Nici măcar nu se salutau cu o

mişcare a capului. Cealaltă era mai scundă, slăbuță și părea mai în vârstă, poate din cauză că avea cinci copii, din câte văzuse Mel. Locuia la câteva case distanță de a lor și Mel o observase mai demult cum le striga copiilor să urce în mașină și să nu se bată. Cele două femei se salutară la ușa sălii, cu aerul unor prietene bune.

E ca și cum aș avea cincisprezece ani și m-aș muta la o școală nouă, își spuse Mel în gând în timp ce le urma pe cele două femei. Nu cunoștea pe nimeni și toată lumea se uita la ea cu interes. Câteva femei stăteau deja într-o parte a sălii unde existau scaune și tot felul de jucării și mașinuțe de plastic împrăștiate pe podeaua din lemn. Pe o masă înaltă, la care țăncii nu puteau ajunge, se aflau cești și pachete de biscuiți nedesfăcute. Pe latura dinspre perete trona o prăjitură făcută în casă. Puteam și eu să fac o prăjitură, gândi Mel. Acum, că obținuse o victorie în bătaia brișelor, se simțea în stare și de o prăjitură.

Adresă un zâmbet în semn de salut întregului grup și-și puse geanta doldora cu lucrurile fetelor pe un scaun de lângă ușă, sperând că gestul ei arată clar că e o intrusă și că e conștientă de asta. Sarah și Carrie însă nu sufereau de o astfel de timiditate și intrară imediat în mijlocul acțiunii.

— E prima oară când vii aici? o întreabă una dintre femei, cu o sarcină avansată, al cărei copil se agățase de ea precum un ursuleț koala.

Mel se așază lângă ea și dădu din cap afirmativ.

— Și tu?

— Nu, noi am venit de nenumărate ori până acum, însă Cormac a rămas foarte timid.

Femeia se uită spre Carrie și Sarah, care se jucau vesele.

— Fetele tale se adaptează minunat! Sunt foarte sociabile.

— Au mers la grădiniță de când erau foarte mici, spuse Mel, apoi se trezi că adaugă în chip de scuză : Am renunțat de curând la serviciu ca să stau cu ele.

— Grădinița îi face pe copii mult mai prietenoși, oftă femeia. Noi locuim la țară, la câțiva kilometri de Carrickwell și Cormac n-a prea intrat în contact cu alți copii. Abia de curând mi-am dat seama că are nevoie de asta, mai ales acum, că mai e puțin până vine pe lume celălalt copilaș.

— Mă cheamă Mel, spuse ea și flutură din mână în semn de salut, căci femeia n-avea liberă nici una dintre mâini, ca să i-o strângă. Când trebuie să naști ?

— Peste șase săptămâni. Abia aștept ! Eu sunt Elaine.

— Astrid.

— Sylvia.

— Bernie.

— Lizanna. (Femeia cu tunică largă, violet și cu părul lung și ondulat.)

— Claire.

— Ria. (Femeia cu cinci copii, care locuia în apropiere.)

Femeile își rosteau numele una după alta, repede, și Mel le răspundea cu un zâmbet, simțind dintr-odată că, până la urmă, nu era ca în prima zi de școală. Celelalte o primeau cu căldură în grupul lor. Unele arătau foarte șic, aproape sclipitoare, înfățișare pe care ea nu reușea niciodată s-o obțină la sfârșit de săptămână. Avea ținuta pentru birou – costum și tocuri înalte – și ținuta pentru acasă, care consta de obicei în blugi vechi, bluze de trening, buze nerujate și părul cum se nimerea.

Astrid – sau cel puțin așa bănuia Mel că se prezentase acea femeie – arăta ca imaginea dintr-o revistă elegantă pentru femei a unei tinere mame ocupate care-și ia copiii de la școală : cu părul blond strâns în coadă, pantaloni din catifea reiată crem și bluză de culoarea caramelului.

Elaine se afla în ultimul stadiu al iadului vestimentar al sarcinii și purta colanți negri și o cămașă în dungi, probabil a soțului ei. Arăta înfierbântată, obosită și transpirată.

— Te-am auzit spunând că abia ai renunțat la serviciu, îi spuse o brunetă atrăgătoare cu un prunc în poală, despre care Mel își aminti că se numește Claire. Cu ce te-ai ocupat?

— Am lucrat la Compania de Asigurări de Sănătate Lorimar, răspunse ea șovăitor.

Nu dorea să dea impresia de Doamnă de Carieră care se simte înșelată în așteptări din cauza renunțării la viața profesională. O astfel de imagine nu i-ar fi ajutat să-și facă prietene și nu le-ar fi influențat pe femeile din grup.

— Serios? întrebă altcineva, parcă Sylvia. Eu am lucrat o vreme la BUPA.

Discuția despre domeniul asigurărilor de sănătate se înfiripă imediat și cele două femei descoperiră că au lucrat amândouă cândva cu un adorabil expert în calculatoare, care ajunsese între timp o somitate în tehnologia informației.

Băiețelul Sylviei țipă să i se dea niște suc.

— Shane, cere frumos, spuse mama lui fără să se lase descumpănită. Nu ți-e dor? De birou, de muncă, de agitație?

Mel ezită.

— Asta e prima zi în care stau acasă. Încerc să-mi intru în noul ritm. Nu mi-e dor să plec la serviciu cu trenul dis-de-dimineată sau să fiu obligată să port tocuri înalte toată ziua.

— Dar timpul liber... oftă altcineva.

Era Bernie, o femeie cu blugi uzați, al cărei băiețel se juca la picioarele ei.

— Eu am fost contabilă – *sunt* contabilă, se corectă ea. Când stai acasă, n-ai niciodată timp pentru tine.

— Că bine ai zis! replică Sylvia cu un geamăt. Când nu câștigi bani, te simți vinovată dacă vrei un

răgaz numai pentru tine. Eu nu m-am mai tuns de doi ani la salonul unde mergeam înainte, fiindcă mi-e prea greu să intru acolo cu Shane și cu căruciorul. Acum mă duc la coaforul ăla înghesuit din centrul comercial, doar pentru că are uși destul de late.

— În plus, dacă cheltuiești bani pentru tine, e ca și cum ai lua din contul bancar al altuia, adăugă Claire.

— Dar n-ar trebui să fie așa! zise Mel uimită. Doar faci o treabă importantă, ai grijă de copii. Dacă partenerul sau soțul ar trebui să te plătească pentru toate lucrurile pe care le faci, ai câștiga mult mai mult decât el, nu credeți?

Celelalte femei își zâmbiră între ele cu un aer cunoscător.

— Stai să treacă o lună și-atunci ai să vezi cum te simți, spuse Sylvia. Nu-i așa ușor! N-ai să mai intri niciodată într-un magazin de cosmetice să-ți cumperi un ruj scump, doar așa, pentru că ți-a venit.

— Ba poate că da, dar ai să-l ascunzi, interveni Claire.

— Sau ai zice că l-ai primit gratuit împreună cu o revistă, râse altă femeie.

— Ei, zău așa! spuse Mel râzând și ea. Soțul meu n-ar observa un ruj de buze scump nici dacă ar sări la el și l-ar mușca.

— Nici al meu, o aprobă Sylvia. Dar e vorba de sentimentul de vinovăție. Lui nu-i pasă, dar ție da, pentru că tu nu câștigi bani, așa că te simți prost să-i cheltuiești pentru tine; în plus, cu cei cincisprezece euro ai fi putut să cumperi un set de bluze pentru bebeluș sau niște pantofi noi sau altceva pentru copii și atunci te simți vinovată că-i privezi de acele lucruri.

Carrie veni în fugă la maică-sa, să se asigure că totul e în regulă; Mel o ridică și o cuibări în brațe.

— Eu credeam că mamele cu serviciu sunt cele care se simt vinovate, zise ea.

— Toate mamele se simt vinovate, spuse Claire. E un lucru la fel de inevitabil ca vergeturile și, adăugă ea cu glas mai scăzut, viața sexuală absentă.

Toată lumea râse.

— Vorbește doar în numele tău! replică Sylvia.

— Eu aș prefera oricând o doză sănătoasă de vinovăție în locul mașinațiilor de la birou, interveni Bernie. Am lucrat într-o bancă, îi explică ea lui Mel. Mi-ar plăcea să lucrez din nou, dar în nici un caz într-o bancă.

— Ei bine, e cea mai plăcută dimineață de luni din câte am avut de mult timp încoace, spuse Mel, așa că nu vreau să mă întorc la serviciu.

Și era adevărat. În mod normal, luna era cea mai grea zi a săptămânii, fiindcă era obosită după cât se agitase cu fetițele sâmbăta și duminica, plus că se obișnuise să le simtă tot timpul lângă ea. În fiecare luni se simțea la fel ca în prima zi de lucru după încheierea concediului de maternitate.

— Mie mi-ar plăcea să mă întorc la serviciu, spuse brusc Lizanna, femeia în violet. Dacă aș putea cumva să și muncesc, dar să și stau cu copiii și să-mi recapăt măcar în parte statutul dinainte, aș fi foarte fericită.

— Cu ce te-ai ocupat? o întrebă Mel curioasă.

— Am fost director financiar la un trust editorial. Acolo se publică *Style*, *House Perfect*, toate revistele care-ți pot trece prin minte. Era un post excelent. Îmi plăcea mult, dar când l-am avut pe Theo, am renunțat, spuse ea îndreptându-și privirea spre băiețelul care mișca încoace și-ncolo pe podea o mașinuță rablagită, imitând sunetul motorului. M-am gândit că le-am făcut pe toate, am ajuns în vârf, așa că acum pot să mă relaxez și să fiu mămică. Însă n-a ieșit chiar așa cum credeam.

— Dar, Lizanna, îți place să stai acasă! insistă Sylvia. Nu știi cum te descurcai cu toate înainte. Acum ai timp să te bucuri de copilul tău.

— Timpul petrecut cu Theo e incredibil, nu pot să neg asta, răspunse Lizanna cu grijă. Dar nu compensează întotdeauna schimbarea stilului de viață. Eram mândră de ceea ce făceam și de ceea ce realizasem. Oamenii mă admirau. Nimeni nu admiră cu adevărat o mamă care stă acasă, adăugă ea cu regret. Statutul tău nu este nici măcar inexistent. Pe vremuri eram invitată la evenimentele mondene luxoase organizate de companii; mi se ofereau tot felul de gratuități; editoarea revistei *Style* și cu mine eram primele care ne cumpăram poșetele proaspăt lansate ale designerilor de renume și așa mai departe. Știu că toate astea sună superficial, dar era amuzant și am muncit din greu ca să ajung la acel statut. Acum... nu știu, poate că sunt în faza aia de la opt luni și jumătate, faza „scoateți-mi naibii copilul afară!“, dar mi-e puțin teamă. Nașterea a încă unui copil face ca perspectiva carierei să-mi pară și mai îndepărtată. Nu mă înțelegeți greșit, îmi doresc teribil de mult copilul ăsta, dar am senzația că sunt pe punctul de a dispărea. Știe careva ce vreau să spun?

— Știm, răspunse Elaine cu sinceritate. Înțelegem. Dumnezeuule, cât de bine înțelegem! Poți să-ți iubești copiii, dar să-ți dai seama totodată că au pus stăpânire pe întreaga ta viață. În loc de ceea ce ai fost înainte, devii Mami.

Lizanna dădu din cap. Părea că regretă că și-a dat drumul la gură.

— Sună groaznic când pui problema astfel... Îmi iubesc copiii, spuse ea desfăcându-și degetele elegante peste pântec. Pe amândoi.

— Te poți întoarce după ce intră la școală, propuse Ria.

— Până atunci mai e mult, punctă Sylvia. Mie uneia mi-ar fi frică să mă întorc după atâta vreme. Toată lumea m-ar considera depășită. Și-apoi, cum m-aș îmbrăca? Cum procedează mamele ca să plece dimineața devreme de-acasă arătând impecabil în

ținuta de birou? Mie îmi trebuie două ore să mă aranjez dacă mergem la o petrecere mai oficială, pentru că nu mai știu să mă pun la patru ace.

— E greu, o aprobă Mel. Eu m-am întors la serviciu când Sarah avea trei luni. Aveam mereu impresia că alerg pe roata din cușca unui hamster, alerg întruna și nu ajung nicăieri.

— Da, dar pun pariu că, la petreceri, oamenii nu se făceau că nu te mai văd după ce le răspundeai la întrebarea „Cu ce te ocupi?“, replică Bernie.

Mel își dădu seama că ceea ce spusese nu era prea amuzant.

— A, da, asta chiar că o să-ți placă! îi zise Lizanna lui Mel. Ochii oamenilor devin realmente opaci. Bărbații sunt ei răi în privința asta, dar femeile de carieră sunt adevărate scorpії.

— Nu-i adevărat, spuse Mel cuprinsă de remușcări, pentru că era posibil să se fi făcut și ea vinovată de acel delict. Se simt vinovate pentru că nu se ocupă de copiii lor așa cum faceți voi, atâta tot. E numai vinovăție.

— E milă, insistă Lizanna. Au impresia că ți s-a dezintegrat creierul de îndată ce ai ieșit pe ușa biroului. Și se roagă la Zeul pantofilor ultraeleganți să nu le lase să rămână însărcinate.

Prima oră se scurse și începu a doua, în timp ce copiii se jucau – uneori chiar unii cu alții – și femeile stăteau de vorbă. Subiectele se schimbau cu repeziciune, de fiecare dată când una dintre ele se ridica să liniștească un copilaș care plângea sau să schimbe un scutec. Mel era fascinată de felul deschis în care vorbeau despre viața lor. Nu purtase niciodată conversații atât de sincere cu colegele de serviciu, cu excepția Vanessei. Dar femeile acelea păreau întru totul bucuroase să discute despre absolut orice.

Nici una nu pretindea că viața ei este perfectă, cum făceau multe dintre mamele cu serviciu pe care le cunoștea. *Ea* știa că viața lor însemna aceeași

goană disperată ca a ei, știau și *ele* acest lucru, dar a-l recunoaște deschis echivala cumva cu o înfrângere.

Însă femeile adunate la școala St. Simeon râdeau de viața lor, cu defectele ei cu tot. Programul grupului se încheie la ora douăsprezece și Mel plecă spre casă cu două fete fericite și cu o mulțime de numere de telefon proaspăt introduse în agenda telefonului mobil. Fusesse cu adevărat revigorant să vorbească despre ceea ce înseamnă să fii mamă, fără să se simtă impotoare.

La fel de înviorător fusese să afle că femeile care stăteau acasă, cu copiii, aveau și ele problemele lor. Deci Vanessa și cu mine nu eram singurele care ne făceam griji, își spuse în sinea ei. Toate mamele își fac griji, chiar și cele care par să țină totul sub control. Era un gând alinător.

După masa de prânz, în timp ce Carrie își făcea somnul de amiază și Sarah se uita la un film pe casetă video, Mel hotărî să abordeze unele dintre treburile casnice care o săcâiau de luni întregi. Mai întâi frecă gresia din bucătărie, apoi luă în primire nișa unde țineau mașina de spălat. Prin colțuri gresia era atât de murdară, încât apelă la credincioasa ei sticlă cu Domestos și frecă până când mirosul de amoniac deveni aproape insuportabil.

Curățenia îți dă un sentiment de enormă satisfacție, își zise ea.

— Cum merge? o întreabă Adrian la telefon.

— Minunat, deși am petrecut așa de mult timp frecând gresia din nișă, încât acum sunt categoric o zeiță a Domestosului, nu o zeiță domestică.

— E mai bine acasă decât la Lorimar? o întreabă el puțin temător.

— De zeci de ori mai bine, îi răspunse ea privindu-și cu mândrie împărăția.

Vineri, mama lui Mel urma să aibă grijă de fete pe timpul dimineții, pentru ca ea să poată răsufla

un pic. Hotărâtă să nu piardă contactul cu vechea ei viață, Mel își stabili o întâlnire cu Vanessa pentru masa de prânz.

— Mi-a fost dor de fete, spuse Karen când sosi acasă la ei, pe la jumătatea dimineții.

— Știu, mamă, îi răspunse ea și contabiliză o nouă sursă de vinovăție.

Ani la rând, Karen jucase un rol foarte important în programul săptămânal al lui Carrie și Sarah. Probabil că-i era greu să se vadă trecută în rezervă, acum că Mel renunțase la slujbă.

— Îmi pare rău... începu ea, însă maică-sa o opri.

— Nu spune o vorbă, Mel! Mi-a fost dor de fete, dar n-am fost niciodată mai fericită pentru tine ca acum, că ai renunțat la Lorimar. Jonglatul acela permanent te omora cu zile. Tatăl tău și cu mine eram îngrijorați, dar n-am putut să ți-o spun niciodată, de teamă să nu crezi că te critic.

— Probabil că asta aș fi crezut, recunoscui Mel.

Înainte n-ar fi putut în ruptul capului să recunoască așa ceva. Statul acasă îi făcea categoric bine — era mai relaxată, mai deschisă.

— Slujbele de birou nu sunt pentru mame, asta-i adevărul, continuă Karen. Până când o să vină cineva cu un plan nou care să le ajute pe mame să lucreze aproape de familia lor, femeile vor fi obligate să facă ceea ce ai făcut și tu: să alerge, să se zbată și să se simtă împărțite în fiecare zi a vieții lor.

— Pot să mă întorc la serviciu după ce începe Carrie școala.

— Întocmai, zise maică-sa. Sunt sigură că te vor primi la Lorimar cu brațele deschise. Probabil că vrăjitoarea aia bătrână de Hilary își dă cu pumnii în cap că te-a lăsat să pleci!

Vanessa întârzie cinci minute.

— Scuze, scuze, își ceru ea iertare după ce intră valvârtej în restaurantul Oriental Palace, învăluită

într-un nor de parfum. Lucrăm la încă o serie de afurisite de focus-grupuri pentru serviciul de gardă al asistentelor medicale, ca să aflăm ce vrea cu adevărat lumea; în seara asta trebuie să înceapă. Iartă-mă, se înfrână ea, cred că nu vrei să auzi de toate chestiile astea.

— Ba chiar vreau. Încă nu mi s-a extirpat din organism pe cale chirurgicală compania Lorimar! Încă fac parte din familie, Dumnezeu să aibă milă de mine!

— Grozav! Mă temeam că te-ai mămificat. N-o să-ți vină să crezi ce se întâmplă!

Vanessa trecu în revistă meniul cu mare viteză, ridică o sprânceană în direcția chelnerului ca să-l cheme și acesta se prezentă imediat, cu carnetul de comenzi pregătit — ceea ce nu se grăbise să facă de când se așezase Mel la masă. Ea trebuise să-și ia singură un meniu de pe masa de lângă ușă; evident, își pierduse butonul invizibil de atragere a atenției chelnerilor.

— Cotlet de vită, specialitatea cu stridii și ciuperci și *pak choi*, spuse Vanessa. Și o sticlă de jumătate de la numărul doisprezece. Ești de acord, Mel?

— Ă, da. Eu o să iau pui cu fructe de acaju. Și apă plată.

— Cum ziceam, s-a iscat un război din cauza unei probleme cu abonamentele: cei care plăteau cu carte de credit erau taxați cu doisprezece la sută mai mult. Eroare de procesare, deși nu din vina noastră, ziceau tipii de la procesare. Dar Hilary a stins incendiul toată săptămâna încercând să țină totul ascuns. A, și n-o să-ți vină să crezi cu cine a fost văzută în oraș Shaznay, fata aceea înaltă de la abonamente...

Era straniu să afle despre toate astea de la distanță. Crezuse că va dori să fie pusă la curent cu toate noutățile, dar era greu să se simtă la fel de incitată ca înainte pentru faptul că Shaznay de la abonamente avea o idilă cu Peter de la despăgubiri. Văzute din afară, toate astea păreau cam banale.

Își dădu seama că ar fi vrut să audă că toate se duc de râpă fără ea și că Hilary fusese văzută frângându-și mâinile de deznădejde, de două ori pe zi, în toaleta femeilor, spunând „N-am apreciat-o până acum pe Mel Redmond. Aduceți-o înapoi – nu-mi pasă cu ce preț!”. Asta i-ar fi făcut nespusă plăcere.

Atâta doar că nimeni nu părea să-și frângă deloc mâinile din cauza absenței ei. Cea care o înlocuise, o proaspătă absolventă în vârstă de douăzeci și cinci de ani originară din China, pe nume Kami, îi vrăjise pe toți și începuse deja să iasă la masa de prânz cu Vanessa.

— Știe cum s-o ia pe Hilary, categoric, spuse Vanessa pe ton aprobator în timp ce-și înfuleca mâncarea. Când e pe punctul să explodeze, Kami își ia o mină complet lipsită de expresie și o privește țintă până când o face să-și lase ochii în jos. Hilary nu-i poate face față. E imposibil să-ți ieși din sărite cu cineva care-și păstrează întotdeauna calmul.

— Bănuiesc că da, aprobă Mel.

Constată că e moartă de foame, cu toate că terminase porția lui Carrie de cereale în dimineața aceea, după ce-și mâncase micul dejun. E greu să nu mănânci când ești acasă toată ziua : fetele aveau nevoie de nenumărate gustări sănătoase între mese și de fiecare dată când deschidea frigiderul ca să scoată suc de fructe sau cremă de brânză pentru ele, se trezea că ciugulește câte o bucățică de brânză sau câte o măslină marinată în ulei și usturoi.

— Spune-mi, ție cum îți merge ? întrebă Vanessa. Ai ieșit în vreo dimineață la cafea ?

— Păi... e vorba să ne adunăm mâine, recunosc Mel, simțindu-se brusc incarnarea tuturor imaginilor stereotipe ale nevestei casnice răsfățate, chiar dacă realitatea era mult diferită. Dar suntem înscrise toate în grupurile de mame cu copii mici, așa că e ca și cum s-ar organiza întâlnirea grupului la tine acasă.

— Să înțeleg că ai început să mai cunoști lume? Mel dădu din cap, cu gura plină de mâncare de pui – sosul acela era delicios.

— Sâmbăta viitoare am fost invitate la cină. La Astrid. Locuiește aproape de noi, dar într-o casă din aceea mare, luxoasă.

— Vezi? Ai și intrat în mafia mămicilor din Carrickwell, glumi Vanessa. Dar ce-i cu cupoanele alea pentru spa – ai folosit vreunul?

Cadoul de despărțire primit de Mel de la Lorimar consta în două cupoane pentru recent inauguratul Cloud's Hill Spa.

— Încă nu, le păstrez pentru ocazii speciale.

— Mi-aș dori să am timp să vin și eu, dar deocamdată e nebunie la serviciu, zise Vanessa terminându-și vinul din pahar; era abia două fără zece. E timpul s-o întind, Mel! Trebuie să dau o fugă la supermarket și să iau ceva pentru cina lui Conal.

Mel încă se mai simțea flămândă, așa că după ce-i făcu Vanessei cu mâna în semn de „la revedere“, porni agale și făcu un tur prin centrul comercial, unde își luă o cafea cu lapte și o chiflă cu frișcă. Văzu lucruri minunate în magazine. Se îndrăgosti de o pereche de sandale din piele întoarsă de culoarea scorțișoarei, care i-ar fi stat foarte bine. Dar erau scumpe și, cum ea nu mai lucra, n-aveau bani pentru un astfel de lux.

Sâmbăta următoare, Mel se trezi dorindu-și să-și fi cumpărat câte ceva din hainele fabuloase pe care le văzuse după prânzul luat cu Vanessa. În seara aceea urmau să meargă la petrecerea dată de Astrid și-și dădu seama că toată îmbrăcămintea ei de seară consta în rochii potrivite pentru evenimentele oficiale organizate de firmă (sobre, de culoare neagră sau bleumarin), două bluze cu paiete de vârstă matusalemică și care fuseseră la modă în același timp cu Abba, o cămașă neagră, transparentă, care impunea mare grijă în

alegerea lenjeriei și două rochii din vremea tinereții, când obișnuia să meargă prin cluburi. Alături de inevitabilii pantaloni negri, aceste haine alcătuiau toată garderoba ei de seară.

Hainele de sfârșit de săptămână erau simple și comode și nu mergeau purtate la o cină în oraș, decât dacă era la McDonald's. Singura opțiune care-i mai rămânea erau taioarele pe care le îmbrăca la birou. Nu fusese niciodată prea pasionată de haine, dar acum începea să constate că era foarte slab dotată la capitolul vestimentar pentru noua ei viață.

Atunci descoperi în fundul dulapului rochia veche de culoare violet, cu bretea pe după gât și spatele gol pe care și-o cumpăraseră din Italia, într-o vacanță de pe vremea când abia începuse să iasă cu Adrian. Amintea vag de stilul anilor treizeci, dar practic era nemuritoare și, uimitor, încă-i mai venea bine. În seara aceea, când nu trebuia să fie doamna Redmond de la Departamentul de Publicitate, avea să meargă perfect.

Locuința lui Astrid se afla pe una dintre străzile mai pline de verdeață, cu case mai costisitoare din Carrickwell, și se dovedi a fi un morman de cărămidă roșie oarecum izolat, într-un șir de alte mormane de cărămidă roșie, fiecare puțin diferit de celelalte. Se afla la cinci minute de mers pe jos de Goldsmith Lawn, dar la ani-lumină în privința prețurilor.

— Intrăm în cercuri selecte, spuse Adrian în timp ce mergeau pe aleea cotită, mărginită de conifere.

— Mda, aprobă Mel. Ți-vezi cumva venind la o porție de spaghetti bologneze, în sufrageria noastră înălțată la rangul de cameră de joacă? Aș putea chiar să scot din jucăriile fetelor, ca să încapă picioarele musafirilor sub masă.

— Nu-i nevoie să mergi chiar atât de departe. Călcatul pe o jucărie țiuitoare poate fi o modalitate minunată de a sparge gheața.

În ciuda fațadei impresionante, interiorul casei lui Astrid și Mike nu era impunător, ci avea un aspect de cămin viu și potrivit pentru copii. Mel observă cu ușurare că Astrid nu era adepta cinelor cu ținută obligatorie, căci pe masa încăpătoare de lemn nu se vedea nici urmă de argintărie scumpă sau de pahare de cristal tăiate în fațete. Totul arăta degajat.

Din capul mesei, Mike aranja invitații pe scaune în așa fel încât cuplurile să nu stea împreună. Mel se trezi așezată între un bărbat relativ tânăr, cu pantaloni de doc și pulover albastru și un bărbat mai vârstnic, îmbrăcat cu o cămașă albă ca zăpada, cu butoni cu monogramă la manșete. Acesta se numea Colin și era unul dintre vecinii lui Astrid.

— Cu ce te ocupi? o întreabă el când fură așezați cu toții, cu vinul și pâinea pe masă.

— Lucrez în publicitate... începu Mel, apoi râse de propriile cuvinte. *Am lucrat în publicitate. La Lorimar.*

În ochii lui Colin se citea interesul, iar ea decise că era atrăgător pentru un bărbat vârstnic. Sexy într-un fel carismatic.

— Sună interesant, zise bărbatul și-și mută cotul pe masă, o idee mai aproape de al ei.

— Am făcut parte din echipa care se ocupa de site. În ziua de azi, informația electronică are un rol foarte important în activitatea companiei noastre. Sau, cel puțin, așa era cât am lucrat acolo.

— Și acum ce faci?

— Tocmai am renunțat la serviciu, ca să stau acasă și să-mi cresc copiii.

Scânteia de interes din ochii lui Colin se stinse, ca întreruptă de un comutator. Mel era sigură că nu i s-a părut.

— Am două fete. Una are doi ani și jumătate, iar cealaltă aproape cinci, continuă ea.

Colin se sprijini de speteaza scaunului, spulberând atmosfera plăcută de intimitate care se crease între ei.

— Dumneata ai copii? întrebă ea, căci voia să capete certitudinea absolută că distanțarea lui fusese provocată de faptul că nu avea serviciu și nu de menționarea copiilor.

— Mda, acum sunt aproape adulți. Mă costă o avere. Trebuie să muncesc zi și noapte ca să le asigur banii de buzunar.

Cu asta, subiectul a fost închis. Colin luă o înghițitură de vin și se uită în jur, de parcă l-ar fi cuprins brusc o foame de lup și s-ar fi întrebat unde este mâncarea.

Deci nu copiii erau subiectul tabu, își dădu seama Mel, ci faptul că era mamă casnică. Lizanna avusese perfectă dreptate. Ochii lui Colin deveniseră opaci.

Astrid și Mike erau gazde bune, aveau grijă să nu lăncezească discuțiile și nici unul dintre invitați să nu rămână pe dinafară. Cum Adrian era prins într-o discuție cu vecina lui, iar Colin avea mare grijă s-o evite, îi era recunoscătoare lui Astrid că o atrăgea din când în când în conversație.

Fotbalul, prețurile caselor, școlile din oraș, lucrările de întreținere la podul din Carrickwell, cât de bună era ideea de a le da copiilor telefoane mobile și noul film cu James Bond – toate deveniră subiecte de discuție și de amuzament.

Celălalt vecin al ei, domnul Pulover Albastru, nu-i dădea nici o atenție, dar asta nu o deranja, căci era clar că fusese poftit special pentru una dintre invitate, care ședea de cealaltă parte a lui. După câte se părea, Astrid fusese inspirată în demersurile de petiționale. Cei doi vorbeau fără oprire, așa că Mel vedea mai mult umerii celor doi vecini ai ei de la masă.

În cele din urmă, după câteva pahare de vin și niște coniac, Colin o consideră din nou parteneră interesantă de discuție.

Îl ascultă o vreme vorbind despre munca lui (la o companie de telemarketing), despre sportul preferat (avea o barcă cu motor) și despre impresiile

privitoare la sezonul actual al curselor de Formula unu (N-ar fi grozav să vezi că mai apar nume noi?).

Mel nu voia să fie nepoliticoasă la petrecerea cuiva, așa că zâmbea mai departe și urmărirea cum acele ceasului ei se târăsc către ora unsprezece. Asta era o oră potrivită ca să se ridice și să plece fără să-și jignească gazdele, nu? În tot acest timp, ochii lui Colin – care încetaseră să mai pară cât de cât atrăgători – coborau mereu de pe fața ei și stăruiau pe rotunjimile sânilor destul de vizibili sub rochia violet. Nu-și găsisese nicăieri sutienul cu bretea pe după gât, așa că venise fără sutien. Își zise, zâmbind grozav în sinea ei, că Vanessa ar muri de râs să vadă un bărbat ușor afumat admirând sânii despre care ea repeta insistent că nu mai au nici o speranță.

În cele din urmă însă, situația începu să o calce pe nervi. Colin nu părea să știe sau să-i pese că ea fusese toată viața o ambițioasă femeie de carieră. Nu vedea decât o femeie cu copii, cu rochie strâmtă, fără serviciu și fără sutien.

Discriminarea sexuală nu era ceva nou pentru ea, dar fusese întotdeauna capabilă să-i facă față, pentru că știa că înseamnă mai mult decât suma aspectelor ei fizice. Dacă un tip fluiera văzându-i picioarele, nu-i păsa. Era mult mai inteligentă decât el și mai încrezătoare în propriile abilități. N-are decât să fluiera. Cui îi pasă? Dacă un coleg de muncă făcea vreo remarcă spirituală despre femei, Mel era întru totul capabilă să-l pună la punct. Știa că este mai mult decât egală oricărui bărbat la serviciu.

Atâta doar că acum locul ei de muncă era altul. Încrederea în sine pe care i-o insuflase cariera îi fusese trasă de sub picioare, așa cum un magician trage o față de masă de sub ceștile de ceai. În plus, ochii umezi de bețiv ai lui Colin o enervau.

Își încrucișă brațele pe piept, locul asupra căruia stăruiau privirile lui de mai multe secunde.

— De ce nu faci o fotografie? Ține mai mult.

Poate că mintea lui era prinsă cu lucruri mai primare, dar, până la urmă, pricepu aluzia.

— Scuză-mă, eh, eu doar... se bâlbâi el ridicându-și brusc ochii, dar prea rușinat ca s-o privească în ochi.

Mel prinse privirea lui Adrian peste masă și-și împinse energic scaunul îndărăt.

— Astrid, Mike, a fost o petrecere minunată, spuse ea cu vioiciune. Mâncarea a fost excelentă, dar s-a făcut unsprezece și trebuie să plecăm. Știți și voi cum e cu bonele!

— A, da, aprobă Adrian, care putea citi pe chipul soției lui ca într-o carte deschisă. Mulțumim mult. Cotletul de vită a fost minunat.

După un potop de mulțumiri, se văzură în stradă și Mel îi istorisi penibila întâmplare.

— Nu știu cum de nu l-am plesnit! se revoltă ea pe când se îndreptau spre casă.

— Așa ar fi meritat, o aprobă el, ținând-o de mână.

— Așa un bătăran! Imediat ce a auzit că stau acasă cu fetele... pleosc! Am devenit o casnică plicticoasă și n-a mai avut nimic să-mi spună.

— Probabil că are o sculă pipernicită, glumi Adrian.

— Nu încerca să schimbi subiectul! A fost pur și simplu bătăran și merita să-l fi umilit în fața tuturor. Și chiar nu știu de ce n-am făcut-o!

În ciuda tocurilor înalte, Mel mergea foarte repede, așa cum făcea de fiecare dată când era furioasă.

— Și dacă așa fi mințit și-aș fi spus că lucrez și acum la Lorimar, ar fi flirtat cu mine toată seara. Îi știu pe cei de teapa lui! Îi excită femeile cu carieră!

— Nu mi-ar fi plăcut deloc să-l văd flirtând cu tine toată seara, zise Adrian. Nu că așa fi gelos, dar prefer să nu cocheteze bărbații cu tine chiar sub nasul meu. Cred că e un lucru moștenit de la primitivi, spuse el gânditor. Ceva de soiul *bărbat nu place alt bărbat să-și facă de cap cu femeia lui*. Ar

fi trebuit să-i zdrobesc țeasta cu bâta mea sau să-l provoc la duel afară, pe câmp, cu dinozauri gata să atace.

— Dinozaurii și oamenii n-au trăit în aceeași perioadă, îl întrerupse Mel.

— Serios? întrebă Adrian, prefăcându-se surprins.

Mel îl cuprinse cu brațul pe după mijloc.

— Știi foarte bine că nu, dar replica ta a fost cea potrivită. În momente ca ăsta știi de ce m-am măritat cu tine.

— Mulțumesc pentru votul de încredere, doamnă Redmond. Și eu te iubesc.

Capitolul doisprezece

Problema cu nunțile mari e că de fiecare dată se iscă scandal, hotărî Cleo stînd încă zâmbitoare în spatele tejghelei mari din bronz aurit a recepției hotelului McArthur din Dublin, la aproape două dimineța. De fiecare dată. Chiar și într-un hotel de primă mână ca acela, unde sticlele de Chateau Petrus ieșeau în zbor din beci și unde prețul pentru o cameră dublă obișnuită, fără nimic sofisticat, era de 300 de euro pe noapte. Probabil că toate familiile au aceleași motive de ceartă, indiferent cât de măreț sau de simplu era localul unde se desfășura petrecerea.

— Când începe bătaia ? întrebă Jean-Paul, ușierul, unul dintre puținii angajați care nu dormeau la acea oră, asemenea ei.

Cleo se minuna adesea cât de goale erau marile hoteluri pe timpul nopții – sus, clienții dormeau, iar jos, un personal redus la minimum se ocupa de bunul mers al treburilor, în timp ce oamenii de serviciu se mișcau ca niște fantome prin dependențele încinse ale hotelului.

— Acuși-acuși încep să zboare pumnii, îi răspunse ea cu vioiciune, de parcă n-ar fi fost pe jumătate moartă de oboseală. Tocmai a sunat Luigi de la bar să-mi spună că tatăl miresei și unchiul mirelui se ceartă la cuțite și că nu se descurcă singur, fiindcă Vincent a coborât din nou în pivniță. Spune că vor coniac Napoleon. Câte o sticlă pentru fiecare nuntaș prezent.

La ora patru după-amiaza, stilata petrecere de nuntă a familiilor Smith și O'Hara ar fi alcătuit

imaginea perfectă pentru revistele selecte – o mulțime de fețe strălucind fericite, pânțele supte, veșminte perfecte în culori pastel luminoase și ceasuri Rolex de aur jucând pe încheieturi bronzate de soarele Rivierei. Zece ore mai târziu, petrecăreții înrăiți care încă mai chefuiau la bar își arătau gradul serios de ebrietate. Fețele, burțile și îmbrăcămintea se șifonaseră într-o anumită măsură și, cu toate că fiecare continua să-și privească Rolexul ca să verifice ora și să le arate celor din jur cât de dezinvolt de bogați erau pentru că *aveau* un astfel de ceas, nimeni nu voia să se recunoască învins și să se ducă la culcare.

Părinții miresei plătiseră o avere ca să aibă nunta secolului la McArthur și n-ar fi acceptat nici morți să nu se distreze pe măsura banilor investiți. Avea să se dovedească un pic cam greu să fie aruncați afară din bar, mai ales că nota de plată pentru băutură încă nu fusese achitată.

— Coniac vechi de două sute de ani? pufni Jean-Paul. La ora asta le-am putea servi alcool distilat în casă și tot nu și-ar da seama.

Trei oameni de afaceri arabi înstăriți își făcură apariția în hol, politicoși, îmbrăcați cu costume occidentale și plini de energie, chiar și la ora aceea a dimineții. Luaseră micul dejun la amiază, un prânz ușor la ora patru și apoi cina, într-un club privat, la zece. Acum aveau de gând să-și încheie seara cu un joc de cărți și ceva afaceri, în barul hotelului.

Jean-Paul, care-și cunoștea interesul – cei trei indivizi dădeau mereu bacșișuri generoase –, ieși de după biroul lui și-i îndrumă cu politețe perfectă pe domni spre barul-bibliotecă, o anticameră a barului principal, unde n-aveau să fie deranjați de poznele nuntașilor.

Cleo rămase iarăși singură în holul imens al recepției, lucru pe care-l detesta, fiindcă îi lăsa timp să se gândească. În luna scursă de când plecase valvârtej de-acasă cu toate lucrurile, avusese prea

mult timp să se gândească : să se întrebe dacă vânzarea hotelului se încheiase, unde se vor duce ai ei acum, cum se simt părinții ei și dacă îi e cuiva din familie dor de ea.

Mama lui Trish reușise s-o pună la curent cu majoritatea noutăților. Aflase prin intermediul serviciului de informații stil Interpol al orașului Carrickwell că hotelul fusese într-adevăr vândut, dar că familia Malin nu se mutase încă. Se vorbea că Harry și Sheila cumpăraseră o casuță în Bretania. Nimeni nu spuse de bunăvoie dacă le era dor de Cleo sau nu, iar ea era prea mândră să întrebe.

Continua să creadă cu toată convingerea că nu greșise cu nimic și că toți ai ei greșiseră. Îi și spusese acest lucru mamei ei, cât se putea de limpede, la o săptămână după ce plecase, când Sheila o sunase s-o întrebe cât mai trece până să-i vină mintea la cap.

— Cearta asta prostescă a ținut destul, Cleo, îi spusese maică-sa cu hotărâre. Nu mai ești copil. Vino acasă și cere-ți iertare, ca să putem uita totul.

— Eu! Să-mi cer iertare?!

Cleo se simțise în culmea fericirii când văzuse numărul de telefon de acasă apărând pe ecranul mobilului ei, dar fusese sigură că mama ei își va cere scuze în numele întregii familii.

— N-am greșit cu nimic, mamă, spuse ea cu ochii înotând în lacrimi fierbinți. Mi-ați spus cu toții lucruri groaznice și m-am simțit așa de exclusă, așa de rănită...

Tatăl ei o îndurerase cel mai tare. Știa că-l idolatrizează. Cum de nu se deranjase să-i dea un telefon? De ce nu voia să vorbească cu ea?

— Of, Cleo, pentru numele lui Dumnezeu...

Nota de nerăbdare din glasul de obicei blând al mamei ei puse capac: Cleo simți că-și iese iarăși din fire.

— Sunteți familia mea și vă iubesc pe toți, spuse ea pătimaș, dar nu mai sunt copil și nu accept să

fiu tratată ca un copil. Meritam să fiu implicată în viitorul căminului meu! Până când nu-și cere cineva iertare pentru că am fost dată la o parte, nu văd cum m-aș putea întoarce acasă.

— Faci cum crezi de cuviință, replică mama ei pe un ton obosit. Pa.

Cleo era sigură să are dreptate, că tata, mama și băieții trebuiau să vină la ea și să-și ceară iertare. Până se întâmpla asta, aparținea familiei Malin numai cu numele.

Nu mulțumită numelui de familie căpătase slujba temporară, atât de râvnită, la prestigiosul hotel McArthur, ci mulțumită referințelor primite de la castelul din Franța și rezultatelor obținute în facultate. McArthur reprezenta apogeul în materie de stil în lumea hotelieră și se mândrea cu faptul că îmbina farmecul plin de căldură al unui *boutique hotel* cu stilul măreț, ceea ce însemna că un sandvici obișnuit mâncat în restaurant putea să coste tot atât cât o cameră la un motel ieftin din preajma aeroportului. Întregul angrenaj funcționa cu precizia unui ceas elvețian de calitate, iar intimitatea oaspeților era garantată după modelul celeilalte industrii elvețiene de succes – cea bancară. Din acest motiv, hotelul constituia alegerea vedetelor rock, a celor de cinema și a oamenilor amețitor de bogați.

— Nu-i mai bine să lucrezi în Dublin decât unde și-a întârcat dracul copiii? îi tot spunea Trish, știind cât de supărată este încă și căutând s-o consoleze. Gândește-te la toți bărbații pe care-ai să-i cunoști – actori de film, trupe de muzică, oameni celebri! O să fie extraordinar!

— Pe oamenii celebri și de calitate nu-i întâlnești la două dimineața, preciză Cleo. Sau, mă rog, poate că nu e imposibil, dar dacă ar umbla prin hotel la ora aceea, n-ar avea ochi pentru mine, nu s-ar gândi decât cum să ajungă mai repede în pat.

— Slujba de angajat temporar e un pas spre cea de angajat definitiv, o încurajă Trish.

— Asta-i drept, răspunse Cleo, încercând să pară entuziasmată.

Un post temporar însemna iarăși schimburi de noapte, iar ea ajunsese la concluzia că urăște munca în schimburi: cu ochii pe acele ceasului, care abia se târau, monotonia ei îți făcea creierul să amortească. Pe la trei dimineața se simțea întotdeauna frântă de oboseală și nu reușea să-și revină decât cu ajutorul a două-trei cutii de Coca-Cola dietetică. La șapte, când i se încheia programul și putea să se ducă acasă să se culce, se afla inevitabil dincolo de stadiul de epuizare și știa că se va foi în așternut jumătate de dimineață înainte să prindă câteva ore de somn fragmentat și plin de coșmaruri. Acum locuia în apartamentul lui Trish, care nu era deloc ideal pentru somnul în timpul zilei. Casa era situată chiar lângă linia ferată și coșmarurile ei erau adesea amplificate de huruitul tunător cu care trecea expresul de Belfast.

N-o deranja nesomnul în sine, deși era greu să plece la muncă în fiecare seară după doar câteva ore de somn, dar când zăcea trează în pat, mintea îi vuia de reluări constante ale certei cu ai ei și de gândul la cum *ar fi putut* să se poarte fiecare. „Dacă tata ar fi făcut asta sau ar fi zis aia“, suna refrenul fără sfârșit.

— Uită de toată povestea. Au să uite și ei și peste câțiva ani o să vă întrebați cu toții de ce v-ați certat atunci, o sfătuia Trish. Uneori, oamenii te dezamăgesc, Cleo. Trebuie să accepți asta. Și să mergi mai departe.

Atâta doar că ea nu semăna cu Trish și nu credea că va putea să meargă mai departe. Familia era importantă pentru ea. Plecarea de-acasă și explorarea lumii fusese posibilă pe vremea când Willow și toți membrii familiei Malin existau acolo, în fundal, plasa ei de siguranță. Fără ei, lumea era mai înfricoșătoare.

Sentimentul că au dezamăgit-o înrăutățea mai mult lucrurile. Orice-ar fi spus Trish, familia trebuie să-ți fie mereu aproape. Bărbații te pot părăsi, dar mama și tata, nu! Cleo nu reușea să scape nicicum de gândul ăsta.

Paige, o fată atrăgătoare din Mississippi cu părul prins în coadă, care împărțea schimbul cu ea la primele ore ale dimineții pentru a ajuta la plecările matinale ale clienților, sosi în recepție la ora cinci, căscând, cu două cafele cu lapte în pahare cu capac și două ziare de dimineață șterpelite de pe standul lui Jean-Paul.

— Pentru tine fără zahăr, da?

— Mulțumesc.

Recunoscătoare, Cleo luă cafeaua. Paige, care arăta proaspătă și vioaie în ciuda orei matinale, se așază și începu să-și răsfoiască ziarul.

— Ce-a mai fost pe-aici?

Cleo îi povesti întâmplările nopții.

— ...așa că Luigi abia a reușit să-i scoată din bar pe nuntașii Smith și O'Hara și să-i trimită la culcare înainte să se lase cu vărsare de sânge. Ah, și Vincent e în culmea fericirii pentru că a primit cinci sute bacșiș de la indivizii ăia din America de Sud care sunt cazați la ultimul etaj, încheie ea.

— A fost careva trimis în altă parte?

Toate hotelurile practicau rezervările peste capacitate. De obicei, munca managerului de la rezervări presupunea o echilibristică delicată și continuă pentru a asigura ocuparea completă a hotelului în fiecare noapte. Din cauza inevitabilelor anulări, rămâneau deseori camere libere – de unde practica rezervărilor peste capacitate. Când apăreau 1004 clienți pentru doar o mie de camere, cineva trebuia trimis în altă parte. De obicei, câte un bărbat singur care călătorea în interes de afaceri și sosea la o oră târzie din noapte.

— Da, două persoane care au venit târziu, răspunse Cleo bătând ușor cu degetul în ecranul

computerului. I-am trimis la BeauRegard. Greg junior încă mai era aici și a fost tare dulce, m-a scos din încurcătură când un tip care tocmai sosise cu avionul de la Londra s-a enervat grozav.

Greg junior și tatăl lui, Greg senior, cei doi portari ai hotelului, erau cei care, după spusele cunoscătorilor, conduceau de fapt McArthur. Directorul hotelului putea să nu aibă habar ce om de afaceri important aducea prostituate noaptea în cameră sau care cucoană bogată încercase să împresoare cu persoana-i corpulentă, în halat de casă, chelnerul uluit de la serviciul de cameră care-i adusese ospățul comandat la miezul nopții, șampanie și caviar. Dar cei doi Greg știau. De după pupitrul lor înșelător de mic, așezat în stânga marilor uși rotative de la intrare, luau mereu, fără greș, pulsul întregului hotel.

— Greg junior e drăguț, nu-i așa ? comentă Paige.

Cleo îl evaluează în minte pe tânărul athletic, bine clădit.

— E de treabă, dar nu-i genul meu.

Genul ei erau bărbații înalți, bruneți și cu înclinații de băieți răi. În mod ciudat, îi răsăriră în minte în acea clipă niște amintiri tulburătoare despre un bărbat înalt, cu ochi negri și părul tuns perie.

Paige își bău cafeaua și căscă din nou.

— Mai am cinci minute până încep, spuse ea întinzându-i lui Cleo primul ziar și luându-l pe al doilea, pe care începu să-l frunzărească la repezeală.

— Ei da, ăsta-i tocmai genul *meu*, zise ea pe un ton visător în timp ce răsfoia secțiunea plictisitoare de afaceri. Tyler Roth, rosti ea numele bărbatului, răsucindu-și pe degete coada blondă. Față superbă și trup pe măsură.

— Ia să vadă !

Cleo se aplecă spre ea să vadă fotografia. De pe pagina ziarului zâmbea, cu un aer de parcă tocmai ar fi aflat că fusese desemnat al doilea pe lista succesorilor la tronul Bruneiului, bărbatul care-i băntuia

coșmarurile începând din seara aceea din Carrickwell. Domnul Mascul Dominant, care o ridicase de pe trotuar, o insultase și apoi se făcuse nevăzut.

— Pe cuvântul meu...

— Ce-i?

— Nimic.

Cleo rămase încă o clipă cu ochii ațintiți asupra imaginii. Tyler Roth fusese fotografiat în fața șantierului unde se construia un nou hotel enorm aparținând lanțului. Avea părul tuns foarte scurt, ceea ce-i dădea un aer vag periculos. În ciuda costumului elegant, a cravatei de mătase și a poleielii elegante, bărbatul acela era în adâncul sufletului un animal de pradă.

— E un cont bancar ambulant, spuse Paige. Taică-său conduce lanțul hotelier Roth, iar el a preluat investițiile noi.

Urmări cu unghia lăcuită în roz textul tipărit.

— Om de afaceri de mare succes, îl numesc aici. „Dur, deloc înclinat spre compromis, ambițios și, pe cât se spune, nemilos, este o autentică așchie desprinsă din bătrânul trunchi Roth.“ Mai zice că este în căutare de hoteluri sau de terenuri potrivite pentru hoteluri în zona noastră.

Tyler Roth de la Roth Hotels. Ce ironie! își spuse Cleo. Acum, că-i știa numele, va putea să-l găsească, pentru că dorința de a i-o plăti într-un fel sau altul era încă vie în mintea ei.

Paige închise ziarul, își aranjă ținuta și trecu în fața monitorului ei.

— Aș lucra oricând pentru el. Dacă agăți un tip ca el, nu mai trebuie să muncești nici măcar o zi, toată viața ta!

Cleo simți o iritare trecătoare. De ce ar considera o femeie inteligentă și atrăgătoare precum Paige măritișul cu un bărbat bogat drept alternativă la construirea unei cariere? De ce nu-și dădea seama că a face singură avere, prin propria carieră, era

mult mai satisfăcător? Ea una așa avea de gând să procedeze. Dacă-și construia propriul imperiu, nimeni nu va putea să i-l ia. Absolut nimeni.

Toată lumea știa câte ceva despre Tyler Roth.

Greg senior lucrase în primul hotel al lanțului Roth, cu mai bine de douăzeci de ani în urmă.

— Manhattan Roth, oftă el când Cleo îi ceru informații într-o doară. *Acela* da hotel! Toate marile personalități trăgeau acolo. Prânzul la Roth Grill devenise cel mai select obicei din oraș. Pe vremea aceea, Tyler era copil, mezinul. Din a doua căsătorie a lui Levi. Avea două surori mai mari, adevărate frumuseți, ca niște mici prințese, dacă înțelegi ce vreau să zic.

Cleo dădu din cap.

— Tăticul le dădea tot ce-și doreau. Una dintre ele a scos un album, iar cealaltă a fost model o vreme, dar n-a făcut cine știe ce carieră. Astea erau doar niște ocupații amuzante, fetele cheltuiau banii lui tăticu' până când apărea ceva mai bun. Nu semănau deloc cu micul Tyler, zise Greg senior zâmbind larg. Isteț brici băiatul. Dacă e la fel de bun ca tatăl lui, se va auzi de el.

Wendy, camerista-șefă, povesti că-l cunoștea pe Levi din vremea când își făcea ucenicia și că era un om aspru, dar drept. Și Tyler era la fel, sau cel puțin așa spunea o veche prietenă de-a ei, care lucrase în multe hoteluri Roth.

Ruby Jack, gestionarul barului, lucrase în hotelul Roth din New Orleans.

— Tyler? Sigur că-l cunosc, zise el șuierând printre dinți. Cam vânător de fuste băiatul nostru. Pe vremea când l-am cunoscut avea două relații în același timp și abia împlinise optsprezece ani!

— Zău? făcu Cleo.

Tyler Roth începea să-i placă din ce în ce mai puțin. Părea genul de individ care face pe deșteptul

și crede că averea lui taică-său îi permite să treacă prin viață rănind oameni pretutindeni în jurul lui.

— Știau una de alta, adăugă Ruby. Fetele alea. Dar nu le deranja.

Alte muieri de doi bani, dispuse să rabde orice din partea unui om bogat. La fel ca Paige. Fetele din ziua de azi nu mai aveau deloc simțul propriei valori?

Dat fiind numărul mare de oameni care cunoștea istoria lui Roth ca urmare a interesului foarte fățiș al grupului hotelier de a-și extinde lanțul din Irlanda, Cleo nu avu nevoie de prea multă ingeniozitate ca să afle că, atunci când Tyler Roth venea la Dublin pentru mai mult timp, se caza la McArthur. Unde în altă parte? se întrebă ea cu acreală. Ei bine, va fi gata să-l întâmpine. Cu siguranță că-și va rezerva o cameră cu mult timp înainte, iar ea va avea grijă să fie de față la sosirea lui. Încă nu era sigură ce anume va face ca să se răzbune. Dar avea timp destul să plănuiască.

Se dovedi însă că nu trebuia să aștepte prea mult. Se vorbea că cei doi Roth sunt interesați de un teren important de lângă Galway și că terenul va fi scos la licitație la sfârșitul acelei săptămâni. Tyler și echipa lui urmau să stea cinci zile la McArthur. Cleo nu avea nevoie decât să facă schimb de tură cu cineva.

Geena, o fată înaltă și zveltă din Clare care vorbea patru limbi străine și lucra în tura de zi la recepție, agățase pe panoul de afișaj al personalului un bilețel prin care-și implora colegii să facă schimb de tură cu ea, ca să poată petrece un sfârșit de săptămână prelungit cu iubitul ei, la Paris. Desigur, ultima parte a informației nu figura în bilet. Direcțiunea descuraja schimburile de tură și accepta afișarea bilețelelor pe panou doar în cazuri de mare urgență. Motivul oficial al Geenei era un botez în familie.

— Fac eu schimb de tură cu tine în zilele de la sfârșitul săptămânii, se offeri Cleo. Am nevoie de bani.

— Mi-ar plăcea, răspunse Geena cu regret, dar nu merge. Mă întorc la muncă marți dimineața, așa că n-am cum să fac și turele de zi, și cele de noapte. Cei din turele de noapte nu pot face schimb cu cei din turele de zi. Dar ești foarte amabilă că te-ai oferit.

— Nu, nu vreau să-mi faci turele în loc, insistă Cleo. La sfârșitul săptămânii ăsteia am liber, așa că pot să-ți fac turele, să termin luni seara și să mă întorc marți noaptea în tura mea.

— Ai să fii frântă de oboseală!

— Mă descurc, o asigură Cleo.

Revanșa asupra lui Tyler Roth merita osteneala.

Tyler Roth sosi la McArthur vineri seara, iar Cleo se afla la recepție, într-un totu pregătită. Nu era sigură dacă el o va recunoaște. Cum ar fi putut? Incidentul din Carrickwell durase puțin și se petrecuse seara târziu.

Tyler era însoțit de un bărbat. Oare călătorește vreodată singur, sau are întotdeauna pe cineva care să-i poarte de grijă? se întrebă ea sarcastic.

— Două rezervări, pe numele McKenzie și Roth, spuse celălalt, un bărbat înalt și plăcut, dar prea obișnuit și șters pe lângă chipul brun și cu trăsături ferme al lui Tyler Roth.

Tyler nu se uita înspre tejgheaua recepției și nici la Cleo. Era la telefon, dar nu vorbea, ci asculta doar, cu o nemișcare stranie, de parcă ar fi fost absolut concentrat la ceea ce-i spunea persoana de la celălalt capăt.

— Bine ați venit la McArthur, spuse Cleo, dându-și toată silința să arboreze expresia Tamarei, sora Sondrei, care spunea clar „nu zâmbesc decât dacă ești Brad Pitt“. Vă verific acum rezervările.

Atinse cu mișcări experte ecranul monitorului, le găsi numele, îi dădu lui Larry McKenzie un formular să-l completeze și-l marcă pe ecran ca fiind cazat. Apoi puse alt formular pe tejgheaua recepției, pentru Tyler.

— Îl completez eu și pe ăsta, spuse Larry luându-l.

— Trebuie să-l semneze *el*.

Expresia mohorâtă, stil Tamara, îi dispăru de pe față. Trebuia să zâmbească, îi intrase în sânge.

Larry îi răspunse cu un zâmbet admirativ radios. Asta nu făcea parte din plan, își spuse Cleo. Știa că exagerase cu înfățișarea de fetișcană irlandeză, căci purta cerceii *claddagh*¹ minusculi din aur și-și conturase pleoapele cu dermatograful kaki ce-i scotea în evidență irizațiile verzi din ochii căprui.

— Tyler! îl chemă Larry când văzu că acesta își închide telefonul.

Tyler se răsuci cu o mișcare lină pe talpa pantofilor din piele italiană, iar când ochii lui negri îi întâlneau pe ai lui Cleo, fata avu o fracțiune de secundă impresia că încearcă s-o plaseze într-un context din amintirile lui, însă momentul trecu. Tyler întinse mâna spre Larry cerându-i stiloul, cu atitudinea unui om de afaceri obișnuit care se cazează la hotel. De ce să-și amintească de ea? Doar o insultase în orașul ei natal, de față cu martori, atâta tot. Cine și-ar aminti așa ceva? Cleo clocotea de furie din cauza nedreptății bărbaților.

— Mulțumesc.

Scrisul lui era apăsător, cu linii lungi în sus și-n jos, de parcă ar fi înfățișat un lanț muntos. Cleo urmărise o emisiune la care niște experți grafologi analizaseră caracterul oamenilor în funcție de cât de ferm se iscăleau. Scrisul apăsător, cu linii lungi în sus și-n jos indica o persoană egoistă, avidă de putere și ingrată, nu-i așa?

Păstră stiloul în mână câteva clipe, de parcă ar fi fost pe punctul de a-l pune automat în buzunar, apoi păru să-și dea seama că nu-i aparține și-l puse

1. Bijuterii tradiționale irlandeze, de obicei inele, sub forma a două mâini alăturate care susțin o inimă încoronată.

pe teighea. Cleo îl luă cu un gest smucit. Partea cu „avid de putere“ era corectă.

— Mulțumesc, Cleo, spuse el cu privirea ațintită semnificativ pe ecusonul ei auriu.

Dintr-odată, Cleo deveni conștientă de rotunjimea sânilor ei sub ecuson.

— Vă mulțumesc și eu, domnule Roth. Bine ați venit la McArthur, spuse ea încercând să realizeze operațiunea dificilă de a zâmbi și de a transmite în același timp emanații ostile, de gheață.

— Sunt sigur că ne vom simți bine aici, zise el privind-o cu înțeles, lucru care o făcu să fie absolut sigură că, până la urmă, o recunoscuse. Vă rog să cereți să ni se trimită bagajul în camere.

Cumva, Cleo reuși să-și înfrâneze impulsul de a-i replica: „O, le vreți duse în camerele *dumneavoastră*? Vai de mine, ce bine că mi-ați spus! Eu eram gata să le trimit la Four Seasons!“. Era sigură că o astfel de insolență ar fi constituit un delict care i-ar fi garantat concedierea.

— Nici o problemă, domnule Roth. Vă dorim o ședere plăcută. Și dumneavoastră la fel, domnule McKenzie, adăugă ea oprind emanațiile glaciale, de viscol și zăpăcindu-l pe bietul McKenzie cu un zâmbet tipic Cleo, cu o strălucire de o sută de wați.

Dacă Larry McKenzie a fost uimit de această schimbare bruscă de temperatură, n-a spus nimic, însă aruncă totuși o privire fugară spre Tyler. Probabil că e obișnuit ca femeile să se poarte ciudat în prezența șefului său, se gândi Cleo enervată. Fete care speră că o parte cât de mică din magia – și banii – familiei Roth li se va transfera prin atingere. Ei bine, nu și ea. În nici un caz. De data asta, Tyler își găsise nașul.

Trebui să aștepte până seara ca să-l revadă. Era de serviciu împreună cu Eric, care rezolva plin

de răbdare problema unui oaspete în vârstă, care-și pierduse cheia de la cameră.

Tyler intră pe ușa din față și se uită automat în direcția ei. Cleo își lăsă instantaneu privirea în jos, spre ecran și-și pregătise deja zâmbetul de recepționeră când el se apropie cu pași mari.

— Ne întâlnim din nou, spuse Tyler, cântărind-o cu ochii lui negri.

Cleo observă că vorbea cu un accent mai degrabă neutru. Nu era unul vizibil newyorkez, ci unul mai moale, al omului care a crescut călătorind prin lumea întreagă și putea să abordeze cu ușurință limbile altor țări. Articolul pe care i-l citise Paige cu câteva zile în urmă avea dreptate : părea într-adevărat nemilos. Ca și cum ar fi obținut întotdeauna ceea ce voia.

— Bună seara, domnule Roth. Pot să vă ajut cu ceva ? Sunteți mulțumit de camera dumneavoastră ? Scuze, *apartamentul* dumneavoastră.

Puțin sarcasm nu era niciodată de prisos.

— Tuturor oaspeților noștri le plac apartamentele de la ultimul etaj. Atât de mult spațiu, ferestre mari... Deși e o distanță cam mare până jos.

Zâmbetul ei oglindea nevinovăția întruchipată.

— În cazul ăsta, va trebui să am grijă să nu ies pe balcon după ce am băut prea mult, i-o întoarse el degajat.

Cleo simți că o părăsește calmul ; ochii ei deveniră duri ca două smaralde. *Își amintise* prima lor întâlnire.

— Știam că tu ești, spuse el sprijinindu-și cotul de teigheaua recepției și apropiindu-se mult prea mult de ea.

Putea să-i vadă umbra întunecată de pe bărbie și să-i simtă mirosul coloniei. Stătea tulburător de aproape de ea. Prea multă forță și carismă în același înveliș. Cleo se dădu instinctiv îndărăt. Deveni conștientă de faptul că Eric, care rezolvase problema doamnei celei vârstnice, urmărea cu interes mica altercație.

— Aș recunoaște ochii ăștia oriunde, continuă Tyler. Cum se numea creatura aceea feminină din mitologie care putea să omoare un om dintr-o singură privire? Hidra? Meduza?

— Cleo, glumi Eric.

Cleo îi aruncă o privire care, chiar dacă nu omora garantat, îl făcea categoric pe destinatar să simtă nevoia să se întindă o vreme. Eric deveni brusc foarte interesat de ecranul computerului.

— Și zâmbetul tău, continuă Tyler ignorându-l pe Eric.

— Ce zâmbet? se răsti Cleo, fără pic de prefăcătorie acum.

— Cel pe care-l ai pe buze atunci când nu ești conștientă că se uită cineva la tine, când ești prietenoasă, nu o scorpie-șefă, spuse el cu glas onctuos. Nu cel confecționat, cel adevărat. De când lucrezi la McArthur? Am stat aici destul de mult în ultima vreme și nu te-am observat. Cu siguranță nu.

— Chestia cu găștile de cloști petrecărețe și *lap-dancing* n-a mers, zise ea prompt, hotărâtă să-l șocheze. Nu câștigam atâția bani pe cât mi-aș fi dorit. Iar oamenii, de fapt *bărbații* își tot făceau impresii greșite despre mine. Ciudat, dacă porți, să zicem, un costum de iepuraș, toți cred că ești accesibilă. N-au habar ce fel de persoană ești în realitate, dar se grăbesc să tragă diverse concluzii. Sună cunoscut?

Ce o irita cu adevărat era faptul că Tyler nu părea vexat de remarcile ei acide. Era conștientă că o privește leneș, evaluator, admirativ. Și mai era conștientă că Eric ascultă avid și că Greg senior urmărea întreaga scenă cu mare interes, de la biroul lui de portar de lângă ușă.

Din fericire, providența făcu să apară un client care începu să discute cu Eric despre posibilitatea de a preda camera mai târziu decât de obicei.

— Pot să vă ajut cu ceva, domnule Roth? întrebă Cleo, redevenind recepționera perfectă.

— Bei ceva cu mine ?

— Nu ni se permite să intrăm în relații personale cu oaspeții, îi răspunse ea cu dulceață în glas. E la fel ca în barurile de *lap-dancing*. Conducerea are reguli foarte ferme în astfel de chestiuni.

— Așadar, ai avut relații personale cu unii dintre clienții clubului de *lap-dancing* ? întrebă el cu nevinovăție.

— Numai cu cei de foarte proastă calitate. De fapt, cu cei care mă insultau. Ador bărbații care mă insultă. Asta e cu adevărat calea de a ajunge la inima unei fete, n-ai știut ?

— Ah, m-am prins.

— Foarte bine, fiindcă e singurul lucru pe care-l vei obține de la mine ! se răsti Cleo.

— Poate că în seara aceea m-am grăbit să trag o concluzie greșită, zise Tyler.

— *De asta* ești un om de afaceri multimilionar, domnule Roth, nu-i așa ? Nu are nimic de-a face cu faptul că te-ai născut ca moștenitor al unei afaceri active și prospere, ci doar cu capacitatea dumitale infailibilă de a trage mai întâi concluziile și de a pune întrebări numai după aceea ? Știi ce se spune despre cuvântul „a presupune” ? Că e un rahat în care poți întotdeauna să calci, ba să mai și stropești pe cineva.

Eric, care continua să asculte, rămase cu gura căscată, la fel și oaspetele de care se ocupa, dar lui Cleo nu-i mai păsa.

— Dacă n-ai fi făcut o presupunere atât de oribilă, m-ai fi scutit de umilința de a fi insultată de un străin în orașul meu natal, în fața unei mulțimi de privitori fascinați !

— Și aici ne-am trezit cu o mulțime de privitori, zâmbi Tyler cu gura până la urechi, fiind evident că se distra de minune. Să lăsăm băutura. Cina ar fi o idee mai bună. Dă-mi voie să te invit la cină și să mă revanșez față de tine. Îmi pare foarte rău.

— Ar fi trebuit să-ți ceri scuze atunci și acolo, spuse ea furioasă. M-ai făcut să par proasta proastelor. Nu știu în ce funduri de lume ai fost dumneata târât, dar în Carrickwell bărbații nu le aruncă femeilor insulte pe stradă. O...

Se întrerupse, fiindcă nu voia ca martorii s-o audă repetând ce spusese el atunci... *O petrecere de cloști bete*, într-adevăr!

— Și nu ies la cină cu necunoscuți.

— Atunci micul dejun? Obișnuiești să bei cafeaua cu frișcă?

Tocmai în acel moment, Greg senior se hotărî să vină spre teigheaua recepției, pe un traseu foarte ocolitor. Înaintarea lui prin holul vast părea lipsită de țință, când de fapt avea o țință la fel de precisă precum o cursă charter pe punctul de a ateriza.

— Ah, Greg, exact omul de care aveam nevoie! spuse Cleo, întruchiparea farmecului. Domnul Roth are o solicitare neobișnuită, una în privința căreia nici eu, nici restul personalului nu putem să-l ajutăm. Dorește informații despre...

Își coborî ea vocea la un ton confidențial.

— Un magazin pentru bărbați cu nevoi speciale.

Coborî vocea și mai mult.

— Pentru situațiile când un bărbat vrea să-și exploreze latura feminină. Cu haine. Haine pentru femei.

Spre lauda lui, Greg nici măcar nu clipi. Și nici Tyler.

— Dacă veniți până la biroul meu, domnule Roth, vom vedea ce putem face, spuse Greg pe un ton expansiv, de parcă erau pe punctul să se angajeze într-o discuție ca-ntre bărbați despre calitățile țigărilor de foi marca Monte Cristo comparativ cu a celor marca Romeo y Julietta.

Tyler îi aruncă lui Cleo o ultimă privire, pe care aceasta i-o susținu cu un zâmbet triumfător, ca și cum l-ar fi provocat sfidător să-i creeze necazuri.

— E o chestiuțe delicată, îi spuse Tyler lui Greg. Aștept sosirea unui prieten care ar putea fi interesat de un asemenea magazin.

— Un prieten, încuviință Greg cu capul. Desigur, desigur ! Veți fi uimit să vedeți cum ne pricepem noi să rezolvăm problemele prietenilor.

Schimbul lui Cleo începu a doua zi dimineața, la ora șapte. Era obosită, pentru că somnul îi fusese bântuit de imagini tulburătoare ale trupului ei alături de un altul – bărbătesc, musculos, suplu, cu părul tuns perie și ochi negri – zvârcolindu-se într-un pat. Se trezi la patru și nu mai reuși să adoarmă, așa că zăcu în așternut până la cinci și jumătate, când ceasul deșteptător îi tipă strident să se trezească.

Trish, ghemuită pe partea cealaltă a patului, nici nu se clinti când Cleo aruncă deoparte păturile. Știa că va trebui să-și găsească o locuință proprie în curând. Nu putea continua să împartă cu Trish încăperea aceea înghesuită, deși ea îi tot spunea cât de fericită e că locuiesc împreună. Era ca și cum ar fi fost din nou copii și ar fi dormit una la alta. Discutaseră să-și găsească un apartament doar pentru ele două, dar ajunseseră la concluzia că deocamdată nu-și puteau permite.

Recepția era deja aglomerată, căci mulți dintre oaspeți plecau devreme. La teigheaua recepției lucrau patru membri ai personalului, iar Tyler se alătură cozii formate în fața lui Cleo. După zece minute în care fusese conștientă că el îi privește chipul obosit, mai rămase doar o persoană de care să se ocupe și după aceea trebuia să aibă de-a face cu el.

Norah, recepționera de lângă ea, își expediase ultimul client mulțumit și era liberă.

— Pot să vă ajut ? îl întrebă ea pe Tyler cu un zâmbet strălucitor.

El clătină din cap și-i oferă fetei un surâs absolut criminal, de genul celor care provoacă garantat

oricărei femei furnicături pe sub lenjeria intimă, oricât de matinală ar fi fost ora.

— Mulțumesc, nu, trebuie să vorbesc cu Cleo.

Norah se răsuci cu încetineală spre Cleo, cu un zâmbet răutăcios care spunea „Te-am prins, păpușico!”. O clipă mai târziu, prefăcându-se că vrea să ajungă la capsatorul lui Cleo, îi șopti :

— Pui ceva la cale cu bărbatul ăsta superb?

Tyler le privea pe amândouă și zâmbea plin de sine. Cleo simți că fierbințeala din piept se ridică în sus, până la rădăcina firelor de păr.

— Mă enervează, îi șuieră ea lui Norah.

— Mă poate enerva pe mine oricând pofteste, șopti aceasta răgușit, într-o imitație credibilă a lui Mae West.

— Da, socoteala pare exactă, rosti bărbatul cu înfățișare de om hărțuit de care ar fi trebuit să se ocupe Cleo și care semna nota de plată și se îndepărta grăbit.

Tyler se apropie cu mișcări de felină.

— Pot să vă ajut? Plecați dimineața asta?

— Nu, vreau să mă interesez despre ceva ce am solicitat și încă n-am primit. Trebuie să spun că sunt puțin surprins. Un hotel de calibrul acestuia ar trebui să se ocupe de toate *nevoile* clienților săi.

— Ah, și care e problema? întrebă Cleo, adoptând pe dată un ton profesional și întrebându-se care o fi fost vina hotelului.

— Voiam să împart cu o persoană specială o sticlă de șampanie și în minibar nu există marca pe care o prefer. Mai rău chiar, acea persoană specială din hotel nici măcar n-a venit, îi zâmbi el cu subînțeles.

Aluzia era clară.

Norah avea din nou un client de care să se ocupe, un gentleman vârstnic, îmbrăcat elegant, cu un set de valize asortate, din piele lucrată manual, și niște maniere fermecătoare. O privi pe Cleo și-i zâmbi larg. Cleo simți un val de iritare.

— Ei bine, spuse ea, domnul ar trebui să se adreseze la bar în legătură cu șampania. Aici avem aproape toate mărcile și dacă nu dispunem în stoc de cea pe care o preferați, putem rezolva să vi se aducă. Totuși, hotelul nu obișnuiește să furnizeze partenere clienților săi. Categoria de cinci stele nu include acest gen de servicii, decât poate în hotelurile Roth.

Norah își înăbuși un chicotit, iar domnul cel vârstnic izbucni pur și simplu în râs.

— Fiule, se pare că doamna îți spune că vrea să fie lăsată în pace, îi zise el lui Tyler.

— Îi tot spun asta, dar el nu pricepe, comentă Cleo. Nu-i prea deștept.

— Nu poți să-l învinovățești că a încercat, adăugă domnul. Și să știi că pare destul de deștept.

— Se preface că e greu de cucerit, zise Tyler ignorând-o pe Cleo și întorcându-se spre celălalt bărbat. Ce ți-e și cu femeile astea!

— A doua soție a mea făcea la fel, spuse bărbatul vârstnic pe un ton meditativ. Nu, stai puțin, era a treia!

— Dar actuala doamnă...

Norah privi în jos spre ecran să verifice înainte de a-i oferi un zâmbet amețitor...

— Doamnă Lewis?

— Nu există nici o actuală doamnă Lewis, spuse domnul Lewis zâmbind. Patru neveste sunt destule pentru orice bărbat.

— Patru?

— Patru. Pentru unii e un număr cu ghinion.

— Treisprezece e număr cu ghinion pentru unii oameni, ciripi Norah plină de speranță – era un bărbat fermecător.

— Pentru mine, a fost patru, spuse domnul Lewis sec. Mult noroc cu ea, adăugă el către Tyler, făcând semn cu capul. Urmează-mi sfatul și pune-o să semneze un contract prenuptial. N-am vrut să te jignesc, i se adresă el lui Cleo.

Aceasta explodează.

— Disprețuiesc orice femeie care încearcă să-și lase bărbatul falit când divorțează! se răsti ea revoltată. Eu mi-am câștigat întotdeauna existența și asta nu s-ar schimba câtuși de puțin pentru simplul motiv că am ajuns la un divorț. Oricum, în cazul de față, nu se poate pune problema. Nu pot să-l suport pe bărbatul ăsta!

Îi aruncă o privire tăioasă lui Tyler.

— Nu mă poate suporta, aprobă Tyler. Sunt cel mai enervant bărbat din câți a cunoscut vreodată, dar ăsta e un început bun, pentru că mie-mi plac scânteile. Ce-ar putea fi palpitant alături de o femeie care se topește după tine? Cleo și cu mine am putea să petrecem niște momente sălbatice împreună.

Felul cum rosti „momente sălbatice“ făcu pulsul lui Cleo să crească imediat.

— Asta chiar că-mi amintește de soția numărul doi, îl avertiză domnul Lewis. Scânteile sunt sexy, dar cam periculoase. Deși, reflectă el, încă o mai iubesc. Ea m-a părăsit. Ar trebui s-o sun.

— S-o sunați neapărat, zise Tyler.

Apoi se aplecă peste teighea, ceea ce lui îi era ușor, pentru că era atât de înalt, și îi atinse intenționat mâna lui Cleo, cu un gest blând, înainte să se îndrepte de spate. N-o mai atinsese din seara aceea groaznică din Carrickwell, când o ridicase de pe jos, și Cleo simți cum îi trece prin trup, năvalnic, scânteia despre care vorbea el. Se smuci înapoi.

— Cina? Te iau la ora șapte? Știu un locșor grozav unde am putea merge, spuse Tyler privind-o țintă, pătimaș, cu ochii lui adânci și întunecați.

— Tura mea se încheie la șapte, cedă ea, hotărâtă să nu-și piardă stăpânirea de sine. Și nu ies niciodată în ținuta de serviciu. Te iau de-aici la opt și jumătate și-ți arăt un locșor grozav, care-mi place foarte mult. Bine?

— Despotică, oftă domnul Lewis. Ca soția numărul patru.

— Îmi place că-i despotică, rânji Tyler. E distractiv s-o-mblânzești.

Și plecă, suflând o beza în direcția lui Cleo.

— E abia șapte și jumătate dimineața și ai deja o întâlnire pentru diseară, oftă Norah.

— Cred și eu, la felul cum arată... interveni domnul Lewis privind-o admirativ pe Cleo. Tipul ăla e Tyler Roth. E ceea ce maică-mea ar fi numit „o pradă pe cinste“.

— N-am de gând să-l vânez, spuse Cleo, încă înciudată de remarca lui despre contractul prenuptial.

— Asta se vede cât de colo, o asigură domnul Lewis. E genul de bărbat care nici nu s-ar uita la tine dacă ai face-o.

Dacă ar ști el, gândi Cleo. Nu voia să iasă cu domnul Moștenitor Al Milioanelor Roth pentru că era cine era, ci doar ca să-l poată umili așa cum o umilise el. Atunci va fi fericită.

— Aș putea să jur că-ți place de el după felul în care-ți bați capul cu ce-ai să porți la întâlnirea asta, bombăni Trish stând pe podeaua dormitorului pe care-l împărțeau.

Patul era acoperit cu toate hainele lui Cleo, cu aproape toate hainele lui Trish și cu câteva aparținându-i lui Diane, care locuia și ea în aceeași casă cu ele și care avea un ochi foarte ager în privința articolelor vestimentare cu adevărat elegante.

— Bineînțeles că nu-mi place de el, protestă Cleo. Nu fi ridicolă! Și nu e o întâlnire în adevăratul sens al cuvântului.

Se întoarse într-o parte, ca să poată vedea în oglindă și din alt unghi fusta neagră din dantelă, foarte largă la poale, a Dianei. Aceasta spuse că o poartă de obicei cu o bluză roz-pastel cu decolteu oval, adânc, dar Cleo nu era sigură că i-ar fi stat

bine cu roz. În plus, cum avea picioarele lungi, fusta îi era mai scurtă decât lui Diane și abia îi ajungea la genunchi.

— Nu-s prea sigură de fustă. Și bluza nu-i cam decoltată? întrebă ea trăgând în sus decolteul și analizând cu o privire critică măsura care îi ascundea sânii.

— Prea decoltată? Pe naiba, e prea puțin decoltată, dacă mă întrebi pe mine. Doar nu vrei să arăți de parcă tocmai ai coborât din autobuzul de Cucuieții din Deal!

— Dar nu vreau să arăt nici ca o ușuratică, îi răspunse Cleo răsucindu-se iar în fața oglinzii. Așa m-a considerat prima dată.

— Of, zău așa, nu mai începe cu asta! bombăni Trish.

Amintirea acelei seri devenise un mic motiv de conflict între ele. Trish fusese cea beată criță și făcuse ca impresia să se extindă și asupra tovarășelor ei.

— N-a fost vina mea! Eu doar sărbătoream. Și, oricum, cui îi pasă?

— Mie îmi pasă. Nu e tocmai mesajul ideal pe care-l pot transmite întregii lumi femeile: că ne alcoolizăm în așa hal, încât cădem grămadă în fața cluburilor și ne pierdem cunoștința.

Și cu siguranță nu-i mesajul pe care să-l transmiți unui bărbat atrăgător pe care, în alte circumstanțe, ai vrea să-l impresionezi.

— Bărbații fac mereu dintr-astea, protestă Trish. De ce nu și femeile?

— Dacă ar fi fost oriunde altundeva, nu în Carrickwell... Lumea vorbește și ai mei ar fi copleșiți de rușine să-și imagineze că zăceam beată în șanț. Când mă gândesc la vremurile când eu și tata ajutam să iasă din barul hotelului oameni care abia se mai țineau pe picioare...

— Te-a sunat cumva cineva din prețioasa ta familie ca să discuțați problema asta? întrebă Trish caustică.

— Nu.

Nimeni din familia lui Cleo nu dăduse telefon, din nici un motiv. Și asta era încă mai dureros.

— Pace?

— Pace. Scuză-mă, am fost o afurisită, spuse Trish cu regret.

— Nu-i nimic. Ce zici de asta?

Cleo se învârti în fața prietenei ei, îmbrăcată cu o bluză simplă, albă, la fusta cea neagră.

— Elegant! Zău, Cleo, oricine te-ar vedea acum ar zice că ești nebună după tipul ăsta.

— Nu-mi place de el, insistă iarăși Cleo.

— Atunci de ce ieși cu el?

Cleo își pusese aceeași întrebare toată ziua.

— Ca să mă răzbun.

— Ai putea să te răzbuni și fără să ieși cu el, sublinie Trish. Conectează-i ore întregi televizorul din cameră la canalul porno, ca să se aleagă cu cea mai penibilă notă de plată de pe planetă, pune-i laxativ în micul dejun, programează-l să fie trezit prin telefon din sfert în sfert de oră începând de la trei dimineața – ai posibilități *nesfârșite* să te răzbuni, încheie ea voioasă.

— Ce minte diabolică ai! constată Cleo uimită.

— Mersi, rânji Trish.

— Ar fi prea mascat, spuse Cleo, care detesta acțiunile făcute pe șest. Când îmi iau revanșa, vreau să știe că eu am făcut-o.

Când intră în hotel și-l văzu pe Tyler stând în hol, cu capul negru și lucios aplecat studios asupra revistei *Newsweek*, dorința ei de răzbunare păli pentru moment. Purta pantaloni de culoare închisă, un pulover împletit din lână fină care se mula pe umerii puternici și era ținta privirilor admirative ale fetelor de la recepție. Cleo își spuse că a fost o idee total neinspirată să se întâlnească cu el acolo, în cuibul bârfei: faptul că ieșeau împreună avea să devină știrea săptămânii.

Tyler ridică ochii și păru cu adevărat bucuros să o vadă, ca și cum ar fi fost o întâlnire obișnuită. La dracu'! înjură Cleo în gând. Toată prefăcătoria aceea era mai dificilă decât își închipuise.

— Arăți minunat, spuse el ridicându-se în picioare, apoi se aplecă și o sărută formal pe obraz.

În ținuta ei de împrumut, cu părul lăsat liber pe umeri și ochii conturați de umbre ademenitoare, Cleo știa că arată excelent.

— Mulțumesc, îi răspunse ea, urmând sfatul tuturor articolelor de prin reviste despre acceptarea cu grație a unui compliment — dacă ar fi spus „am împrumutat fusta și părul meu e puțin cam lănos, pentru că am rămas fără balsam“, ar fi sunat prostește.

— Și tu arăți bine, spuse ea.

La urma urmelor, era o femeie modernă și nu credea că complimentele ar fi privilegiul exclusiv al bărbaților. În plus, el chiar arăta bine.

— Mulțumesc, zise el înclinând capul și părând mulțumit. Care-i planul, Cleo?

Se simți puțin dezorientată de atitudinea lui, căci anticipase o adevărată dispută pe tema programului serii, pe care ea abia o aștepta. Poate că Tyler își canaliza toată latura neîndurătoare a persoanei lui spre chestiunile de afaceri.

— Planul e că nu există nici un plan, răspunse ea.

Dar nu era adevărat. Petrecuse toată ziua cu elaborarea planului, ceea ce făcuse din ea o recepționeră aproape inutilă.

— Vom face o plimbare prin zonele din Dublin pe care turiștii nu le văd. Nu că traseele pentru turiști n-ar fi bune, dar nu vreau să crezi că suntem cu toții niște țărani îmbrăcați cu *geansai* vechi, tricotate în casă și pălării de lână.

— Ce e un *geansai*? întrebă el, căci nu auzise prea bine.

— Gan-zi, îi corectă ea pronunția. Înseamnă bluză, pulover, jersey.

— Mă poți învăța și alte cuvinte? o întrebă el entuziasmat.

Cleo zâmbi larg. Da, categoric își lăsase latura nemiloasă în apartamentul de la hotel.

— Sigur că da!

Se plimbară prin oraș, bucurându-se de aerul călduț de început de vară și vorbind fără încetare. Cleo descoperi că-i e mai ușor să vorbească în mers. Dacă nu se uita la Tyler putea să se poarte firesc, dar când își ridica privirile spre fața lui, se trezea că se comportă ciudat. Ca o fătucă idioată care e topită după un băiat, își spuse ea. Cât de cumplit de stânjenitor!

În cele din urmă, ajunseră la restaurantul franțuzesc pe care-l alesese Cleo. Amândoi erau morți de foame și se grăbiră să comande. Cleo ceru moluște, iar el, crevete din golful Dublin. Un grup de fete îmbrăcate provocator, arătându-și fără rețineri picioarele, trecu nonșalant pe lângă masa lor și două dintre ele îi aruncară ocheadă lui Tyler fără nici un pic de sfială.

— Câtă necuviință! spuse Cleo enervată.

Tyler își arcui sprâncenele întrebător, gest care avea darul s-o irite în mod deosebit. Părea că-i face plăcere să o tachineze.

— Prea mult aur, prea multă piele dezgolită și prea mult înălțitor, îi explică ea răstit.

— Așadar, dezaprobi excesul de piele expusă? o întrebă în stilul lui onctuos. Cred că e ceva ce ține de religie. Ești catolică, nu-i așa? Ți-ai făcut studiile la o școală de maici, nici nu ți-ar trece prin cap să faci sex înainte de căsătorie și-ți mărturisești păcatele unui preot, nu?

Cleo își jură că, imediat ce oamenii de știință vor inventa ochelari cu raze laser cu care să se poată nimici oamenii dintr-o singură privire, își va cumpăra cu siguranță o pereche.

— Pentru informarea dumatăle, domnule Roth, cu toate că mi-am făcut într-adevăr studiile la o școală de maici...

El zâmbi draconic la auzul vorbelor ei.

— Mă consider în primul și-n primul rând creștină. Unii oameni etichetează asta drept catolicism *à la carte* – alegem ce vrem din meniu. Exact așa ești dumneata, un evreu *à la carte*, adăugă ea pe ton dulce, făcând semn cu capul spre farfuria lui. Dacă ai fi fost un evreu ortodox, n-ai fi mâncat crevete.

Tyler se mulțumi să-i zâmbească și, înfigându-și furculița într-un alt crevete, mușcă din el cu dinții lui foarte albi.

— Primul meu prieten era evreu, îi explică ea. Era foarte interesant în privința datinilor evreiești.

— Hm, și pe-atunci erai o rebelă? La fel și el, să aibă drept iubită o *shiksa*!

— Îmi respecta moștenirea culturală, așa cum și eu o respectam pe a lui, se răsti Cleo, înfuriată din nou.

— Și eu îți respect moștenirea, Cleo, spuse el împăciuitor. Te tachinam doar, fiindcă e tare amuzant. Ești atât de tachinabilă! Există cuvântul ăsta? Se spune că voi, irlandezii, sunteți adevărate genii în materie de literatură, așa că ar trebui să știi.

— Dacă Irlanda e faimoasă pentru geniile ei literare, atunci Manhattanul pentru ce e faimos? Pentru atotștiutorii care ar trebui să se ducă acasă și să-și vadă de treburile lor?

— Îmi amintesc că Irlanda mai e faimoasă pentru încă ceva – pentru firea prietenoasă a locuitorilor ei, spuse Tyler cu toată nesinceritatea.

Cleo se răzgândi: putea totuși să fie nemilos și dur dacă voia.

— Ăsta-i celălalt *știc*¹ al irlandezilor, nu? continuă Tyler. O sută de mii de „bine ai venit“! *Cead míle fáilte*, zise el pronunțând perfect cuvintele irlandeze. Îmi plac expresiile irlandeze. Care-i cealaltă? „Mulțumită

1. Termen idiș care desemnează o temă comică. În limbaj comun, se referă la orice talent, obicei sau excentricitate pentru care o persoană este foarte bine cunoscută.

Domnului." Asta-i simpatică. Cum se spune în limba galică ?

Mă tachinează doar, își spuse Cleo în sine.

— *Buíochas le Dia*, traduse ea.

— Minunat !

Tyler dădu din cap cu încântare și, dacă n-ar fi fost așa de enervant când o făcea pe deșteptul, Cleo și-ar fi spus că arată adorabil.

Până și urechile lui erau frumoase, nu ca toartele alea uriașe de oală care le ies în evidență bărbaților de o parte și de alta a capului când își tund părul foarte scurt. Nu. Urechile lui Tyler Roth erau fine, frumos desenate, stăteau lipite de craniul cu formă perfectă și nu stricau cu nimic linia masculină, aspru cioplită a maxilarului. Pentru Dumnezeu, de ce observa asemenea lucruri ?

— Expresiile irlandeze sunt așa de drăguțe ! La fel și fetele... N-am vrut să te jignesc, se apără el ridicând palmele spre ea. N-aș vrea cu nici un chip să te jignesc, Cleo, încercând să strecur subînțeleșuri în acel comentariu. Egalitatea dintre sexe e un principiu important în hotelurile Roth. Unul dintre principiile noastre esențiale.

Cleo dădu din cap aprobator. Tocmai îi venise o idee nemaipomenită.

— Îmi dau seama că egalitatea este importantă pentru tine, spuse ea cu gravitate. De fapt, mi-a venit în minte o altă expresie irlandeză simpatică.

— *Serios* ?

— *Serios*. O să-ți placă. Ți se potrivește foarte bine. *Póg mo thoin*.

Cu siguranță că oricine l-ar fi învățat cele câteva expresii irlandeze pe care le cunoștea nu s-ar fi gândit să-l învețe și „pupă-mă în fund“.

— Ce înseamnă ?

— Înseamnă „noroc“, spuse ea cu un zâmbet larg. E una dintre zicalele noastre cele mai vechi, de pe vremea lui... ăăă... Brian Boru, cred.

Puțină paradă de cunoștințe istorice are să-l impresioneze.

— Și, fiindcă este atât de veche, e considerată ca fiind irlandeză pură, bogată și plină de sens. „Fie ca norocul glorios al poporului irlandez și binecuvântările Domnului să te însoțească mereu“ este traducerea mai lungă și mai fidelă.

— O expresie atât de scurtă, care spune atât de multe, nu-i așa?

— Irlandeza este o limbă neobișnuită, cu un lirism aparte. Cuvintele simple au numeroase înțelesuri.

— Am priceput. Spune-o încă o dată, ca s-o țin minte, îi ceru el.

Cleo trebui să-și muște partea interioară a obrazului ca să nu izbucnească în râs.

— *Pog* – așa cum ai spune „rog“... *mmo hău-in*, dar spune legat. *Hău-in*.

— *Pog mo thoin*, repetă el. M-am prins!

— Da, te-ai prins.

Cleo zâmbi în sinea ei. Abia aștepta să-l vadă cum le va spune oamenilor, pe un ton nevinovat, să-l pue în fund în limba irlandeză.

Apoi vorbiră despre munca lor. Mândria o făcu pe Cleo să nu-i vorbească despre Willow și despre plecarea ei intempestivă din Carrickwell. Era sigură că avea cunoștință de hotelul ei atât de iubit, dacă adulmecase prin zonă după un teren de vânzare, și într-un fel nu voia ca el să știe că se număra printre oamenii care conduseseră atât de prost un hotel minunat, încât îl duseseră practic la faliment. Din același motiv, îi spuse că numele ei de familie este Malley, căci Malin nu era un nume prea des întâlnit.

Tyler îi povesti cum își croise el drumul în afacerea familiei.

— Oamenii cred că poți ajunge oriunde cu ajutorul nepotismului, spuse el. E drept, te poate aduce peste prag, dar trebuie să muncești ca să rămâi acolo. Tatăl meu are credința că toată lumea trebuie

să muncească din greu, iar eu mai greu decât oricine. Spune că, pe vremuri, trudea de două ori mai mult ca oricine altcineva, pentru că banul rămânea la el, și la fel procedez și eu.

Lui Cleo i-ar fi plăcut să-i povestească despre felul cum crescuse, dar nu o făcu. În schimb, îi spuse — conștientă că-l păcălește și urându-se pentru asta — că părinții ei avuseseră o mică afacere pe care o vânduseră.

Tyler locuia în Manhattan, ceea ce pentru ea însemna o altă lume.

— Tu unde locuiești? o întreabă el.

— Cu prietena mea Trish, răspunse ea, înainte să-și dea seama ce spune.

Faptul că locuia cu prietena ei cea mai bună și împărțea cu ea o canapea nu tocmai confortabilă nu se asorta cu modul de viață al unei tinere și ambițioase angajate într-un post important, la un mare hotel.

— Într-un apartament din oraș?

— Ă, nu, într-o casă, de fapt o casă cu mai multe apartamente, împreună cu o altă prietenă de-a noastră, adăugă Cleo.

Nu era cu totul minciună. Trish chiar locuia într-o casă în care mai locuia încă o prietenă a lor. De fapt, încă șase. Oricum, Tyler n-avea să pună piciorul acolo.

— Casa se află în afara orașului; amândouă preferăm un stil de viață mai relaxat. Știi, orașul e atât de agitat!

În realitate, apartamentele din oraș depășeau mijloacele financiare reunite ale întregului grup.

— Așa este, spuse Tyler înclinându-și capul în semn de înțelegere.

Potrivit planului, urmau să-și încheie seara într-un bar, numit The Sheperd, unde Cleo și Trish petrecuseră nenumărate seri în studenție. După cum conveniseră, Trish și o parte a găștii erau acolo. Cum Cleo *nu* le trimisese pe telefonul mobil mesajul

de urgență care însemna „Ajutor, e un coșmar, dați-mi telefon și scoateți-mă de-aici!“, Trish aștepta cu ochii cât cepele, curioasă să vadă cum era Tyler. Probabil că reușise să treacă un test invizibil, dacă tot mai era cu Cleo și nu se produsese nici un incident care să necesite implicarea gardienilor sau a Poliției.

— Bună, Cleo, de când nu te-am văzut! ciripi Trish din capătul opus al barului când îi văzu pe cei doi intrând.

Toată lumea din bar întoarse capul să-i privească și se auzi un murmur aprobator la vederea unui cuplu atât de reușit.

— N-am știut că ne întâlnim cu prietenii tăi, îi spuse Tyler în timp ce o urma spre gașca ei, așezată la o masă în colț.

— Nu știam că vor fi aici, răspunse ea, convinsă că vorbele ei nu sună prea convingător.

— Ce surpriză! declamă Trish ca un actor de mână a treia într-o producție de teatru de amatori.

Așezându-se pe scaunul de lângă ea, Cleo îi dădu un ghiont în coaste, ca s-o facă să tacă.

— Bea cineva ceva? întrebă Tyler.

În mod miraculos, toți cei opt membri ai grupului abia își goliseră paharele și acceptau încă un rând, mulțumim frumos. Tyler nu dădu înapoi în fața dimensiunilor comenzii.

— Asta înseamnă două halbe de Guinness, un whisky Paddy, două Cola dietetice, o sticlă de Heineken, un suc de portocale pentru tine (Diane, posesoarea fustei pe care o purta Cleo, aprobă cu un zâmbet), un gin tonic (Trish bătu angelic din gene) și o apă minerală pentru Cleo.

În timp ce Tyler era la bar, Cleo își privi în ciudată prietenii.

— Voi nu aveți pic de mândrie? E doar bărbatul cu care am întâlnire, nu banca Allied Irish!

— Scuze, îngânără câțiva în cor.

— Mda, scuze, li se alătură și Barney, posesorul prețioaselor CD-uri cu REM.

— N-am vrut să părem niște pomanagii, bombăni Ron care, după spusele lui Trish, nu punea niciodată colacul WC-ului la loc.

— Bărbatul cu care ai întâlnire, nu zău, murmură Trish. Și eu care credeam că e dovada vie a dictonului care spune că răzbunarea e un fel de mâncare ce se servește rece!

— Ține-ți gura! șuieră Cleo, fără ca zâmbetul să-i dispară de pe față. Tocmai asta fac.

— Eu zic că e un tip superb, interveni Carol, noua prietenă a lui Trish, care arăta într-adevăr ca un fotomodel – subțire ca o trestie, cu părul foarte blond și foarte în genul lui Gwyneth Paltrow.

Cleo nu zise nimic.

Tyler se integrează excelent în grup, în principal pentru că avea darul de a ști cum să vorbească absolut cu oricine. Îndeosebi Carol a fost foarte vorbăreață cu el și, spre marea enervare a lui Cleo, nici el nu s-a lăsat mai prejos.

Când Carol se oferi să-i arate orașul – cum *îndrăzne*?! –, Tyler spuse că va încerca să rostească expresiile irlandeze pe care le învățase, ca să vadă dacă le-a reținut. Aplaudară cu toții felul în care pronunță *cead mille failte* și *go raibh agat*, dar fură gata să cadă de pe scaune de râs când îl auziră spunându-i lui Trish *pog mo thoin*.

— Cleo, obraznicătură ce ești, pun pariu că tu l-ai învățat să spună asta! Ce farsă răutăcioasă! spuse Carol, bătându-l pe braț cu un gest intim.

— Așadar, nu înseamnă ce mi-ai spus tu, zise Tyler netulburat.

Cleo se făcu stacojie de umilința acestei dovezi a răutății ei.

— Nu! țipă ascuțit Carol, încă agățată de brațul lui și traducându-i corect expresia.

— Lui Cleo îi place să mă tachineze, spuse el. Nu-i așa?

Se întoarse și o privi țință. Cleo simți că-i tresaltă inima.

— Așa-i că e simpatic? spuse Trish cu surprindere o oră mai târziu.

Se afla împreună cu Cleo și restul colocatelor în autobuzul Nightlink¹, poreclit și „legătura bețivilor“, deoarece oamenii îl luau să se întoarcă acasă după o noapte petrecută în oraș. Nici una dintre ele nu dădea bani pe taxi, deși Cleo îi spusese lui Tyler că va lua unul. Ar fi fost de-a dreptul penibil să urce grămadă în autobuz împreună cu fetele, ca un grup de școlărițe, în timp ce el sărea într-un taxi.

— E adorabil, îi răspunse Cleo de pe locul ei din fundul autobuzului, unde ședea visătoare, ignorând gazele de eșapament.

— Desigur, toată povestea n-are nici un viitor, continuă Trish. El e genul de playboy internațional plin de bani, cu tătic bogat. Probabil că are un milion de fete trecute în agendă. Așa fac întotdeauna indivizii ăștia.

— Mda, aprobă Cleo, simțindu-se descurajată.

Știa că un bărbat ca Tyler poate să aibă cu ușurință câte o iubită în fiecare oraș prin care trecea, dar toată seara vorbise cu ea de parcă ar fi fost singura persoană din univers, în ciuda încercărilor mizerabilei de Carol de a se agăța de el. Da, sigur, îi făcuse plăcere să stea de vorbă cu toată lumea din grup, dar era unul dintre oamenii aceia care te fac să te simți de parcă s-ar afla acolo numai și numai pentru tine. Era foarte măgulitor.

— E doar de amuzament, îi spuse lui Trish.

Și abia atunci își dădu seama că minte. Până atunci nu-și mințise niciodată prietena. N-ar trebui să-i minți niciodată pe cei mai buni prieteni, mai

1. Legătura de noapte.

ales când ați trecut prin atâtea împreună. Dar Trish ar fi râs de ea dacă i-ar fi spus că a renunțat la cumplita-i răzbunare pe Tyler Roth, că se răzgândise. Ar fi vrut în schimb să-i simtă brațele în jurul ei, ținând-o strâns, să-i simtă respirația pe piele. Cum de se întâmplase una ca asta?

A doua zi dimineată, pe locul ei de la recepție o aștepta un plic pe care scria „personal“. Tot mângăleala extravagantă a lui Tyler. Ciudat : de data asta, scrisul lui Tyler nu mai semăna atât de tare cu cel al unui tiran. Dacă i s-ar fi cerut să-l descrie acum pe autorul scurtei misive, ar fi spus „plin de forță“.

Pentru un bărbat volubil, Tyler se dovedea succint în scris. „Încă o întâlnire? Ce ți-ar plăcea să facem? Nu vreau să dau buzna cu pintenii în intimitatea ta.“

Pentru câteva clipe ametoitoare, Cleo și-l imaginează pe Tyler Roth echipat cu cizme de călărie și piteni, gata de călărie în stilul „aprig“ de demult. Apoi reveni la secolul curent. Vino-ți în fire, Cleo!

— Domnul Roth a lăsat plicul pentru tine, spuse Stan, unul dintre vechii prieteni ai lui Cleo care lucra cu ea în schimbul de noapte. Dar ți-a scris greșit numele pe plic. Uite, scrie „Cleo Malley“, nu „Malin“.

— Nu l-ai corectat? îl întreabă ea neliniștită.

— Nu, că se grăbea. Avea întâlnire la micul dejun cu o femeie, o păpușică pe cinste, așa zice eu, spuse el apreciativ.

— O *păpușică*? spuse Cleo, cam în același fel în care Lady Bracknell¹ pronunța cuvântul „poșetă“.

Stan dădu din cap că da, în timp ce-și strângea lucrurile ca să predea recepția celor din tura de zi.

— Ce noroc mai au unii! bombăni el.

Gândul la păpușica respectivă o sâcăi pe Cleo următoarea oră și jumătate. Pe cine considera Stan

1. Personaj al piesei de teatru *The Importance of Being Earnest* (*Importanța de a fi onest*) de Oscar Wilde.

„păpușică“? Pe o femeie absolut uluitoare sau una mai obișnuită, gen „fata din vecini“? Întrebarea asta o obseda.

Era imposibil să se concentreze la încheierea notei de plată a bărbatului de la 172, care, gata de plecare, insista că nu consumase nimic din minibar, cu toate că una dintre cameriste îl înregistrase cu două whisky-uri, trei votci și o ciocolată Toblerone, când predase schimbul în seara anterioară. Cleo lucra alături de Norah, Paige și un italian simpatic pe nume Nero. Înregistrează nota domnului Mincinos de la camera 172, apoi se întoarce spre Paige, care stătea lângă ea.

— Mă duc până la toaletă, șopti ea și dispăru grăbită.

Intră într-adevăr la toaletă, ca să arunce o privire scurtă chipului ei îmbujorat, apoi intră în sufrageria unde se servea micul dejun. Era abia opt și jumătate, dar cei mai mulți clienți – oameni de afaceri – fie plecaseră, fie își încheiau întâlnirile programate pentru micul dejun. Oamenii care locuiau la McArthur doar din plăcere abia începuseră să coboare la masă, contrastând prin atitudinea lor relaxată cu bărbații și femeile îmbrăcați în costume și taioare, care aveau de mers într-o mulțime de locuri, de întâlnit o mulțime de oameni și nici un pic de răgaz pentru încă o plăcintă daneză.

Cleo încercă să-și ia aerul că a venit cu treburi oficiale ale hotelului, și nu ca să-l spioneze pe afurisitul de Tyler Roth. Privi prin toată sala cea vastă, de parcă ar fi căutat un oaspete anume căruia trebuia să-i ducă un mesaj foarte important. La un moment dat îl zări. La o masă plăcută, intimă și fără aghiotantul lui, Larry McKenzie. Erau doar Tyler și femeia, care chiar că putea fi descrisă ca „păpușică“. Perfect aranjată, îmbrăcată în negru, avea părul castaniu-roșcat, lucios pe care Cleo îl invidiase întotdeauna – foarte lucitor și „pentru părul meu nu e nevoie de balsam, mulțumesc foarte

mult". Se întoarce furioasă și ieși din restaurant cu pași mari, apăsăți. Cum îndrăzneă Tyler?! Femeia aia nu era nici pe departe genul de persoană cu care ai întâlnire la micul dejun, ci micul dejun însuși!

— Te simți bine? o întrebă Paige în șoaptă când se întoarce după teigheaua recepției.

— Da, mă simt bine.

— Poți să-mi povestești în timpul pauzei, zise Paige încuviințând din cap cu un aer înțelept.

Până apăru Tyler, după-amiaza târziu, Cleo devenise un pachet de nervi. Cei din familia Malin ar fi știut că, atunci când ochii fetei scânteiau și gura de obicei zâmbitoare împietrea într-o linie subțire, era momentul să se păzească.

Pe de altă parte, Tyler Roth habar n-avea.

— Salut, zise el.

Se aplecă peste teigheaua recepției și o învălui cu o privire leneșă, provocatoare, care cu o seară înainte ar fi făcut-o să simtă că i se topesc oasele. În ziua aceea însă, oasele ei erau la fel de tari ca oțelul armat.

— Bună, îi răspunse ea glacial.

— Ai avut o zi proastă? întrebă el arcuindu-și o sprânceană.

Cleo își aminti că-n seara din ajun el nu făcuse nimic să tempereze avansurile lui Carol, iar în dimineața următoare luase micul dejun cu o păpușică aproape identică, doar cu părul de altă culoare. Probabil că avea într-adevăr o iubită în fiecare oraș din lume.

— Of, lasă-mă-n pace! se răsti ea.

— Ce-ai pățit, Cleo? o întrebă el împăciuitor.

— Am o întâlnire de afaceri mâine, la micul dejun și vreau să mă duc acasă, să-mi aranjez părul, machiajul și unghiile ca să arăt perfect.

Văzu pe chipul lui că a priceput imediat.

— Ai spioni în tot hotelul?

— Nu-s spioni, ci prietenii mei; îmi spun și ei ce văd. Ca de exemplu, când un bărbat care pare interesat

de mine ia pe neașteptate un mic dejun foarte intim cu altă femeie.

— Sigur că da. Te referi la bârfă?

— Nu mă refer la bârfă! răspunse ea cu țâfnă.

— Dacă ți-aș spune că e lesbiană, s-ar schimba cu ceva situația?

— E lesbiană? Fata cu care te-ai întâlnit e lesbiană?

Asta schimba puțin lucrurile. Era improbabil ca Tyler să fi fost interesat la modul sentimental de păpușică, dacă era cu adevărat lesbiană. Pe de altă parte însă, unii bărbați iubeau provocările.

— Este lesbiană?

— Nu, recunosc el. M-am gândit doar să văd dacă asta ar fi schimbat cu ceva situația.

— Ticălosule! Ești așa de enervant! Oare de ce-oi fi ieșit cu tine aseară?

— Pentru că îți place de mine? propuse el.

— Nu, nu-mi place. Nu-mi plac indivizii care se duc și iau micul dejun cu o femeie străină și după aceea își râd de mine și pretind că necunoscuta e lesbiană și...

— Păi, o întrerupse el, dacă-ți spuneam că a fost o întâlnire de afaceri, ceea ce a și fost, nu m-ai fi crezut; te-ai fi gândit că încerc să te induc în eroare. De fapt, a fost o întâlnire de afaceri. Întâmplarea face ca ea să fie o femeie extrem de atrăgătoare.

Cleo era sigură că-i făcuse plăcere s-o spună.

— O femeie pe care o consider extrem de atrăgătoare, continuă el.

Cleo își stăpâni pornirea de a-l pocni.

— Oricum, continuă Tyler, e măritată, are o căsnicie fericită și n-o interesez absolut deloc – nu că aș fi încercat vreodată, în caz că vrei să știi. Discutăm afaceri și atâta tot. Tu ești cea care e atât de pornită pe femeile cu carieră. Nu crezi că o femeie poate să aibă o carieră de succes și să și arate bine? Tu le faci pe amândouă.

— Să nu crezi că mă poți duce cu zăhărelul cu lingușiri, îl repezi Cleo, deși trebuia să recunoască în sinea ei că simțea o oarecare plăcere.

Totul părea foarte plauzibil, dar poate că Tyler era genul de om care are întotdeauna la îndemână o scuză verosimilă pentru purtarea lui. Cleo hotărî că nu va deveni una dintre cuceririle lui.

— Îmi pare rău, spuse ea pe un ton formal, ridicându-se în picioare. Știi și tu că a fost o greșeală. Venim din lumi diferite. Trebuie că mi-am pierdut mințile dacă am ieșit cu tine la cină. Îți mulțumesc, a fost o seară foarte plăcută, dar la revedere.

Tyler o prinse de încheietura mâinii, cu un gest blând și totuși ferm.

— Nu te purta așa, te rog, spuse el.

— Chiar trebuie să țiip și să cer să fie chemată Poliția pentru că mă reții împotriva voinței mele?

— Poți să pleci dacă vrei, zise încet, cercetându-i chipul cu ochi aceia negri. Dar aș vrea să n-o faci. Vreau să ajung să te cunosc, Cleo. Nu pot face asta? Poate că venim din lumi diferite, dar ce importanță are? Chiar nu se poate face o fuziune între Manhattan și Carrickwell?

Suna atât de ridicol încât lui Cleo îi veni să râdă; se așeză înapoi pe scaun. Știa că e învinsă.

— Bine, ai câștigat! Ești un mare *eejit*, dar ai câștigat.

— Ce-i cu vorba asta, *eejit*, pe care o tot aud repetată peste tot?

— Hm, făcu Cleo meditativ, înseamnă persoană minunată, înțeleaptă...

— Prostii! râse el. Îți bați joc de mine din nou, ca și cu traducерile alea din irlandeză? A doua oară nu mă mai păcălești, domnișoară Malley!

Cleo tresări la gândul că el încă nu-i știa adevăratul nume de familie. Nu putea să-i spună acum. O să-i spună mai târziu.

Duminică seara ieșiră din nou, de data asta la cinematograful, iar Cleo descoperi că nu-și poate aminti mare lucru din film, căci fusese conștientă doar de faptul că stă aproape de Tyler, cu mâna în mâna lui. Senzația era minunată.

Știa că nu e vorba doar de atracție fizică – îl plăcea, îi plăcea râsul lui, felul cum o tachina cu blândețe, interesul pe care i-l arăta. Părea straniu să recunoască, dar avea sentimentul că-l cunoaște de ani întregi. Probabil că în afaceri avea o doză de cruzime, dar mai exista și o altă latură a lui Tyler Roth. O latură pe care-i plăcea s-o vadă.

Tyler trebuia să plece cu avionul la Galway luni dimineța, pentru licitația de terenuri, iar Cleo își dădea seama cu mare tristețe că micul lor episod romantic ajunsese aproape de sfârșit. El se va întoarce în lumea lui, ea va rămâne într-a ei, iar șirul de iubite din fiecare oraș al lumii îl va revendica din nou.

Oare ea va fi iubita din Dublin? Nu, n-ar fi acceptat în ruptul capului să fie doar un număr în agenda lui telefonică. Doar atât nu era îndeajuns. Cu cât petrecea mai mult timp cu el, cu atât se îndrăgostea mai tare.

Da, se îndrăgostise de el. Era sigură. N-ar fi crezut că poți să te îndrăgostești de cineva atât de repede, dacă nu i s-ar fi întâmplat chiar ei.

După film, Tyler o invită să se întoarcă la hotel și să meargă în apartamentul lui, să bea un pahar înainte de a merge la culcare. Deși rațiunea îi spunea să refuze, acceptă.

— Vreau să-mi iau rămas-bun de la tine cum trebuie, zise el.

— Sper că nu-ți închipui că un rămas-bun cum trebuie înseamnă o zbenguială în pat, îl muștră ea cu severitate, încercând să ascundă cât de nefericită se simțea.

— Hei, par eu c-aș fi genul ăsta de om? o tachină el făcând semn unui taxi.

Cleo nu mai intrase până atunci în vreunul dintre cele patru apartamente penthouse¹ ale hotelului. Văzuse multe dintre celelalte camere, dar pe acestea nu, fiindcă nu fuseseră incluse în turul de inițiere pe care îl făcuse. Apartamentul ocupat de Tyler era la fel de somptuos și luxos precum și-l închipuise. Hotelul McArthur se mândrea cu decorațiunile interioare simple, dar de o mare eleganță. Tălpile ți se afundau în covoare, trupul ți se afunda în canapelele enorme și catifelate la atingere și, pe cât se părea, restul corpului ți s-ar fi afundat cu aceeași plăcere în patul cu așternut din bumbac.

— Plăcută cameră, zise ea cu nonșalanță plimbându-se de jur-împrejur și admirând trandafirii albi din vaza simplă, pătrată de pe măsuta de cafea scundă.

— Da, e frumoasă, foarte frumoasă, încuviință Tyler.

Lui Cleo îi plăcu replica lui, care arăta că nu e chiar atât de obișnuit cu bogăția și luxul încât să le considere perfect normale. Dacă ar fi văzut dormitorul strâmt pe care-l împărțea cu Trish în zilele acelea!

— Ce-ai dori să bei? o întrebă el scoțându-și sacoul și lăsându-l pe speteaza unui scaun.

Purta o cămașă descheiată la primul nasture, în deschizătura căreia apărea, la baza gâtului, un mic triunghi de piele măslinie. Oare exista ceva mai sexy decât porțiunea aceea minusculă din trupul unui bărbat? Cleo își umezi buzele.

— Hm, aș bea cu plăcere un ceai. De mușetel ar fi grozav.

Mușetelul avea s-o ajute să adoarmă când ajungea acasă, căci altfel nu știa când va reuși să închidă ochii după o zi cu atâtea emoții.

1. Apartamentele de tip penthouse ocupă de obicei ultimul etaj al vilelor cu apartamente, au o suprafață construită foarte generoasă și vedere panoramică, având geamuri pe toate cele patru laturi ale imobilului.

El se așează pe brațul fotoliului și ridică receptorul să sune la serviciul de cameră. Comandă două ceaiuri de mușetel și Cleo își zise că era un gest tare drăguț. Majoritatea bărbaților urau ceaiul de mușetel. Nat obișnuia să spună că are gust ca de fiertură de buruieni din curte, deși se străduise să-i facă ei plăcere și să-l bea. Se gândi cât de diferiți erau el și Tyler. Nat semăna cu un cățeluș gata mereu să se gudure, dornic să-i mulțumească pe cei din jur, pe când Tyler era distant și avea o agresivitate leonină, părând la prima impresie că n-ar face pe plac altcuiva decât lui însuși. Și totuși, iată-l pe acest Mascul Dominant încercând să-i intre în voie. Acest lucru avea ceva incredibil de atractiv și de seducător. Și va pleca în curând... Cleo simți că i se strânge puțin inima.

— Așa, spuse el așezându-se la un capăt al canapelei lungi.

Ea ședea la celălalt capăt. Era o canapea mare.

— Așa, îi răspunse ea cu un zâmbet.

— Ți-e frică să nu te mușc? glumi el bătând cu palma spațiul dintre ei.

— Vrei să zici că n-ai face-o?

Îi zâmbi cu gura până la urechi și se trase mai aproape de ea.

— Probabil că grăbim puțin lucrurile, dar știi că mâine plec cu avionul la Galway, iar de acolo, la New York, în ziua următoare...

— Da, știu, îl aprobă ea gravă. Și trebuie să apuci să pui mâna înainte de plecare.

— Nu-i deloc așa! replică el, părând realmente jignit. Tu nu ești genul acela de fată, Cleo și nici eu nu-s genul acela de bărbat.

— Eu am auzit cu totul altceva, spuse ea, brusc serioasă.

Nu voia să fie rănită și, mai ales, nu de Tyler. Nu voia să joace rolul unui Nat în relația aceasta: încrezătoare și naivă, incapabilă să vadă realitatea, rănită mortal în momentul când venea lovitura.

— Uită ce ai auzit! îi spuse el cu asprime. Oamenii vorbesc despre mine, au să vorbească și despre tine, dar asta nu înseamnă că știu ceva despre noi. Nu-mi pierd vremea ținându-mă după femei și nici nu-mi place să-mi bat joc de ele.

Avea o mină atât de serioasă, încât Cleo simți imboldul puternic de a-l mângâia și de a-i netezi cutele de încruntare.

— La ce te gândești? o întrebă, aplecându-se tulburător de mult spre ea.

Cleo râse.

— Mă gândeam că serviciile din acest hotel sunt de-a dreptul scandaloase, pentru că ai comandat ceaiurile acum cel puțin cinci minute și încă n-au sosit.

— Sunt convins că la Roth Hotels ar exista un post pentru o femeie cu priceperea ta, replică el.

— Așadar, de asta m-ai invitat aici?

— Nu, răspunse el venind cu câțiva milimetri mai aproape.

O cuprinse cu un braț și Cleo simți din nou fierbințeala aceea a trăirilor vii care o deștepta. Acum stăteau atât de aproape, încât putea să simtă căldura emanată de trupul lui.

— Nu pentru asta te-am adus aici și dacă asta crezi, probabil că-ți spui că e cel mai ciudat interviu pentru obținerea unui loc de muncă dintre câte au existat vreodată.

Cleo îi zâmbi larg.

— Credeam că m-ai adus aici pentru că mă plăci... și am venit pentru că și eu te plac.

— Mă bucur, îi șopti el.

Și apoi gura lui o acoperi pe-a ei, se îmbrățișară strâns și mâinile lui îi explorau corpul. Nu semăna cu nimic din tot ce trăise ea până atunci – era altfel decât pipăielile stângace cu Laurent la Bristol, altfel decât sărutările schimbate cu ceilalți foști iubiți, cu totul altfel. Căldura aceea, emoția aceea erau ceva

nou, ceva aparte, ceva legat în exclusivitate de persoana lui Tyler. Îi rosti numele cu un geamăt și-l trase mai aproape de ea; gura lui coborî pe linia maxilarului, ajungând la pielea catifelată de sub lobul urechii și mai jos, pe gât, atingând-o cu blândețe. Brusc, simți că-și dorește să smulgă toate hainele de pe el, el să smulgă toate hainele de pe ea și să facă dragoste nebunește, acolo, pe loc. Să-l simtă atingând-o, mângâind-o, să-l audă rostindu-i numele...

— N-ar trebui... spuse el respirând cu greutate.

— Știu, răspunse ea.

Dar în același timp, degetele lui îi desfăceau pe bâjbâite panglicile care-i legau în față jerseul, iar degetele ei descheiau nasturii cămășii lui.

— E o greșeală, pentru că-i prea curând, șopti el mângâindu-i cu tandrețe pielea, de parcă nu s-ar fi putut sătura s-o atingă.

— Știu, prea curând, prea curând... îl aprobă Cleo cu fața afundată în părul lui, atingându-i cu degetele mușchii tari ai pieptului.

— Ar trebui să mai așteptăm.

— Categorie, spuse ea, simțindu-i bătaile iuți ale inimii.

Atunci se auzi telefonul – un sunet strident, asurzitor; până-n acel moment prețios, Cleo nu-și dăduse seama că telefoanele din hotel sunau atât de îngrozitor.

— La naiba! spuse Tyler depărtându-se de ea.

— La naiba! îl îngână Cleo aranjându-și bluza.

Tyler ridică receptorul.

— Bună. Da, sigur... nu, nici o problemă. Aici e abia ora unsprezece, așa că acasă e... cât? Cinci, patru?

Se așază la birou, trase lângă el un notes și începu să scrie, aruncând o privire de scuză în direcția ei și articulând fără sunet „E urgent“.

Cleo ridică mâna în semn de „nu-i nimic, e în ordine“ și se duse în baie să se aranjeze. Își văzu în

oglindă pielea din jurul gurii iritată și buzele umflate, pupilele dilatate și părul teribil de ciufulit. Da, arăta ca și cum tocmai s-ar fi sărutat în neștire pe o canapea.

Folosi apa de gură a lui Tyler și-și trecu degetele prin păr, încercând să îl îmblânzească. Nu exista pieptene. Tyler își tundeă așa de scurt părul negru, că probabil n-avea nevoie. Aruncă o privire în geanta lui cu cosmetice, să vadă ce fel de creme și loțiuni după bărbierit folosea. Era un gest cam intim, dar în definitiv se sărutaseră, ceea ce însemna că probabil era acceptabil la limită.

Când ieși din baie, Tyler era tot la telefon; se uită la ea și-și ridică ochii în sus, a neputință.

— Iartă-mă, îi spuse el acoperind microfonul receptorului cu palma. Situație de criză la sediul central, trebuie s-o rezolv.

— E în regulă.

Și, bineînțeles, tocmai atunci se nimeri să sosească și ceaiul de mușetel, și nu se putea altfel decât să fie adus de o angajată a hotelului pe care o cunoștea. Xi, o chinezoaică frumoasă, zâmbi surprinsă și nedumerită când îi deschise Cleo ușa.

— Bună, spuse Xi.

— Bună, salută și ea, simțind cum îi iau obrazii foc. Mulțumesc, Xi. Da, îl iau eu, mulțumesc.

N-avea bani să-i dea bacșiș, dar n-ar fi fost oare o lipsă de maniere ca un angajat aflat în mod cu totul nepotrivit în camera unui oaspete să dea bacșiș altui angajat? Cine să știe? Cărțile pe tema bunelor maniere nu includeau o astfel de situație.

Își turnă o ceașcă de ceai, puse una și pentru Tyler, o lăsă lângă el și apoi se plimbă fără țință prin apartament, uitându-se la obiecte. Pe măsuta de cafea, printre hârtii și ziare, era un joc de șah de călătorie și se întrebă cine i-o fi fost adversarul, căci partida părea în plină desfășurare. Se așeză și frunzări revistele. Sub o revistă culturală, dădu peste

un dosar ce conținea o schiță de arhitect colorată frumos, în creion și tuș. Hârtia stătea pe o parte, așa că o întoarse ca s-o vadă mai bine. Clădirea îi era ciudat de familiară... Și atunci își dădu seama – era Hotelul Willow. O schiță de arhitect ce înfățișa căminul ei, dar mult îmbunătățit și mult mai mare. Numai fațada clădirii era aceeași, deși fusese curățată – fără glicina care se încâlcea dezordonat deasupra porticului, fără urnele de piatră crăpate din fața ușii. Arăta minunat.

Se așază mai comod între pernele de pe fotoliu și frunzări foile volante din dosar. Nu-i păsa dacă Tyler o vede ori nu, dar oricum părea prea preocupat de conversația telefonică pentru a observa ceva. Erau mai multe fotografii luate de la înălțime, schițe arhitecturale și imagini tridimensionale realizate pe calculator care înfățișau cum va arăta Willow când va deveni un măreț Hotel Roth – căci asta scria cu litere elegante pe o latură a desenului ce înfățișa fațada : Carrickwell Roth. Mult mai mare, mult mai impunător, mult mai frumos decât înainte. Căminul familiei ei, dreptul ei moștenit prin naștere, arăta exact la fel de minunat cum știa că ar putea deveni. Atâta doar că ea nu va fi implicată în schimbare.

Îi tremurau mâinile când puse foile la loc în dosar și-l așază înapoi pe măsuta de cafea, cu revistele deasupra. Tyler era într-o altă lume, vorbind, scriind și gesticulând la telefon. Nu se atinsese de ceaiul lui de mușețel. Dezgustător de tipic – spusese că vrea și el, doar ca s-o aducă în pat ! Era sigură. Un mincinos și un spoliator de afaceri de familie ! își zise ea cu furie. Evident, antreprenorul imobiliar care cumpăraseră teoretic Hotelul Willow fusese doar o fațadă îndărătul căreia se ascundea lanțul hotelier Roth. Pe ea o trădase familia, vânzând fără știrea ei, dar Roth Hotels îi înșelase pe toți cu această afacere făcută pe sub mână. Cleo era sigură că tatăl ei ar fi preferat să țină cu orice preț hotelul în funcțiune,

decât să-l vândă unui lanț hotelier. Oare așa își făcea compania Roth toate achizițiile de valoare – luându-și o identitate falsă în locul celei de lanț hotelier amețitor de bogat? Oare vânzarea de teren din Galway era doar o fațadă pentru altă achiziție asemănătoare, vreun alt hotel mic aflat pe muchia falimentului, al cărui proprietar ar accepta să vândă unui antreprenor local, dar niciodată, nici în ruptul capului, lanțului hotelier Roth?

Tyler acoperi din nou microfonul cu palma.

— Ai răbdare, te rog, Cleo, nu mai durează mult. Nouă, celor din New York, nu ne poate trece prin cap că restul lumii funcționează pe alte fuse orare, glumi el.

Nici măcar nu se uită spre el. Nu suporta să-l privească – nu acum. Pentru că-l plăcuse pe Tyler Roth, îl plăcuse cu adevărat.

Slavă Domnului că nu-i spusese că numele ei de familie era de fapt Malin! Ar fi fost prea umilitor dacă el afla că aparținea familiei care avusese hotelul Willow în proprietate și-l dusesese la faliment. Nu-i va da această satisfacție. Luă o înghițitură zdravănă, liniștitoare din ceaiul ei de mușețel, își adună lucrurile și se duse spre ușă.

Tyler era atât de ocupat la telefon, încât nu observă când Cleo ieșise din viața lui.

Capitolul treisprezece

Timp de o săptămână după ce Alex o anunțase că s-a terminat, Daisy stătu în casă, făcându-și cumpărăturile prin internet și dând o fugă până la magazinul din colț, o dată la două zile, după lucruri precum ciocolata.

Acolo nu se întâlnea cu nici un cunoscut și, în orice caz, nimeni n-ar fi recunoscut-o. Cu o șapcă de baseball trasă peste părul nespălat, înfofolită într-un pulover vechi de-al lui Alex care-i mai păstra încă mirosul, era de nerecunoscut. El își luase aproape toate hainele cât fusese ea plecată la Düsseldorf, precum și o mare parte dintre lucrurile personale. Lăsase numai obiectele mari, precum televizorul pe care-l cumpăraseră împreună și câteva tablouri. Apartamentul era sumbru așa, lipsit de toate lucrurile mărunte care-l făcuseră să fie căminul lui Alex.

Stând singură cu nefericirea ei, Daisy nu răspundea la telefon, cu toate că tresărea de fiecare dată când suna, la gândul că s-ar fi putut să fie Alex. Dar el nu suna niciodată, așa că robotul prelua toate apelurile: de la Mary, care se interesa cum se mai simte cu „gripa“, de la Paula, de la vechea ei prietenă Fay și, o dată, de la maică-sa, care o anunța că în vara aceea pleacă în vacanță la Praga, împreună cu mătușa lui Daisy, aflată în convalescență după o operație.

Mamei ei îi plăcea să discute cu robotul telefonic și purta cu el conversații mult mai animate decât fuseseră vreodată cele avute cu fiica ei. Roboții

telefonici n-aveau niciodată păreri proprii, ci se mulțumeau să asculte.

— La început n-am avut de gând să merg, pentru că mătușa ta Imogen avea impresia că nu se simte destul de bine, dar acum e în regulă, așa că plecăm. Vecinul Brendan de alături o să vadă de casă și o să verifice corespondența. Ne vedem când mă întorc. Sper că totul e bine. Pa și pusi!

Făcută covrig pe canapeaua ei ca într-o vizuină, înfășurată în pilotă și cu firimiturile de la un baton de ciocolată pe măsuta de lângă ea, Daisy privi țintă telefonul, îndurerată. Pa și pusi! Așa vorbește o mamă cu fiica ei? Fără „Te iubesc, scumpa mea, și o să ne fie dor de tine“? Pe de altă parte, cum ar fi fost posibil să i se facă dor lui Nan Farrell de fiica ei, dacă se vedeau oricum așa de rar?

Daisy visase să-l crească pe copilul ei cu mai multă căldură și iubire. Fără tâmpeniile gen „copilul trebuie văzut, nu auzit“, agreate de familia maică-sii. Copilul ei n-ar fi fost trimis să-și bea ceaiul cu bona în camera de joacă, departe de părinți, sau expediat la o școală cu internat. Lucrurile de felul acesta o făcuseră pe mama ei să devină așa cum era.

Copiii ei ar fi fost adorați și dezmiertați. S-ar fi cuibărit alături de ea pe canapea și ar fi chicotit împreună uitându-se la filmul *Compania monștrilor*.

Mai avea în dulapul din bucătărie o rezervă de urgență – un baton de ciocolată cu cremă caramel. Se duse să și-l ia, apoi porni televizorul cu sonorul aproape la maximum. În felul acesta nu-și putea auzi propriile gânduri.

După o săptămână de stat acasă, în care, în mod ciudat, nu primi nici un telefon de la prietenii comuni ai ei și-ai lui Alex, Daisy se întoarse în lumea reală cu trei kilograme mai mult și cu o erupție de pete pe față. Ar fi vrut să stea în coconul ei pentru totdeauna, dar știa că nu se poate. Trebuia să-și

reia serviciul și, cine știe, poate că o va dura mai puțin dacă avea oameni în preajmă. Dar cum să spună ce s-a întâmplat?

Până la urmă, nu trebui să spună nimic. Când sosi la Georgia's Tiara la ora zece dimineața, Mary văzu dintr-o singură privire că, oricare ar fi fost motivul care o împiedicase pe Daisy să vină la serviciu, nu era în nici un caz gripa. Tocmai bifa cu un pix articolele de pe o listă de inventar, dar le lăsă pe masă și veni în grabă spre ea.

— Ce s-a întâmplat?

— Alex e îndrăgostit de Louise, iar ea e gravidă, șopti Daisy, simțind ceea ce ar fi simțit probabil dacă i s-ar fi destăinuit mamei ei.

— Louise?

— Asistenta lui de la birou. Poți să spui cumva că viața mea nu e un șablon?

Nici una dintre ele nu râse.

— Zău dacă știu ce să zic, Daisy! Ba da, știu! Hai să închidem magazinul și să mergem la Mo's, la un mic dejun întârziat.

— Nu toate trei. Nu vreau să-i spun Paulei, se rugă Daisy, gândindu-se că i-ar fi imposibil să suporte compătimirea acesteia.

— Nu-i spunem nimic. Îi zicem că ieșim amândouă să stăm puțin la taclale și că nu vreau să o las să se ocupe singură de magazin tocmai în ultima săptămână când mai lucrează.

— Am uitat că intră în concediu de maternitate, spuse Daisy mohorâtă.

Pentru săptămâna aceea planificaseră să facă acasă la Mary o petrecere pentru a sărbători venirea pe lume a bebelușului¹ și la care urmau să

1. În original *baby shower* – petrecere prin care se sărbătorește nașterea apropiată a unui copil, cu ocazia căreia părinții primesc în dar haine și obiecte utile nou-născutului.

participe toate prietenele Paulei. Daisy nu îndrăzni să întrebe dacă va mai avea loc. Cumpărase deja cadoul: două salopete deosebit de moi, din catifea, una albă și una galbenă. O va ruga pe Mary să-i dea Paulei cadoul. Acum i-ar fi fost cu neputință să meargă la petrecere.

Mary o cuprinse cu brațul.

— Am văzut nu de mult o carte despre cum să abați deochiul asupra fostului iubit. Vrei s-o cum-părăm și să încercăm? Sunt convinsă că Zara de la Mystical Fires are tot felul de obiecte de magie albă în fundul magazinului. Precis e în stare să-l deoache pe Alex.

Cu toată supărarea, Daisy râse, deși nu era sigură dacă motivul era ideea că Zara cea dulce ar fi capabilă să deoache pe *cineva*, pe oricine, sau gândul că Alex ar putea suferi. „Ce-ar fi să exclud intermediarul și să mă duc pur și simplu să-l împuşc cu mâna mea?”

Mo's Diner avea o vechime de numai zece ani, dar părea că face parte din Carrickwell de când e lumea. Era decorat în genul cafenelelor americane din anii '50, cu tonomate de dimensiuni reduse pe mesele din pal melaminat, banchete cu tapiserie roșu-aprins în separeuri și nenumărate fotografii cu Elvis – icoana lui Mo – pe pereți. Chelnerii și chelnerițele erau îmbrăcați ca pentru o versiune dramatizată cu artiști amatori a filmului *Grease*¹ – fetele în fuste scurte și crețe, cu părul prins în coadă și șosete albe în picioare, iar bărbații în pantaloni drepți și cămăși cu mânecile suflecate cu grijă până la nivelul bicepsilor, stil James Dean.

Mo însuși părea american get-beget, cu toate că se trăgea din districtul Clare și, după ce-și petrecuse jumătate din viață în Memphis, luase o mică parte

1. Comedie muzicală din 1978, cu John Travolta și Olivia Newton-John.

din Tennessee cu el la întoarcerea în Irlanda. În localul lui se serveau turte de mălai, cafea, burgeri și sucuri cu înghețată, iar oamenii erau în stare să se bată pentru brișele lui cu afine. Locurile de muncă în localul lui Mo erau la mare căutare și numeroși studenți din Carrickwell își suplimentaseră bursa servind la mese în zilele de la sfârșitul săptămânii.

Cei veniți să ia micul dejun devreme plecaseră deja, așa că Mary și Daisy găsiră localul într-un moment de acalmie când intrară și se strecurară într-un separeu din fundul sălii. În fundal, Elvis cânta emoționant „Love me Tender“.

Mary nu spuse „Dă-i drumul“, cum făcea de obicei când era vorba să audă puțină bârfă. Așteptă până comandară, apoi își sprijini mâinile de tăblia mesei și se aplecă spre Daisy, gata s-o asculte.

— Chiar înainte să plec la Düsseldorf, Alex mi-a spus că avem nevoie să stăm separați o vreme, începu Daisy.

— Să stați separați o vreme, ha ! șuieră Mary. Ce pretext ți-a dat ? Unul cusut cu ață albă, sunt sigură !

Daisy suspină.

— Am avut programare la o clinică de fertilitate și el a zis că are nevoie de timp să se gândească la asta.

— Ah!... făcu Mary uluită. Habar n-am avut.

— Nu puteam să-ți spun, Mary. Ar fi fost prea dureros să vorbesc despre asta. Tu ai copii, Paula e gravidă... nu credeam că ați înțelege ce simt. M-am gândit că ai să-mi spui că dramatizez sau exagerez sau...

— Îmi place să cred că n-aș fi spus ceva atât de jignitor, replică Mary cu însuflețire. Dacă sunt mamă, nu înseamnă că nu pot empatiza cu cineva care tânjește să aibă copii. Copiii sunt lucrul cel mai minunat din câte mi s-au întâmplat în viață. Dacă n-aș fi putut să-i am, aș fi trecut prin toate chinurile iadului. Eu mi-am dorit dintotdeauna copii, așa că,

nu, n-aș fi considerat că dramatizezi și că exagerezi. Îmi pare rău că n-ai putut să-mi spui prin ce treci. Mă simt ca și cum te-aș fi trădat.

Daisy ridică din umeri.

— Nu m-ai trădat. Ovarele mele au făcut-o, sau altă parte a corpului meu. Cine știe ce-o fi? Am încercat să concepem încă de când am împlinit treizeci de ani – de fapt, eu am încercat de când am împlinit treizeci de ani – și până la urmă am decis să iau măsuri concrete, în loc să-mi tot cumpăr teste de sarcină și să plâng când rezultatul era negativ. Așa că am sunat la câteva clinici de fertilitate, mi-am făcut programare la una dintre ele și când i-am spus lui Alex, nu s-a arătat prea dornic – *știam* că nu e prea dornic.

Mary se întinse peste masă și-i strânse mâna.

— M-am gândit că era pur și simplu din cauză că se întâmpla totul prea repede și-i era frică, urmă Daisy. În definitiv, asta-i cel mai groaznic coșmar al bărbatului: să te masturbezi într-un borcan și să-ți analizeze cineva numărul de spermatozoizi – cui nu i-ar fi groază? Dar, în final, am fi putut avea un copil și eu aș fi făcut orice pentru asta!

Un chelner foarte tânăr, cu favoriți în stare embrionară, le aduse cafeaua și brișele.

— Și după aceea? o îmboldi Mary după plecarea lui.

Daisy rupse brișă cu degetele, dar nu mănâcă deloc din ea.

— A zis că avem nevoie de o pauză.

— Și tu ai întrebat de ce?

— Și eu am întrebat de ce, încuviință Daisy. Mi-a spus că are nevoie de un răstimp în care să fie singur sau așa ceva.

— Ce mincinos!

Mary aruncă un cub de zahăr spre ceașca ei de cafea și nimeri.

— L-am crezut.

— De ce nu mi-ai spus? Te-ai dus la Düsseldorf știind asta! Doamne, Daisy, ar fi trebuit să-mi spui! Am fi putut anula călătoria în Germania. Cum ai putut să mergi și să mai și lucrezi, când te apăsa toată nenorocirea asta?

— Dacă n-aș fi mers, îi atrase Daisy atenția, nu m-aș fi grăbit să ajung la el la birou direct de la aeroport, pregătită să-i spun că nu trebuie neapărat să avem un copil și că iubirea noastră e suficientă... și atunci n-aș fi aflat adevărul.

Mary făcu o grimasă de durere. Daisy continua să-și fărâmițeze brioșa în bucățele tot mai mici.

— Plecarea mea a fost catalizatorul. În Germania mi-a trecut brusc prin minte că toată povestea asta cu infertilitatea îl îngrijora pe Alex și că ar trebui s-o lăsăm baltă. Ce însemna un copil în comparație cu iubirea noastră, nu? Copilul ar fi putut să strice totul. Imaginează-ți-l pe Alex și apartamentul nostru impecabil cu un bebeluș bolnav și jucării împrăștiate peste tot! Așa că m-am repezit la bancă să-i spun asta, efectiv direct din avion, și el era în fața băncii, cu Louise. Știi, mi-am dat seama pe loc că e ceva în neregulă, pentru că ea a plecat imediat și el a părut atât de șocat când a dat cu ochii de mine! Și după aceea mi-a spus. Că, până la urmă, își dorește copii, dar nu cu mine. Ci cu Louise. M-am simțit așa de proastă că nu mi-am dat seama! E clar ca bună ziua: sunt o idioată!

Mary îi ignoră ultima remarcă.

— De când durează povestea asta?

— De luni întregi, aproape un an. Și nici nu știu ce e mai rău: că a plecat sau că e cu altă femeie, care-i poartă copilul, spuse Daisy ridicându-și privirea. Sinceră să fiu, cred că încă sunt în stare de șoc. Nu pare...

Își atinse pieptul în zona inimii.

— Nu pare real. Nu-mi vine să cred că s-a întâmplat, e ca și cum s-ar întâmpla altcuiva și eu aș

afla și așa empatiza cu persoana aceea, dar nu e vorba despre mine, nu despre mine și Alex!

— E fericit că va avea un copil cu Louise? N-a fost o aventură pasageră? Nu stă cu ea doar fiindcă simte că așa trebuie? Pentru că, să știi, poate să-și crească copilul și-n același timp să fie cu tine. Ar trebui să înveți să-l ierți, dar s-ar putea să nu fii în stare s-o faci, încheie Mary cu îndoială.

— O, e cât se poate de fericit, spuse Daisy cu glas scăzut. Vezi tu, eu nu am fost „aleasa“. Se pare că nimeni nu rămâne cu perechea din timpul facultății. Ne-am uitat mereu peste umăr, în căutarea marii iubiri.

Mary părea complet perplexă.

— Așa mi-a spus Alex, explică Daisy cu amărăciune. Că și eu îmi căutam „alesul“, nu? Că amândoi așteptam momentul favorabil. Și s-a întâmplat, pur și simplu, ca el să-și găsească adevărata iubire înaintea mea.

Își dădu seama că aceea era una dintre laturile cele mai dureroase ale întregii povești. Că fusese îndrăgostită până peste cap de Alex, iar sentimentele lui fuseseră altele. Vorbele lui transformau în bătaie de joc iubirea lor de atâția ani.

— Bineînțeles că nu căutai pe altcineva!

— Asta i-am zis și eu, dar a insistat că greșesc. N-am înțeles ce încerca el să-mi spună de-atâta vreme? Refuzul căsătoriei e cel mai puternic indiciu pe care-l poate oferi cineva. Nu putea să priceapă cum de am fost așa de încrezătoare și n-am priceput? Dacă ar fi vrut să rămână cu mine, m-ar fi luat de nevastă. Așa că ar fi trebuit să-mi dau seama și să nu fiu atât de șocată când s-a îndrăgostit de Louise.

— În concluzie, e vina ta? Pentru că nu ți-ai dat seama că nu făceați decât să așteptați fiecare momentul favorabil din viață?

— În rezumat, da, răspunse Daisy.

Gustă puțin din brișoa fărâmițată. Era delicioasă. Oare pot brișele să vindece o inimă zdrobită?

— Dintre toți nemernicii josnici și mincinoși de care am auzit, Alex Kenny e precis cel mai rău! zise Mary furioasă. Bart a avut măcar curaj să-mi spună că nu mă mai iubește — nu a negat că m-ar fi iubit vreodată, de la bun început!

Faptul că Mary părea atât de șocată de cruzimea lui Alex o consola prea puțin.

— Și ce vrei să faci acum?

Daisy știa exact ce vrea: pe Alex înapoi. Dar Mary n-ar fi fost de acord.

— Vreau să fie totul ca înainte, spuse ea.

— N-o să mai fie niciodată ca înainte. Niciodată! N-ai să-i poți uita niciodată faptele și afirmațiile. Uită ce-am spus mai înainte despre posibilitatea de a-l reprimi: nu merită să-l primești înapoi!

— Dar aş face-o, dacă s-ar întoarce.

— Nu, n-ai face-o. Știu că încalc regula de fier a prieteniei prin faptul că-ți ponegresc bărbatul, dar Alex e un ticălos infidel și nu te merită.

— Asta nu mă împiedică să-l iubesc.

— Te-a mai căutat de atunci?

Daisy clătină din cap.

— Are s-o facă, să știi.

Un val de speranță îi dădu lui Daisy puțin curaj. Dacă ar putea să-l vadă pe Alex din nou, ar putea să repare totul, nu-i așa?

— O să încerce să se revanșeze față de tine, ca să poată dormi noaptea liniștit. Nu poți arunca la gunoi paisprezece ani dintr-o singură mișcare. O să vrea să dreagă lucrurile, ca să le poată spune tuturor prietenilor voștri că v-ați despărțit amiabil și că acum sunteți, cu adevărat, ca frate și soră. Că totul e bine, că veți ține întotdeauna unul la altul, că veți fi mereu prezenți unul în viața celuilalt, bla-bla-bla...

Daisy se agăță strâns de gândul acesta, deși își dădea seama că n-ar trebui. Prieteni. Dacă ar putea

fi prieteni, nu l-ar pierde pe Alex de tot, ar mai trece uneori pe la ea și ar putea să fie bine. Povara care-i zdrobea inima ar fi devenit mai ușoară la gândul că el încă mai exista în viața ei. Acum înțelegea cum pot femeile să împartă un bărbat, să știe că-n viața lui există o alta și să accepte situația, pentru că bărbatul respectiv merita asta. Îl va împărți și ea pe Alex, dacă era necesar.

Pentru că, altfel, Alex dispărea din lumea ei și i-ar fi resimțit absența ca și cum ar fi murit, dar mai rău chiar, fiindcă el a ales să existe pe planeta aceasta, însă niciodată aproape de ea.

— Lumea și nevasta lui știu că relația de prietenie nu este o opțiune, se grăbi Mary s-o sfătuiască. Dacă vrei să ajungi la o clarificare definitivă, ai nevoie de o ruptură deplină. A te prefăce că totul a fost spre bine înseamnă doar să eviți subiectele dureroase.

Fiindcă Mary făcea terapie ca să poată trece peste trauma divorțului, vorbirea ei era plină de termeni de jargon psihologic. Expresia ei preferată era „clarificare definitivă” și era dornică să afle versiunea fiecărei părți implicate asupra poveștii – mai puțin cea a lui Alex.

— Mary, eu nu vreau să se termine! Vreau doar să-mi închid ochii și să redevină totul așa cum era.

— Nu, nu vrei una ca asta! spuse Mary cu asprime. Vrei să te duci în noua lui locuință, să ascunzi un crevet în tivul perdelelor lui Louise și apoi să ai o aventură pătimașă și fără ascunzișuri cu un june de douăzeci și patru de ani, cu abdomenul precum scândura de spălat rufe. Și, între timp, am să-ți împrumut niște cărți. *Women Who Love Bastards*¹ e extraordinară. O să-ți placă la nebunie.

Se dovedi că Mary avusese dreptate, deși trecură încă șase săptămâni până să se întoarcă Alex. Daisy

1. *Femei care iubesc ticăloși.*

îl văzu înainte s-o vadă el pe ea. Cu mâinile ocupate cu poșeta, cumpărăturile și o pungă de librărie cu două cărți noi despre cum să treci prin suferință și să-ți revii, îl zări stând în mașina lui, pe unul dintre locurile de parcare destinate vizitatorilor din fața apartamentului lor. Pentru ea era tot apartamentul lor, chiar și la șase săptămâni după plecarea lui. Șase săptămâni fără telefoane, fără nimic. Șase săptămâni în timpul cărora Daisy făcuse cunoștință cu iadul.

Și, cumva, reușise să se mențină la suprafață, poticnindu-se de fiecare zi și sperând că următoarea va fi mai bună.

Alex venise singur.

Nu era nici urmă de Louise pe scaunul din dreapta, așa că poate n-avea să fie vizita în care el să-i sugereze să încerce toți trei să devină prieteni.

Până la urmă o văzu pe Daisy când ea intră pe aleea pavată ce ducea la intrarea principală.

— Bună, Daisy.

Rămase în spatele ei în timp ce tasta cifrele ce formau codul încuietorii de siguranță. Putea să-i simtă mirosul loțiunii după bărbierit, o apă de colonie nouă care plutea provocator în jurul lui, și-și dori să se lase pe spate în brațele lui, așa cum ar fi făcut înainte.

— Bună, Alex. Ce mai faci?

Nu se simțise prea puternic în glasul ei nevoia de afecțiune, nu? Dacă lăsa să se vadă cât de mult tânjise să-l vadă din nou, el ar fi fugit. Trebuia să se poarte cu calm.

Alex îi deschise ușa de la intrare.

— Bine, sunt bine. Arăți bine, Daisy.

Se îngrășase puțin – prețul plătit pentru toate raidurile nocturne în frigider. De bună seamă, oamenii care spun că vinul și ciocolata nu merg împreună n-au fost părăsiți niciodată. Lui Daisy îi era ciudă că nu mai încăpea în hainele ei de zile bune, dar Mary încerca mereu să-i ridice moralul spunându-i că arată mai bine cu rotunjimi.

— Aspectul de clepsidră e iar la modă, bărbaților le place la nebunie, remarca ea.

„Eu vreau doar să-i placă lui Alex“, își spunea ea văzând cum începe să revină la formele pline pe care le urâse toată viața ei de adult.

La ușa liftului, se întoarse spre el.

— De ce ai venit, Alex?

— Să te văd, să stăm de vorbă.

Liftul sosi și, când intră în cabină, Daisy se lovi cu punga cu cărți peste fluierul piciorului. Trăiește durerea și vezi-ți de viață, își aminti ea.

— Despre ce vrei să vorbim? îl întreabă cu fermitate.

— Despre noi, despre orice, despre ce mai faci... Atât, încheie el ezitând.

Alex fusese mereu extrem de exact, nu era genul de om care să ezite.

— Țin la tine, Daisy, și nu suport să te văd suferind.

Un punct înscris pentru Mary. Daisy se simți recunoscătoare că măcar era pregătită pentru o astfel de abordare. Liftul urcă bâzâind până la etajul patru. Ajunși în apartament, el îi întinse o pungă de cadouri scumpă, verde cu auriu.

— Ți-am adus astea.

Înăuntru era un buchet mic de trandafiri galbeni și o sticlă cu vin. Simți că o inundă speranța. Nici un bărbat nu-și vizitează fosta iubită aducând în dar trandafiri și vin, decât dacă intenționează să se împace cu ea și să-i spună că a făcut o mare greșală când a părăsit-o. Era un semn.

Mary se înșelase. Alex o dorea înapoi, era sigură de asta.

— Vrei un pahar cu vin? îl întreabă, încercând să-și ascundă emoția.

— Da, ar fi grozav.

Alex umbla prin apartament, uitându-se cum arată fără lucrurile lui. Erau atâtea obiecte mărunte pe care le cumpăraseră împreună de-a lungul anilor, încât spusese că e imposibil să clarifice cui aparține fiecare.

„Putem face asta mai târziu“, scrisese el în biletul pe care i-l lăsase când ea era la Düsseldorf. „N-aș suporta să ajungem să ne certăm de la împărțitul mobilei.“

Își luase CD-urile, cărțile și afișul cel mare al filmului *Blues Brothers* care fusese atârnat deasupra canapelei, dar lăsase televizorul uriaș, cu familia lui complicată de cabluri și accesorii.

Daisy luă telecomanda digitală și i-o aruncă.

— Canalul de sport începe să aibă simptome de sevraj, spuse ea. Scapă-l de chinuri și pornește-l în timp ce eu aduc vinul.

Așa! Părase adecvat de veselă, nu? Fără presiuni, calmă și relaxată. Zâmbetul larg cu care-i răspunse Alex arăta limpede că așa o percepușe.

Ieși din cameră și se duse repede în dormitorul lor, unde își smulse de pe ea costumul negru cu pantaloni. Fredonând încet, scotoci prin sertarul cu lenjerie intimă și găsi setul italian de sutien și chiloți tanga de un roșu-coral, care se situa la jumătatea distanței între lenjeria minimală din perioadele când era slabă și cea consistentă, care strângea ca un corset, din vremea când era grasă.

După ce îmbracă la loc pantalonii și tricoul de mătase, cu lenjeria curată și sexy pe dedesubt, se simți mai bine, mai stăpână pe situație. Și nu părea că ar fi făcut altceva decât să-și perie părul.

Fiindcă, dacă se înșela – Dumnezeu bun, fă să nu mă fi înșelat! – și Alex nu voia să se întoarcă la ea, măcar evita să se facă de râs.

Turnă vinul, luă o înghițitură mare din paharul ei, apoi îl umplu la loc și duse ambele pahare în camera de zi.

Televizorul nu era deschis pe canalul de sport, ci la unul dintre serialele siropoase care-i plăceau ei și pe care Alex le detesta. Încă un semn.

Acum, că se afla acolo, Alex nu părea să aibă chef să discute vreun subiect anume. Stătea comod pe fotoliul pe care-l ocupa de obicei, cu paharul de

vin așezat pe brațul fotoliului, exact ca înainte, și vorbea lucruri fără importanță. Ce mai e pe la magazin? Afacerile merg bine? Ce mai face Mary?

„Abia așteaptă să te vadă eviscerat în zori“, gândi Daisy, dar spuse:

— Bine.

— Bănuiesc că vrea să mă vadă pus în proțap și fript la foc de cărbuni, spuse el.

Daisy râse și recunoscă:

— Cam așa ceva.

— E o prietenă bună, spuse el aprobator.

— Tu nu te-ai înțeles niciodată prea bine cu Mary, nu se putu ea abține să remarce.

Între Mary și Alex existase încă din prima zi un soi de armistițiu precar, care o irita mereu pe Daisy, căci avea atât de multe motive să-i fie recunoscătoare lui Mary Dillon!

— Asta nu înseamnă că nu-mi dau seama că îți e prietenă bună, replică el netulburat. Atâta doar că e o femeie dură și puternică și, pur și simplu, nu e deloc genul meu.

Îi învălui tăcerea. Mary nu era genul lui de femeie, însă Louise – drăguță, brunetă și însărcinată – era. Alex mai luă o înghițitură din pahar.

— Și Paula? Ce mai face?

Altă gafă.

— A născut, are o fetiță.

Adusă pe lume înainte de termen de o mamă extaziată, după un travaliu din fericire ușor, micuța Emma Marie avea o săptămână și cântărea patru kilograme și șapte sute de grame. Și, după spusele lui Mary, avea urechiușe perfecte.

— Ah, așa-i.

Atmosfera părea foarte încordată. Daisy se chinuia atât de tare să afle ce ar fi potrivit să spună, încât stomacul i se făcuse ghem. Nu voia să pară că tânjește cu disperare sau că debordează de amărăciune, dar nici să se arate atât de calmă încât să-l facă să

creadă că nu se mai poate întoarce la ea. Ușa trebuia să fie larg deschisă, dacă Alex dorea să fie astfel. Cum poți spune asta și să rămâi în același timp calmă și netulburată?

Dorind cu disperare să găsească un subiect fără potențial sporit de explozie, își scotoceau nebunește mintea.

Banca!

Sticla de vin și o pungă mare cu chipsuri de tortilla cu brânză au dispărut cu desăvârșire în timpul unei lungi istorisiri despre bancă, în care numele lui Louise n-a fost pomenit nici măcar o dată.

Relaxată, mulțumită jumătății din sticla de vin și caloriilor din chipsuri care totuși nu declanșau senzația de sațietate, Daisy se gândi să aducă în discuție, pe un ton nepăsător, subiectul Louise și bebelușul. Cum merge cu sarcina? Când își face următoarea ecografie? Ceva de genul ăsta. Dar pur și simplu nu era în stare.

Nu reușea să se determine pe ea însăși să fie atât de iertătoare.

— Mai ai cumva niște vin? o întreabă el, pe jumătate ridicat din fotoliu.

Daisy dădu din cap, privindu-l cu ochi strălucitori. Știa unde e vinul. În definitiv, acela era căminul lui. În timp ce el găsea încă o sticlă, se duse la baie. Își privi mulțumită imaginea reflectată în oglindă și hotărî că-i priește vinul. Părul îi stătea mai bine după ce bea un pahar și fața nu-i părea niciodată grasă, ci doar deschisă, cu obraji rotunzi. O madonă trandafirie cu prunc. Nu, șterge asta!

Își spală dinții, pulveriză în aer parfumul ei *Eternity*, intrând apoi în ceața de stropi și-și aplică un luciu de buze cu aromă de căpșuni.

Când se întoarce, îl găsi pe Alex reîntors pe fotoliul lui, cu un pahar plin de vin alături.

— Îmi place fotoliul ăsta, spuse el întinzându-și picioarele lungi.

— Îți stă la dispoziție oricând vrei, îi răspunse Daisy, ghemuindu-se în colțul canapelei, aproape de el.

— Știu.

Mâna lui Alex se întinse și i se opri pe coapsă, așa că ei îi păru firesc să-și încline capul în direcția lui.

— Ești o femeie uluitoare, Daisy! oftă el.

Căldura care-i cuprinsese trupul nu avea nimic de-a face cu vinul.

— Mi-e dor de tine și de viața noastră. Totul s-a schimbat și asta e greu de acceptat, spuse el cu ochii încetoșați și cu privirile ațintite pe perete, deasupra raftului cu cărți, unde atârna o mască tribală din lemn vopsit. Îți amintești de excursia aceea în Puerto Rico, de unde am cumpărat asta? Când am rămas practic fără bani și tipul de la tarabă a zis că-s un om norocos și că ar vrea să te cumpere?

— Da. Ți-aduci aminte de fotografiile pe care le-am făcut pe plajă, când am făcut insolație pentru că am adormit la soare?

— Și aveai un obraz roșu și celălalt alb, încheie el. A fost o vacanță grozavă! Dar n-am prea văzut mare lucru pe-acolo, nu?

Fusesse prima lor călătorie în cuplu în afara Irlandei și amândoi erau fără bani. Închiriaseră o cameră micuță, cu pereții văruiți în alb, într-un hotel mic și ieftin, unde era vin din belșug, soarele le lumina vesel balconul întreaga zi, iar patul era destul de moale ca să poată sta lungiți cu orele după ce făceau dragoste. În vacanța aceea și-au petrecut o grămadă de timp făcând dragoste. Pielea goală, curbele trupului auriu al lui Daisy în costumul de baie alb pe care Alex insistase să i-l cumpere, senzația razelor soarelui pe membrele lor făceau ca orele petrecute făcând dragoste să pară unicul mod logic de a-și petrece zilele lungi și fierbinți.

— Îți mai amintești costumul de baie...

— Cel alb, încheie ea întrebarea în locul lui. Îl mai am.

— Pun pariu că arată mai bine pe tine acum, spuse, zâmbind și el.

Și Daisy știa că vorbește serios, fiindcă ochii lui negri, ațintiți asupra ei erau plini de iubire.

— Alex... începu ea.

— Știu, Daisy, știu, zise el și-n clipa următoare se ridică din fotoliu, trăgând-o pe podea alături de el.

Gurile lor se găsiră și Daisy simți că-i vine să plângă atunci când îi simți gustul familiar.

— Daisy, gemu el din nou în timp ce-i scotea tricoul, dezvăluindu-i sânii îmbrăcați în dantelă italiană, în toată splendoarea lor.

Buzele lui atingeau și sugeau, devorându-i carnea, în timp ce mâinile i se plimbau înnebunate pe trupul ei.

— Pielea ta e atât de moale, murmură el cuprinzând cu degetele carnea albă, mătăsoasă, cu delicata dantelărie a venelor albastrui vizibilă pe rotunjimile sânilor.

Iar Daisy simțea cum se topește în brațele bărbatului care o inițiasse atât în privința vieții sexuale, cât și în cea a realității. Alex fusese primul ei iubit, unicul ei iubit, care știa exact pe ce butoane să apese ca s-o facă să-și piardă capul.

Se descotorosiră cumva de haine, tot agățați unul de altul și apoi, pe moliciunea covorașului de culoare crem, Alex o pătrunse și Daisy avu sentimentul că este, în sfârșit, acasă. Cuibărită în cercul protector al brațelor lui, simțindu-i mirosul și respirația pe piele, se lipi de el în extaz.

Nu era vorba de sex, ci de alinarea pe care i-o ofereau brațele lui și când el ajunse la orgasm, rapid, rostindu-i numele ca de fiecare dată, Daisy plânse. Lacrimile sărate îi umplură ochii, iar ea se grăbea să le șteargă, pentru că n-ar fi vrut ca el să creadă că e tristă. Nici nu erau lacrimi de tristețe, ci de bucurie. Nu crezuse că va mai trăi asta vreodată —

luxul de a-l avea pe Alex în brațe, făcând dragoste cu ea! Îl strânse mai aproape de ea și murmură, cu fața îngropată în umărul lui musculos:

— Te iubesc.

Alex se lăsă câteva clipe cu toată greutatea peste ea și icni când se retrase din ea. Daisy nu voia ca el să se îndepărteze, așa că, atunci când el se întinse înapoi pe covor, se încolăci în jurul lui.

În acel moment, acolo, pe podea, totul era perfect. N-ar fi vrut să se mai sfârșească.

Alex se mișcă și se uită neliniștit la ceas.

— Aș face bine să plec. Știi... e greu de explicat.

Daisy dădu din cap. Avea dreptate. Îi trebuia timp să-i spună lui Louise că totul se sfârșise. Nu putea fi ușor, așa că avea nevoie de timp. Se întorcea la ea și doar asta avea importanță.

— Înțeleg, zise ea.

— O femeie ca tine e una la un milion, Daisy, spuse el cu afecțiune.

După un sărut fugar de rămas-bun, se îmbracă și plecă. Cu mișcări languroase, Daisy se pregăti de culcare, simțind încă euforia dragostei fizice. Puse cărțile despre „cum să-ți trăiești durerea și să-ți vezi de viață” la fundul teancului de lângă patul ei. Apoi luă o revistă de lux pentru femei și se așeză comod să citească. Totul avea să fie bine.

A doua zi dimineată, Mary îi remarcă mersul elastic.

— Arăți bine, spuse ea aprobator.

— Am dormit bine, răspunse ea simțindu-se vinovată.

Era adevărat, dar nu din acest motiv arăta fericită.

— Ce părere ai despre *Women Who Love Men Who Can't Love*¹? Nu e rea, nu-i așa?

— Nu, spuse Daisy visătoare, nu-i rea deloc.

1. *Femei care iubesc bărbați incapabili de iubire.*

După ce trecu o săptămână fără vreun telefon de la Alex, fără vreun email sau mesaj amuzant pe telefonul mobil prin care să stabilească o nouă întâlnire, Daisy intră în cele din urmă în panică.

Trandafirii cei galbeni se ofiliseră, însă ea, încă-pățânată, îi pusese pe toți la presat. Simțea un gol în stomac de fiecare dată când se uita la locul de pe covor unde ea și Alex făcuseră dragoste. Fusesse nespus de fericită atunci, însă acum peticul acela de covor își bătea joc de ea. Întreg apartamentul își bătea joc de ea. Îi venea să se mute chiar atunci, pe loc, doar ca să poată scăpa de amintiri.

Dar asta ar fi fost o prostie. Trebuia să aștepte și să vadă ce se întâmplă, nu? Nu putea cere sfatul nimănui – în nici un caz pe-al lui Mary. Și foarte mulți dintre prietenii lor chiar asta erau: prietenii lor. Nu ai ei sau ai lui, ci ai amândurora. Prieteni comuni. Iar ea habar n-avea cine de partea cui era.

Ar fi fost mai ușor dacă perechile care se despărțeau și-ar fi împărțit prietenii cum își împărțeau CD-urile. *Ți-i las pe Gerry și Michelle, dacă mi-i lași pe Sheryll și Jan.* Atunci ar fi știut că poate s-o sune pe Michelle pentru consolare, fără să se teamă că aceasta va spune după ce terminau convorbirea: „A fost îngrozitor! Nu m-a lăsat inima să-i spun că Alex și Louise ies cu noi vineri. Biata Daisy! Louise își face griji pentru felul cum va suporta totul, iar Alex spune că e puțin cam instabilă...”.

— Nu mai fi așa de bleagă! se autoflagelă ea. Trebuie să afli ce se întâmplă. Sună-l! Sună pe cineva.

Îi lăasă un mesaj pe telefonul mobil:

„Alex, trebuie să vorbesc cu tine. Eram îngrijorată și voiam să știu dacă totul e în ordine. După cele întâmplate săptămâna trecută, m-am gândit că...”.

La dracu'! Ce mai putea să spună acum?

Apăsă grăbită butonul care permitea ștergerea mesajului și mai făcu o încercare.

„Alex, eu sunt. Mă întrebam dacă ești bine. Ai putea să mă suni? Încă mai avem lucruri de discutat. (Simplu, dar la obiect, își spuse ea.) Mă tot gândesc la ce s-a întâmplat în seara aceea, pe po-deaua din sufragerie“, adăugă ea, aproape ca și cum abia atunci i-ar fi trecut prin minte. Mesajul acesta n-avea să-l mai șteargă.

A doua zi luă trenul spre oraș, ca să nu mai trebuiască să-și bată capul cu parcatul mașinii. Fusesse invitată la lansarea unei linii noi de gablonzuri și Mary o îndemnase cu insistență să se ducă, spunându-i că înlocuitoarea Paulei o va ajuta în magazin, iar ei îi va prinde bine o pauză.

— Mă întorc după-amiază, spusese Daisy. N-o să dureze mult.

— Stai cât dorești, replicase Mary făcând un semn vag cu mâna. S-ar putea să întâlnești un bărbat superb pe-acolo.

Daisy râse. Nu plănuia să caute vreunul.

Pe străzile Dublinului se simțea un aer văratice: oamenii renunțau la îmbrăcămintea de iarnă, ba chiar câteva suflete mai curajoase apărură la lansare fără ciorapi în picioare, cum era la modă.

Colecția era bună – categoric potrivită pentru magazin, hotărî ea – și, după câteva pahare de șampanie băute în compania unei vechi prietene, stilist de modă, Daisy nu mai simțea pic de suferință.

— Ce mai face Alex? o întrebă Zsa Zsa, stilista.

— Păi...

Daisy dădu din colț în colț. Așteptase toată ziua să-i sune telefonul mobil. Era sigură că Alex avea să-i răspundă cât de curând la mesaj, numai că fusese nevoită să oprească soneria telefonului pe durata prezentării.

— Suntem într-un soi de pauză.

Timp de câteva momente, Zsa Zsa rămase înmărmurită.

— E plină balta de pește, spuse ea consolator. Poți veni cu mine la pescuit!

— Mda, zise Daisy, băgând mâna în poșetă după telefonul mobil.

Oare de ce încerca toată lumea să o cupleze cu altcineva? Ea era femeia unui singur bărbat! Și oricum, toate relațiile trec prin momente dificile, nu?

Ecranul telefonului afișa anunțul „apel nepreluat“, iar când intră în meniul de apeluri nepreluate, văzu că primul pe listă era numărul lui Alex. Nu-i lăsase nici un mesaj, așa că-i formă numărul de telefon. Dacă era într-o ședință, n-avea ce-i face.

— Eu sunt, spuse ea inutil, căci pe ecranul telefonului său apărea fotografia ei zâmbitoare de fiecare dată când îl apela – sau cel puțin așa fusese.

— Stai numai puțin, răspunse el pe tonul pe care-l folosea când era la birou.

Auzi sunet de pași și și-l imaginează ieșind din locul unde se afla, depărtându-se de oamenii care puteau să-l audă. Asta era bine, însemna că are ceva să-i spună.

Luă o înghițitură de șampanie și-i zâmbi lui Zsa Zsa, care purta o discuție animată cu persoana din stânga ei. Deși masa de prânz se sfârșise, locul era încă aglomerat, iar ea se simțea încrezătoare în sine după alcoolul băut și după agitația din ziua aceea. Se pricepea la achizițiile pentru magazin, avea ochi buni. Și oamenii se bucurau s-o vadă. În definitiv, nu era o persoană complet incapabilă, iar Alex va înțelege și el asta.

— Daisy, n-am putut vorbi, eram într-o ședință.

Pe vremuri și-ar fi cerut iertare că l-a scos din ședință, dar de data asta n-o făcu. Cărțile ei de genul „Învăță să te ajuți singur“ îi arătaseră că, prin faptul că fusese mereu cea care-și cerea iertare, crease un precedent în relația lor. Ea își cerea scuze, iar el le accepta, indiferent cine greșise de fapt.

— Eram îngrijorată că nu mai am nici o veste de la tine, spuse ea cu mâna pe piciorul paharului, răsucindu-l.

— Îngrijorată? De ce?

— După seara aceea, insinuă ea. Știi... când am făcut dragoste, adăugă pe ton scăzut.

— Ce-i cu seara aceea?

Daisy avu vechea senzație că i se topesc oasele, ca și cum s-ar fi dizolvat într-o băltoacă uriașă de nimicnicie.

— Ce a însemnat, ce ai spus tu, zise ea în șoaptă.

Se ridică de la masă și ieși în hol, unde era mai liniște.

— N-am spus nimic, se răsti el.

— Ba da, ai spus că sunt minunată și...

— Ai fost minunată. Și iertătoare. Ai fost iertătoare, Daisy, dar asta a fost tot. Nu înseamnă că suntem din nou împreună sau altceva asemănător. A fost doar sex.

— Doar nu vorbești serios! spuse ea consternată.

— Ba da, Daisy. Doamne! Nu face asta de fiecare dată! S-a terminat și trebuie să accepți.

— Atunci de ce ai făcut dragoste cu mine? întrebă ea pe un ton sfâșietor de blând.

— S-a întâmplat pur și simplu, spuse el iritat. Se poate întâmpla să faci sex. Asta nu trebuie să însemne nimic. Acum sunt cu Louise, Daisy. N-o lua razna!

— Dar de ce ai făcut-o? întrebă ea din nou.

Cum se putea să fi fost doar sex?

— Tu erai acolo, s-a întâmplat, și ce-i cu asta? N-o să se mai repete. Credeam că știi. Ai spus că înțelegi, adăugă el cu un glas aproape rugător.

— N-am înțeles nimic altceva decât că am făcut dragoste și că trebuia să pleci atunci, ca să te întorci la mine. Asta am înțeles și după aceea n-ai mai dat telefon...

— Daisy, o întrerupse unul dintre organizatorii prezentării de bijuterii, comandăm taxiuri să ducă oamenii înapoi la serviciu...

Daisy clătină din cap și ridică mâna ca să-i arate că nu poate vorbi pe moment.

— Ascultă, spuse Alex, trebuie să-ți vii în fire! Relația noastră s-a terminat. M-am gândit că putem să ne vedem și să fim prieteni, dar cred că m-am înșelat. Seara aceea a fost o greșeală — uit-o! Am s-o uit și eu.

— Pentru că ai putea s-o rănești pe Louise, șopti Daisy.

— Ea nu trebuie să știe și dacă te gândești să-mi faci necazuri spunându-i, atunci ești o cățea afurisită, șuieră el.

Asta o făcu în cele din urmă să înțeleagă că Alex vorbea serios. Nu-i vorbise niciodată în felul acesta. Dar tocmai o făcuse, și asta însemna că s-a sfârșit. Ea nu mai însemna nimic pentru el. Era trecutul lui, o ființă pe care ar fi fost mai bine s-o uite, o ființă cu care nu va mai fi împreună niciodată, pentru că s-ar fi putut să-i tulbure pe el și pe Louise.

— N-aș face așa ceva... începu ea, dar vorbea singură: Alex închisese.

Simți un gol imens înăuntrul ei. Era pustiiță, atât de pustiiță încât avea senzația că nu va mai putea să simtă niciodată căldură sau viață. Cum poți trăi cu un astfel de vid în tine?

Să nu-l mai aibă pe Alex, să nu-l mai îmbrățișeze strâns, să nu-i mai simtă respirația pe piele când o sărută ușor? El n-o mai iubea, dar ea îl mai iubea încă. Și oricât de mult dorea să-l facă s-o iubească din nou, nu putea. Era neputincioasă. Își vedea viața întreagă întinzându-se în fața ei, sumbră și goală.

Îi reveniră în memorie imagini fragmentate ale serii din ajun în timp ce zăcea în pat a doua zi dimineață, cu pulsul monoton al durerii bubuindu-i în cap.

Distracția începuse cu cocteiluri la Diamond Bar, un local din centrul orașului situat în apropierea sălii unde avusese loc prezentarea de bijuterii. Cum

petreceau încă de după-amiază, când se făcu aproape nouă, cineva cu bun-simț propuse că ar trebui să meargă cu toții să ia cina.

Înveselită de cele cel puțin șase pahare cu Martini, fiecare cu efectul unei lovituri de copită în cap, Daisy țipase strident, din toate puterile:

— Nu!

Cina ar fi fost ceva plictisitor și normal și, dacă ar fi mâncat, se putea să se trezească din beție și atunci durerea ar fi copleșit-o din nou. Statul la masă și mâncatul alături de oameni care nu erau Alex, n-ar fi putut *niciodată* să fie Alex, i-ar fi distrus întreaga seară.

Grupul — ea și Zsa Zsa, un fotograf cărunt și blazat căruia i se spunea KC, două specialiste în machiaj, Ricardo, directorul de relații cu publicul al unei companii de cosmetice și un designer de interioare avangardist — cântări opțiunile.

— Ar fi excelent să cinăm, spuse rugător Sita, una dintre specialistele în machiaj, care era în picioare de la cinci dimineața, când avusese o filmare pentru un spot publicitar de televiziune și acum murea de foame. Doar nu țineți toate dietă!

— Dar cina ar putea să strice atmosfera de petrecere, interveni Zsa Zsa, care ținuse pasul cu Daisy la paharele cu Martini. Plus că am mâncat deja. Vedeți, șase măslina! anunță ea fluturând-o pe ultima în vârful unei scobitori de cocteil din argint. Asta-i mâncare, nu? Nu ținem toate cură de slăbire.

Îi veni o idee genială, precum îi venise lui Michelangelo când își dăduse seama că tavanele sunt cele care contează și că pereții sunt de domeniul trecutului.

— Dați-o încolo de cină! Haideți mai bine să mergem la Pilgrimage și să începem seara devreme!

Pilgrimage era clubul cel mai nou, atât de modern că nici nu arăta a club, avea numărul de telefon dat la secret și practica o politică de selectare a clienților

depășită doar de aceea a francmasonilor. Firește, era întotdeauna plin și era imposibil să intri dacă nu-ți făceai rezervare măcar cu două zile mai devreme. Vedetele rock, personalitățile din industria muzicală și din domeniul modei erau singurii care aveau o șansă să intre fără rezervare prealabilă.

— Pilgrimage¹ e un nume de-a dreptul incredibil! oftă Zsa Zsa.

Toată lumea a fost de acord. Daisy îi dădu măs-lina ei. Pentru prima dată de săptămâni întregi, nu-i era foame.

— Hai să supunem la vot, ceru ea sperând că se vor duce la club, unde va putea să mai bea din minunatul Martini ca să-și amortească durerea, căci tânjea după uitare.

Toată lumea votă pentru club, numai Sita voia să se oprească undeva să mănânce.

— Pilgrimage să fie! strigă Zsa Zsa bucuroasă și făcu semn să li se aducă nota de plată, înainte ca vreunul dintre ei să mai apuce să comande un Martini.

În căldura pilotei, Daisy puse cap la cap ce se întâmplase în continuare. Amintirea drumului până la club era cam încetșoșată în capul ei, dar își amintea clar că stătuseră pe niște scaune foarte joase, din piele cafeniu-închis, având în față toți pahare scandinave mici pline cu un lichid transparent. Și muzica... își aminti cum chiuise de bucurie când DJ-ul pusese piesa „We Are Family” a trupei Sister Sledge. Iubea melodia aceea. Se văzu făcând piruete în fața celorlalți, nici măcar pe ringul de dans, dacă-și amintea corect. Și scoțându-și jacheta Lainey Keogh din țesătură fină, transparentă, pentru că era prea cald. Îl auzi pe Ricardo spunându-i să-l îmbrace la loc, fiindcă probabil conducerea clubului nu considera că un sutien, chiar și unul de culoarea florii

1. Pelerinaj.

de măceș, care făcea parte dintr-un set lansat prin bunăvoința lui Elle Macpherson, putea să țină loc de bluză.

— Se potrivește cu chiloții, insistase ea tristă, fiindcă era important.

Femeile care dau importanță unor astfel de detalii își păstrează întotdeauna bărbații, era sigură de asta. Doar cele care adoptau o atitudine de genul „nu-mi bat capul“ față de lenjerie și de lucruri precum prețuirea bărbatului lor erau părăsite. Nu cele care prețuiau la maximum fiecare părticică din viață.

Ea se pricepea să prețuiască. Dusesese cu regularitate hainele lui Alex la curățătorie fără ca el să fi trebuit să i-o ceară vreodată ; ținea minte ce pastă de dinți preferă și cumpăra doar din aceea ; îi împătura întotdeauna cămășile când pleca în călătorii de afaceri. Și-l săruta pe gât, exact așa cum spuneau suplimentele revistelor. La bărbați, mărul lui Adam e o zonă foarte intens erogenă și dacă-i săruți acolo, poți să-i faci să înnebunească de dorință. Făcuse toate astea și uite ce ieșise!

Ricardo o ținuse într-o îmbrățișare caldă și plăcută. Era un om cu simțul tactil foarte dezvoltat și părea că simte în mod firesc imboldul de a o îmbrățișa. Era mai înalt decât ea și zvelt, parcă semăna oarecum cu Alex. Se cuibărise în cercul brațelor lui, cu jacheta pusă lejer pe umeri, și inhalase aroma cămășii lui albe de bumbac și parfumul Vetiver. Era atât de plăcut să fie ținută în brațe! Oare o va mai ține vreodată cineva așa? Gândul acesta o făcuse să plângă și se strânsese mai aproape de el, întrebându-se dacă lui îi făcea plăcere sau nu. Era atât de bine să-l simtă, îi fusese dor de brațele unui bărbat.

Ricardo se desprinsese cu blândețe din îmbrățișarea ei și o așeză înapoi pe scaun. Ca și cum ar fi îmbrăcat un manechin, reușise să-i pună jacheta și să încheie nasturii fără să-i atingă pielea.

— Nu-ți place de mine? îl întrebă ea, atât de beată încât nu-i mai păsa că emană o nevoie acută prin fiecare por. Știi, sunt mai slabă decât eram acum cinci ani.

Și chiar era. I-o spunea oglinda, chiar dacă rămășițele respectului de sine refuzau s-o creadă. Ricardo se așază în fața ei și-i cercetă ochii încetoșați.

— Nu suntem compatibili, îi spuse el cu blândețe.

— Vrei să spui că nu-s genul tău, bombăni ea.

Nu era niciodată genul nimănui. Fusesse doar genul lui Alex.

Ricardo îi luă fața în mâini cu nespusă bunătate, cu gestul unui părinte care cuprinde în palme obraji strălucitori ai copilului său, ca să-i sărute de noapte bună.

— Nu, dar ești adorabilă, spuse el.

Daisy citi în ochii lui că dă înapoi.

E desigur homosexual, își spuse acum copleșită de rușine, vrând să se ascundă sub pilotă și să nu mai iasă de-acolo până ce nu uitau cu toții cât de beată fusese.

Nu-l cunoștea prea bine pe Ricardo și-și amintea vag că Zsa Zsa îi spusese ceva de genul ăsta, însă chiar și așa, ar fi trebuit să știe, cu toate că el nu-și afișa orientarea sexuală.

O carte poștală – îi va trimite o carte poștală ca să-și ceară scuze.

Un alt val de amintiri o făcu să se crispeze. KC, fotograful. O, nu, ce făcuse cu el?! Nimeni nu știa precis de la ce veneau inițialele KC, deși Mary Dillon, care-l folosisese o dată la o ședință foto pentru Georgia's Tiara, spunea că s-ar putea să vină de la „Kinda Cute“, „Destul de frumușel“, pentru că era sexy în stilul neglijent. Purta o cămașă de blugi care i se mula pe corp și fuma ca un soldat, dar asta nu-i știrbea farmecul, iar dacă cei de la Marlboro ar fi fost în căutarea unui nou cowboy prăfuit la modul sexy, ar fi putut deveni noua lor imagine.

La un moment dat se așezase alături de Daisy.
— Viața asta-i o porcărie, spusese el aprinzându-și o țigară.

— Aici nu se fumează !

Fusese șocată, chiar și prin ceața alcoolului. Fumatul în cluburi și restaurante era ilegal, din cauza asta cei care produceau scrumierele gigantice de exterior făceau afaceri prospere. Zsa Zsa, care nu fuma, spunea că iese adesea afară cu fumătorii doar pentru amuzament, fiindcă întâlnea oameni interesanți.

— Și ce dacă ? replică el, lansând un inel de fum în aer.

O parte a ei de mult adormită se trezi la viață. Ce câștigase pentru că fusese fată cuminte ?

— Ai dreptate. Dă-mi și mie una, îi ceru sfidătoare.

Nu fumase în viața ei, cu toate că maică-sa nu fusese văzută niciodată fără o țigară atârându-i între degetele elegante.

Inhală și simți impactul drogului răspândindu-se prin tot corpul. Își zise că avea efect. Fumatul chiar era relaxant sau senzația se datora numai paharelor nenumărate cu Martini ?

— Încălcați legea, se auzi o voce aspră.

Ridică ochii și văzu că lângă ei stătea un paznic amenințător de solid, care-i domina cu statura.

— Va trebui să vă cer să plecați. Suntem foarte stricți în ceea ce privește politica de interzicere a fumatului.

Ochii lui KC, deja pe jumătate închiși de oboseală și fum, se îngustară până deveniră două dungi, ca ai unui boa constrictor. Își aruncă pe jos țigara pe jumătate fumată și o stinse cu cizma de cowboy, apoi își goli paharul.

Simțindu-se brusc în pielea unei fete obraznice care-i dă cu tifla directoarei școlii, Daisy îl imită.

— Plecam oricum, mormăi KC și o trase după el.

Daisy se foi stânjenită în cuibul ei de perne. Plecase cu KC și după aceea erau multe goluri, dar

își amintea vag că-l adusese la ea acasă și că stătuseră în fața focului sărutându-se și apoi... o, Doamne, nu!...

Deschise ochii, se răsuci în pat și văzu că e singură.
— Mulțumesc! spuse ea ușurată.

Orice altceva se întâmplase, măcar nu ajunsese cu el în pat. Ar fi fost de neiertat, o prostie, o tâmpenie absolută, și unde mai pui că ar fi fost o infidelitate față de Alex. Cum ar putea să-i povestească lui Alex ce se întâmplase? Dar nu trebuia să-i spună nimic, fiindcă el nu mai făcea parte din viața ei; nu mai avea dreptul să fie gelos.

Pe măsură ce rușinea față de purtarea ei de noaptea precedentă i se strecura în conștiință, Daisy se crispa tot mai tare, încercând să găsească o consolare în faptul că măcar nu sfârșise în pat cu KC; corect?

Însă probabil că fusese incredibil de beată. Rămăsese cu ciorapii negri și opaci, deloc provocatori, peste chiloți. Fusese prea afumată ca să se mai dezbrace. Fermecător!

Se ridică precaută, cu capul bubuind și puțin nesigură pe picioare, spunându-și că i-ar prinde bine un ceai. Se întinse să-și ia rochia de casă din locul ei obișnuit, de pe ușa dulapului și atunci le văzu. O pereche de cizme de cowboy la capătul patului, evident abandonate așa cum le descălțase proprietarul lor. În jurul lor, pe jos zăcea împrăștiat conținutul buzunarelor unui bărbat. O năpădiră rușinea, remușcarea, regretul și multe alte sentimente din secțiunea Marea Greșală a dicționarului.

Încă era pe jumătate îmbrăcată, așa era clar că nu se putuse întâmpla nimic de natură sexuală. Dar asta era o consolare prea mărunță în comparație cu rușinea pe care o simțea.

După două analgezice – al naibii de eficiente! va trebui să mai cumpere o cutie, pentru că, dintr-un motiv sau altul, se terminaseră foarte repede – și

cinci minute petrecute spălându-și dinții, Daisy se simți mai aproape de starea de ființă umană. Abia atunci riscă să se uite în oglindă. Nu știu ce o îngrozește mai mult : mirosul de băutură emanat de corpul ei sau aspectul cenușiu, puhav al feței ei. Simți că-i crapă obrazul de rușine. Legându-și mai strâns rochia de casă în jurul trupului, ieși din dormitor.

Îmbrăcat în blugi și tricou, KC ședea la masa din bucătăria ei, urmărea programul canalului de știri și fuma. În lumina dimineții nestânjenită de draperii fiindcă nu le trăsese în ajun, arăta mai bătrân și categoric mai puțin sexy. Dar nu la fel de rău ca ea. Bea dintr-un pahar ceva ce semăna dubios de mult cu Bloody Mary, cu toate că ea nu-și putea închipui cum ar putea cineva să suporte alcoolul după cantitatea pe care o înghițiseră cu o seară înainte.

— Salut, Daisy!

Salutul din două cuvinte înrăutăți mai mult lucrurile.

Simți cum se crispează la gândul conversației vulgare gen „a doua zi dimineața“. Măcar îi știa numele. Asta avea oarecare importanță, nu?

— Salut și ție, spuse ea încercând să pară blazată. Cum te simți în dimineața asta?

Nu mai făcuse niciodată una ca asta, așa că nu era prea sigură în privința protocolului.

— Nasol. Dar asta mă ajută, spuse el arătându-i paharul înainte să ia ultima înghițitură. Vrei și tu?

— Suc de roșii?

KC ridică abia sesizabil dintr-o sprânceană.

— Tu ce crezi?

— Mi s-ar face greată dacă aş pune gura pe Bloody Mary.

— O să-ți prindă bine.

Discuția devenise pe cât de intimă putea fi.

— Nu, zău că nu vreau.

Își făcu o ceașcă de cafea în care adăugă mult zahăr și o bău încet. Observă că-i tremură mâinile. Iadul mahmurelii.

— Îmi pare rău că n-am ajuns să... știi... aseară, spuse KC. Dar acum n-am nici o grabă.

Stinse țigara în scrumiera pe care și-o improvizase — un bol frumos cu model gen mozaic, albastru cu alb, una dintre achizițiile ei norocoase din piața de obiecte vechi — și aprinse alta. Mirosul o făcu să-i vină greață.

— Trebuie să plec, apucă ea să spună.

Fugi la baie, chiar la timp. Vomă cu icnete lungi până începu s-o doară stomacul și abia atunci reuși să se oprească. Ghemuită pe jos lângă vasul de toaletă, îngreșoșată în toate modurile posibile, privi în jurul ei cu ochii înroșiți.

Cu două luni în urmă, ea și Alex împărțeau baia aceasta, vorbind în timp ce-și curățau dinții cu ață dentară și făcând un pas în lateral ca să ajungă la dulăpiorul cu oglinzi de deasupra chiuvetei. Șmecheria lui cea mai grozavă era s-o plesnească obraznic peste fund când intra să facă duș, spunându-i: „Grăbește-te, fată sexy, am nevoie de tine!“.

Și ea îi răspundea râzând: „E o promisiune sau o amenințare deșartă?“. Ceea ce vedea din locul în care ședea îi arăta clar că activitățile ei casnice se redusese la zero de la plecarea lui Alex. În spatele piciorului chiuvetei se adunaseră grămăjoare de praf, iar coșul alb de răchită era ticsit, căci nu avusese energie să-l golească. Asta nu s-ar fi întâmplat cu nici un chip înainte. Daisy nu se putea așeza seara să se odihnească decât după ce strângea vasele de la cină și toate suprafețele străluceau de curățenie. Mizeria asta nu o caracteriza.

Dar ce o caracteriza? Acum nu mai știa. Își dădu seama că era ca și cum Alex i-ar fi luat identitatea cu el la plecare. Încerca cu disperare să se regăsească, dar nu era nimic de găsit. Fără Alex, era un nimic.

— Te simți bine? răsună un glas.

Un nimic cu un bărbat străin în apartament, după o noapte de beție. Un nimic care, în plus, era și curvă – mă rog, ar fi putut să fie curvă, dar fusese evident mult prea beată. Deși KC se oferise să se revanșeze față de ea. La gândul acesta, greața o năpădi din nou și trebui să se aplece iarăși peste vasul de toaletă. Cutremurată iarăși de spasme, își zise că viața ei s-a terminat. Nimănui nu-i păsa de ea, așa că de ce să-i pese ei?

Îi trebuiră zece minute până să-și facă curaj să-i spună lui KC că trebuie să plece și încă două ore până să se simtă destul de rezonabil ca să plece la serviciu. Decise să meargă pe jos, gândindu-se că aerul curat ar putea s-o ajute să-și revină. Pe drum se opri la magazinul de presă și cumpără țigări, cu toate că nu era fumătoare, un baton mare de ciocolată și o sticlă cu apă.

— Bună, o salută ea voios pe fata care stătea după teighea la Georgia's Tiara când intră în magazin, la unsprezece și jumătate – întârziase groaznic!

Carla, înlocuitoarea Paulei, era foarte tânără, foarte modern îmbrăcată și foarte șocată. Daisy nu-și prea bătuse capul cu machiajul, așa că fața ei avea o culoare cenușie ciudată. Mai rău, purta cea mai bizară combinație de haine: o fustă lungă din mătase de culoarea prunei ce părea cumpărată de la solduri, ciorapi negri, un pulover gri bărbătesc, larg și în picioare ceva ce arăta a papuci de casă din piele întoarsă.

— Ă... Mary? strigă Carla neliniștită.

Capul blond al lui Mary apăru prin deschizătura ușii biroului.

— Sfântă Fecioară Maria! exclamă ea când o văzu pe Daisy. Ce s-a întâmplat?!

— Aș vrea să știu și eu.

Daisy încă mai părea beată. Se lăsă greoaie pe marginea vitrinei, alături de un manechin îmbrăcat într-un taior de vară șic și stilat.

— S-a terminat, Alex a încheiat-o definitiv cu mine. E gata, s-a terminat, s-a dus naibii totul!

Mary înșfăcă din casa de bani un pumn de bancnote pe care le aruncă spre Carla.

— Două cafele de la Mo's, espresso mari cu lapte, și o brioșă.

Carla o zbughi pe ușă. Daisy nu păru să observe.

— Ceea ce nu pricep, Mary, e cum de nu mi-am dat seama.

— Compartimentare, draga mea, o anunță Mary întorcând plăcuța pe care scria „Închis“ cu fața spre stradă și așezându-se alături de prietena ei. Bărbații sunt capabili să-și repartizeze viața într-o mulțime de cutiute, chiar dacă nu-și pot pune șosetele în sertarul corect. În timp ce noi, care știm în ce sertare trebuie să punem toate rufele, suntem incapabile să ne ținem viața în compartimente separate. Dacă iubim un om, îl iubim și toată lumea o știe.

— Știi, n-am crezut că povestea cu Louise e iubire. Speram într-un fel că e doar o aventură trecătoare și că el se va întoarce la mine.

Mary îi aruncă o privire plină de compătimire și-i spuse cu blândețe:

— Nu trebuie să-ți pierzi speranța.

Daisy inspiră adânc și mărturisi totul: cum îl lăsase pe Alex să se culce cu ea și apoi incidentul oribil cu KC.

— Vai, Daisy, nu așa uiți de un bărbat, pisicuțo! zise ea când Daisy termină.

Încercă s-o cuprindă cu brațul, însă Daisy o îndepărtă.

— Că mare dreptate ai! zise ea înlăcrimată. E cumplit, al naibii de cumplit! N-am făcut în viața mea așa ceva și acum, la o zi după ce aflu că s-a terminat definitiv, aduc un bărbat străin în casă și nu-mi mai amintesc nimic din ce s-a întâmplat. Sunt terminată!

— Nu ești, o asigură Mary încercând s-o liniștească. Ești o prietenă bună, o persoană talentată...

uită-te la ce ai realizat ! Ești parteneră cu mine în afacerea cu magazinul ! Asta n-are nimic de-a face cu Alex. Ți-ai câștigat poziția pentru că ești inteligentă și talentată.

— Nimic din toate astea nu contează, spuse brusc Daisy. Ce rost are ? Ce rost au toate astea, tot gunoiul ăsta ? Întrebă ea arătând cu mâna rafturile cu haine din jur.

— Nu e gunoi, replică Mary răbdătoare. Sunt haine, e munca unor oameni.

— Pentru mine n-au fost muncă. Credeam că toate astea înseamnă ceva și că dacă port hainele potrivite, îmi voi găsi locul în lume, dar m-am înșelat. Hainele nu înseamnă nimic. Cuvintele nu înseamnă nimic. *Nu am nimic !*

Ochii ei priveau în sus spre Mary, implorator.

— Ba ai, o asigură Mary.

Își dorea să-i poată spune cuvintele potrivite – dar care anume erau cuvintele potrivite ?

— Ba n-am.

Daisy apucă cu degetele tremurătoare pachetul de țigări. Voia să le fumeze pe toate, apoi să bea până simte că i se învâртеște capul și să devasteze un frigider plin cu tort și biscuiți și frișcă.

— Mi-am petrecut toată viața adultă alături de un bărbat care nu mă mai iubește și nu mai vrea să fie împreună cu mine. Am crezut că înseamnă ceva, pentru că el era al meu, dar fără el nu cred că am vreo valoare. Sunt goală, sunt un nimic, mă simt pustie ! Primul lucru pe care-l fac după ce mă lasă baltă este să-mi bat joc de viața mea.

Privi în jos la fusta pe care o purta, la mătasea drăguță de culoarea prunei cu flori aplicate și începu s-o sfâșie sistematic.

— Vezi, așa sunt toate pe lumea asta : doar rebuturi, rebuturi ușor de distrus.

Daisy continuă să rupă și să sfâșie, ca să nu mai poată auzi nimic în afară de sunetul mătăsii sfâșiate.

Mary nu făcu nici o mișcare. Dacă lui Daisy îi făcea plăcere să rupă în bucăți o fustă cât se poate de bună, n-avea decât s-o facă. Avea și ea varianta ei de sfâșiat obiecte. După despărțirea de Bart, i-a luat colecția de reviste de motociclism și le-a făcut pe toate fâșii. Până la ultima. Trebuise să facă un drum până la groapa de gunoi cu sacii plini de hârtii sfâșiate, pentru că vecinii ar fi știut că și-a pierdut mințile dacă-i lăsa în fața casei, să-i ia gunoierii. Chiar dacă rămăsese singură, n-avea de gând să se lase compătimită de vecini.

Biata Daisy depășise cu mult acest punct. Nu-i păsa cine o compătimentește și abia asta era înspăimântător. Pentru că de-a lungul numeroșilor ani de când o cunoștea, Mary văzuse că prietena ei dă importanță, chiar prea multă, părerii celor din jur. Faptul că acum nu-i mai păsa era semn că trecea printr-o mare nenorocire.

— Ar trebui să-ți iei liber, spuse Mary cu grijă. Dacă vrei, poți s-o faci. S-ar putea să vrei să muncești ca o nebună și, dacă așa stau lucrurile, dă-i drumul, suntem alături de tine! Dar o perioadă de concediu ți-ar putea prinde bine.

Daisy își ridică ochii injectați spre prietena ei.

— Mă duc acasă, spuse ea.

— Foarte bine, zise Mary ușurată. Te duc eu până acolo.

— Nu la apartament. La vechea mea casă, la mama. Nu vreau să stau singură în apartamentul ăla. Nu vreau să mă mai întorc niciodată acolo. Nu există acolo nimic din ce-mi doresc.

Își luă poșeta de după teighea și ieși din magazin, făcând clopoțelul de deasupra ușii să sune dulce când trânti ușa. Mary se repezi după ea și o văzu urcând greoi într-un taxi.

— Pe toți dracii! exclamă ea văzând mașina care se îndepărta.

În Carrickwell dura secole să comanzi un taxi, dar când nu voiai să vezi nici unul, apărea întotdeauna, lua oamenii necăjiți și-i făcea să dispară în neant.

Se întoarse grăbită în magazin și puse mâna pe telefon. Avea destulă experiență cu bărbații ca să știe că Alex Kenny n-ar accepta la serviciu un apel telefonic din partea șefei fostei lui iubite, mai ales că nu se înțelesese niciodată prea bine cu șefa în cauză. Așa că se dădu drept maică-sa.

Dacă doamna Kenny nu se schimbase radical de când o văzuse Mary ultima oară, însemna că o adora în continuare pe Daisy și că era prea puțin probabil s-o fi acceptat imediat pe Louise în sânul familiei. Ceea ce însemna că existau șanse mici ca Louise să vrea să stea la taclale și astfel să-și dea seama că nu era ea. Minciuna chiar deschidea toate ușile.

Glasul dulce și ușor tremurat al „doamnei Kenny“, care avea să-i comunice de urgență ceva fiului ei, o aduse în legătură directă cu acesta în exact treizeci de secunde.

— Mamă... răspunse Alex dând impresia că fugise până la telefon.

— Sunt Mary Dillon și nu închide! Există o problemă.

— Are legătură cu Daisy?

— Nu, cu Julia Roberts și Dalai Lama! *Sigur* că are legătură cu Daisy, se răsti Mary. Știu că ai o sculă rătăcitoare, dar nu m-am gândit că-ți rătăcește și mintea, zise ea și se grăbi să continue înainte ca el să-i poată răspunde. Daisy are un fel de cădere nervoasă și-mi fac griji pentru ea. Tocmai a plecat de-aici spunând că se duce să stea la maică-sa, ceea ce până și *tu* știi că e de-a dreptul neobișnuit. Abia dacă-și vorbesc, așa că de ce s-ar duce la ea? Și nici măcar nu vrea să meargă la apartament să-și ia niște haine. Trebuie să vorbești cu ea, trebuie să faci ceva!

Tăcere. Apoi:

— Ce-aş putea să fac?

— Du-te după ea, stai de vorbă cu ea. Fă ceva! îi zise Mary furioasă la culme.

Maşina mamei ei era parcată pe aleea de pietriş din faţa căsuţei, dar nu-i răspunse nimeni când sună la sonerie. Daisy îşi spuse zăpăcită că era imposibil ca maică-sa să fie tot plecată. Dar îşi aminti de mesajele lăsate pe robotul ei telefonic – la care, fireşte, nu răspunsese. Unul dintre ele, plin de vervă ca de obicei, o anunţa despre o excursie în străinătate, „ca s-o ajute pe Imogen să-şi revină după operaţie“. Ce operaţie? Nu ştia sigur şi nici nu-i păsa. Maică-sa dădea fuga să-şi ajute propriile rude, dar îşi lăsa fiica să se descurce singură.

Şoferul taxiului se uită la ceas.

— Mai am o cursă, scumpo, răcni el de la geamul maşinii. Un drum până la aeroport. Nu pot s-o pierd. Rămâi aici sau vii cu mine înapoi în oraş?

Daisy era pe punctul de a spune că nu ştie, când de după gardul viu se iţi un cap. Era Brendan, vecinul vârstnic al mamei ei, cel căruia Nan Farrell îi lăsa cheile de fiecare dată când pleca. Daisy îi adresă un zâmbet obosit.

— Brendan, spuse ea descoperind numele într-un colţişor al minţii, mi-am uitat cheile.

Şi ştiu că totul va fi bine.

După ce-l convinse pe Brendan să plece – apariţia neanunţată a lui Daisy îl neliniştise foarte tare şi tot repeta că mama ei nu pomenise niciodată de această posibilă venire –, Daisy încuie uşa vopsită în alb şi se sprijini de ea uşurată. În sfârşit, pace şi linişte!

Spre deosebire de primul ei cămin, o casă cu terasă în Carrickwell, căsuţa aceasta fusese întotdeauna tihnită. În centrul oraşului era mereu gălăgie, la fel şi pe străduţa cu sens unic unde locuiseră Daisy şi Nan înainte. Căsuţa însă făcea parte dintr-un

grup de șase locuințe situate la distanță una de alta, căsuțe de fermă din vremuri apuse aflate mai mult sau mai puțin în mijlocul câmpului, la țară. Cu excepția celei din capăt, care fusese cumpărată de un cuplu de tineri, locuitorii celorlalte trecuseră cu toții bine de cincizeci de ani, așa că strada era liniștită.

Căsuța era mică, dar perfectă, în genul ilustrațiilor de pe cărțile poștale, cu o cameră de zi micuță, cu pereții zugrăviți în aceeași nuanță de albastru ca și salonul conacului în care crescuse Nan și o parte din argintăria de la conac, dulapul din lemn de nuc. Pe pereți atârnavă acuarele pictate de mama ei. Bucătăria, încăperea cea mai des folosită, era și cea mai plăcută dintre toate și era înzestrată cu o sobă uriașă – din păcate altă marcă decât Aga, spunea mereu Nan – și o banchetă cu tapiserie galbenă sub fereastră, unde Daisy obișnuia să citească atunci când era prea frig în camera ei.

Urcă scara în spirală până la camera ei, care de fapt nu-i mai aparținea. Cuvertura pe care o confecționase singură la mașina de cusut când avea șaisprezece ani dispăruse, la fel ca toate lucrurile pe care le lăsase acasă când se mutase. Maică-sa nu era adepta adunatului de obiecte din motive sentimentale.

Dar patul era același. Patul în care visase la viitor.

Daisy își scoase papucii pe care-i purtase când se dusesse la magazin, se întinse pe pat și căzu într-un somn fără vise.

Când se trezi, își făcu niște ceai și-și deschise telefonul. Avea câteva mesaje de la Mary, care era din ce în ce mai îngrijorată, dar încerca s-o ascundă, și unul de la Alex.

„M-a sunat Mary. Își face griji din cauza ta. Spune că te-ai dus s-o vezi pe mama ta... Îmi pare rău, Daisy.“

Făcu o pauză, ca și cum și-ar fi dat seama că a spus ceva nepotrivit.

„Sună-mă și spune-mi că ești bine!”

Să te asigur că sunt bine, ca să poți dormi liniștit lângă Louise, să stai lipit de pântecul ei și să-ți simți bebelușul cum dă din picioare, își zise Daisy cu amărăciune. Amărăciunea asta era cea mai groaznică dintre toate. O sufoca, i se ridica în stomac și-i inunda tot trupul, făcând-o să nu mai poată nici măcar să se uite la soare fără să simtă furie și resentimente față de el, pentru că era atât de auriu, în timp ce lumea ei era așa de sumbră.

Căută ceva de băut, deși știa că-și pierde timpul inutil. Probabil că maică-sa avea o sticlă de sherry pentru musafiri, dar nimic altceva.

Va trebui să meargă cu mașina până la micul magazin. Mama ei nu-și lăsa niciodată mașina la aeroport, iar cheile trebuiau să fie în coșul de după ușă.

Magazinul cel mai apropiat de casă era situat la o intersecție înșelătoare, de unde drumul o lua în sus spre vechea reședință Delaney și în jos spre Lacul Enla. Existau câteva case, o capelă micuță și o clădire vopsită în verde intens, având deasupra ușii o firmă pe care scria cu litere mari și strălucitoare „Slattery – Băcănie și textile”.

Arăta exact la fel ca pe vremea când locuise în apropiere și era genul de magazin de unde puteai cumpăra orice, de la ulei de măsline la ulei de motor. Procedeele iscusite ale vânzării cu amănuntul prin intermediul cărora cumpărătorii din supermarketuri erau îndrumați în direcția corectă rămăseseră cu totul străine magazinului Slattery. Marfa era pusă pe rafturi complet alandala: conserve de alimente alături de înălbitor, saci menajeri îndesați lângă cutiile cu biscuiți și un șir multicolor de șlapi și ochelari de soare pentru copii ce nu se potriveau câtuși de puțin cu oferta specială a săptămânii: sticle de un litru de Pinot Noir din Chile.

Daisy luă un coș și puse în el două sticle de vin. Ce naiba, își spuse ea, n-ar fi rău să mai pun încă

una ! Adăugă al treilea litru, niște pâine, brânză, o cutie de salată de varză acră și un pachet uriaș de biscuiți cu ciocolată.

— Petrecere de casă nouă, spuse ea drept explicație adolescenței de la casa de marcat când ajunse în fața ei cu conținutul dubios de alcoolic al coșului.

— Da, da, făcu fata trecând cititorul de coduri de bare peste cutia cu salată de varză.

— Îmi vin în vizită niște prieteni din Dublin, adăugă Daisy întrebându-se de ce se justifica.

Fata dădu din cap.

— Trebuie să ai și ceva de băut, nu ?

Își dădu seama că probabil pare nebună. Plăti și spuse „mulțumesc“ pe un ton puțin prea entuziast. Într-adevăr, cea mai bună impresie pe care s-o lași oamenilor : o țicnită care dă raportul despre fiecare mișcare făcută, își zise ea plecând.

După ce ajunse acasă, se așeză în bucătărie și porni soba, bând un pahar cu vin. În casă exista un televizor mic, vechi și un perete întreg cu CD-uri cu muzică de operă, așa că-l găsi pe cel preferat, *Tosca*, și inundă încăperea cu muzica în acord cu melancolia ei.

Se gândi să-și facă un sandvici, dar pe la al cincilea pahar de vin hotărî că n-are rost să-și bată capul. De ce să-și mai bată capul vreodată cu ceva ?

Capitolul paisprezece

În sala de aşteptare a cabinetului medical, revistele nu se schimbaseră – aceleaşi exemplare din *Hello!* şi *GolfPro* cu urechi de măgar la colţuri. Nici oamenii care aşteptau nu păreau că se schimbaseră, constată Mel : în majoritate tot mame care le şuierau copiilor „Nu-i voie!”. În ziua aceea, un băieţel, cu buza de jos răsfrântă a necaz, se chinuia să rupă imaginea focii de pe coperta revistei *National Geographic* ca să facă un colaj cu o serie de fotografii de la o prezentare de modă de Crăciun dintr-un exemplar zdrenţuit al revistei *Vogue*. Mama lui, o femeie cu înfăţişare obosită, îmbrăcată cu pantaloni de catifea reiată şi o jachetă de blugi, încerca să-i distragă atenţia cu diferite jucării.

Mel şedea cu Sarah lângă ea şi cu Carrie cea bolnăvioară în braţe – bănuia că făcuse iarăşi amigdalită – şi hotărî că, dintre toate, schimbarea principală se petrecuse în ea. Nu mai era Doamna Carieră care sărea în ochi ca un deget bandajat; acum se potrivea perfect în decor, cu blugii ei uzaţi cu manşeta destrămată, sandale cu baretă între degete şi un tricou simplu, alb. Avea părul mai lung decât îl purta de obicei, iar pielea îi căpătase o strălucire sănătoasă datorită numeroaselor ore petrecute cu fetele în grădină.

— Arăt ca o hipiotă de la festivalul ăla de muzică, *Summer of Lurve*, îi spusese lui Adrian cu o dimineată înainte zărindu-şi imaginea în oglindă în timp ce-şi îmbrăca blugii. Faceţi dragoste, nu război, şi

nu vă bateți capul cu machiatul, ba nici măcar cu pieptănatul !

Observă cu uimire că arăta mai tânără ca oricând, cu fața veselă, presărată cu pistrui și cu buclele blonde răsucindu-se pe după urechi. Spălat fața, spălat dinții, duș, puțină loțiune hidratantă și apoi intrat în jeansi-bluză-tricou.

— E sexy, spusese Adrian apropiindu-se de ea, cu prosopul umed înfășurat în jurul mijlocului. Ți se potrivește. Arăți perfect relaxată și ca o copilă nebunatică. Așa cum erai când te-am cunoscut. Îmi place !

Lăsă prosopul să cadă.

— Adrian, râse Mel sprijinindu-se cu spatele de el. Fetele trebuie să se trezească !

Era aproape ora șapte.

— Eu m-am trezit acum, îi șopti el în păr.

— Așa-i că n-avem timp ? zise simțind cum reacționează la mângâierile lui.

— Hai să încercăm, replică el. Nu ne trebuie decât câteva minute.

— Aha, îmi oferi și preludiu ! îl tachină Mel, dar se întoarse și-l sărută pățimaș, apoi căzură amândoi pe pat.

Ce noroc că nu s-a întâmplat în dimineața asta, își spuse ea. După o noapte de nesomn cu Carrie, cu siguranță că n-ar fi avut dispoziție să facă dragoste.

— Cum te simți, iubito ? o întrebă pe Carrie sărutând-o pe creștet.

Drept răspuns, fetița se răsuci până-i scăpă din brațe și se duse să cerceteze cutia cu jucării. Preț de o clipă, Sarah își privi cu superioritate surioara mai mică, apoi i se alătură pe podea.

— Dă-mi-o ! spuse Sarah apucând cartea *Mr. Happy* pe care o alesese Carrie.

— E a mea !

Carrie smulse cartea înapoi. Se descurca destul de bine când era vorba să-și impună propria voință.

— Ce are fetița ta? Întrebă femeia cu jachetă de blugi.

Băiețașul ei, distrugătorul de reviste, găsisese în cele din urmă telefonul mobil al maică-sii și-l suga, ceea ce-l împiedica deocamdată să producă alte acte distructive.

— Amigdalele, oftă Mel. În ultima vreme am avut noroc, n-a mai făcut amigdalită de mult. Dar azi-noapte s-a simțit foarte rău. Mi-e groază că va trebui să i le scoată.

— Fiicei mele i le-au scos, spuse cealaltă femeie, evident doritoare să stea de vorbă. Știi, am auzit că pot crește la loc.

— Glumești! exclamă uimită o femeie tânără care stătea față-n față cu ele, ținând în poală un bebeluș adormit.

— Nu se întâmplă prea des, răspunse doamna cu geacă de blugi, dar poți să-ți imaginezi cum e să treci prin toate astea și după aceea s-o iei de la capăt?! Fetiței mele i le-au scos când avea cinci ani și acum se simte bine. Totuși, celor mici le e așa de greu să priceapă...

Se întrerupse, amintindu-și evident de trauma operației.

— Am stat cu ea peste noapte. Nu puteam s-o las singură, plângea de fiecare dată când mergeam la toaletă. I-am spus soțului meu că nu-mi pasă, chiar dacă va trebui să dorm pe un scaun lângă pat, eu tot stau cu ea. A doua zi au externat-o și și-a revenit imediat. Copiii se refac atât de ușor, nu-i așa?

— Într-adevăr, o aprobă tânăra, strângându-și la piept bebelușul ca pentru a-l proteja.

Mel se cutremură la gândul că micuța ei ar trebui să stea în spital. Știa că nimic pe lume n-ar fi putut s-o smulgă de lângă patul lui Carrie. Își aminti că luase în calcul o astfel de eventualitate în vremea când lucra și se întrebase cum se va descurca, fiindcă ar fi trebuit să-și ia liber de la birou. Acum, singura

ei preocupare era fetița cea bolnavă, nu și nemulțumirea lui Hilary.

— Amigdalită, aprobă medicul după ce intrară în cabinet. Ar trebui să ne gândim la posibilitatea de a le scoate. De câte ori a făcut amigdalită anul acesta?

— De patru ori, răspunse Mel repede.

— Exact, spuse medicul cufundat în studierea fișei medicale a lui Carrie. E greu când nu pot să doarmă toată noaptea și știi că faci tot ce-ți stă în putință, dar ei tot plâng!

Medicul era cam de vârsta ei, poate ceva mai în vârstă, căci avea în păr câteva șuvițe albe. Se vedea limpede că are și el copii, fiindcă era familiarizat și cu latura personală a bolii unui copil. Mel se trezi că simte căldură față de el, pentru prima dată. Se întrebă cum putuse să-l considere arogant și condescendent când îi spusese maică-sii că ar vrea s-o vadă la cabinet când avea timp. Din cauză că se simțea atât de vinovată, își închipuise că el voia s-o jignească.

Vinovăția – ce sentiment irositor! Câte ore din viața ei risipise simțindu-se vinovată pentru lucruri asupra cărora nu avea deloc control? Cel puțin acum nu mai trebuia să se simtă vinovată în privința fetelor. Ce ușurare!

În după-amiaza aceleiași zile, pe la patru, ușurarea era un sentiment de mult uitat în casa Redmond. Carrie avea febră și se simțea foarte rău, așa că Mel trebuise s-o țină în brațe tot timpul.

— Mami, nu, scâncea ea de fiecare dată când Mel avea impresia că se simte ceva mai bine și încerca s-o așeze pe canapea, să-și vadă emisiunea favorită la televizor. Nu, nu, nuuuuu!

— Vreau și eu în brațe! cerea Sarah.

Purta rochia de zână cumpărată pentru Halloween – făcuse atâta gălăgie să i se dea voie s-o îmbrace, că până la urmă Mel se dăduse bătută – și tropăia

furioasă din piciorușele încălțate în roz, arătând mai degrabă a spiriduș furios decât a zână.

— Eu, eu, eu!

E greu să-ți păstrezi calmul, mai ales când simți că mori dacă nu bei un ceai și nu faci pipi, își zise Mel.

— E în regulă, Carrie, spuse ea liniștitor, făcând tot posibilul să pară calmă. Mami nu te lasă jos. Mami te iubește. Și pe tine, Sarah. Dar tu ești fetiță mare și Carrie e bolnavă, așa că mami trebuie s-o țină pe ea în brațe. Ce-ar fi să mergem toate trei la bucătărie și, dacă tot ești fetiță mare, îți pui singurică niște lapte și după aceea ne uităm la *Nemo*?

Chipul angelic al lui Sarah deveni furios ca reacție la o manipulare atât de flagrantă.

— Nu, scânci ea. Nu-mi place *Nemo*! Urăsc *Nemo*! Vreau sus!

„Sus“ însemna în brațe la maică-sa.

Mel se așeză pe podea cu Carrie în poală și încercă s-o cuprindă și pe Sarah cu un braț. Firește, planul ei nu prinse deloc, căci Carrie voia să fie ținută în brațe doar ea. La fel voia și Sarah. Plânsetele erau asurzitoare și stereo.

— Hai să ne uităm la *Shrek*, propuse Mel disperată.

Adrian promise caseta în dar de la fratele lui, Eddie și, cu toate că ea era convinsă că filmul e prea vechi pentru ele, fetele adorau fragmentele pe care le văzuseră și cereau mereu să-l vadă tot.

— Nu! urlă Sarah ridicând nivelul decibelilor și lovind-o în același timp pe surioara ei, în încercarea de a rămâne ea singură destinatară dezmiertărilor mamei.

Gânduri calme, își spuse Mel. Nutrește gânduri calme.

Televizorul și casetele video ieșiseră din calcul, ce urma? Trecu rapid în revistă ceea ce numea „Lista cu posibilități de mituire a unei mame rele“.

Dădaca electronică era de obicei asul din mânecă, după ea urmând ciocolata. Dacă nu mergea nici ciocolata, urma trusa de farduri a lui mami, iar apoi un drum la supermarket, la jocul electronic cu ursulețul Winnie. Ultima tentativă disperată în materie de negocieri de pace era „tati o să fie foarte supărat când o să afle că fetițele lui au fost rele”. A fost nevoie de două pachete cu bomboane mărunte de ciocolată pentru ca Sarah și Carrie să înceapă să se înveselească. Mel reușise să pună ceainicul la fiert și ajunsese chiar să pună pliculețul de ceai în cană când își dădu seama că o să facă pe ea dacă nu ajunge imediat la baie.

— Hai să facem o excursie, le spuse ea veselă, ridicând-o pe Carrie în brațe și luând-o pe Sarah de mână.

— Nu vreau! protestă Sarah, mulțumită să rămână unde se afla.

— Sus mai putem mânca niște bombonele de ciocolată, le imploră ea, blestemând faptul că nu reușiseră să strângă bani ca să amenajeze o toaletă de serviciu la parter.

Sarah dădu energic din cap.

— Mami, rău! scânci Carrie, ducându-și mânuța dolofană la frunte.

— Ne putem juca cu trusa de farduri a lui mami, zise Mel disperată.

Sarah se ridică și o luă la goană pe scări în sus și chiar și Carrie se simți suficient de bine încât să le urce singură.

— Rujul e AL MEU! țipă Sarah către Mel, care venea în urma lor.

— Ba al meu!! strigă și Carrie, ajungând sus cu toată viteza.

La capătul puterilor, Mel își spuse că, totuși, gâtul lui Carrie părea să fie ceva mai bine. Și cum în ultima vreme nu prea folosea rujul, pentru că nu mai mergea la serviciu, nu avea importanță dacă

fetele le distrugneau pe toate, nu-i așa? Ar fi dat orice pentru un moment de liniște.

La șapte, când Adrian sosi acasă, amândouă fetele erau liniștite și vesele, după o după-amiază plăcută în care se pictaseră una pe alta cu fard de pleoape și de obraz. Covorul bej din dormitorul părinților n-avea să mai fie niciodată la fel ca înainte, nici trusa de farduri a lui Mel.

Aproape că-și ieșite din sărite când Carrie descoperise prețioasa cremă hidratantă achiziționată în ziua când își făcuse de cap la cumpărături, înaintea intrării oficiale pe lista reducerilor de personal. Fetița golise cel puțin jumătate din crema atent raționalizată pe capul lănos al ursulețului ei.

— Carrie, nu-mi vine să cred! Asta-i obrăznicie, nu! strigă Mel la ea. Nu poți lua tot ce e al lui mami!

Nu ajută cu nimic să-ți ieși din sărite, concluzionează ea când amândouă fetele izbucniră în plâns la contactul cu această ipostază arțăgoasă a mamei lor.

Mel reușise în cele din urmă să ajungă la baie, să bea o cană cu ceai și să mănânce ceea ce rămăsese din cina fetelor, plus patru biscuiți cu ciocolată. Meseria de mamă cu normă întreagă era nocivă nu doar pentru nervi, ci și pentru talie.

— Au făcut baie și sunt bine amândouă, îi spuse cu glas încordat lui Adrian, întâmpinându-l în hol, cu Carrie, acum zâmbitoare, sprijinită pe un șold.

Mai mult de atât nu putea să spună fără să țipe că are toți nervii întinși la limită și să-l întrebe de ce n-a putut să vină mai devreme acasă și s-o ajute? Numai pentru că i-a propus să iasă duminică seara, să ia cina la restaurantul chinezesc din oraș, asta nu însemna că-și putea permite să scape de îndatoririle de părinte, o, nu...

— Mama...

Carrie își cuibări căpșorul în gâtul lui Mel și începu să-și sugă degetul mare. „Nu în fața copiilor“, își aminti Mel și respiră adânc.

— Carrie și-a luat medicamentul și sunt gata de culcare amândouă. Poți să folosești un șervețel umed ca să cureți fardul, Carrie a vrut să mai rămână așa.

Luă cheile mașinii din cuierul din hol.

— A fost o după-amiază de coșmar, Adrian, ies să mă plimb puțin cu mașina, adăugă ea întinzându-i-o pe Carrie.

Micuța îi zâmbi radios tatălui ei și-și ridică fața pentru ca el să-i poată admira fardul de pleoape argintiu și petele roșii de pe obraji, făcute parcă pentru tras la țintă. Adrian era surprins.

— E totul în regulă? întrebă el neliniștit, uitându-se de la chipul vopsit strident al fetei lui la cel palid al soției.

— Da, spuse Mel concis – simțea că, dacă nu iese curând din casă, o să explodeze. Am doar nevoie să stau puțin singură, adăugă ea întinzându-se să-și ia poșeta. A fost o zi grea.

Eufemismul anului!

— Nu stau mult. S-ar putea să merg la Mo's, să beau o cafea.

Nu mai făcuse niciodată așa ceva, în toți anii de când locuiau în Carrickwell. Mo's Diner era un local unde mergea toată familia la sfârșitul săptămânii, nu la șapte seara, într-o zi lucrătoare, când se apropia ora de culcare. Adrian reacționează foarte bine.

— Ne descurcăm. Du-te.

Mel stătu în mașina parcată pe alee vreo cinci minute bune înainte să pornească motorul. După aceea se îndreptă spre centrul orașului, parcă lângă Mo's Diner și intră în local.

În timp ce mesteca zahărul în cafeaua decafeinizată cu frișcă, Mel își dădu seama dintr-odată că nu mai vorbise cu Caroline de foarte mult timp. De la cearta care urmasse după seara petrecută în oraș în

ianuarie, când Lorna o tot înțepase cu aluzii că din cauza serviciului pierdea prilejul de a le vedea pe Sarah și Carrie crescând. Caroline fusese foarte supărată a doua zi și, chiar dacă Mel îi lăsase câteva mesaje, ea n-o sunase niciodată înapoi.

În ziua aceea, Mel înțelese cu adevărat punctul de vedere al lui Caroline pentru prima oară. Nimeni nu dă premii mamelor casnice. Nu existau prime pentru gătit și curățenie, nici laudă de la directorul administrativ pentru spălatul la nesfârșit, nici o ceremonie de acordare a premiilor pentru atitudinea calmă la patul unui copil bolnav, nimic – doar așteptarea că toate astea vor fi reluate a doua zi. Nu era deloc de mirare că mamele își ieșeau din fire.

În acel moment, Mel ar fi fost în stare de orice pentru o seară petrecută cu fetele în oraș, în care să poată râde alături de femei cu aceleași preocupări ca și ea, să se relaxeze și să fie altcineva decât mami. Pe vremea când lucra, nu înțelesese. Dar acum înțelegea.

Își scoase din poșetă telefonul mobil și formă numărul lui Caroline.

— Salut! spuse ea cu o voce caldă când prietena ei îi răspunse. Îmi pare rău că n-am mai vorbit cu tine de atâta vreme și îmi pare rău pentru ceartă.

N-avea nici un rost s-o ia pe ocolite.

— Am renunțat la serviciu ca să stau cu Sarah și Carrie și, după cum știi, asta înseamnă că de atunci n-am mai avut nici o clipă pentru mine.

— Ai renunțat la serviciu? repetă Caroline surprinsă. Eu credeam că ești sudată de birou și că au să te îngroape cu patru linii telefonice fixe, două telefoane mobile, un laptop și un Blackberry în sicriu!

Mel râse. Uitase cât de negru putea fi umorul lui Caroline uneori.

— Cât pe ce, recunosc eu ea. Atâta doar că firma n-ar fi îngăduit ca un angajat din eșalonul inferior, ca mine, să aibă un obiect atât de elegant ca un

Blackberry. Aparatele portabile de transmitere a emailurilor sunt doar pentru eşaloanele superioare. Ia zi, cum îţi sună o seară în oraş – doar noi două?

— Acum nu-mi pot permite nici o ieşire seara, spuse Caroline cu oarecare amărăciune. Graham lucrează mult peste program. Ce zici de masa de prânz, mâine? Eu nu pot să ies, pentru că aştept să vină un individ care să mă iniţieze în vopsitul lemnăriei ferestrelor – n-au mai văzut vopseaua de ani de zile! Dar ai putea veni aici...

Mel nu mai fusese de foarte multă vreme acasă la Caroline.

— Mi-ar plăcea, spuse ea. Şi fetelor la fel. Dacă-şi revine Carrie după amigdalită.

— Sigur. Biata Carrie!

Casa lui Caroline n-ar fi apărut fotografiată într-o revistă de locuinţe şi interioare: erau prea multe şipci de bordură roase, prea multe porţiuni de perete jigoase unde Ryan, în vârstă de zece ani, Fion, în vârstă de opt, şi Luka, în vârstă de şase, îşi exersaseră talentele de fotbalişti. Grădina din spate stătea şi ea mărturie pentru pasiunea faţă de fotbal a trioului de băieţi, la fel şi bucata de peluză uscată şi pârlită unde era evident că joacă mingea în fiecare zi şi unde majoritatea arbuştilor erau striviţi. Însă casa emana o atmosferă primitoare şi caldă, de la florile sălbatice care stăteau într-o cană pe pervazul decolorat de soare al ferestrei până la mirosul de mâncare gătită ce stăruia în bucătărie, unde Caroline umpluse congelatorul cu porţii de supă, lasagna şi specialitatea ei, legume gratinate cu parmezan. Mai copsese şi o porţie de fursecuri acoperite cu glazură roz, cu o bomboană Smartie în mijlocul fiecăruia.

Sarah şi Carrie – care se simţea mult mai bine – fură încântate de fursecuri.

— Eu am trecut prin faza coptului de briose, recunosc Mel aşezându-se la masa din bucătărie

în timp ce Caroline puneă în fața fetelor ei farfurii înflorate cu fursecuri roz. Dar am depășit-o.

— Așa se întâmplă, încuviință Caroline. Coptul brișelor e la fel ca sindromul premenstrual – vine periodic, în valuri. Când simt că se apropie valul, coc mai multe și le pun la congelator. În restul timpului, mă duc la brutăria de la capătul străzii. De ce să-ți bați capul să coci produse de patiserie, când le poți cumpăra mai ieftin? În orice caz, acum sunt la cură de slăbire, așa că nu le mai cumpăr. Fac economie de bani și de calorii.

— Credeam că tu coci tot timpul.

— Mă simt mai bine dacă oamenii cred asta, spuse Caroline. Altfel, ar vrea să afle ce fac toată ziua. Știi tu, „Cu ce-ți ocupi ziua?“, servit pe un ton condescendent. Dacă te cred o bucătăreasă excelentă, oamenii au tendința să-și imagineze că-ți petreci timpul pisând de zor frunze de busuioc cu mojarul și pistilul și respectă asta.

Mel își dădu seama că prietena ei părea foarte nefericită.

— Am putea să mâncăm în grădină, spuse Caroline. Am făcut sandviciuri și fetele pot să se joace cu jucării mai vechi de-ale băieților.

— Perfect!

Se așezară pe niște scaune pliante la masa de lemn roasă de vreme și stătură de vorbă, în timp ce Sarah și Carrie explorau grădina cea nouă. Nu trecu mult și Caroline deschise subiectul care o necăjea. Se părea că mariajul ei cu Graham trecea printr-o perioadă dificilă.

— De o vreme resimt un pic de criză a vârstei de mijloc, explică ea.

Abonamentul la sală fusese unul dintre primele lucruri la care renunțase după ce lăsase serviciul ca să stea acasă cu copiii și, orice-ar spune oamenii despre cât de bine face mersul pe jos, e greu să-ți aduni energia necesară ca să te plimbi iarna, pe

întuneric. Și kilogramele au început să se adune. „Toată lumea pune câteva kilograme în plus pe măsură ce trec anii“, atât avusese de spus Graham când Caroline îi mărturisise că se simte grasă, anostă și bătrână.

— Ce soi de răspuns a mai fost și ăsta? o întrebă ea pe Mel. Am ajuns să vorbim ca două radiouri cu probleme de emisie.

Ea vorbea, dar Graham nu recepționa. Ea voia să recepționeze, dar pe Graham nu-l interesa să vorbească.

— Cu ani în urmă obișnuia să-mi spună că arăt minunat, spuse Caroline cu tristețe. Acum aş putea să rămân toată ziua în pijama și nici măcar n-ar băga de seamă.

Mel își aminti cum arăta Caroline pe vremea când lucrau împreună: zveltă și sexy, iar ochii admirativi ai bărbaților o urmăreau când umbla prin birou. Acum se schimbase, cu toate că arăta încă bine: avea o față vie și inteligentă și un corp cu mai multe rotunjimi ca înainte. Dar scânteia din ochii ei dispăruse.

— Graham a spus că femeile care se plâng pe motiv de dietă sunt extrem de plictisitoare și n-a mai vrut să discute subiectul ăsta.

Atunci Caroline s-a înscris la Weigh Watchers. Slăbise aproape șase kilograme, dar tot mai avea de dat jos vreo șase până să ajungă la greutatea ideală.

— Cei de la Weigh Watchers au fost în culmea fericirii pentru mine, dar Graham nici măcar n-a observat, spuse ea cuprinsă din nou de amărăciune. Înainte observa dacă obțineam vreun rezultat important la birou, dar acum nimic din ce realizez nu mai are valoare pentru el – nimic!

Mel simți că o doare sufletul pentru prietena ei și căută ceva potrivit să îi spună.

— Îți amintești când ne-am certat din cauza lui Lorna, începu ea cu regret în glas, și ai spus că

nimeni nu recunoaște că faptul de a fi directorul general al casei e cel mai greu serviciu din lume? Ai avut dreptate, iar eu am greșit, Caroline. Este greu, recunosc eu. Adrian mă susține și-mi spune tot timpul că sunt extraordinară, dar nu e o recompensă la fel de mare ca atunci când cineva îți mulțumește pentru un raport la birou sau ca sentimentul de satisfacție pe care-l ai când duci la bun sfârșit un proiect. Toți par să creadă că orice ființă umană cu un coeficient de inteligență din două cifre ar trebui să fie în stare să gătească, să țină curat și să crească și copii. Ești ocupată să-ți crești copiii în așa fel încât să ajungă niște adulți inteligenți și echilibrați și, chiar dacă tu crezi că e o muncă specială și importantă, nimeni altcineva nu o crede.

— Nu, nimeni nu prețuiește munca asta.

Gura lui Caroline se strânse într-o linie aspră. Luă un fursec roz și-i mănca bomboana de deasupra.

— Nimeni nu crede că munca de mamă ar avea vreo însemnătate. Bărbatul *meu* în nici un caz. Și-apoi, ori sunt eu dusă cu sorcova și el a început să se parfumeze cu *Obsession* pentru femei, ori are o aventură.

Mel deschise gura și apoi o închise, ca un pește, atât de uluită încât nu era în stare să scoată un sunet.

— Cunosc semnele, continuă Caroline luând o altă prăjitură și mâncând bomboana de pe glazură. Nu ce ți se spune prin reviste – poartă lenjerie intimă nouă? face duș mai des decât de obicei? Deși chestia cu parfumul e categoric valabilă. Nu, sunt sigură de asta pentru că-l cunosc pe Graham. E felul în care se uită la mine. Suntem căsătoriți de doisprezece ani și trenul care transporta dorința nestăpânită a plecat de multă vreme din stație, dar acum mă privește cu uimire, ca și cum ar spune „Cum se face că sunt căsătorit cu femeia asta? Cum am ajuns aici?”.

— Caroline, îmi pare extrem de rău... încep Mel.

Caroline o întrerupse. Acum, că începuse povestea, voia s-o termine.

— Văd că se uită la mine și se întreabă cum de m-am transformat în femeia asta cu blugi ieftini și fața nefardată și lucioasă. I-o citesc pe față. S-a însurat cu un director de publicitate întreprinzător și nu și-a închipuit c-o să sfârșească alături de o mămică plictisitoare.

— Ești sigură că are o aventură? S-ar putea să treceți printr-o perioadă proastă și tu te simți deprimată și...

— Sunt nouăzeci și nouă la sută sigură. Nu l-am prins în pat cu vecina de alături, dar are. Știu sigur. E atât de evident! Mel, el nu-și cumpără niciodată haine și în ultima vreme și-a luat câteva cravate noi și toate călătoriile astea apărute pe nepusă masă, în care trebuie să rămână peste noapte – sunt inventate! Am sunat la el la birou într-o zi, trebuia să-i transmit ceva, și mi-au spus că are zi liberă. Mie îmi spusese că trebuie să plece de urgență la Londra și că va rămâne probabil peste noapte.

Mel oftă. Spusele prietenei ei sunau concludent.

— Și ce vrei să faci în privința asta? Nu fi pasivă, Caroline! Dacă tu te-ai schimbat, s-a schimbat și el și trebuie să-și asume responsabilitatea pentru asta. Nici tu, când te-ai căsătorit, nu te-ai gândit că vei sfârși alături de un bărbat care te înșală, spuse Mel cu însuflețire, învârtind întregul scenariu cu o sută optzeci de grade, cum obișnuia să procedeze cu problemele de la birou.

— Probabil că nu, dar nu-mi permit să iau lucrurile în felul acesta. El muncește, eu stau acasă. N-am putea supraviețui fără el și asta-mi limitează opțiunile.

— Nu-i adevărat, Caroline! insistă Mel. Nu se poate să te mulțumești să fii vioara a doua doar pentru că Graham plătește facturile. Aveți o căsnicie, o relație de parteneriat! A fi părinte e ceva

separat. Puteți fi părinți împreună și totuși să nu fiți căsătoriți. Încheierea acestei căsnicii e o opțiune!

— Tu poți spune asta, pentru că nu te-ai întrebat niciodată ce-o să se întâmple dacă vă despărțiți, spuse Caroline cu asprime. Nu suntem în Bel Air, unde fiecare rămâne cu jumătate dintr-o avere de zece milioane de dolari: femeia se alege cu reședința cu zece dormitoare pentru copii, iar bărbatul ia casa de pe malul mării. Asta e lumea reală și nu vreau ca băieții mei să sufere din lipsa banilor.

— Dar totuși poți să pleci, continuă Mel să insiste. Nu ești obligată să rămâi cu el și să suferi în tăcere.

— În teorie, nu. În practică, da.

— Știi ce, Caroline, spuse Mel exasperată, când te-am cunoscut erai foarte puternică și te admiram mai mult decât pe oricare altă femeie alături de care lucram. Spuneai ce gândeai, nu umblai ca pe coji de ouă pe lângă nimeni, cum făceam noi, celelalte. Erai cinstită, deschisă și credeai în tine. Acum ai uitat toate astea, ca și cum statul acasă te-ar fi înfrânt.

— Nu statul acasă m-a înfrânt, spuse Caroline cu tristețe. Mă rog, poate un piculeț. Graham a făcut-o; și copiii; și viața. Am impresia că acea Caroline a dispărut, că e îngropată adânc, sub învelișul mamei.

— Chiar ești sigură că are o aventură? întrebă Mel din nou. Ar putea să existe o explicație absolut nevinovată pentru toate astea. Da, ar putea. Poate că e deprimat, te-ai gândit la asta? Și...

Se opri, conștientă că intră pe un teritoriu periculos.

— Cum stați cu viața sexuală?

Citise că în multe cazuri, bărbații cu aventuri aveau o viață sexuală minunată cu soțiile, drept compensație pentru infidelitatea lor, în loc s-o elimine cu desăvârșire, așa cum spunea credința general răspândită.

— Sexul nu există pe ordinea mea de zi și nici pe a lui, spuse Caroline sec. Ne băgăm în pat, de obicei la ore diferite, ne pupăm cast de noapte bună și

după aceea el se întoarce cu spatele și-și citește ultimul thriller, iar eu îmi citesc cataloagele. Noroc că mi-am scos steriletul, că altfel ar fi ruginit.

Mel simți un val uriaș de milă pentru prietena ei.

— Îmi pare rău! Mă tem că în ultima vreme nu ți-am fost o prietenă prea bună.

— N-ai fi putut să-l împiedici pe Graham să aibă o aventură. O parte din mine credea că, dacă mă agăț de vechiul meu stil de viață, ar mai rămâne ceva din vechea Caroline, cea de care s-a îndrăgostit el. Întâlnirile ocazionale cu tine m-au făcut să simt că aș putea fi astfel.

Mel se gândi la prânzul luat cu fosta ei colegă, Vanessa, când se convinsese pe ea însăși că această legătură cu trecutul ei și cu Lorimar ar putea să-i facă noua viață mai variată. Dar nu era așa. Cele două vieți erau diferite.

— N-ar trebui să ne pierdem vremea cu oameni de la fostele locuri de muncă, spuse ea cu convingere. Trebuie să tăiem cordonul ombilical. Trebuie să găsim noi modalități de a ne defini, de a ne face să ne simțim mai bine. Dar în primul rând e necesar să discuți deschis cu Graham. Ți ești datoră, și le ești și copiilor, să afli dacă mai ai într-adevăr o căsnicie sau nu. Nu poți să eviți asta; ai nevoie să știi cu certitudine și apoi, dacă trebuie, poți să-l scoți din viața ta. Dar trebuie să fii sigură, Caroline! Ai putea să distrugi multe lucruri dacă-i ceri socoteală și nu ai dreptate.

Caroline se cutremură.

— Faptul că vine seara în patul meu mirosind a parfumul altei femei e mai puțin distructiv?

— Argument corect. Doar să nu faci ceva pripit.

— N-am mai făcut de ani de zile ceva pripit, spuse Caroline cu amărăciune. Aventura lui Graham durează probabil de luni de zile și eu n-am zis nimic. M-am dat la o parte și mi-am jucat rolul de nevastă. N-am văzut nimic rău, n-am auzit nimic rău etcetera.

— Ai nevoie de o vacanță sau să stai singură o vreme, ca să te poți gândi. Un mic răstimp de liniște, fără să tragă băieții de tine, ca să poți redeveni cât de cât cea care erai. Și atunci poți să vezi cum privești situația.

— Nu există nici o șansă să pot pleca undeva singură. Mi-ar plăcea, dar timpul pentru mine însămi e undeva la coada listei de priorități. Graham „muncește” zi și noapte și nu ne putem permite să plătim o bonă ca să pot pleca o săptămână undeva. Aș vrea eu!

— Nici măcar un sfârșit de săptămână prelungit?

— Nu. O oră, cât durează să mă tund, cam la atât se reduce timpul meu liber.

Lui Mel îi veni o idee. Permisul pentru spa! Nu avusese când să-l folosească și cu atât mai bine: acum venise momentul perfect s-o facă.

— Cadoul meu de plecare de la Lorimar a fost o zi de tratamente complete pentru două persoane la Cloud's Hill, noul centru spa de lux care s-a deschis. Ce-ar fi dacă ne-am programa amândouă pentru o zi de răsfăț? Poți să rămâi peste noapte la mine după aceea și, după ce ne-am vopsit și ne-am dichisit acolo, mergem prin cluburile la modă din Carrickwell. Graham poate să vadă de băieți, iar tu vei avea un răgaz ca să-ți cântărești opțiunile.

Chipul lui Caroline se luminează câteva momente, apoi se întunecă la loc.

— Ce opțiuni?

— Păi una dintre ele ar fi să-i spui lui Graham să-și miște afară din casa ta fundul de infidel și că te consulți cu un avocat. De acord, ai putea să nu vorbești serios, dar el n-o să știe și i-ar prinde bine un șoc. Trebuie să știe că vorbești serios!

— Și dacă-mi spune „adio și n-am cuvinte, oricum așteptam momentul potrivit să plec”?

— Atunci nu-ți faci nici un bine rămânând cu el, dacă nu vrea să fie cu tine.

— Ar fi un coșmar! se cutremură Caroline.

— El a declanșat coșmarul, dar depinde de tine să-i pui capăt. Ai dreptul să afli dacă mariajul vostru mai există, dacă el vrea să încerce din nou sau dacă așteaptă doar să afli, pentru că nu e în stare să-ți spună.

Caroline cântări spusele prietenei ei și mai măncă un fursec.

— Mă întreb cum arată ea... Mai tânără, mai slabă, probabil că nu poartă blugi Tesco!

Mel își dădu seama că lui Caroline nu-i face deloc bine să stăruie pe acest subiect.

— Haide să ne relaxăm la Cloud's Hill și după aceea poți să iei niște hotărâri.

În după-amiaza aceea, pe drumul de întoarcere la Carrickwell, fetele, frânte de oboseală, adormiră pe scaunele lor speciale, astfel că Mel avu timp să se gândească. Se gândi cât de rău îi pare pentru Caroline, cât de norocoasă e să aibă un soț atât de iubitor și cât de mult greșise invidiind-o atâția ani pe prietena ei pentru că avea totul. Statul acasă nu era o îndeletnicire atât de ușoară pe cât crezuse înainte.

Îi făcea plăcere să gătească pentru ai ei mâncăruri mai bune ca înainte, iar casa nu fusese niciodată atât de curată. De fapt, era ușor de înțeles cum ajungeau femeile să fie obsedate de muncile casnice și să uite că viața nu se oprește la produsele de curățat. Când nu vedeai nimic altceva toată ziua, gospodăria îți devenea preocuparea principală. Gospodăria și copiii. Găsea atâta bucurie în joaca cu Sarah și Carrie – joaca de-a îmbrăcatul elegant, pictatul, modelatul animalelor din plastilină, completatul interminabilelor jocuri de puzzle și jocul cu păpuși Barbie. Înainte, când lucra la Lorimar, evitase să citească ce spuneau teoreticienii pedagogiei despre meritele jocurilor creative și de imaginație. Conștiința faptului că nu are timp pentru toate era o altă sursă de vinovăție. Acum, că avea timp să se joace,

constata cu surprindere că e o muncă grea, care nu înseamnă în nici un caz să stai întinsă pe canapea cu o revistă în mână și să-ți lași copiii să se joace de capul lor. Când te joci cu adevărat cu copii mici, asta-ți absoarbe toată atenția. Și e obositor.

De ce e cerul albastru ?

Ce au elefanții în trompă ?

Tăticii fac băieței mici și mămicile fac fetițe mici ?

Aveai nevoie de o noapte întreagă de somn, de o mare cantitate de energie și de răbdarea lui Iov. Își aminti că înainte o închiuda suma enormă de bani pe care ea și Adrian trebuiau s-o plătească în fiecare lună la „Micii tigrișori“. De când stătea acasă, simțea mai multă admirație ca oricând față de personalul grădiniței.

Îi făcea plăcere să se ocupe de casă și de copii, dar înțelegea și punctul de vedere al lui Caroline : fără a vrea să pară egoistă, tot își dorea să fie mai mult decât mami.

Era gălăgie sâmbătă seara în cel mai aglomerat restaurant chinezesc din Carrickwell, Dragon Palace. Conversațiile și râsetele, zgomotul făcut de farfuriile simple din porțelan alb ciocnindu-se între ele și izbindu-se de mese îi obligau pe Mel și Adrian să ridice vocea ca să se facă auziți. Cu toate acestea, se simțeau cu adevărat bine. Era genul de ieșire de sâmbătă seara pe care obișnuiau s-o facă pe vremuri, înainte să se nască fetele, și Mel crezuse că n-o să mai aibă parte de așa ceva niciodată. Pe vremea când lucra, era prea extenuată să meargă la evenimente mondene care nu erau „obligatorii“ și oricum îi era atât de teamă că Lynda, soacră-sa, o dezaproabă, încât se simțea vinovată dacă-i cerea prea des să aibă grijă de fete. Acum, că stătea acasă, se simțea mult mai în largul ei cu Lynda.

— Meriți să ieși puțin, îi spusese Lynda cu fermitate când o sunase. Și știi că-mi face plăcere să stau cu fetele.

Și, cumva, Mel o crezuse. Era ciudat cum, în trecut, propria ei nesiguranță făcuse ca fiecare silabă rostită de Lynda să pară mai plină de subînțeles decât era de fapt.

— N-am mai ieșit așa de ani de zile, spuse Adrian vesel. Nu trebuie să fim atenți cum ne purtăm pentru că e o petrecere organizată de firmă, nici să ne facem griji că ar fi fost mai bine să fi stat acasă cu copiii... Ne relaxăm și atât!

Mel era surprinsă. Nu-și dăduse seama că Adrian percepușe ce simțea ea când ieșeau în oraș la sfârșit de săptămână, în perioada Lorimar. Se părea că și el se simțise la fel. Sentimentul ei de vinovăție fusese contagios.

— Îmi pare rău, spuse ea. N-am vrut să te stresez și pe tine. Aveam senzația că le trădez pe fete dacă ies la sfârșit de săptămână, în loc să petrec cu ele fiecare clipă.

— Știu. Dar acum e bine. Nu mai ești atât de agitată.

— Cum adică, nu mai sunt așa de agitată?

— Glumeam doar. Te tachinam.

Dar Mel știa că probabil există un sâmbure de adevăr în spusele lui. La naiba, nu putea să nu mănânce ultima felie de pâine prăjită cu crevete și susan, chiar dacă-și impusese să nu uite că, dacă voia să-și păstreze silueta, trebuia să nu mănânce tot din farfurie, inclusiv modelul.

— Ai dreptate, nu mai sunt așa de agitată, spuse ea mestecând.

— Tu ești mai calmă, eu sunt mai calm, zise Adrian. Suntem cu toții mai calmi.

— Dar suntem faliți, îi atrase ea atenția. Hai să privim adevărul în față, data viitoare când vom reuși să plecăm în concediu, probabil că fetele vor vrea să-și ia prietenii adolescenți cu ele.

— Nu-i chiar așa de rău. Ne descurcăm și suntem mai fericiți. E plăcut să vin în fiecare seară de la serviciu și să te găsesc acasă.

— Vrei să spui ceva în genul „Am ajuns acasă, femeie, treci în dormitor ca să te seduc“? râse Mel.

— Exact așa, îi răspunse el cu un zâmbet larg. Când stau prins în trafic pe șoseaua secundară, primul lucru care-mi trece prin minte, firește, este să ajung acasă și să te seduc și poate abia *după aceea* să mă așez, să citesc ziarul și să mă relaxez.

— Important e să-ți ordonezi corect prioritățile, spuse Mel cu gravitate. Întâi eu și apoi relaxarea.

Li se aduseră felurile principale.

— Categorie, ar trebui să facem asta mai des, spuse Adrian.

— Adică să ne îndopăm până pocnim?

Ca de obicei, ochii le fuseseră mai mari decât stomacul și comandaseră mult prea mult. Masa gema sub greutatea mâncărilor suculente, fierbinți.

— Nu, adică să ieșim împreună, doar noi doi.

Mel se întinse și-l strânse de mână. Îi povestise despre Caroline și Graham, iar el înțelegea cât de tare o tulburaseră problemele din căsnicia acestora.

— Da, dar asta-i chestia cu copiii, râse Mel. Imediat ce vin pe lume, fac tot ce pot ca să se asigure că nu mai faci alții, pentru că nu mai ai parte de nici un moment intim și romantic. Sunt cea mai bună metodă contraceptivă din lume!

— Eu n-am spus nimic despre făcutul copiilor, o întrerupse Adrian, dar am putea să încercăm mai târziu niște momente intime...

Prin aburul pilafului și al cărnii de vită care încă mai sfârâia, Mel îi zâmbi soțului ei.

— Exersatul duce la perfecțiune.

Capitolul cincisprezece

Când Cleo coborî din tren în Carrickwell, după două zile de nefericire teribilă petrecute în locuința lui Trish, ascunzându-se de Tyler, văzu cu ușurare un taxi așteptând. Îi spuse șoferului să o ducă la Cloud's Hill Spa, însă când se apropiară de intersecția cu drumul ce ducea la Hotelul Willow, cedă în fața ispitei și-i ceru să facă un ocol.

— Nu vrei să intri de-a dreptul în hotel, ci doar să stai pe alee și să te uiți ? o întrebă acesta incredul.

— Vreau doar să mă uit, atâta tot, spuse ea iritată, dorindu-și ca individul să-și vadă de treburile lui.

În ultima vreme era foarte irascibilă – eh, mai exact în ultimele patruzeci și opt de ore.

În dimineața după ce plecase de la Tyler, telefonase și anunțase că e bolnavă. Nu se simțea capabilă să meargă la serviciu, să dea ochii cu el și să fie silită să-i răspundă la întrebări, așa că, deși nu-i stătea în fire să tragă chiulul astfel, trebuia s-o facă.

În orice caz, chiar se simțea rău – îi era rău de la stomac, rău de la inimă, i se făcea rău la gândul că avusese încredere în Tyler, iar el pusese mâna pe căminul familiei ei pe căi necinstite.

Și chiar dacă n-ar fi făcut-o, cum ar fi putut să-și petreacă timpul împreună cu bărbatul care avea să distrugă frumoasa ei casă și s-o transforme într-un hotel corporativ mare și lipsit de suflet ? Probabil că va purta cu angajații discuții menite să întărească încrederea, în care le va spune cât de îngrozitor de prost fusese condus Willow și că acum, că devenise

o parte din lanțul hotelier Roth, va deveni un model de management hotelier modern. Pur și simplu nu putea să suporte acest gând.

— N-avea de unde să știe cine ești. Faptul că a cumpărat Willow e doar o coincidență, spusese Trish când Cleo ajunsese acasă în seara aceea, înnebunită și cu o expresie sălbatică în ochi din cauza a ceea ce considera drept trădarea lui Tyler. Și chiar presupunând că *a știut* — deși tot nu văd cum ar fi putut să știe, ținând cont că nu i-ai spus niciodată că numele tău de familie este Malin —, ce avea de câștigat dacă ieșea cu tine? Familia ta a vândut hotelul, așa că nu se poate pune problema că ar fi obținut informații utile în timp ce te tăvălea până-ți ieșeau ochii din cap în apartamentul lui.

— Nu m-am dus în apartamentul lui ca să ne tăvălim până ne ies ochii din cap! spuse Cleo furioasă. M-am dus să bem un pahar înainte de culcare.

— Da, și cecul a fost expediat prin poștă. Două dintre cele mai mari minciuni din viață. Nimeni nu se duce să bea un pahar înainte de culcare. Trebuie să fi știut c-ai să ajungi în pat cu el.

— N-am știut!

Cleo începea să se înfurie de-a binelea. Până și cea mai bună prietenă a ei refuza să-i accepte punctul de vedere!

— Serios, Cleo, la ce i-ar fi folosit să iasă cu tine pentru simplul motiv că familia ta a fost proprietara unui hotel intrat acum în posesia familiei lui?

Cleo îi aruncă celei mai bune prietene a ei o privire împietrită.

— Nu trebuie să faci să sune totul ca o simplă tranzacție de afaceri, spuse ea cu amărăciune. Sunt implicate sentimente și emoții și ceea ce aș fi simțit dacă aș fi avut o relație cu el, știind ce știu și...

— A-ha! Deci ești într-adevăr nebună după tipul ăsta și te supără că nu știe cine ești? Dar și dacă ar ști, tot ai fi furioasă pe el!

— Trish ! ți pă Cleo atât de tare, încât Trish trebui să-i spună să vorbească mai încet.

— O să trezești pe toată lumea ! Doar știi că în casa asta pereții sunt subțiri ca hârtia.

— Scuze, mormăi Cleo. Sunt supărată. Totul mergea așa bine și...

— N-ai încredere în el, asta-i tot, spuse Trish cu un aer de cunoscător. Dacă ai avea încredere în el, n-ar conta cine-i el și nici cine ești tu, nici ce va face Roth Hotels din Willow. Dar nu ai, pentru că te gândești că o să te reguleze până te lasă lată și-apoi o să te uite și o să fii doar o creștătură între atâtea altele pe stălpul patului lui Roth. N-am dreptate ?

— Ce te-a apucat așa, dintr-odată, să spui lucrurilor pe nume ? întrebă Cleo bănuitoare.

— Tu ești cea care îmi zice să spun ce gândesc și încerc să mă conformez.

— Eu mă refeream la spusul lucrurilor pe nume când discuți cu bărbații, nu cu mine, zise Cleo enervată. Ar trebui să mă înveselești și să-mi spui ceea ce vreau să aud, de pildă că el e un mincinos mârșav și fățarnic, că nu mă merită et caetera, et caetera.

— Foarte bine, replică Trish și se băgă în pat. E un mincinos mârșav și fățarnic și nu te merită et caetera, et caetera. Acum putem să dormim ?

A doua zi, Cleo decise că nu s-ar mai simți chiar așa de rău dacă s-ar întoarce acasă, în Carrickwell — atâta doar că nu mai exista o casă unde să se ducă. Părinții ei plecaseră precis de la Willow.

Și nici măcar nu mi-au spus unde merg ! își zise ea mânioasă. Ei bine, dacă așa voiau, nu-i va deranja — și nici pe frații ei. Putea să fie tot atât de încăpățânată ca ei.

Apoi își aminti de Leah de la Cloud's Hill, care-i spusese că va exista întotdeauna un post pentru ea acolo. Ar fi fost aproape ca acasă.

O sună pe Leah și abia ajunsese la jumătate cu explicațiile când aceasta o întrerupse.

— Sigur că vorbeam serios. Nu spun niciodată ceva doar de dragul de a o spune. Cel puțin nu în ultimul timp, adăugă ea oarecum misterios. Ne-ar plăcea să lucrezi cu noi și am exact postul potrivit pentru tine. Să te aștept la gară sau preferi să iei un taxi?

— O să iau un taxi, spuse Cleo ștergându-și cu frenezie lacrimile ce începuseră să-i curgă când auzise glasul blând al lui Leah.

Șoferul taxiului coti ascultător pe aleea ce ducea spre Willow și opri.

— Este bine aici? întrebă el pe un ton foarte răbdător.

— Perfect, mulțumesc.

Cleo privi pe geamul lateral spre vechiul ei cămin. După cum arăta, s-ar fi zis că stătea gol de ceva vreme, părea atât de dărăpănat și de neîngrijit! Nu mai existau oaspeți care să-și târască valizele în holul recepției, în camere nu mai răsunau râsetele și conversațiile, în bucătărie nu se mai ridicau aburi din mâncare, iar Jaqui, bucătăreasa-șefă, nu mai țipa când i se pleoștea pe neașteptate sufleul de căpșuni sau când vedea că s-a terminat calcanul de Dover tocmai în momentul când clienții de la masa numărul nouă comandau patru porții.

Bătrâna casă pe care o iubise părea nefericită, tristă și singuratică – exact la fel cum se simțea și ea.

— A cumpărat-o un mare antreprenor, o informă șoferul. Se spune că are de gând să construiască imobile cu apartamente. Nu știu cum și-au obținut autorizația de la sistematizare ca să dărâme o clădire veche și frumoasă ca asta, dar se vede că au s-o facă.

Cleo vru să-l corecteze și să-i spună că nu, de fapt lanțul hotelier Roth a cumpărat proprietatea și că nu se va construi nici un imobil cu apartamente, dar nu mai avea energie pentru asta.

— Nu ești cumva din familie, din familia Malin? o întrebă el, privind-o curios în oglinda retrovizoare.

— Nu, răspunse ea și se simți groaznic, fiindcă spunea adevărul — nu mai făcea parte din familia Malin, familia ei îi întorsese spatele. Am stat odată aici, pe vremuri, atâta tot. Mă interesa să văd ce s-a întâmplat cu hotelul.

Șoferul încuviință.

— Vrei să te duc acum la Cloud's Hill? Nu de alta, dar aparatul de taxare merge.

— Sigur că da, să mergem.

N-avea nici un rost să mai stea acolo, privind trecutul.

Se întrebă unde erau mama și tatăl ei și cum le mergea. N-avea cuvinte să spună cât o durea faptul că nu luaseră legătura cu ea, că nu-i trimiseseră nici măcar un mesaj pe mobil după primele câteva convorbiri telefonice aprinse, când mama ei îi spusese că, dacă-și cere scuze, totul va fi bine.

Atâta doar că Cleo suferea prea mult ca să-și ceară scuze și mândria nu-i permitea să facă așa ceva.

Trish spunea că n-au sunat pentru că acum depindea de ea să facă prima mișcare.

— Copilul își cere întotdeauna iertare primul, afirmase ea. Asta e regula vieții de familie. Nu mă întreba de ce, așa e, și gata.

Acum, gândindu-se la vorbele lui Trish, simți cum o năpădește dorul. Simțea nevoia să-și vadă familia din nou și să fie totul la fel ca înainte. Dar când aruncă o ultimă privire lungă și stăruitoare spre fațada ponosită a fostului ei cămin, înțelese în sfârșit, pe deplin, că nu mai putea să fie niciodată la fel ca înainte. Willow nu mai exista, familia ei își văzuse de viață fără ea și nu va fi niciodată capabilă să treacă peste suferința și supărarea pe care i-o provocaseră. Amintirea ultimei certe din bucătărie încă o mai ardea în adâncul sufletului.

Întâi familia ei, acum Tyler. Ce rost are să fii cinstit, sincer și deschis cu oamenii, când ești răsplătit doar cu trădare și nefericire? Va proceda și ea la fel

ca Trish și-și va vedea singură de viață. Ce-i spusese Leah la telefon cu o zi înainte? „Totul se va rezolva până la urmă, chiar dacă nu așa cum ai plănuit tu sau în scopul pe care ți l-ai propus.”

Prinsă între filosofia lui Leah și sporovăiala interminabilă a lui Trish despre cum să-ți croiești singur drumul în viață, Cleo începea să se simtă confuză.

Dar taxiul trecu peste o groapă uriașă, smulgând-o din gândurile ei.

— Doamne! exclamă șoferul când mașina depăși groapa hurducându-se. Oricine o fi cumpărat hotelul, sper să repare drumul ăsta nenorocit, eu atâta spun.

Când taxiul o lăsă, în sfârșit, împreună cu bagajul ei, la Cloud's Hill Spa, Cleo auzi hohote puternice de râs venind de pe terasă. Cărând valiza împrumutată de la Trish spre intrarea din spate, o descoperi pe Leah împreună cu câteva cliente stând pe terasă, bând ceai cu gheață în lumina soarelui ce sta să apună și sporovăind.

— Cleo, cât mă bucur să te văd! spuse ea ridicându-se în picioare, cu un zâmbet întipărit pe chipul frumos.

Se apropie de ea și o cuprinse în brațe. Cleo a fost impresionată încă o dată de parfumul splendid de trandafiri. Îmbrățișarea lui Leah era atât de plăcută, atât de asemănătoare cu felul în care o strângea mama în brațe! N-o mai îmbrățișase nimeni matern de secole. De fapt, de când plecase de-acasă. Și acum, iată, se întorsese în Carrickwell și era clar că nimănui din familie nu-i păsa de ea. Leah nu păru surprinsă când Cleo izbucni într-un plâns zgomotos cu sughițuri.

— E un adevărat iad să călătorești, spuse ea pe un ton voios, făcând un mic semn de rămas-bun grupului de pe terasă și conducând-o pe Cleo înspre casă.

— Lasă-ți bagajul aici, draga mea, o să-l luăm mai târziu.

— E așa de bine să vin aici și să te văd și să mă simt bine-venită, sughiță Cleo în timp ce mergea cu brațul lui Leah pe după mijloc.

— Întoarcerea acasă e un moment foarte emoționant, spuse Leah cu înțelepciune. Iar când simți că un loc anume nu mai este căminul tău, e și mai rău.

— Exact! încuviință Cleo hohotind mai tare. I-am cerut șoferului să trecem pe la Willow și arată atât de singuratic și de trist, mi se rupe inima! Și nici nu știu ce fac ai mei, ce s-a întâmplat cu ei; nu știu nimic.

— Ei bine, s-ar putea să-ți pot da niște vești în privința asta. Mama ta cunoaște o doamnă pe nume Hanley?

— Da, Irene Hanley, răspunse Cleo înviorându-se puțin.

— Această Irene Hanley ar trebui să lucreze pentru CIA, pentru că știe tot ce se petrece în oraș. Nu spun că ar fi o bârfitoare, ci doar că transmite informațiile acolo unde crede că ar fi mai folositoare. Îmi place mult de ea.

— Și mie, spuse Cleo trăgându-și nasul. Ce a spus?

— Mama și tatăl tău au plecat într-o excursie în străinătate, pentru că erau supărați de toate cele întâmplate. Mama ta a fost distrusă că ai refuzat să vii acasă când te-a sunat. Doamna Hanley spune că asta a afectat-o foarte tare.

Cleo simți cum o podidește un nou val de plâns.

— Eram așa de îndurerată atunci, iar ea mi-a spus că trebuie să-mi cer iertare și am avut impresia că ea și cu tata le țin partea lui Barney, Jason și Sondra împotriva mea! Refuzau să înțeleagă că fusesem rănită și lăsată pe dinafară în toate hotărârile pe care le-au luat.

— Cred că ați fost cu toții răniți, continuă Leah. Dacă te-ar fi sunat câteva săptămâni mai târziu, te-ai fi calmat, nu-i așa?

Cleo dădu din cap că da.

— Părinții tăi s-au temut că nu mai vrei să ai de-a face cu ei, că au făcut o mare greșeală, așa că, înainte să plece, le-au cerut lui Barney și Jason să stea de vorbă cu tine. Ei ar fi trebuit să fie mediatorii.

— Ah, Barney și Jason! se răsti Cleo. Țștia nu sunt în stare să scrie corect cuvântul „mediator“, darămite să joace rolul ășta!

— Așa gândea și doamna Hanley, o aprobă Leah. E o femeie deșteaptă.

— Frații mei n-au luat deloc legătura cu mine! spuse Cleo pătimaș.

Acum înțelegea totul. Știa că părinții ei n-ar fi plecat fără s-o anunțe unde se duc.

— Doamna Hanley a aflat, pentru că fiica ei o cunoaște bine pe cea mai bună prietenă a Sondrei, că Barney și Jason au considerat că ți-ar face bine să fii ignorată o vreme.

— Pun pariu că Sondra a avut un amestec în asta! Nu m-a plăcut niciodată. Ția doi sunt prea slabi ca să ia o hotărâre de capul lor.

Și începu din nou să plângă, căci indiferent cine-i împinsese pe frații ei să procedeze astfel, îi venea greu să creadă că ei ar încerca să o rănească atât de tare.

Leah o conduse pe Cleo într-unul dintre cele mai frumoase dormitoare din casa cea veche, o încăpere înflorată, cu draperii trandafirii și o cuvertură matlasată care arăta ca și cum ar fi fost proaspăt semănată cu petale.

— Adorabil! suspină Cleo. Nimeni nu mai face în zilele noastre dormitoare ca ășta. Întotdeauna mi-am dorit unul la fel la Willow, dar nimeni n-a fost de-acord, gândindu-se că ar fi prea feminin și că nici un bărbat n-ar accepta să doarmă în el, dar...

— Înțeleg, spuse Leah. Uneori femeile au nevoie de volănașe și lux.

— Dar n-ar trebui să stau în aripa destinată personalului? întrebă Cleo.

În definitiv, venise că să lucreze pentru Leah. Cloud's Hill avea atâta succes, încât era nevoie de încă o recepționeră, iar ea abia aștepta să facă o muncă plăcută și lipsită de stres pentru o vreme.

— Da, avem o cameră drăguță acolo, dar încă nu e pregătită pentru tine, spuse Leah.

Ceea ce nu era complet adevărat. Camera era pregătită, dar simțea că lui Cleo i-ar prinde bine câteva zile de răsfăț.

— Ce-ar fi să te culci devreme? zise ea trăgând perdelele. O să spun să ți se trimită cina sus în cameră și poți sta liniștită în seara asta.

— Ar fi minunat!

Cât timp stătuse în locuința mereu gălăgioasă a lui Trish nu prea avusese parte de momente de singurătate. Și erau atâtea lucruri la care trebuia să se gândească!

— Îți mulțumesc, Leah, spuse ea, recunoscătoare din adâncul inimii.

Leah o mai îmbrățișă o dată.

— Cu multă plăcere. Oricine are nevoie câteodată de un pic de îngrijire.

După două zile de paradis în care Leah insistase să nu lucreze, ci să încerce toate tratamentele oferite de centru – ca să poată vorbi despre ele în cunoștință de cauză, după cum se exprimase Leah –, Cleo începu să se simtă mai bine. Și, cu siguranță, arăta mai bine, „și asta îți ridică întotdeauna moralul, nu?” îi spusese ea lui Leah în timp ce stăteau amândouă în bazinul cu apă fierbinte și aceasta îi admirase mâinile cu manichiură impecabilă.

— M-aș putea obișnui să nu fac nimic toată ziua, adăugă Cleo întinzându-se cu voluptate în apa fierbinte.

— Chiar ai putea? Nu mi-aș fi închipuit. Dacă mi-ar fi cerut cineva părerea, aș fi spus că ești genul de om energic, mereu activ.

— Ai dreptate, recunosc Cleo. Așa sunt, dar cumva, asta simt în momentul de față. E plăcut să nu faci nimic când iei o pauză după ce ai făcut ceva, mai ales ceva ce te-a stresat. Leah, ar trebui să fii maestru motivațional. Ești uimitoare, cu toate lucrurile pe care le știi!

— Nu știu nimic mai mult decât alții, replică Leah zâmbind. Am încredere în propriile instincte și atât.

— Am încercat și eu asta, spuse Cleo cu amărăciune. M-am încrezut în propriile instincte în povestea cu Tyler și a fost o greșeală.

Pentru prima oară de când sosise la Cloud's Hill, se simțea destul de puternică din punct de vedere emoțional ca să poată vorbi despre relația ei și-i împărtăși lui Leah toate amănuntele. Chiar și acum, în lumina răcoroasă, clară a acelui loc minunat, amintirea continua s-o doară.

— N-a fost o greșeală, spuse Leah.

— Cum adică?

— L-ai plăcut și lucrurile n-au ieșit chiar așa cum ai vrut tu, atâta tot. N-a existat nici o greșeală în asta.

— Bănuiesc că nu, spuse Cleo nesigură. Vrei să spui că am ceva de învățat din faptul că n-a mers cu Tyler? M-am saturat până-n gât să tot învăț, adăugă ea mohorâtă. Învățatul ăsta e întotdeauna dureros. De ce nu poți învăța fără să suferi? Tot ce am învățat în ultimul timp e că familia se satură de tine și că bărbații te folosesc...

Știa că nu e întru totul adevărat. Tyler nu o folosisese, la drept vorbind. Iar Nat, dragul de Nat, n-o folosisese nici atât. Ce păcat că nu era genul ei de bărbat!

— Exact asta înseamnă să ai încredere în instinctele tale, replică Leah cu fermitate. Ce ți-a spus instinctul în legătură cu părinții tăi?

Ochii lui Cleo se umplură iarăși de lacrimi.

— Nu mi-a venit să cred că n-au să mai ia legătura cu mine. Pur și simplu, nu mi-a venit să cred.

— Vezi, instinctul tău a avut dreptate. *Au luat* legătura cu tine. Prima dată ai fost prea supărată ca să accepți ramura de măslin, iar a doua oară frații tăi nu ți-au transmis mesajul lor.

— Leah, mi-e așa de greu să mă gândesc la toate astea! N-am putea să stăm doar aici și să ne bălăcim?

— Bălăcește-te cât vrei, spuse Leah ridicându-se cu eleganță din apă. Eu trebuie să ies, am câteva lucruri de făcut.

Cleo își spuse că Leah fusese foarte înțeleaptă s-o lase să stea la fiert în bazinul cu apă caldă și să se gândească. Chiar dacă se săturase de atâta gândit. Primise un semn de la părinții ei, ceea ce era minunat, deși o durea gândul că Barney și Jason erau atât de plini de ranchiună încât nu-i transmisese mesajul. Simți înțepătura remușcării la gândul că nu le telefonase părinților ei mai demult... Ar putea să sune mai târziu pe telefonul mobil al tatălui ei, doar să vadă ce fac. Ideea o făcu să se simtă mai fericită. Se va comporta curajos și matur și va repara ruptura din familie.

Însă tot mai rămânea un nor – Tyler și faptul că lanțul hotelier Roth cumpărase Willow. Nu exista nici o cale ușoară de a rezolva această situație. Nici măcar dacă Tyler ar fi venit târându-se și cerându-și iertare, nu putea să mai aibă de-a face cu el. Tyler și lanțul hotelier Roth erau dușmanii: tatălui ei i s-ar fi frânt sufletul dacă ar fi știut că lor le vânduse hotelul.

Nu, Tyler n-avea decât să putrezească în iad. Plus că nici nu încercase să-i dea un semn de viață. În privința asta, instinctul ei funcționase cu totul greșit, indiferent ce spunea Leah. Și totuși, nu voi mai fi nevoită să-l văd niciodată, nu-i așa? se gândi ea cu un oftat, ieșind din bazin și luându-și prosopul.

Capitolul șaisprezece

De când se instalase în casa mamei ei cu o săptămână în urmă, Daisy se aventurase rareori să iasă din coconul ei. Zilele se scurgeau într-o rutină care n-ar fi putut să figureze în nici o carte pe tema stilului de viață sănătos și a alimentației sănătoase. Dimineața stătea în fața televizorului în pijama, ronțăia cereale glazurate cu zahăr și urmărea reluări ale unor emisiuni la care, în mod normal, nici n-ar fi visat să se uite. După-amiaza se ducea cu mașina până la micul magazin de la intersecție și se aproviziona cu mâncare – ciocolată, cereale dulci, pizza – și orice soi de vin care era la ofertă specială. Seara asculta din CD-urile cu muzică de operă ale mamei ei, dând sonorul la maximum, înota în propria nefericire în timp ce eroinele cântau despre iubiri pierdute, constata că betelia pantalonilor o strânge din ce în ce mai tare și bea o singură dată cantitatea de alcool considerată adecvată pentru o săptămână întreagă.

• A doua zi, relua ciclul. Nu-i suna înapoi pe cei care-i telefonau, cu o singură excepție – o sună pe Mary și-i spuse că se simte bine și va reveni curând la serviciu. Ambele afirmații erau niște minciuni gogonate.

— Am fost bolnavă de îngrijorare pentru tine, spuse Mary. L-am sunat pe blestematul de Alex și i-am spus să ia legătura cu tine. Te-a sunat?

— Da.

Daisy nu preciză că apelul telefonic al lui Alex fusese doar un simplu mesaj lăsat la mesageria

vocală. Începuse să creadă că, dacă Alex ar fi putut s-o părăsească prin intermediul unui mesaj telefonic, ar fi făcut-o cu siguranță.

— I-am zis câteva verde în față, să știi, continuă Mary. Păduchele! Nici nu știa ce să-mi spună.

Daisy avu un sentiment de satisfacție mohorâtă când și-o imaginează pe Mary făcându-l bucațele pe Alex la telefon. Dar era o satisfacție inutilă. El plecase și nimic nu putea să schimbe asta.

— Trebuie să te întorci la serviciu, Daisy. Crede-mă, știu cum e să ai inima frântă, dar nu o vindeci ascunzându-te. Alex a însemnat doar o parte din viața ta — uită-l și gândește-te la viitor. Până la urmă, să ai un bărbat nu e chiar lucrul esențial în viață, nu crezi?

Când își puna în cap să ridice moralul cuiva, Mary era o forță deloc neglijabilă. Însă Daisy simțea că prietena ei omite un aspect esențial: faptul că Alex însemnase într-adevăr totul pentru ea. Așa că încercă să-i explice:

— El îmi dădea încredere în mine însămi. Când eram cu el îmi plăcea de mine și puteam să mă plac chiar și când nu eram cu el, fiindcă mă iubea.

Oricum ar fi formulat, ideea suna prostește, debordând de un fâțiș dispreț de sine. Cum ar fi putut cineva ca Mary, care era însăși întruchiparea femeii de afaceri puternice și sigure pe sine, să înțeleagă cum fusese ea înainte să-l întâlnească pe Alex? O ființă timidă, fricoasă, care se temea de lume. El schimbaseră toate astea. Mai important încă, reușise s-o facă pe Daisy să se placă.

— Nu se poate să... n-ar trebui să...

Mary părea să aibă probleme cu asimilarea acestor informații.

— Nu Alex te-a făcut ceea ce ești, reuși ea să spună în cele din urmă. Dacă totul depindea numai de el, cum te-ai descurcat când nu era lângă tine? Răspunde-mi la asta! Cum ai călătorit la Paris,

Londra și Düsseldorf, făcându-ți meseria excelent și atrăgând admirația tuturor, dacă Alex nu era cu tine? *Ai făcut toate astea datorită ție, nu datorită lui!*

Logica acestor afirmații putea să-i pară evidentă lui Mary, dar nu și lui Daisy.

— Când nu era lângă mine, eram fericită pentru că știam că mă iubește, spuse ea cu simplitate. Faptul că exista în viața mea îmi spunea că mă descurc bine, că cineva mă iubește. N-aveam verișgetă, nici măcar un inel de logodnă prin care să spun lumii asta, dar nu conta, fiindcă știam că-l am pe Alex. Eram mulțumită în sinea mea. Iar când a plecat, totul s-a prăbușit. Nu arătam altfel, dar mă simțeam altfel. Mă simțeam, scuze, *mă simt* neiubită, desperecheată...

— Nu asta înseamnă să fii celibatară, insistă Mary. Daisy, nu se poate să spui că nu ai nimic și că nu ești nimic doar pentru că Alex a plecat!

— Dar exact asta simt, spuse Daisy deprimată. E ca și cum m-aș fi trezit dintr-un vis minunat și aș fi constatat că am șaptesprezece ani din nou și că sunt grasă și singură din nou. Alex m-a scos din toate astea.

— Tu te-ai scos din toate astea, stăruie Mary. De unde suni? De la mama ta?

— Nu, s-a întors, așa că stau la niște prieteni, spuse Daisy detestând minciuna rostită, dar nedorind ca Mary s-o găsească și s-o oblige să se întoarcă în lumea reală.

— Ce-ar fi să vii să stai la mine? îi propuse Mary.

— Nu, serios, spuse Daisy, căci nu voia să stea cu nimeni, ci voia să fie singură. Te sun curând, promit.

Puse receptorul în furcă și porni fără țință prin casă. Mâncase toți biscuiții cu ciocolată pe care și-i cumpărase cu o zi înainte, nu era nimic de mâncare pentru cină în frigider și mai avea doar o sticlă cu vin.

N-avea nici un rost să se apropie de dulăpiorul cu băuturi al mamei ei. Nan Farrell bea doar la

petreceri, câte un gin tonic și, ocazional, un pahar cu sherry, dar atâta tot.

Tatăl ei fusese exact opusul – genul de bărbat chefliu, gata să bea o bere cu oricine se întâlnea pe stradă. Nu-și făcea timp pentru familie, ci prefera de departe compania necunoscuților la cârciumă.

Din acest motiv, Daisy era aproape fericită că el trăia acum în străinătate. Dacă ar fi fost prin preajmă, ar fi trebuit poate să se întrebe de ce preferase tatăl ei mereu compania altor oameni, în detrimentul ei și al mamei ei. Îl iubise pentru umorul și pentru veșnica lui bună dispoziție, profund contrastantă cu atitudinea sumbră a mamei ei față de viață. Dar el nu dorise să rămână lângă ele.

Se părea că bărbații nu vor să stea în preajma lui Nan și a lui Daisy.

Simțea nevoia acută să bea ceva. Poate că asta ar fi îmblânzit puțin durerea surdă. Își spuse că n-o să bea decât un pahar. Dar dintr-un pahar se făcură două și, cumva, se trezi că ultima sticlă de vin e goală.

La dracu'! Doar un pahar să mai bea, și va uita de Alex, de Louise și de bebelușul cel frumos... un trupușor cu piele caldă și catifelată cuibărit lângă ea în pat... Se lăsă furată de visare, închipuindu-se mamă : ea, Alex și fetița – era sigură că primul ei copil va fi fetiță. Stăteau toți trei într-un pat mare, nu în cel din apartamentul ei, ci într-unul spațios, de familie, cu perne pufoase, jucării de pluș și așternut moale, iar Alex își privea cu adorație soția și fiica.

Visul era perfect pentru că avea, în sfârșit, propriul ei copil – și asta era tot ce-și dorea. Ce putea fi rău în asta? Era cumva ceva în neregulă cu *ea* de nu putea să-și îndeplinească dorința? Pentru că acum știa că vina îi aparținea. Alex reușise s-o lase pe Louise însărcinată, așa că Daisy era cea stearpă, nu el. Oare făcuse ceva cumplit în trecut și acum plătea pentru fapta ei cu infertilitatea, cu incapacitatea de a păstra lângă ea orice ființă vie, fie ea copil sau bărbat?

Cărțile și revistele îți spuneau că n-ai făcut nimic rău ca să nu meriți copii, dar ea era de părere că mint.

Își aminti de femeia anonimă care ținuse un jurnal pe perioada procesului de fecundare in vitro, jurnal pe care-l primise în ziua aceea îngrozitoare la clinica Avalon.

E vina mea? Nu pot să-i spun lui T., pentru că el zice că nu, dar mă întreb. E asta pedeapsa pentru că n-am fost suficient de bună ca fiică, soră, soție, prietenă? Sexul cu persoana nepotrivită, trompele nenorocite, faptul de a nu fi întreagă. Simți că ești vinovată, indiferent ce ar spune oricine.

Visul strălucitor despre maternitate se risipi. Jurnalul acela reprezenta sfârșitul fericirii ei. Ziua când începuse să-l citească fusese cea în care Alex îi spusese că vrea o despărțire de probă.

Cât de naivă fusese că nu văzuse ce-și dorea el cu adevărat! Se ura pentru că fusese atât de credulă, atât de plină de speranță în ziua aceea. Două vise spulberate dintr-o lovitură. Îl pierduse pe Alex și nu putea să aibă copilul după care tânjea atât.

O copleși o disperare adâncă și plânse cu hohote până începu s-o usture pielea feței și să-i curgă nasul și i se udă learcă bluza de pijama.

Pesemne că ațipise puțin pe canapea, căci atunci când se dezmetici, observă că trecuse o jumătate de oră și că se înserase. Gata să apună, soarele unei seri frumoase de vară strălucea prin fereastra cu două canaturi și în depărtare se auzea mugetul blând al vacilor care se îndreptau în șir maiestuos spre mulgătoare.

Se simțea încă destul de amețită, dar mai voia de băut, voia ceva care să-i șteargă totul din minte. Totuși, nu putea să meargă cu mașina la magazin

ca să se aprovizioneze, căci, în adâncul ei, mai exista o rămășiță a instinctului de supraviețuire. Nu urca niciodată la volan după ce băuse. Încă nu decăzuse chiar atât de mult, și-apoi magazinul nu era chiar așa departe – vreo opt sute de metri de mers pe drumul șerpuit și tot atâta la întors. Mersul pe jos ar fi putut s-o ajute mai târziu să adoarmă și ar fi scăpat-o de trezirile bruște în toiul nopții, udă de transpirație.

Nu se obosi să înlătore ravagiile produse de plâns spălându-se, ci se mulțumi să-și pună, înainte de a pleca, o pălărie cu boruri largi de-a mamei ei și o pereche de ochelari de soare. O luă de-a lungul străduței, simțind încă efectul alcoolului. Gândurile îi alergau frenetic prin minte. Exact ce nu voia să facă.

Cina – să se gândească ce-o să mănânce la cină. Poate o plăcintă cu mere și frișcă de la magazin și un pahar mare cu vin roșu, ca să-i alunece mai ușor pe gât și să o ducă departe de realitate.

Ajunse la intersecție atât de hotărâtă să *nu* gândească încât ieși de pe străduță direct în șoseaua principală aglomerată. O mașină care tocmai trecea trebui să vireze cu scrâșnet strident de frâne ca s-o evite.

— O, Doamne! icni Daisy și mâinile îi zvâcniră spre piept.

Mașina frânase chiar în fața magazinului, lăsând urme negre de cauciuc pe șosea. Șocul o încremeni pe Daisy locului, uitându-se proteste la mașină, incapabilă să plângă pentru că nu mai avea lacrimi. Șoferul mașinii, o femeie înaltă, cu părul închis la culoare, îmbrăcată în blugi și o cămașă subțire, trandafirie coborî și fugi spre ea.

— Ai pățit ceva? o întreabă.

— Nu. Da. Nu, spuse Daisy înghițind cu greutate. Mă duceam la magazin, n-am vrut să...

— Atunci să te duc acasă? o întreabă femeia cu blândețe. Sau ar trebui să te vadă un medic?

— Acasă, încuviință Daisy. E puțin de mers.

— N-ar trebui să mergi pe jos. A fost cât pe ce s-o pățești.

— Trebuie să cumpăr ceva, spuse Daisy brusc — avea nevoie de mâncare și, mai important, de vin.

— Merg cu tine și după aceea te duc acasă cu mașina, spuse femeia cu hotărâre. Este cineva acasă la tine?

Daisy clătină din cap.

— Ești Daisy, nu-i așa? o întrebă femeia privind-o cu atenție.

Daisy se uită pentru prima oară la persoana din fața ei și i se păru într-adevăr cunoscută.

— Sunt Leah Meyer, de la Cloud's Hill. Ne-am cunoscut când ai fost la spa, acum câteva luni. Lucrezi la magazinul de modă din oraș, nu-i așa? Aproape că nu te-am văzut, din cauza curbei ăsteia mortale. E o minune că nu te-am lovit.

Daisy se uită înapoi spre intersecție și spre curba strânsă dinaintea ei. Se gândi cum dăduse buzna în șosea fără să se gândească și-și spuse că, dacă Leah ar fi condus cu viteză mai mare, acum ar fi zăcut inconștientă pe asfalt.

— Îmi pare rău, îngăimă ea simțind că-i tremură picioarele. Trebuie să mă așez.

Aproape de ele se afla o benzinărie mică și demodată, cu o singură pompă pentru motorină. În fața gheretei vânzătorului exista o bancă din lemn, pe care se așeză, la capătul puterilor.

— Așteaptă aici, îi ceru Leah pe un ton autoritar. Iau mașina și te duc acasă.

Se întoarse în câteva clipe și o ajută să urce în mașină.

— Pe străduța aceea în jos, spuse Daisy, oarecum inutil. E a doua căsuță, cam la opt sute de metri distanță.

— Ce frumoasă e! spuse Leah admirativ când opriră în fața casei.

— E a mamei, îi explică Daisy în timp ce se căuta în toate buzunarele după chei. Stau aici câteva zile, cât e plecată.

— Arată-mi unde e bucătăria și-ți fac niște ceai, spuse Leah după ce intrară.

Restul căsuței era destul de curat, căci Daisy se rezumase la cuibul ei de pe canapeaua din sufragerie și în fiecare seară aduna farfuriile și paharele lăsate pe măsuta de cafea.

Dar bucătăria istorisea o altfel de poveste. Sub chiuveta crăpată, unde Nan Farrell obișnuia să păstreze deșeurile reciclabile, Daisy adunase din obișnuință sticlele de vin, ca să le poată lua cu ea la plecare. Privind locul cu ochii lui Leah, își dădu seama că erau rușinos de multe.

— Aveam de gând să le duc la centrul de colectare, așa că e o mizerie groaznică aici, zise ea făcând un gest vag cu mâna.

Era pe punctul de a adăuga scuza cu petrecerea, dar se răzgândi.

— Locuiești singură aici?

Daisy dădu din cap.

— Ai suferit un șoc, zise Leah ferm. Cred că nu e o idee bună să rămâi aici singură în seara asta. Te duc la Cloud's Hill.

— N-aș putea... începu Daisy.

— Hei! făcu Leah ridicând mâinile. Încerc să mă port ca o bună vecină și-mi faci o favoare dacă accepți.

— Păi...

— Grozav! Îți împachetez câteva lucruri.

Cu viteza vântului, Leah urcă la etaj, strânse câteva lucruri pentru Daisy, le puse în geanta pe care o găsi pe podea și se întoarse.

— Ar trebui să te uiți dacă mai ai nevoie și de altceva, spuse ea cu vioiciune. Te aștept în mașină.

Daisy nu văzu nimic de care să fi avut nevoie în fosta ei cameră. Se părea că Leah împachetase tot.

Putea foarte bine să meargă cu ea. De ce nu?

Mirosul de trandafiri o trezi pe Daisy a doua zi în zori și, deschizând ochii, își zise că a murit și a pornit spre rai într-o barcă făcută din petale albastre. Deasupra ei se bolteau faldurile unui baldachin din muselină de culoarea oului de rață. În jurul ei se aflau mai multe perne albastre, cu imprimeu floral mărunț și cu margini festonate și era acoperită cu o cuvertură din damasc crem, cu broderie aplicată azurie. Întreaga cameră era scăldată în albastru delicat, zugrăveala având culoarea cerului într-o dimineață de vară. Ridicând capul, descoperi și sursa parfumului: un buchet de trandafiri cu petale catifelate, roșu-închis, într-un vas rotund din aramă aflat lângă pat.

Nu-și dădea seama prea bine unde se află, dar se simțea în siguranță. Se întinse înapoi în pat și adormi la loc. Pentru prima dată în decurs de o săptămână, somnul ei era liniștit și adânc. Când se trezi a doua oară, se făcuse nouă și jumătate și era lihnită de foame.

Hainele îi erau tot în geanta în care le pusese Leah, frumos împăturite. Făcu un duș, își spălă părul până-l simți că scârțâie, se îmbracă rapid și părăsi camera.

De lângă ușa dormitorului ei pornea o scară, așa că o luă pe trepte în jos și se trezi într-un coridor alb, sobru ca într-o mănăstire, pavat cu lespezi de piatră și fără perdele la ferestrele înalte și înguste. Bănuî că era aripa servitorilor din vechea reședință Delaney.

La capătul coridorului se afla o bucătărie mare, și ea cu lespezi de piatră și pereți albi. Părea să fie bucătăria personalului. La masa lungă și bine frecată cu peria, o femeie își mânca micul dejun. Tânăra cu chip proaspăt, îmbrăcată în uniformă oliv a centrului spa, păru încântată să o vadă.

— Bună, Daisy, eu sunt Jane. Ia-ți niște cafea. Merg să-i spun lui Leah că te-ai trezit.

— Mulțumesc, îngăimă Daisy, puțin nedumerită că străina aceea știa cine este ea.

Când sosi Leah, era la a doua cană de cafea, mâncase niște fructe și pâine prăjită și discuta cu Jane.

— Ai dormit bine? o întrebă Leah în timp ce turna apă fierbinte într-o cană.

— Da, mulțumesc, foarte bine. E o cameră adorabilă!

— Dormitorul albastru e frumos, o aprobă Leah, apoi deschise un sertar, scoase un pliculeț de ceai, îl puse în apa fierbinte și încăperea se umplu imediat cu miros de zmeură.

— Mie îmi place mai mult dormitorul trandafiriu, replică Jane.

— Acolo stă Cleo, spuse Leah. O să-ți placă Cleo, adăugă ea cu încredere. Vino la mine în birou, să povestim puțin.

Biroul lui Leah se afla lângă recepție — o încăpere mică și plină de personalitate. Pe pereți se înșirau picturi, fotografii și rafturi cu cărți, iar pe măsuta scundă dintre cele două fotolii erau alte fotografii, alături de o fragilă orhidee albă. Pe masa de lucru se găsea doar un telefon negru, cu aspect demodat.

Leah se așează pe un fotoliu, iar Daisy pe celălalt, ținându-și ceașca de cafea în palme.

— Încercai să te sinucizi? o întrebă Leah cufundând pliculețul cu ceai de zmeură în cană, ținându-l de ață cu degetele ei suple.

— Poftim?! făcu Daisy sincer nedumerită.

— Ieri. Ai încercat să te sinucizi sau a fost doar un accident?

— Accident, spuse Daisy cu respirația întretăiată. Ce te-ar face să crezi altceva?

— Pentru că se vedea clar cât de mult ai băut. Indignată, Daisy se grăbi s-o contrazică.

— Am băut niște vin, atâta tot.

— Mai degrabă o grămadă de vin, o corectă Leah cu blândețe. Am văzut sticlele. Ai stat acolo doar o săptămână. Și, dacă nu cumva mama ta dă foarte des petreceri, înseamnă că ai băut foarte mult alcool. Două sticle pe zi?

Suna atât de stânjenitor, că Daisy roși.

— Eram deprimată și aveam nevoie de ceva care să mă scoată din depresie.

— Alcoolul nu te scoate din depresie, afirmă Leah. Dimpotrivă, potențează depresia și oricine consideră două sticle pe zi drept o cantitate rezonabilă are categoric o problemă cu abuzul de alcool.

N-am nici o problemă, ar fi vrut Daisy să spună, dar amuți șocată, căci așa cum explicase Leah, suna foarte plauzibil.

— În locul de unde vin eu, oamenii nu beau atât, spuse Leah. În Los Angeles, dacă cineva bea un cocteil la prânz, comesenii îi dau numărul de telefon de la Alcoolicii Anonimi. Aici, ei bine... ăsta e unul dintre lucrurile care mă deranjează la voi, europenii. Beți și fumați excesiv.

— Vrei să spui, ca și cu grăsimea?

— Asta-i problema americanilor. Noi mâncăm prea mult, voi beți prea mult și trăiți într-un mod periculos. Nimic din toate astea nu face bine.

— Cunosc o mulțime de femei care beau la fel de mult ca mine, insistă Daisy.

— Și crezi că asta e o scuză?

Brusc, Daisy se simți victimizată și se enervă. Cum îndrăznea femeia aceea străină să o interogheze despre cât bea? Ea suferise de curând o pierdere copleșitoare, iar femeia aceea n-avea nici cea mai vagă idee ce înseamnă asta.

— Cine a murit și te-a lăsat șefă? întrebă ea cu ostilitate.

Chipul senin al lui Leah rămase neschimbat.

— Nimeni. Dar aici conduc un centru holistic. Ar fi o prostie dacă n-aș ști adevărul despre ceea ce e

bine să-ți introduci în organism și ce nu. E ca și cu o mașină: dacă-ți pasă de ea, o prețuiești. Dacă nu-ți pasă, îi pui cea mai proastă benzină și nu ești surprins când crapă motorul.

— Eu nu-mi iubesc corpul, izbucni Daisy și apoi se opri.

— Asta e evident. Dar chiar dacă vrei să renunți la corpul tău și la viața ta, nu e nevoie ca, făcând asta, să distrugi și corpul și viața altuia. Eu conduc destul de încet, dar ce se întâmpla dacă venea cineva în viteză de după curba aceea și te lovea?

Obrajii lui Daisy luară foc din nou.

— Știu, spuse ea. Mă tot gândesc la asta.

— Ar fi putut să moară și cei din mașină, nu numai tu.

Daisy își dori ca Leah să se oprească.

— Partenerul meu de viață m-a părăsit, spuse ea aplecându-se în față și ținându-și capul în mâini. M-a părăsit pentru altă femeie, care e însărcinată. Acum înțelegi?

Îi povesti tot: despre anii dinainte de Alex, cum o salvase și cât îl adora, speranța de a avea un copil, clinica de fertilitate și cum o părăsise el. Ținând cont de toate astea, se simțea întru totul îndreptățită să facă orice ar fi dorit – să se îmbete sau să se arunce de pe un pod.

— Așadar, ai să-l faci pe Alex să regreta că te-a rănit îmbolnăvind-te de ciroză hepatică uscată sau lăsându-te lovită de o mașină?

— Nu...

Spus astfel, suna de-a dreptul stupid.

— Am vrut doar să mă simt mai puțin tristă, atâta tot.

— Și să-l pedepsești făcându-ți rău?

— Mai slăbește-mă!

— Exact asta făceai.

— Nu-i adevărat, spuse Daisy defensivă. Oamenii au nevoie de o supapă când suferă, asta-i tot.

— O supapă de genul ăsta nu ajută.

— Și, mă rog, de unde le știi chiar pe toate? Ești cumva expertă în suferință emoțională? întrebă Daisy.

Era furioasă pe ea însăși fiindcă era atât de lipsită de orice speranță și pe Leah pentru că știa exact pe ce butoane să apese. Își pusese inima în palme în fața femeii aceleia, și acum îi era aruncată înapoi în obraz!

La început, Leah nu-i răspunse. Bău din ceaiul de zmeură, stând rezemată de speteaza fotoliului. Pauza se prelungea; trecură două minute, poate trei, fără alt sunet decât țârâitul telefoanelor din recepție și un glas care spunea „Alo, Cloud's Hill, cu ce vă pot fi de folos?” cu un glas voios.

— Dacă tot ai adus vorba, da, sunt expert în suferință, rosti Leah în șoaptă. Cu toate că nu mi-am dorit să dobândesc un asemenea statut. Vezi tu, băiatul meu a murit.

Daisy simți cum încremenește.

— N-am știut că ai un băiat! îngăimă ea, amintindu-și că ea și Mary își închipuiseră că Leah era o femeie bogată și divorțată, fără vreo persoană de care să fie legată și cu mulți bani.

— Acum nu mai am, zise Leah simplu. Sunt mamă, dar nu mai am cui să-i fiu mamă.

Pentru prima oară după multă vreme, Daisy simți că se rușinează de felul cum se purtase. Speranța ei de a avea un băiat sau o fată murise, dar nu avusese un copil *real* care să moară. Moartea unei ființe căreia i-ai dat viață era ceva mult, mult mai cumplit decât moartea visului de a avea un copil.

De fapt, nu-i spusese nimeni, niciodată că nu va putea să aibă copii. Mai exista o speranță. Ar putea să-l întâlnească pe domnul Extraordinar, să fie delirant de fericită și să rămână gravidă în răstimpul unei singure săptămâni ploioase. Dar fiul lui Leah rămânea mort pentru totdeauna. Pentru totdeauna.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea cu blândețe.

— Nu-mi place să vorbesc despre asta.

— Iartă-mă!

— Nu-i nimic. Voiam să spun că nu-mi place să vorbesc despre moartea lui Jesse, dar vorbesc totuși despre ea. Se spune că suferința te roade din interior spre exterior și că dacă vorbești despre ea, asta îți poate fi de ajutor.

— N-am vrut să răscolesc amintiri...

— Amintirile sunt lucruri la care te gândești din când în când. Eu mă gândesc la Jesse în fiecare zi. El e cu mine, nu o amintire, spuse Leah atingând cristalele de ametist pe care le purta la gât. El mi-a cumpărat astea, într-o vacanță. Le-am păstrat, dar nu le-am purtat prea mult până să moară. Îmi aduc liniște sufletească.

— Cum poți să ai liniște sufletească? întrebă Daisy uluită.

— Un fel de liniște, se corectă Leah. Cea care vine din faptul că știi că nu poți schimba lucrurile, indiferent de câte ori te trezești noaptea țipând. Liniștea acceptării. Înveți să trăiești cu cele întâmplare. Presupun că vechile expresii stereotipe sunt cele mai bune, spuse ea zâmbind strâmb.

— Îmi pare nespus de rău!

— Anul ăsta ar fi împlinit treizeci și trei de ani. Ți-ar fi plăcut, Daisy. Era înalt, frumos – sau poate că sunt eu părtinitoare, dar cred că era frumos, zise ea zâmbind. A avut o mulțime de iubite, așa că trebuie să fi fost atrăgător. Amuzant, inteligent, bun, își iubea câinele. Vorbesc ca o mamă exagerată, nu? Era perfect, cel puțin pentru mine. Îi plăcea pericolul – ăsta era marele lui defect. Făcea helischi, coborâre în rapel pe coardă de alpinism, cățărări în Utah, toate sporturile la menționarea cărora agenții de asigurări de viață își țin respirația... Motociclete, adăugă ea după un moment de tăcere. O motocicletă l-a omorât.

— Cum ai trecut peste asta?

Daisy pur și simplu nu-și putea imagina cum ar putea cineva să meargă mai departe după o astfel de pierdere. Ea s-ar fi autodistrus, știa bine.

— A trebuit să învăț să mă bazez pe mine însămi. Mă uitam la mine și nu-mi plăcea ce vedeam. Singurul lucru bun din viața mea, cu excepția soțului meu, Sol, fusese Jesse și el nu mai exista. Am vrut să termin cu toate, dar n-am avut curaj să înghit pastilele. A fost o perioadă înspăimântătoare.

Daisy ședea tăcută și o asculta.

— Primii doi ani, n-am făcut altceva decât să supraviețuiesc, continuă Leah. Căsnicia mea s-a distrus – nu-i ceva neobișnuit după moartea unui copil, așa mi-a spus toată lumea. Apoi m-am implicat într-un grup a cărui activitate avea ca scop sensibilizarea oamenilor în favoarea donării de organe. E un lucru foarte important pentru unii, dar mulți dintre noi nici nu ne gândim la asta. Ce se face cu organele tale după ce mori nu era nicidecum un subiect de conversație la cină în casa mea. Munca în organizația aceea de caritate era folositoare și simțeam că adaug lumii ceva bun, însă nu era suficient. Eram ca un...

Se opri ca să caute imaginea cea mai potrivită.

— Ca un dependent de droguri care a renunțat la stupefiante, dar care rămâne totuși un dependent de droguri, dacă înțelegi ce vreau să spun. Unul care nu s-a confruntat cu tot ce zace în sufletul lui, ci doar a încetat să se mai drogheze.

Daisy încuviință. Înțelegea.

— Asta făceam și eu, continuă Leah. Dădeam impresia că trăiesc – exterior, cel puțin –, dar nu trăiam. Eram moartă pe dinăuntru și nu mă confruntasem cu nimic din cele întâmplate. Știi, totul părea atât de greșit! Nici o mamă n-ar trebui să-și îngroape copilul.

— Îmi pare nespus de rău, repetă iarăși Daisy, neajutorată. Și mi-e așa de rușine! Am crezut că mi

s-a întâmplat cel mai rău lucru din lumea asta, dar nu e așa, ție ți s-a întâmplat.

— Și infertilitatea este o durere, spuse Leah. Trebuie să o jalești și nu există leac rapid. E la fel ca atunci când o femeie suferă o pierdere de sarcină și oamenii îi spun prosteste „Fă alt copil“, de parcă alt copil te-ar putea face să-l uiți pe cel care a murit. Părinții vor jeli oricum copilul pe care l-au pierdut, așa cum tu jalești copiii pe care nu i-ai avut. Înțeleg asta. Dar pentru tine nu s-a sfârșit totul, Daisy! S-a terminat cu Alex, desigur, dar nimeni nu ți-a spus că nu poți avea copii și, chiar dacă ar fi așa, nimeni nu spune că nu poți adopta sau deveni asistent maternal. Singurele limite în privința asta sunt cele pe care ți le impui singură. Dacă ai adopta un bebeluș, ar fi în mai mică măsură copilul tău?

— Nu, spuse Daisy. Nu m-am prea gândit la asta. Am presupus că mai întâi o să pornim pe calea tratamentului pentru fertilitate și după aceea vom mai vedea. Tratamentul ar fi fost primul pas important și totul avea să decurgă din el. Și-n tot acest timp, iubirea vieții mele mă înșela și lăsa însărcinată o altă femeie. Dacă vrei să vezi o tâmpită, aia sunt eu!

— Nu ești tâmpită, spuse Leah cu fermitate. Când suferi, te crezi proastă pentru că te gândești că ar fi trebuit să prevezi ce-o să se întâmple. Dar dacă am ști tot ce urmează să pățim, nu ne-am mai da jos din pat dimineața. Tot ce vreau să-ți spun e să-ți deschizi mintea și inima în fața posibilităților pe care le ai.

Leah se uită la ceas.

— Am niște treburi de făcut, Daisy. Între timp, astăzi vor veni aici niște persoane minunate. Ai putea să te alături lor după-amiază, să faci câteva tratamente și o ședință în bazinul cu apă fierbinte.

— Data trecută nu mi-a fost de mare folos, spuse Daisy gândindu-se că fusese acolo cu ceva vreme în

urmă și că, după doar câteva zile, mersese cu Alex la clinica de fertilitate, iar de acolo totul se dusese de răpă cât ai clipi.

— Atunci nu erai pregătită.

În mintea lui Daisy răsună ceva ca un clopoțel, însă nu-și dădea seama ce vrea să-i spună.

— Dar nu mi-am făcut rezervare!

Leah zâmbi.

— Putem oricând să facem loc pentru cineva care are cu adevărat nevoie.

Capitolul șaptesprezece

În aceeași zi, la ora opt dimineața, Mel o luă pe Caroline de la gara din Carrickwell pentru ziua de răsfăț de la Cloud's Hill pe care o plănuiseră.

Lynda, mama lui Adrian, avea grijă de fete în timpul dimineții, iar Karen, mama lui Mel, intra în schimbul de după-amiază. Sora lui Graham urma să-i ia pe băieții lui Caroline de la școală.

— Diplomatic, se pronunțase Adrian dimineața, auzind cum aranjase Mel programul fetelor.

— Mi-am rafinat abilitățile de negociator de pace ieri, când Sarah și Carrie au vrut amândouă să se joace, în mod inexplicabil, cu aceeași jucărie Teletubby¹. Aproape că s-a iscat un război, dar am reușit să-l potolesc.

— Cum ?

— L-am luat pe Tinky Winky, am deschis televizorul la *Dora the Explorer* și am mituit părțile beligerante cu lapte și biscuiți.

— În locul tău, aș candida la președinție, spuse Adrian cu un zâmbet larg. Ai avea votul meu.

Mel încă mai zâmbea când o văzu pe Caroline coborând treptele peronului cu o valiză mică în mână.

— Salut ! îi strigă Mel bucuroasă, apoi se opri.

În loc să se arate încântată de perspectiva unei zile întregi de răsfăț, Caroline părea obosită și avea ochii roșii, ca și cum ar fi plâns tot drumul de la Dublin.

1. Personaj dintr-un serial pentru copii foarte îndrăgit, produs de BBC.

— Ce s-a întâmplat?

Mel își închipui că Graham și Caroline au avut o ceartă aprinsă, care ar fi anulat orice capacitate de regenerare a zilei abia începute.

— Totul e bine, deosebit de bine, spuse Caroline cu un glas înfundat. Pe Graham nu l-a deranjat câtuși de puțin că voi lipsi seara asta de-acasă. Sora lui va avea grijă de băieți și el a zis că s-ar putea să stea până târziu la serviciu.

Caroline râse silit și i se umplură ochii de lacrimi.

— Tare mi-ar plăcea să știu unde se duce în seara asta, urmă ea. La vreun restaurant splendid, intim, de genul celor unde obișnuia să mă ducă pe mine pe vremuri, sau la vreun hotel scump, cu... ea! Iar sora lui n-o să-și dea seama. El o să-i spună că iese la un pahar cu niște clienți.

— Nu știi cu certitudine că are o aventură, replică Mel.

Așa părea, categoric, însă asta nu însemna că era adevărat.

— Știu, dar...

— Vorbim în mașină.

Mel își cuprinse prietena cu brațul și o strânse lângă ea. Biata Caroline!

— Știu că n-ar trebui să plâng, dar nu mă pot stăpâni, suspină Caroline. Sunt jalnică, nu-i așa? Nu pot intra într-un centru spa luxos arătând în halul ăsta.

— Nimeni n-o să observe, și, chiar dacă bagă de seamă, spune că ți-ai scos punctele negre ca să te pregătești pentru masca facială. Asta ar face pe oricine să lăcrimeze.

Mel nu era sigură cum ajunseseră la Cloud's Hill, fiindcă era atât de preocupată să-și consoleze prietena, încât nu era deloc atentă la drum. Acum, că spusese *cuiva* cât de îngrozitor era totul, Caroline vorbea fără oprire despre haosul din viața ei.

— Mă simt atât de inutilă, de parcă ar fi vina mea! hohoti ea. M-am schimbat, știu, dar ce pot să fac? Copiii sunt pe primul plan. Graham este destul de mare ca să aibă singur grijă de el și să-și facă un sandvici dacă are chef să mănânce unul, așa că nu mă mai obosesc cu lucruri de felul ăsta pentru el. Supărător e că el vrea toate astea. Vrea și el să fie îngrijit, dar toate resursele mele de grijă și interes sunt canalizate spre copii. Graham vrea să fiu mama și zeița sexului și femeia de carieră care am fost pe vremuri, și nu pot...

— Sigur că nu poți, spuse Mel pe un ton energic. Te-ai schimbat. Și eu m-am schimbat de când am renunțat la serviciu ca să stau acasă. E nevoie de o adaptare de proporții și Graham ar fi trebuit să înțeleagă asta.

Mulțumi în gând lui Dumnezeu că Adrian era genul de bărbat care înțelegea. Primise cu calm modificarea felului ei de viață. O iubea pe ea, nu rolul pe care-l avea de interpretat într-o zi. E adevărat că, dacă cineva te iubește cu adevărat, poți fi tu însuși alături de acea persoană. N-ar fi putut într-o mie de ani să-i spună lui Caroline asta, ar fi părut așa de îngâmfată! Dar ea nu se simțea îngâmfată, ci doar foarte norocoasă.

— Nu-i așa că-i frumos? spuse ea veselă când opriră mașina în față la Cloud's Hill.

Era fabulos: elegant, luxos și cu un fel de seninătate în poziția lui impunătoare, sus, pe coasta muntelui.

— Îți amintești, cu ani în urmă, când strângeam bani și ne duceam la un tratament complet la salonul de frumusețe de peste drum de biroul nostru? întrebă Caroline cu ochii încețoșați de lacrimi.

În vremea când începuseră să lucreze împreună, petrecerile și chiria apartamentelor le înghițeau bună parte din salarii, dar tot reușeau să-și facă timp pentru epilat, inclusiv inghinal și pentru un tratament facial complet.

— A fost o perioadă minunată, adăugă ea. Pe atunci credeam că viața mea e bine așezată pe fâgașul ei.

— Viața ta o să se așeze din nou bine pe fâgașul ei, o asigură Mel sperând din toată inima că așa va fi.

În cele trei zile de când era la Cloud's Hill, Cleo simțise cum se relaxează. Abia acum își dădea seama că, la sosire, era încordată ca un arc. Făcuse plimbări lungi în jurul centrului spa, se bucurase de micile drumeții pe pantele Muntelui Carraig și de contemplarea orașului din vale și-i făcuse plăcere să-i cunoască pe ceilalți angajați.

Erau cu toții de-a dreptul topiți după Leah.

Nial, care lucrase ca zidar la restaurarea clădirii și acum era omul bun la toate al centrului spa, îi spusese lui Cleo că doamna Meyer îi dăduse cel mai bun sfat dintre câte primise vreodată. Se părea că mama lui și iubita lui, Liza, nu se înțelegeau prea bine una cu alta, iar el se simțea sfâșiat între dorința de a o cere pe Liza în căsătorie și certitudinea că mama lui și-ar ieși din minți dacă ar face asta. Când exista atâta antipatie evidentă de ambele părți, ce speranțe de viitor putea să nutrească?

Doamna Meyer îi spusese că, după părerea ei, amândouă doreau să fie unica femeie din viața lui. Și asta era incorect.

— Mi-a zis că ar trebui să le convoc și să le spun că le iubesc pe amândouă, că nu mai suport purtarea lor copilărească și că nu depinde decât de ele să se împace bine, pentru că amândouă sunt importante în viața mea, îi povestise Nial cu încântare. Și a mers! Nu știu cum, dar a mers.

— Înțeleg ce vrei să spui, răspunse Cleo cu gândul la discuțiile lungi pe care le purtase cu Leah.

Nu-și dădea seama cum, dar Leah reușea să te îmboldească blând, pe nesimțite, până când găseai soluția problemei tale – soluție pe care, de altfel, o

știa de la bun început. Și ea începea să-și dea seama ce ar trebui să facă. Va vorbi cu Barney și Jason și le va telefona părinților ei. Îi iubea și fusese nebună să lase cearta aceea să stea în calea sentimentelor ei.

— Trebuie să vii la Cloud's Hill, îi spuse ea la telefon lui Trish. O să-ți placă grozav! Îți obțin eu o reducere. Am făcut din nou masajul ăla indian la cap și...

— Lasă tu masajul indian la cap, o întrerupse Trish. A sunat Tyler aici și a întrebat de tine.

— Ce?! Cum a făcut rost de număr?

— De la hotel, bănuiesc. Datele tale personale există la dosar și, dacă vrei cu adevărat, poți să cumperi orice informație, spuse Trish pe un ton atotștiutor. Nu mai există siguranță pentru identitatea nimănui, am mai spus-o și înainte. Odată ce ești înregistrat într-un computer, oricine poate să intre fraudulos și să afle totul despre tine.

— Trish, trebuie să renunți la cititul romanelor polițiste, oftă Cleo. Ce-a spus Tyler?

Simți un tremur de emoție la gândul că încercase să ia legătura cu ea. Deci ținea la ea! Nu era doar fata cu care iese când se află în trecere prin Dublin. Sau o făcuse numai pentru că nu reușise să se culce cu ea și nu suporta gândul să lase vreo fată netăvălită?

— N-am vorbit eu cu el, ci Ron.

— A răspuns Ron? întrebă ea, închipuindu-și cam ce fusese în mintea lui Tyler auzind că răspunde un bărbat la numărul ei de telefon de acasă.

— L-a cunoscut pe Ron la Shepherd, în prima seară când ai ieșit cu el, așa că și-a cam dat seama că locuim cu toții împreună.

S-a zis cu imaginea modernă a locuitului într-un apartament cu o prietenă, pe care i-o prezentase ea!

— Și?

— Și Ron i-a zis că ai plecat ca o furtună înapoi în Carrickwell și că erai oricum foarte supărată,

pentru că un ticălos a cumpărat hotelul familiei tale ca să-l facă una cu pământul, și că ți-a venit ideea nemaipomenită să te arunci în fața buldozerelor, ca să le oprești.

— Nu se poate! strigă Cleo sperând că era doar una dintre glumele proaste ale prietenei ei.

— Mă tem că se poate, spuse Trish pe ton de scuză. Ron ăsta nu-i tocmai mintea cea mai strălucită. I-am zis-o eu să mă țină minte și i-am explicat că n-ai spus niciodată că ai să te arunci în fața buldozerelor, dar el s-a gândit că ăsta ar fi genul de lucru pe care l-ai face.

— Și după aceea? Ce-a mai zis Tyler?

— A întrebat dacă e vorba de Hotelul Willow, iar Ron, ca un mare tăntălău ce e, a spus că da și că a fost vândut chiar sub nasul tău.

— Nu vreau să mai aud nimic! gemu Cleo. Ba da, vreau. Cum a părut să reacționeze Tyler la asta?

— Ron nu e genul de om care să se acordeze la frecvențele emoționale ale oamenilor, preciză Trish. El crede că dacă o femeie spune „hai să stăm de vorbă“, asta înseamnă de fapt, codificat, „am o problemă sufletească foarte delicată, așa că lasă meciul de fotbal de la televizor ca să-ți pot face capul calendar cu ea“.

— Adevărat, încuviință Cleo. A zis cumva Tyler că vine în Carrickwell să mă vadă? mai întreabă ea, sperând că spusese.

— Nu, dar au plănuisit să meargă amândoi la meciul lui cu Australia data viitoare când vine Tyler aici.

— Grozav! Absolut grozav! Solidaritatea masculină în forma ei cea mai primitivă.

Cleo încă mai rumega mohorâtă această discuție când intrară pe ușă două femei și se apropiară de biroul ei. Era prima dimineață când lucra la recepție și până atunci îi plăcuse. Oamenii erau foarte încântați să se afle acolo, anticipând o zi de relaxare deplină. Nimeni nu dăduse buzna furios din pricină

că zborul de legătură și blocajele în trafic l-au făcut să întârzie la întâlnirea de lucru programată.

— Bună ziua, le întâmpină ea cu un zâmbet radios. Bine ați venit la Cloud's Hill. Cu ce vă pot fi de folos?

— Rezervările pentru Mel Redmond și Caroline Casey, spuse femeia mai scundă, cu fața în formă de inimă și ochi mari, albaștri.

Era frumușică foc și cu un aer însuflețit, iar părul ei blond era aranjat într-un stil capricios, aparent neîngrijit, pe care i-ar fi plăcut și lui Cleo să-l încerce, dar știa că părul ei s-ar fi răzvrătit. Prietena femeii blonde, care arăta de parcă tocmai ar fi primit niște vești îngrozitoare, se sprijini de birou dând impresia că s-ar fi prăbușit în lipsa unui reazem. Cleo le găsi imediat rezervările.

— Dacă vreți să semnați aici... îi spuse ea blondei, care semnă „Mel Redmond“. Mai aveți douăzeci de minute până la primul tratament. Ați vrea să mergeți în camera de relaxare până atunci? Vă comand prăjituri și cafea.

— Mulțumim, zise Mel recunoscătoare.

— Aveți mai întâi programare la tratament facial cu produse de aromaterapie, cu Li-Chan, iar doamna Casey are tratament corporal holistic cu argile minerale.

— Sună minunat! spuse Mel.

— Așa și este, răspuse Cleo. Și să vedeți cum vă veți simți după tratamentul de reflexologie! Eu l-am făcut ieri și e incredibil. Veți simți că plutiți la ieșire. După aceea aveți masaj și manichiură cu parafină.

Mel zâmbi larg și oftă:

— Abia am așteptat toate astea!

La cinci după-amiaza, Leah era obosită. Nu mai avea energia dinainte, din vremea când Jesse era copil.

Se gândise mult la Jesse de când îi povestise lui Daisy despre el. Nu că n-ar fi fost cu ea în fiecare

zi, în gândul și-n inima ei. Dar acela era Jesse adultul, cel care murise. Când Daisy îi vorbise despre dorința ei pătimasă de a avea un copil, îi amintise de Jesse copil și apoi adolescent înalt și deșirat. Își aminti de anii fericiți când mergea împreună cu Sol și Jesse la schi în zona Lacului Tahoe. Se trezeau dimineța devreme, stăteau toată ziua pe pârtie și se întorceau seara, frânți de oboseală, dar fericiți. Se băgau toți trei în bazinul cu apă fierbinte, admirau priveliștea lacului și discutau.

Jesse adora schiatul și nu avea teamă de nimic.

— Mamă, uită-te la mine! îi striga el.

Avea șase ani și devenise deja schior expert, iar ochii căprui îi străluceau de încântare în timp ce se întorcea pe schiuri și-și făcea vânt pe zăpadă ca să execute manevre pe care Leah nici nu îndrăznea să le încerce.

De obicei stăteau în cabana mamei lui Leah de la Lacul Tahoe – o locuință mare și confortabilă în care Vanna, mama ei, nu mai călcase de ani de zile fiindcă prefera clima caldă din L.A., deși nu lăsa niciodată soarele să-i atingă fața.

Soarele îmbătrânește pielea feței! Vanna, fostă vedetă a filmelor de categorie B, devenită apoi regină a serialelor siropoase difuzate pe timpul zilei, își învățase fiica în ce fel să-și protejeze fața de soare.

— Fața este averea ta, spunea Vanna, crezând cu fervoare religioasă în această afirmație. Fă orice e necesar ca să rămâi tânără, pentru că, odată ce pierzi asta, totul s-a terminat, adăuga ea atingându-și fața cu pomeți înalți, a cărei frumusețe începea să pălească.

Leah ar fi putut deveni precum mama ei – obsedată de înfățișare și de lucrurile materiale – dacă n-ar fi apărut Sol și Jesse.

Sol Meyer era proprietarul unor magazine de mobilă și-l cunoscuse când avea douăzeci și cinci de ani.

— Vrei să spui că nu lucrează în domeniu? întrebuse îngrozită mama ei când auzise că iese cu un bărbat.

„În domeniu“ însemna industria filmului. În afara granițelor ei erai inexistent ca persoană.

— Nici eu nu lucrez în domeniu, Vanna, îi atrăsese Leah atenția. Și îl iubesc.

Maică-sa își fluturase cu un gest teatral mâna perfect îngrijită.

— Vezi să nu-mi pese! Ai să te întorci tu!

Dar Leah nu s-a întors. Ea și Sol s-au căsătorit și după doi ani s-a născut Jesse. Pe atunci locuiau la periferia orașului Carmel, Jesse mergea la școala locală și afacerea lui Sol mergea din ce în ce mai bine.

Au devenit bogați, însă viața lor de familie a rămas aproape neschimbată: confortabilă, unită, plăcută.

Jesse s-a înscris la facultate ca să studieze ingineria aeronautică. Era interesat de programul spațial și fusese de mai multe ori în vizită la Centrul de control aerospațial al NASA din Houston.

— Uită-te la cer, mamă, obișnuia el să-i spună în nopțile senine, când stăteau afară, pe terasă. Uită-te la stele! Asta e lumea pe care trebuie s-o explorăm. Omenirea a atins doar o porțiune infimă din univers și sunt atât de multe de descoperit acolo!

Leah, căreia i se muiau genunchii când lua liftul până la ultimul etaj al magazinelor universale, se gândea la iubitul ei fiu zburând în spațiu și se cutremura. Dar oamenii trebuie lăsați să-și trăiască propria viață.

Primiseră telefonul dimineața devreme. Carl, prietenul lui Jesse, sunase de la spital. Niște puști într-o mașină furată viraseră de pe banda alăturată în fața motocicletei lui și Jesse se izbise de un zid.

Cei de la spital se purtaseră minunat cu ea și cu Sol.

Din punct de vedere teoretic, Jesse mai era în viață și aici intervenea problema crucială: creierul

lui era mort; nu mai exista nici o posibilitate să-și revină; n-avea să redevină cel dinainte niciodată. Se punea problema dacă părinții le acordă medicilor permisiunea să-i recolteze organele. Erau confrunțați cu o alegere absolut năucitoare. Fiul tău e mort, dar poate să ajute alți oameni. Transplant de cornee, transplant de ficat și plămâni, grefe de piele... lista era nesfârșită. Mai târziu află că personalul spitalului numea motocicliștii „donatori de organe“, fiindcă numeroase persoane ajungeau donatoare de organe ca urmare a accidentelor de motocicletă.

Buimăciți de durere, ea și Sol încercară să se gândească la ce ar fi vrut Jesse ca ei să facă. Nu era un subiect care să fie discutat în mod obișnuit într-o familie.

Carl a fost cel care-i ajută să se hotărască. Traumatizat, dar refuzând să meargă acasă fiindcă doamna și domnul Meyer aveau nevoie de cineva lângă ei, pomeni despre cursa cu scop caritabil la care participase Jesse recent.

— A fost o cursă cu premiu de zece mii de dolari pentru copiii bolnavi de cancer și Jesse s-a implicat foarte mult. Eu cred că ar fi vrut să doneze tot ce se poate. În felul ăsta ar continua să trăiască, știți, spiritul lui să rămână viu într-o altă persoană...

Jesse obișnuia să spună că prietenul lui vorbește cam ca un hipot renăscut.

Leah și Sol acceptară să doneze toate organele lui Jesse care erau sănătoase. Carl o îmbrățișă pe Leah, o îmbrățișare ce semăna cu cea a lui Jesse, și spuse cu lacrimi în glas:

— Bravo!

Doisprezece oameni beneficiară de moartea lui Jesse Meyer — ceea ce însemna un nou început pentru ei toți, ca și pentru Leah. După moartea lui Jesse, trebuia să învețe să trăiască din nou pentru ea și nu știa cum. Nu știa cine este, ce este și unde se află.

Ea și Sol locuiau în două lumi diferite, pline de suferință. Un an mai târziu erau despărțiți, după o căsnicie ce durase douăzeci și șase de ani. Nici unul, nici altul nu făcea față durerii celuilalt. De fiecare dată când se așeza la cină cu Sol, Leah își spunea că și Jesse ar fi trebuit să fie acolo și trebuia să se ridice de la masă, ca să plângă singură.

Nu credea că va învăța să trăiască din nou. Încercă toate soiurile de terapie, diete tămăduitoare, centre de meditație conduse de teleevangheliști, absolut orice. În cele din urmă, o prietenă o luă cu ea la un centru spa din Arizona, într-un loc izolat și ars de soare care arăta de parcă ar fi fost unul dintre ultimele create de Dumnezeu : neatins de civilizație și de o frumusețe desăvârșită în sălbăticia lui. Acolo, în căldură și praf, departe de bagajele vechii ei existențe, Leah se simți împăcată.

Oameni numeroși și diferiți veneau la Cloud's Hill, vechiul nume indian al micului petic de pământ stâncos, să se recupereze după boli sau perioade de stres emoțional. Proprietara, o amerindiană lipsită de vârstă pe nume Sequoia, avea tot felul de clienți : de la cei foarte bogați, care soseau pe pista particulară cu avionul propriu, până la cei care nu și-ar fi putut permite o ședere la Cloud's Hill dacă Sequoia n-ar fi condus centrul în așa fel încât bogații practic îi sponsorizau pe oaspeții care nu plăteau. În prima săptămână de ședere acolo, Leah petrecu o parte din timp în compania a două adolescente din L.A. care se luptau să-și recapete sănătatea după ce renunțaseră la droguri și făcu plimbări lungi împreună cu un actor de comedie din New York care făcuse o dependență de mâncare după moartea iubitei lui mame. „Cloud's Hill nu poate face ca problemele să dispară în mod miraculos, dar se pare că totuși ajută“, îi spuse Sequoia lui Leah.

— Ești bună cu oamenii, adăugă Sequoia. Ești blândă, amabilă și știi ce înseamnă suferința. Nu

poți scoate oamenii din groapa necazurilor dacă n-ai fost și tu în ea. Ce-ar fi să rămâi în continuare și să lucrezi aici?

Până la urmă, Leah rămase la Cloud's Hill vreme de doi ani. Învăță că ajutându-i pe alții se ajută și pe ea însăși și află că avea darul de a-i ajuta pe alții. Durerea ei n-avea să dispară niciodată și, dacă ar fi avut o personalitate predispusă la dependențe, precum Daisy și mulți dintre oamenii pe care-i cunoscuse la Cloud's Hill în acei doi ani, ar fi recurs la medicamente, alcool sau mâncare. Înțelegea nevoia de a înăbuși suferința, însă știa că a doua zi dimineață, când te trezeai, o găseai tot acolo. Trebuia să găsești altă modalitate de a-i face față.

Într-o zi, îi spuse lui Sequoia că i-ar plăcea să-și deschidă propriul centru spa, într-un alt loc din lume cu virtuți vindecătoare.

Îi luase mult timp până să găsească locul cu atmosfera tămăduitoare și senină pe care o căuta. Vechea reședință Delaney de pe Muntele Carraig se dovedise perfectă. Și, în cele din urmă, numele viitorului așezământ apăruse evident: Cloud's Hill.

— Cloud's Hill în Arizona și Cloud's Hill în Irlanda, îi spusese lui Sequoia. Pot să folosesc numele?

— Sigur că da! Cele două locuri pot fi ca două stele gemene pe cer, luminând calea drumeților.

Leah își aminti că Jesse iubea stelele și ceea ce se afla dincolo de ele și-și spuse că imaginea folosită de Sequoia se potrivea perfect.

Se auzi o bătaie în ușa biroului.

— Leah, cobori și tu la bazinul cu apă fierbinte? întrebă Cleo.

— Da. Am întrebat-o pe Daisy dacă vrea să vină și ea cu noi.

— Bine, spuse Cleo, care o întâlnise pe Daisy pentru prima oară cu o seară înainte, la cină. Mai sunt două clienți care n-au terminat încă, Mel Redmond

și Caroline Casey. Vin și ele la bazin, tocmai am întâlnit-o pe Mel la vestiar.

— Ne vedem acolo în cinci minute.

Încăperea centrului spa în care se afla bazinul cu apă fierbinte era orientată spre sud-vest, așa că atunci când soarele după-amiezii cobora încet spre orizont, lumina lui pătrundea prin uriașele uși glisante. În seara aceea erau deschise, lăsând arșița moleșitoare de afară să se amestece cu aerul cald și umed din încăpere.

Mel intră în apă, simțindu-se minunat. Nu era însă prea sigură cum se simte Caroline. Amândouă petrecuseră o zi minunată, cu o mulțime de tratamente, dar moralul prietenei ei era încă scăzut.

În timpul mesei de prânz, simțindu-se obosită de starea ei, Mel se gândi s-o provoace să se înveselească. Dar apoi văzu cum Caroline își răsucește întruna verigheta pe deget, absentă, și-și spuse că e o scorpie dacă are atât de puțină răbdare. Caroline voia să-și salveze căsnicia și se ferea să tragă pripit concluzii, iar ea știa că asta era atitudinea curajoasă de adoptat într-o astfel de situație.

Acum Caroline stătea față-n față cu ea în bazinul cu apă fierbinte, întinsă pe spate, cu capul sprijinit de marginea bazinului și cu ochii închiși.

Mai era o femeie cu ele în bazin. Era mai tânără decât Mel, voluptuoasă și sexy, cu pielea albă, satinată a unei roșcate naturale și bucle blond-roșcate strânse în vârful capului. Când Mel și Caroline intraseră, le adresase un zâmbet timid, apoi se lăsase pe spate și închisese ochii la rândul ei.

Statul cu ochii închiși era o modalitate comodă de a evita discuțiile cu alte persoane într-un spațiu așa de restrâns.

— Dorește cineva suc?

Era fata cea înaltă care fusese la recepție în dimineața aceea și care aducea o tavă cu carafe

mari din sticlă și pahare. Mel își aminti că o chema Cleo.

— Am suc de portocale, de mango și... pentru acelea dintre noi care au nevoie de puțină emoție în viață, fructul pasiunii! zise ea zâmbind cu gura până la urechi.

Cele trei femei din bazin râseră.

— E singura pasiune de care se pare că am parte mai nou, adăugă Cleo punând tava jos.

— Nu cred asta nici o clipă! zise Mel cu o strâmbătură. Pun pariu că sunt cea mai în vârstă de-aici. Voi, tinerele, ar trebui să aveți parte de pasiune din belșug.

O incluse și pe roșcata din bazin în afirmația ei cu caracter general.

— Nu se poate să fii cea mai vârstnică! exclamă Cleo uimită.

Mel părea să aibă cel mult treizeci și cinci de ani și totul la ea sugera că e genul de persoană care nu intenționează să îmbătrânească înainte de vreme.

— Sunt, replică Mel. Patruzeci și numărătoarea continuă, spuse Mel. Tu ai... douăzeci și patru?

— E așa de vizibil? râse Cleo. Încerc să arăt mai matură din pricina serviciului. Am o diplomă în management hotelier și ajută dacă arăți ceva mai în vârstă.

— Înseamnă că e singurul domeniu în care asta îți e de folos, spuse Caroline. Îmi dai, te rog, niște suc de fructul pasiunii?

— Și mie, te rog, interveni Daisy. Să știi că ai greșit în privința pasiunii, îi zise ea lui Mel. Asta e singura porție de pasiune pe care am șanse s-o primesc, așa că dă-mi un pahar mare, Cleo.

După ce turnă sucul, Cleo intră și ea în bazin și stătură toate patru astfel o vreme, într-o tăcere confortabilă.

— Nu mi-a trecut prin minte că o baie în bazinul cu apă fierbinte poate fi atât de relaxantă, spuse

Caroline în cele din urmă. Înainte nu înțelegeam prin ce poate fi atrăgător, dar e liniștitor, nu?

— Știi exact ce vrei să spui, replică Daisy. Prima oară când am fost aici, Leah a zis că bazinul ăsta e special, că e bazinul adevărului. Sau al sincerității?

— Nu, al adevărului, cred că așa mi-a spus și mie.

— Apa te face să spui adevărul? râse Caroline. Atunci bazinul ăsta trebuie să fi auzit multe secrete la viața lui. De ale mele nu cred că ar fi interesat.

— Trebuie să spui ce ți-ai dori cel mai mult pe lume, îi explică Daisy. Și trebuie să fii sinceră.

Se gândi la minciuna nevinovată pe care o spusese când fusese acolo cu Mary și Paula: că ar dori să poată să mănânce câtă ciocolată vrea.

— Vă amintiți de jocul „Adevăr sau Provocare” din vremea adolescenței? întrebă Cleo.

— Eu îl uram, spuse Mel cu un fior. Ceilalți încercau să te păcălească să dezvălui lucruri intime despre tine. Nu ai nici un fel de control în jocul ăsta!

— Eu nu l-am jucat niciodată, spuse Daisy. Fetele grase nu erau invitate să joace jocuri de felul ăsta, cu tentă sexuală.

Își atinse pe sub apă colăcelul de grăsime de pe burtă. Se îngrășa întruna. Pusese kilograme peste kilograme, așa că avea nevoie de o întreagă garderobă nouă.

— Vai, Daisy, trebuie să-l fi jucat! zise Cleo.

Daisy clătină din cap.

— Cu ani în urmă obișnuiam să jucăm și noi o versiune a jocului ăstuia, Mel, spuse Caroline. Mel și cu mine am fost colege de birou, le explică ea celorlalte două. Și ne-am distrat de minune împreună. Acum ne-am potolit și-am devenit plictisitoare. Eu am trei copii și sunt mamă cu normă întreagă.

Le privi sfidător pe Cleo și Daisy, ca și cum le-ar fi provocat să spună ceva negativ despre statul acasă, cu copiii.

— Și eu am renunțat recent la serviciu ca să stau acasă cu copiii, se grăbi Mel să spună, remarcând că prietena ei nu menționase că e căsătorită. Sunt căsătorită și am două fete, Sarah și Carrie.

Nu-și îngădui să spună că lucrase la Lorimar, genul ăsta de validare ținea de domeniul trecutului. Nu avea importanță cine fusese, conta doar cine este acum. Nu avea nevoie de un serviciu ca să se definească.

— Trebuie să fie minunat să stai acasă și să-ți crești copiii, spuse Daisy cu invidie. Iubesc copiii, dar...

Se opri, fiindcă fusese pe punctul de a spune ceva indirect, ca de pildă „n-a fost să fie”. De ce să mintă? Unde o dusesese minciuna până atunci?

— Iubitul meu și cu mine ne-am despărțit recent, chiar când eram pe punctul să începem un tratament pentru fertilitate, pentru că eu nu rămâneam gravidă, așa că, deocamdată, toată povestea cu copiii a ieșit de pe ordinea de zi, spuse ea cu glas tremurător.

— Biata de tine! spuse Mel cu compătimire.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Caroline, care părea să fi uitat de propriile ei probleme pentru prima dată în ziua aceea.

— A spus că avem nevoie de o pauză.

— A, da, am mai auzit-o pe asta! spuse Cleo vehement.

— Un afurisit de bărbat tipic, adăugă Caroline.

Daisy ridică din umeri și se cufundă mai mult, până îi ajunse apa la gât.

— Am crezut că se teme de tratament, dar s-a dovedit că era îndrăgostit de altcineva, o colegă de serviciu. Care era gravidă. *Este gravidă.*

Caroline icni.

— E îngrozitor! spuse Mel.

— E oribil, spuse Cleo, albă la față. N-am știut, Daisy! Aseară, la cină, Leah a zis că vei sta aici să te refaci puțin, dar habar n-am avut că ar fi ceva atât de groaznic. Ce trădare!

Crezuse că bruschetea cu care-i întorsese spatele familia era cea mai mare trădare — dar nu era așa. Fusesse doar o ceartă în familie, ceva ce se putea remedia. *Ea* fusesse cea care hotărâse că ai ei trebuie să capituleze și că, dacă nu, însemna că nu o iubesc. Ce-ar fi fost dacă o scoteau cu răceală din viața lor, așa cum făcuse iubitul lui Daisy?

— Și ce ai de gând să faci? întrebă Cleo. El vrea să rămână cu femeia aceea sau ce face?

Daisy încuviință.

— O iubește.

— Îmi pare așa de rău! spuse Mel cu compasiune. Trebuie să-ți fie foarte greu.

Daisy era frumușică foc, foarte sexy într-un mod voluptuos și atât de vulnerabilă! Mel nu credea că există multe femei care ar reuși să arate sexy într-un bazin cu apă fierbinte, cu părul strâns în creștetul capului, dar lui Daisy îi ieșea cumva.

— Oricum, nu mai vrea înapoi, declară Cleo.

Cu câteva zile în urmă, Daisy era ferm convinsă că tocmai asta își dorește.

— Înainte să vin aici, l-aș fi primit înapoi, mărturisi ea. În orice condiții.

Îi făcea bine să spună toate astea cu voce tare, să-și amintească sieși cât de disperat de dependentă fusese de Alex.

— N-ai *putea* să accepți să se întoarcă! spuse Cleo cu fervoare.

Ea nu s-ar fi mulțumit în ruptul capului să fie vioara a doua. Iubirea ar trebui să fie sută la sută pură, altfel n-avea nici un rost.

— Cum rămâne cu cealaltă femeie și cu copilul? Ei vor exista întotdeauna.

— Mă gândeam prostește că poate ea o să plece undeva, în altă parte, deși el s-ar implica în creșterea copilului, pentru că așa ar fi corect, spuse Daisy. Că am putea însă să avem propriul nostru copil și el ar rămâne totuși al meu. Am avea mica

noastră familie și asta ar face totul să fie din nou cum trebuie.

— Și nu l-ai privi niciodată în toiul nopții, în timp ce doarme, întrebându-te care-i motivul zâmbetului de pe fața lui? o întrebă Cleo. Eu aș face-o.

Mel intenționase să-i pună aceeași întrebare, dar i se păruse prea personală, mai ales în prezența lui Caroline, care stătea față-n față cu ea și părea pe punctul de a izbucni în plâns.

— Ar fi cu mine, spuse Daisy, ca și cum asta ar fi fost de-ajuns. Așa gândeam înainte, adăugă ea. Acum știu că n-ar merge. E evident că din vina mea n-am putut avea un copil; Alex tocmai a dovedit-o. Dar, oricum, nu ne putem întoarce la ceea ce a fost înainte. Dacă el ar vrea să încercăm din nou, probabil că am reuși, dar nu vrea, așa că asta-i situația.

Clopoțelul sună iarăși în mintea ei, spunându-i ceva. Dar ce anume?

— Crezi că ai fi fost de acord să încerci din nou dacă el ar fi vrut-o? întrebă Caroline cu glas tremurat.

— Poate. Cine știe?

— E atât de...

Caroline întinse mâna spre prosopul aflat în spatele ei, pe marginea de gresie, ca să-și șteargă ochii.

— Cred că soțul meu are o aventură și nu știu ce să fac în situația asta, urmă ea.

Mel își ținu respirația.

— Așa crezi? întrebă Cleo aplecându-se spre ea. Eu l-aș provoca la o discuție deschisă și i-aș cere să-mi spună adevărul. Și dacă ar avea, în secunda următoare ar zbura în stradă, cu toată garderoba pe urme! Și înainte să-l scot afară i-aș lua portmoneul, ca să rămână fără un ban și să fie obligat să se milogească pe la prieteni. Atunci ar vedea cum e să fii umilit!

Mel izbucni în râs, fără să se poată abține. Cu convingerile ei atât de aprige și de pătimașe, Cleo era de-a dreptul comică.

— Scuză-mă, Cleo, îi spuse ea fetei. E un plan strălucit, dar s-ar putea să nu fie tocmai așa de ușor. Și dacă...

Se uită la Caroline și se gândi cât de diferite sunt ele patru. Cleo, tânără și impetuoasă, și-ar arunca bărbatul în stradă, în timp ce Caroline voia să facă tot posibilul să-și păstreze căsnicia cu orice preț, de dragul copiilor.

— Și dacă ați avea copii și l-ai iubi încă?

— Ar depinde dacă te iubește suficient de mult, spuse Daisy gânditoare. Dacă el ar vrea să încerce din nou și ai vrea și tu, atunci ar fi posibil. Relația voastră ar fi diferită și ar dura multă vreme până să ai din nou încredere în el, dar s-ar putea să reușiți.

Își dădu seama că dacă Alex s-ar fi întors la ea, în relația lor ar fi trebuit să se schimbe o mulțime de lucruri ca să poată merge bine. Dacă ea ar fi rămas partenerul pasiv, mai puțin important, s-ar fi ajuns imediat la situația dinainte: Alex la cârmă și ea dornică să-l mulțumească, fiindcă avea o nevoie atât de disperată de a fi iubită.

— Nu știu dacă Graham mă mai iubește și dacă vrea să rămânem căsătoriți, spuse Caroline aproape încet.

— Întreabă-l! Nu-ți mai pierde timpul, fă-o și gata! Lui Cleo, totul îi părea foarte clar.

— Ai absolută dreptate, spuse Caroline. O voi face. Măine, imediat ce ajung acasă.

Se uită la Mel, cerându-i confirmarea că ideea e bună. Mel încuviință plină de compasiune.

— Îți datorezi ție însăși să afli adevărul, Caroline, zise ea. N-o să dispară dacă îl ignori. Știu că vrei să procedezi cum e mai bine pentru copii, dar, dacă te faci că nu observi, nu le faci nici un bine.

Hotărî să continue și să spună tot ce gândește, sperând că nu-și va jigni prietena.

— Copiii sunt extrem de sensibili, Caroline, vor observa imediat că aveți probleme în căsnicie. Așa

că le ești datoare și lor, dar și ție să afli adevărul. Ești o mamă extraordinară și te admir atât de mult...

Spusese destul; prea mult, probabil. Caroline își mușcă buza de jos, dar înclină curajoasă din cap în direcția lui Mel și articulă fără sunet „mulțumesc“.

— ă nu faci ceva ce nu vrei, doar pentru că ți-am spus eu, interveni Cleo, brusc pocăită când văzu cât de tulburată era Caroline. Așa e felul meu, totul sau nimic, și în ultimul timp fac numai alegeri greșite. În ultimele câteva luni am avut o ceartă urâtă cu familia mea și l-am părăsit pe singurul bărbat care mi-a făcut inima să tresalte, pentru că la momentul respectiv părea că sunt niște decizii corecte. Cleo, Supereroina! Nimicește toate relațiile dintr-o lovitură!

— Nu poate fi chiar așa de rău, spuse Mel, bucuroasă că schimbaseră subiectul.

— Ba este, oftă Cleo. Știți, am întâlnit un bărbat minunat... începu ea.

Le spuse toată povestea.

— Am crezut că Tyler m-a mințit, dar prietena mea, Trish, mă tot întreba de ce s-ar fi obosit el să mă mintă. Ea e specialistă în teoria conspirației, așa că ar fi trebuit s-o ascult când mi-a zis că e sincer. Dar am fost atât de furioasă când am văzut planurile lanțului hotelier Roth pentru Willow, încât am fugit pur și simplu de el.

— N-ai mai vorbit de atunci cu el? întrebă Daisy.

Cleo clătină din cap.

— Nu i-am dat numărul meu de mobil pentru că ne vedeam în fiecare zi și el putea să mă găsească la recepție, iar eu aveam numărul apartamentului lui de la hotel, așa că nu. Oricum, am stricat totul. Nu prea vād de ce l-aș mai interesa acum. Povestea ține deja de trecut, spuse ea cu convingere. Nu mă uit înapoi.

— Dar familia ta? întrebă Daisy.

— O să le dau telefon părinților. Dar mai întâi trebuie să stau de vorbă cu frații mei. Așa, ca să

discutăm și să scăpăm de toate sentimentele negative adunate.

Caroline încuviință cu o înclinare a capului.

— Să discuți și să scapi de sentimentele negative... asta e tocmai ceea ce trebuie să fac și eu, spuse ea întorcându-și spre Mel ochii plini de lacrimi. Asta voiai să spui, Mel?

— Caroline, decizia trebuie să-ți aparțină și trebuie să fii întru totul mulțumită de ea, replică Mel cu grijă. Trebuie să te gândești bine și să hotărăști ce e bine pentru tine. Eu nu sunt expertă, să știi. Uită-te cât timp a durat până să iau cea mai importantă decizie din viața mea!

— Ai făcut alegerea corectă, spuse Caroline. Ești mult mai fericită acum.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Cleo, curioasă să afle – femeile acestea trăiseră atâtea!

— S-a întâmplat că înainte eram o mamă cu serviciu și situația a ajuns să mă depășească, spuse Mel cu un zâmbet ironic. Lucram în departamentul de publicitate de la Lorimar, compania de asigurări de sănătate, și-mi plăcea munca mea. Dar după ce le-am avut pe Sarah și Carrie a devenit mult mai dificil. Fiecare zi însemna muncă pe brânci și-mi era greu să le fac pe toate. Aveam tot soiul de idei despre genul de mamă care-mi doream să devin și despre cum voiam să se desfășoare cariera mea, numai că nu erau deloc compatibile între ele. Dar ce spun eu e plicticos pentru voi două, nu vreți să auziți asta.

— Ba vrem, insistă Daisy.

— Da, continuă, îi ceru Cleo.

— Puține companii sunt pregătite să aibă de-a face cu angajate care au copii, continuă Mel. Nu înțeleg că împărțirea responsabilităților și programul de lucru flexibil pot fi de folos tuturor. Nu observă decât că mamele cu serviciu pleacă la cinci fix, că trebuie să-și ia zile libere când li se îmbolnăvesc copiii, și birocrății consideră că ele nu-și fac meseria cu atenția

cuvinită. Compania vrea „jucători în echipă”, ceea ce înseamnă să te ridici de la masa de lucru mai târziu decât toți ceilalți, să ai vreme să mergi la cârciumă cu șeful și să te prefaci că nu ai o viață la care ai dori să te întorci și, desigur, a doua zi să stai iarăși târziu pentru că ai ședință și compania este viața ta. Și astea-s tâmpenii! Avem cu toții o viață în afara locului de muncă, atâta doar că mamele cu serviciu sunt mai cinstite și o recunosc deschis.

Mel începuse să se ambaleze.

— Cele ce înrăutățesc și mai mult lucrurile sunt femeile de carieră care cer muncă pe brânci și consideră că singura modalitate de a avansa în lumea afacerilor este să se comporte cât mai mult cu puțință ca bărbații și care se uită de sus la orice femeie care nu vrea să fie ca ele. Așa era șefa mea și ar fi fost inutil s-o acuz de discriminare sexuală, căci oamenii ar fi spus „cum poate o femeie să adopte o atitudine de discriminare sexuală față de altă femeie?”.

— N-am știut niciodată că lucrurile se petrec astfel, spuse Cleo. Credeam că există legi care protejează femeile la locul de muncă.

Se ridică în capul oaselor în bazin, indignată de această nedreptate.

— Femeile sunt la fel de bune ca bărbații în orice domeniu, continuă ea cu aprindere. Nu mai e nevoie să o dovedim. Mișcarea feministă și-a atins scopul. Nici una dintre noi n-ar mai trebui să se lege cu lanțuri de balustrada scării ca o sufragetă pentru a-și câștiga drepturile!

Mel oftă.

— Femeile din generația mamei mele au trebuit să demonstreze că sunt la fel de bune ca bărbații. Acum însă, ne luptăm să arătăm că suntem la fel de bune ca bărbații, dar că ne deosebim de ei pentru că aducem pe lume copii. Majoritatea celor care cresc copii sunt femei și nimeni nu le ușurează munca.

— Nu m-am gândit niciodată la problema asta dintr-o asemenea perspectivă.

Daisy își imaginase că nașterea unui copil făcea parte dintr-o existență magică și plină de fericire, unde nu existau probleme și în care-și putea lua copilul cu ea la serviciu într-un ham, la nevoie.

— Eu sunt coproprietara unui magazin de îmbrăcăminte, Georgia's Tiara, spuse ea. Cred că m-aș fi descurcat mai ușor decât majoritatea femeilor cu creșterea unui copil, pentru că dețin o parte din afacere.

— Dar dacă n-ai fi fost coproprietară, ci ai fi lucrat pur și simplu în magazin, atunci cum ar fi fost? întrebă Mel. Un șef oarecare ar fi fost mai înțelegător dacă ar fi trebuit să-ți iei câteva zile libere ca să-ți duci copilul la spital, să zicem pentru o operație?

— Nu știu.

— Mel, ești mai fericită acum, că ai renunțat la serviciu? întrebă Cleo.

Ea nu se putea închipui fără carieră, și totuși crezuse mereu că-și va crește copiii la Willow, așa cum fusese crescută și ea. Acum însă, nu mai avea această posibilitate.

Mel se gândi puțin înainte să răspundă.

— Acum nu mai trebuie să-mi răsfăț fetele prin calitatea timpului pe care-l petrecem împreună, lucru care înseamnă că încerci să condensezi o zi întreagă într-o oră și tot te simți vinovată, iar copilul se duce la culcare obosit, întrebându-se de ce e mami așa agitată. Când lucram la Lorimar, veneam seara acasă, încercam să mă joc o vreme cu fetele și după aceea, când ajungeam în pat stoarsă de vlagă, tot simțeam că greșesc. Așa că, da, zâmbi ea, sunt mai fericită. Dar nu e întotdeauna ușor. Când lucram, mă simțeam vinovată. Acum, că stau acasă, mă simt vinovată când mă răstesc la Sarah și Carrie. Nu ai deloc timp liber, uneori nici cât să te duci la toaletă. Și mă simt vinovată la gândul că ar fi trebuit să mă străduiesc mai mult ca să meargă treaba la birou, pentru că e foarte dificil din punct de vedere financiar

să trăiești dintr-un singur salariu și poate că fetele vor avea de pierdut în privința asta. Vinovăția a rămas pe ordinea de zi.

— Dar dacă ai fi putut să îmbini serviciul cu creșterea copiilor în așa fel încât să fii mulțumită, ți-ar fi plăcut să continui să-ți faci vechea meserie? insistă Cleo, pentru că voia să se lămurească pe deplin.

Întrebarea de șaizeci și patru de mii de dolari.

Mel trebuia să admită că lipsea totuși ceva din viața ei. Totuși, ea și Adrian erau fericiți, aveau timp unul pentru altul, conversațiile lor nu se limitau la obișnuitul „bună, cum ți-a mers azi? vezi că e pizza în frigider“. Iar fetele înfloreau. Dar... Mel se gândi că știe care era ingredientul lipsă: echilibrul.

Nu mai voia să intre iarăși în goana aceea nebună, cum făcuse la Lorimar. Dar își dorea să lucreze din nou, și de astă dată voia să stabilească ea condițiile.

— Vreau să continui să-mi cresc fetele și să am și carieră. Multe femei o fac, așa că trebuie să fie posibil. Numai că nu știu cum.

— Dar, așa cum i-ai spus lui Daisy, dacă ai fi propriul tău șef, ai putea și să lucrezi, și să ai grijă de copii! spuse Cleo triumfătoare. Ai putea să-ți alegi singură programul de lucru și ai înțelege că femeile au nevoie de un program mai flexibil ca să-și poată face treaba bine.

— De ce n-ai face asta? spuse Caroline cu însuflețire. Ai putea să conduci o companie de acasă și să angajezi oameni care doresc serviciu cu jumătate de normă și cu program flexibil.

— Da! exclamă Cleo cu entuziasm. Asta e calea spre viitor.

— Și ai avea timp și să faci briose, dacă ți-ar veni chef, completă Caroline.

— Ați omis un singur aspect, fetelor: ce fel de companie aș putea să înființez?

— O, ne vine nouă o idee! zise Cleo fluturând din mână în semn că asta nu era o problemă.

— Ce-ar fi să-mi gădesc mai întâi o slujbă cu jumătate de normă, ca să văd dacă pot îmbina activitatea de mamă cu cea profesională, înainte să-mi încep eforturile de a porni propria mea firmă? propuse Mel.

— Asta-i o idee mai bună, spuse Daisy cu înțelepciune. Și ne-am putea întâlni aici o dată pe lună, să vedem cum îți merge.

— Să vedem cum ne merge tuturor, cu toate planurile noastre, adăugă Caroline.

— Eu cred că o să mi le fac pe ale mele mâine, spuse Daisy. În seara asta vreau doar să mă relaxez.

Clopoțelul care-i tot suna în minte se transformă brusc într-o idee inteligibilă.

— M-a tot bătut un gând și nu reușeam să mi-l amintesc foarte clar, dar acum pot! spuse ea încântată la culme. Când învățăcelul e pregătit, apare și maestrul! Am auzit asta cu secole în urmă și m-am gândit că însemna că sunt pregătită să-mi aduc pe lume copilul, dar acum cred că înseamnă că sunt gata să-mi schimb viața. Știu ce trebuie să fac: mă mut din apartament. M-am tot gândit la asta, pentru că acolo totul îmi amintește de Alex și mi-a fost teamă. Acum nu-mi mai este. Acum sunt pregătită! Să vină schimbările!

Celelalte femei ridicară paharele de suc aproape goale.

— Să bem pentru momentul când ne vom simți pregătite! spuse Mel.

Leah era în grădină, așezată pe bancheta de lemn scundă și curbată de sub fereastră. Când geamurile mari erau deschise larg și singurul zgomot de afară era bâzâitul insectelor în lumina soarelui ce stă să apună, puteai auzi bună parte din ce se vorbea înăuntru. Venise mai devreme în grădină să culeagă niște flori și, când le auzise pe femei discutând, se hotărâse să rămână afară și să renunțe la baia de seară în bazinul cu apă fierbinte. Se descurcau foarte bine și fără ea.

Capitolul optsprezece

Ești puternică, sigură pe tine, frumoasă, deșteaptă...
Vorbești cu oglinda, idioato ! Și uită-te la coșul ăla...
oftă Daisy.

Ideea de a face afirmații pozitive despre tine în fața oglinzii, în fiecare dimineață, suna grozav în teorie. În practică, o făcea să se simtă puțin ridicolă și-i oferea prilejul perfect de a se studia de aproape și fără machiaj. Cum de nu-și observase porii până atunci ? Erau enormi, ca niște cratere.

Faptul că renunțase la vin și că bea cantități mari de apă nu avusese efectul dorit asupra pielii ei. Rinichii ei și ficatul respirau fără îndoială ușurați că tirbușonul ieșise la pensie, dar vezica urinară era șocată de potopul de apă ce trecea prin ea și toate impuritățile din corp își făceau loc să iasă prin pielea de pe frunte. Abia terminase de luptat cu trei coșuri uriașe în zona aceea și cu altul mai mic de pe bărbie, și acum observă un altul, gigantic, care-i strălucea drept în mijlocul frunții. Își spuse că viața asta curată o face să arate groaznic. În plus, încă mai era supra-ponderală, căci înlocuise sticla de vin băută seara cu o cutie cu bomboane de ciocolată. Trecuse o săptămână de când revenise la ea acasă, în Carrickwell, după șederea la Cloud's Hill și, în ciuda coșurilor și a sporirii cantității de ciocolată ingurgitată, se simțea mai bine. Își cumpărase niște haine care să îi vină bine la noile dimensiuni și căuta apartamente sau case de vânzare în oraș, fiindcă era hotărâtă să se mute din apartamentul pe care-l împărțise cu Alex.

Erau două apartamente drăguțe în centrul orașului, care i-ar fi convenit de minune, dar cu toate că-i spusese agentului imobiliar că nu o interesează casele, constatase că se tot întorcea cu gândul la anunțul „De vânzare” văzut pe o căsuță pe drumul de întoarcere de la Cloud's Hill.

Leah o suna aproape în fiecare dimineață, înainte să plece la serviciu.

— Tot mai sunt tristă, îi spuse lui Leah la telefon. Dar acum pot să fac față sentimentului. Știu că pot și știu că durerea n-o să dispară peste noapte, însă am încredere în mine. Sună prosteste ce spun? Întrebă ea temătoare.

— Chiar deloc! Te descurci minunat, Daisy. Te confrunți cu toate părțile oribile din viața ta și asta îți dă putere. Înainte încercai să înăbuși tot ce simțeai; acum ești ca un boxer care spune „Lovește-mă cât de tare poți!”.

— Să știi că mă lovește, spuse Daisy cu ironie. Nu ți-ar veni să crezi câte reclame la scutece au fost aseară la televizor! Peste tot, numai bebeluși care gânguresc. Îți frânge sufletul. După aceea a fost un film despre o mamă a cărei fiică a fost răpită și eu am plâns întruna prima jumătate de oră, pentru că simțeam că și mie mi s-a răpit bebelușul.

— Înțeleg, spuse Leah cu blândețe. După moartea lui Jesse, am avut impresia că numărul de bărbați în vârstă de douăzeci și trei de ani din California a crescut de patru ori. Îi vedeam peste tot: alimentându-mi mașina cu benzină, dându-mi restul la magazin, plimbându-se pe trotuar fericiți, sănătoși și vii. Era ca și cum mi-ar fi reamintit toți ce pierdusem. Și mă întrebam: de ce n-a murit unul dintre ei, în loc să moară băiatul meu?

— Leah, n-ar fi trebuit să mă plâng în fața ta. Ai trecut prin mult prea multe ca să trebuiască să-mi ascuți jelania. Îmi pare rău.

— Când îmi mărturisești ce simți, mă ajuți, spuse Leah cu simplitate. Cu majoritatea oamenilor nu

pot să discut despre cum a fost când a murit Jesse. Dar când îmi vorbești despre Alex și despre tristețea pe care o simți din cauză că ți s-a spulberat visul de a avea un copil, știu că pot și eu să-mi deschid inima. Ne ajutăm una pe alta.

— N-o să mă mai tânguiesc, promise Daisy. Aseară, când n-am mai putut suporta să văd filmul acela, am trecut pe canalul de știri și acolo se transmitea un reportaj despre copiii din Africa rămași orfani din cauza HIV-SIDA. A fost ca un semnal de deșteptare! Eu bocesc deasupra cutiei cu bomboane de ciocolată și uite-i pe copiii ăștia frumoși, cu cei mai triști ochi pe care i-am văzut vreodată, care nu mai au pe nimeni să-i iubească și care au fost siliți să-și vadă mamele și tații murind. M-am gândit că m-aș putea implica în activități de caritate pentru strângerea de fonduri pentru copiii aceia. Pare cam egoist să-ți plângi mereu de milă, nu?

În biroul ei de la Cloud's Hill, Leah zâmbi.

— Te admir atât de mult, Daisy!

— Mă admiri? țipă ea emoționată.

— Ai o inimă așa de bună și de afectuoasă! Cândva vei fi o mamă minunată, să știi. Chiar dacă acel copil nu va fi biologic al tău, vei fi cu adevărat mama lui.

Daisy era prea gătită de emoție ca să răspundă imediat.

— Sper din toată inima, Leah, spuse ea în cele din urmă.

Acum, că se simțea mai bine, Daisy se întoarce la serviciu. Vânzările de vară începeau să scadă la Georgia's Tiara și zilnic trebuiau sortate haine și modificate prețuri. Era muncă grea să țină evidența tuturor modificărilor și, pe lângă asta, să scoată stocul de toamnă-iarnă pe rafturi. Soseau mereu haine, încălțăminte și accesorii pe care Daisy le achiziționase în februarie și care trebuiau să fie despachetate, înregistrate în contabilitate și să li se stabilească prețul.

Se ocupau de un transport de minunate haine tricotate sosite din Franța, când Daisy îi pomeni lui Mary, într-o doară, că s-a hotărât să-și schimbe locuința.

— De ce ? o întreabă Mary uluită. Ai un apartament frumos, trebuie să fii nebună să vrei să scapi de el !

— Îmi amintește tot timpul de Alex, explică Daisy.

Apoi continuă să scoată calmă din învelitori hainele tricotate — o mulțime de jerseuri și jachete fără nasturi în nuanțe delicate, cu paspoal de catifea. Le adorase pur și simplu când dăduse cu ochii de ele la Paris în ianuarie, și era încântată că-i plăceau la fel de mult și acum. Se putea întâmpla foarte ușor să cumperi teancuri de lucruri care-ți plăceau la prima vedere, ca după aceea, când ajungeau în magazin, să le detești.

— Prostii, spuse Mary scurt. Casa mea îmi amintește de Bart, dar nu vreau să scap de ea.

— E altfel, râse Daisy, căci Mary avea capacitatea de-a o face mereu să vadă partea amuzantă a lucrurilor. Tu îi ai pe copii. Alex și cu mine nu avem nimic care să ne țină legați ; nici măcar n-am discutat în legătură cu apartamentul.

— Sper să ajungi măcar la un aranjament financiar favorabil cu ajutorul vreunui rechin de avocat, o întrerupse Mary. Îți dau numele tipului meu — e un jurist strălucit. Și tot îmi mai datorează o plimbare cu mașina aia Porsche pe care și-a cumpărat-o din banii mei !

— Nu vreau nici un rechin. Nu-mi doresc decât să mă desprind și să merg înainte.

De când plecase de la Cloud's Hill, se gândea doar la asta. Petrecuse prea mult timp zăvorâtă în trecut, fiindu-i recunoscătoare lui Alex fiindcă o salvase.

— A-ți dori să te desprinzi și să mergi înainte nu înseamnă să te transformi într-o idioată care aruncă pe apa sâmbetei un bun de valoare, îi atrase Mary atenția. Locuința ta e o investiție imobiliară care

valorează o groază de bani și meriți să rămâi cu ceva după paisprezece ani de conviețuire cu Alex!

— O, dar nu poți să spui că nu mi-a lăsat nimic, spuse Daisy cu umor sec. În definitiv, m-am ales cu un uriaș complex de inferioritate!

Mary zâmbi răutăcios.

— Nu cred că așa ceva ar putea fi considerat drept obiect de valoare la tribunal.

— De fapt, cred că l-am avut cu mult înainte de a-l cunoaște pe Alex, recunosc Daisy cinstit. Vreau jumătatea ce mi se cuvine din banii pe apartament, Mary, nimic mai mult.

— Și unde te muți? Sper că nu pleci din Carrickwell, spuse Mary alarmată.

— Este o căsuță de vânzare aproape de Leah. Și aproape de mama. Am trecut prin fața ei de câteva ori și am hotărât să merg s-o văd sâmbătă după-amiază. Nu m-am gândit niciodată la o căsuță până acum, căci Alex este genul de om care nu acceptă să trăiască decât în apartament. Credeam că și eu sunt la fel, dar de fapt nu e așa. Ciudat, am trăit în apartamente toată viața mea de adult și acum descopăr că prefer casele.

Carla, care luase locul Paulei în magazin, își vârî capul pe ușa magaziei.

— Am vândut tone de haine cu prețul redus, spuse ea încântată.

Ținea în mână o pereche de blugi prespălați cu broderie la tiv.

— Numai de ăștia nu s-a apropiat nimeni, de zile întregi. Să mai scădem prețul?

— Cred că da. Mă ocup eu de etichete, oftă Daisy luând pantalonii pentru ca fata să se poată întoarce în magazin. Urăsc perioadele cu reduceri de prețuri! E o acuză constantă în privința tuturor achizițiilor greșite pe care le-am făcut. Credeam că oamenii vor dori să cumpere niște blugi drăguți ca ăștia.

— Păi au cumpărat, replică Mary. A rămas doar perechea asta, numărul treizeci și opt.

— Era o vreme când hainele mărima treizeci și opt mi se potriveau, începu Daisy.

— O, nu începe!

— Nu, nu încep. Dar am să mă apuc să slăbesc.

— De ce? Ca să fii din nou subțirică și să se întoarcă Alex la tine?

— Nu. Ca să fiu subțire și frumoasă și luna viitoare, când mă duc la prezentări, să întâlnesc un bărbat minunat cu care să trăiesc o poveste de iubire.

— Dacă asta faci tu la prezentările de modă, vreau și eu să vin cu tine! spuse Mary, mulțumită că prietena ei își recăpătase parte din umorul de odinioară.

Amândouă știau că Daisy glumește, fiindcă era încă departe de a-și dori o poveste de iubire, dar faptul că glumea pe tema asta însemna un pas în direcția cea bună.

Daisy zâmbi.

— Nici gând, Mary, nu vii cu mine! Mă duc singură. Cleo mi-a zis că există mult mai multe șanse ca bărbații misterioși să intre în vorbă cu o femeie când călătorește singură. Spune că a observat asta prin hoteluri, tot timpul. Grupurile de femei sunt amenințătoare pentru ei, dar femeile singure, nu. Deși, evident, trebuie să fii precaută cu necunoscuții, a avut grijă Cleo să-mi sublinieze. Arăt eu a femeie care să atragă bărbați străini?

— Eu nu spun nimic. Nu uita să cumperi niște haine când termini cu zgâitul după bărbații misterioși, bine? Avem un magazin de gestionat!

Căsuța era la mai puțin de doi kilometri distanță de Cloud's Hill, pe o porțiune de drum șerpuită și avea înspre șosea un zid lung de piatră pe lângă care creștea gard viu. Daisy nu era sigură la ce trebuia să se aștepte, pentru că știa că agenții imobiliari denaturează realitatea prin descrieri exagerat de optimiste.

„O șansă excelentă de a achiziționa o căsuță veche, unică în felul ei, cu trăsături neobișnuite“

putea foarte bine să însemne că urma să vadă o casă respingător de urâtă, cu pereții distruși de umezeală, sistem de încălzire de pe vremea lui Dickens și cu vedere directă spre un stâlp.

Intră cu mașina pe poarta mică a căsuței numită Ancora – numele va trebui să dispară primul, fiindcă pe distanță de kilometri întregi nu era nici urmă de mare – și oftă de plăcere.

La exterior, „Ancora“ avea aspectul idilic al unei căsuțe din trecut, cu acoperișul ascuțit, ușa vopsită în albastru marin și o încâlceală de flori sălbatice în grădină. Dacă numele nu sugera cumva că ar exista ceva probleme cu țevăria, până aici totul era bine și frumos. Casa avea ferestre cu două canaturi, la fel cu cele de la casa mamei ei și dădea impresia că a fost proiectată de aceeași mână. Agentul imobiliar o aștepta cu cheile.

De cum intră, referința nautică se clarifică : proprietarul era, fără îndoială, mort după navigație. Se vedeau vapoare în sticle, afară din sticle și tot felul de obiecte mărunte legate de marinărie, atârând de fiecare centimetru al tavanului scund. Pereții aveau nevoie de zugrăveală, mocheta din hol, din camera de zi și din sufrageria micuță îndeplinea probabil criteriile pentru statutul de antichitate, dar casa era plină de personalitate.

— Bucătăria nu-i prea mare, dar o puteți mări, spuse agentul imobiliar cu glas voios, lipindu-se de perete ca să poată încăpea amândoi. Și uitați-vă la priveliște !

Ferestrele din spatele casei dădeau spre vale și, în depărtare, se vedea orașul Carrickwell, șirul de munți în jur.

Daisy se gândi că ar putea să adauge o seră și se imagină stând acolo și privind în jos spre oraș, așa cum o făcuse din adăpostul camerei cu bazinul cu apă fierbinte a lui Leah.

Se simțea confortabil aici, acasă, în siguranță.

Botezul fetei Paulei era programat pentru duminica următoare. Cu toate că simțea că făcuse progrese însemnate în ultimele câteva săptămâni, în adâncul sufletului, Daisy nu aștepta cu prea mare nerăbdare evenimentul. Mica Emma înflorea și mama ei, care nu-și mai încăpea în piele de mândrie, dorea ca toată lumea, inclusiv bunicuța Emmei, să vină după aceea acasă la ei, la petrecere. Lui Daisy îi era groază să recadă în umbra ei depresie la vederea micuței. Bebelușii gânguritori din reclamele la scutece erau una, dar un bebeluș viu putea fi cu totul altceva.

— Trebuie să vii, insistă Paula la telefon. Știu că ți-a fost foarte greu după ce te-ai despărțit de Alex, dar te rog, Daisy, ar fi groaznic dacă n-ai veni!

Daisy era foarte bucuroasă că Paula nu știa nimic despre tratamentul pentru fertilitate pe care sperase să-l facă. Dacă ar fi știut, fără îndoială că n-ar fi insistat atât să vină la botez.

— De asta am încercat să nu spun nimănui, îi explică Daisy a doua zi la serviciu lui Mary. Fiindcă n-am vrut ca oamenii să ne compătimească pentru că nu avem copii. Scuze, se corectă ea, pentru că n-am vrut ca oamenii să *mă* compătimească. Evident, lui Alex nu-i păsa.

— Tratamentul de fertilitate e ceva însemnat pentru bărbați, spuse Mary gânditoare. Îi sperie.

— Acum ești de partea lui? întrebă Daisy.

— Nu, chiar deloc. Dar terapia te învață să privești ambele fețe ale situației.

— Mary, te preferam când erai o cățea afurisită și când amenințai că vei face o efigie din ceară a lui Alex în care să înfigi ace și că vei face să cadă un blestem pe capul lui!

Mary se strădui să pară senină și intonă cu măreție:

— Am ajuns într-un loc mai bun! Și-apoi, dacă ai tot timpul o atitudine negativă, îmbătrânești repede. Am citit un articol în *Vogue* mai zilele trecute, care zicea că negativismul îți trage trăsăturile feței

în jos și-ți face mai multe riduri. Dacă știam asta, aș fi renunțat cu ani în urmă să fiu o cățea afurisită.

Era rândul lui Daisy să râdă.

— Cred că avem amândouă nevoie de o ședință în bazinul cu apă fierbinte al lui Leah – asta ne-ar atenua toate ridurile și poate mi-ar face bine și la erupția asta de coșuri.

— Zău că da! Poate reușim să ne facem vreo două tratamente înainte de botez. Mi-ar prinde tare bine. Eventual un masaj din ăla cu pietre fierbinți...

— Un tratament facial de detoxifiere ar fi perfect, hotărî Daisy. M-ar ajuta să le fac față tuturor rudelor simpatice ale Paulei, care mă vor compătimi că nu mai sunt cu Alex și mă vor bate ușurel pe umăr de fiecare dată când voi trece pe lângă micuța Emma, spunându-mi ceva de genul: „Nu-ți face griji, o să vină și rândul tău în curând“. Nu știu dacă pot să suport toate astea!

— N-au să facă așa, o asigură Mary. Vor crede doar că ești o femeie celibatară tristă și sucită care urăște bărbații și te vor lăsa în pace. Simplu!

— Asta sună cu mult mai bine.

— Te-ai dus să vezi căsuța ieri după-amiază?

Daisy încuviință, cu chipul însuflețit.

— E frumoasă. Vreau să fac o ofertă pentru ea, dar mai întâi trebuie să discut cu Alex despre scoaterea la vânzare a apartamentului. Atâta doar că urăsc gândul de-a lua legătura cu el.

— Vei avea nevoie de un avocat pentru vânzarea apartamentului, așa că ia-ți unul și cere-i să-i trimită lui Alex, cât mai curând posibil, o scrisoare prin care să-l anunțe că vrei să vinzi cât se poate de repede. În felul ăsta nu va trebui să mai vorbești niciodată cu el.

Daisy dădu din cap, dar simțea că prietena ei evita o chestiune importantă: la un moment dat va trebui să-l vadă pe Alex, chiar și numai pentru a încheia totul definitiv în mintea ei. Avea o serie de

lucruri să-i spună și, când se va simți destul de puternică pentru asta, era hotărâtă să o facă. Dar nu era prea sigură când anume avea să fie momentul. Omul nu poate fi brusc curajos.

Micuța Emma nu avea urechile uriașe ale lui Enrico, nici fețișoara turtită. Era perfectă. Luase ochii mari și albaștri ai Paulei, pielea tatălui ei, de culoarea cafelei cu lapte și, îmbrăcată în rochița ei de botez, arăta ca un heruvim adormit.

— Haide, ia-o în brațe, îi spuse Paula lui Daisy întinzându-i mica bocceluță vie. E așa de cuminte! Merge la toată lumea în brațe și nu plânge practic niciodată.

— Nu-i așa că-i frumoasă? gânguri Mary.

— Așa e, aprobă Daisy.

Fără să-și dea seama prea bine cum, ajunse cu Emma în brațe; fetița nu se trezise când i se turnase apă sfințită pe cap și nici când fusese trecută din mână în mână între bunici și nași, dar își deschise pleoapele delicate în clipa aceea. Își ridică spre Daisy ochii înțelepți de bebeluș și colțurile gurii ca un boboc de trandafir se ridicară ușor.

— O, a zâmbit, ați văzut? spuse Daisy emoționată, simțind un nod în gât.

— Știu, spuse Paula melodios, mișcându-și un deget în fața micuței. Și mie îmi zâmbește întruna. Toată lumea îmi zice că nu zâmbește și că are gaze, dar eu știu că-mi zâmbește pentru că știe că sunt mămica ei. Și știe că vei fi prietena ei, mătușică Daisy.

— Are gene așa de lungi, spuse Daisy contemplând pierdută micuța făptură. N-am văzut niciodată gene mai lungi; și are părul atât de negru!

— *Este* frumoasă, aprobă mândră mămica. Mama lui Enrico spune că seamănă perfect cu el când era bebeluș. Exceptând urechile, desigur!

Râseră toate trei.

— Vrei să o ții în brațe ? o întrebă Daisy pe Mary continuând să țină fetița lipită de ea.

— Nu, spuse Mary, stă bine la tine. Ai un talent natural pentru asta.

— Da, nu-i așa ? se arată de acord Paula.

Mary și Daisy schimbă o privire peste capul fetiței, o privire scurtă care spunea că, până la urmă, Daisy făcuse bine că a venit. Se simțea minunat ținând bebelușul în brațe. Nu se simțea spoliată, așa cum se așteptase, ci împăcată și plină de speranțe. Avea să vină și vremea ei, cu siguranță. Era foarte bucuroasă că nu stătuse acasă și nu ratase botezul. Nu era ușor să fie generoasă și bună la suflet când inima îi era frântă, dar, până la urmă, a meritat.

Mama Paulei, o apariție remarcabilă, îmbrăcată în mătase violet, cu pene asortate în păr, se apropie cu mâinile întinse spre iubita ei nepoată, prima de altfel.

— O, nu-i așa că-i adorabilă ? gânguri ea. Și-ți stă minunat cu ea în brațe, Daisy. Tu vei fi următoarea mămică.

Daisy sărută ușor fruntea fetiței și o întinse bunicii ei.

— Păi așa vrea să fiu următoarea, doamnă O'Shea, dar Alex și cu mine ne-am despărțit acum câteva luni și se pare că, pentru o vreme, nu voi intra în clubul mămicilor.

Doamna O'Shea refuză să se lase deconcertată de lipsa unui bărbat în viața lui Daisy.

— Prostii, spuse ea, binedispusă după două pahare de cava. Ești o fată superbă ! Îi spuneam Paulei mai zilele trecute că nimeni nu-și poartă hainele așa ca tine și că-ți stă bine mai plinuță. O să vezi îndată cum fac bărbații coadă la ușa ta ! În orice caz, mie individul ăsta Alex nu mi-a plăcut niciodată.

— Mamă ! interveni Paula pe ton de admonestare.

— Păi nu mi-a plăcut și gata, stărui doamna O'Shea. Ce-i în gușă e și-n căpușă, așa-i felul meu !

Nu era destul de bun pentru Daisy a noastră, dar o să-și găsească ea pe cineva pe măsură, ține minte ce spun.

Doamna O'Shea luă grijulie bebelușul din brațele ei.

— Mulțumesc, doamnă O'Shea, spuse Daisy veselă.

— Uite, fiul vărului lui cumnatu-meu, spuse doamna O'Shea înfierbântându-se, e un tânăr foarte chipeș, a trecut cu bine peste divorț și nu are copii. Ar fi o pereche perfectă pentru tine. Are afacerea lui și tot ce trebuie.

Mary, Paula și Daisy râseră.

— Deocamdată nu vreau să aud de bărbați, spuse Daisy politicoasă.

— Ei, și tu! zise doamna O'Shea cu un aer atotștiutor. O să vrei tu din nou să încerci marea cu degetul, drăguța mea. Și o să-ți facă bine!

După aceea se îndepărtă cu nepoata în brațe.

— Îmi pare rău, spuse Paula. Sper că mama n-a călcat în străchini...

— Nu, deloc, spuse Daisy. N-a spus nimic greșit. Avea perfectă dreptate: Alex nu era destul de bun pentru mine.

Mary oftă adânc și spuse:

— Aleluia! Ții predici convertitelor. Ne bucurăm că ți-a venit în sfârșit mintea la cap!

— Bună, Daisy, se auzi o voce și, când Daisy se întoarse, o văzu pe Mel Redmond, cu o fetiță în brațe și cu alta, mai mare, de mână.

— Bună, Mel, spuse Daisy bucuroasă. Ce faci aici?

— Enrico lucrează cu soțul meu, Adrian, îi explică Mel. Carrickwell e un oraș tare mic, nu-i așa?

Mel se întoarse spre Paula și o sărută.

— Felicitări! Tocmai am văzut fetița, e minunată.

Apoi o sărută și pe Daisy.

— Cum te descurci? o întrebă în șoaptă, știind că trebuie să-i fie greu.

Daisy îi adresă un zâmbet hotărât.

— Grozav, spuse ea.

Văzându-se în compania unei alte mame, Paula era nerăbdătoare să discute lucruri de-ale mămicilor, precum programul de somn și de hrănire și despre faptul că nu se moare din pricina lipsei de somn, deși ai impresia că asta o să se întâmple.

Mel tot arunca priviri neliniștite spre Daisy, convinsă că discuția aceea nu era deloc înveselitoare pentru ea, dar Daisy îi zâmbi curajos și articulă fără sunet „E în regulă“.

Daisy se aplecă spre fetița de lângă Mel.

— Bună, îi spuse ea. Eu sunt Daisy. Pe tine cum te cheamă?

— Sarah, spuse copila, privind-o pe Daisy cu o fețișoară gravă. Îmi place colierul tău.

Daisy privi în jos. Purta un lanț cu pandantiv pe care și-l cumpărase cu ani în urmă, într-o călătorie în străinătate.

— E chihlimbar, spuse ea. Țsta e un tip special de piatră, făcută din rășina copacilor care au fost striviți sub pământ cu milioane și milioane de ani în urmă și a ajuns așa, strălucitoare, aurie și puțin transparentă.

— Milioane de ani? întrebă fetița cu curiozitate. Adică pe vremea când erau dinozauri?

— Exact, o aprobă Daisy. Uite, încearcă-l și vezi cum îți stă cu el.

Își desfăcu lanțul și-l puse la gâtul fetiței, iar Sarah încercă să se uite în jos să vadă cum îi șade.

— Trebuie să găsim o oglindă, spuse Daisy. Mergem să ne uităm în oglindă, să vedem cum ne stă colierul, i se adresă ea lui Mel.

— Grozav! zise aceasta. Mă tem că Sarah s-a cam plictisit.

Daisy o luă pe Sarah de mână.

— Ei bine, acum n-o să se mai plictisească. Haide, vino să găsim o oglindă. Pun pariu că mătușica Paula are undeva una mare, în care se admiră dimineața. Tu te admiri dimineața în oglindă când te îmbraci?

— Da, spuse Sarah gânditoare, cu mânuța adăpostită în mâna lui Daisy. Mami spune că lucrezi cu Paula, într-un magazin cu haine frumoase. Mie îmi plac hainele.

— Mi-e teamă că nu avem decât haine pentru oameni mari, spuse Daisy cu regret. Dar poate ar trebui să aducem și îmbrăcăminte de copii, pentru fetițe frumoase ca tine.

— Ar fi grozav, spuse Sarah apreciativ. Îmi place de tine!

Până la urmă, ziua se dovedi plăcută. Daisy se gândise că va sta o jumătate de oră și apoi va pleca. Și totuși, cumva, pe la șapte și jumătate seara, ea, Mary, Mel și alte câteva persoane erau ultimii în casa Paulei și a lui Enrico. Micuța Emma fusese adorată și răsfățată întreaga zi, ceea ce-i lăsase mamei ei un răgaz pentru odihnă, așa că Paula era fericită. Doamna O'Shea își petrecuse o bună parte din zi adăugând câte un nume pe lista „să-i găsim lui Daisy un bărbat” și amuzase pe toată lumea cu enumerarea calităților posibililor pretendenți.

— Tim, tipul cu ferma micuță pare cel mai promițător din toată gașca, spuse Daisy retrăgându-se împreună cu Paula, Mary și Mel în seră. Dar ăla care are mania discurilor de vinil și are trei mii de bucăți, toate catalogate după nume... nu știu, dar mi se pare cam predispus spre obsesii.

Mel râse.

— Asta îmi amintește de o prietenă de-a mea de la Lorimar, Vanessa. E mamă celibatară și s-a jurat că nu se căsătorește niciodată, dar maică-sa e hotărâtă să-i găsească un bărbat. Nu v-ar veni să credeți ce indivizi i-a adus! Toți erau fii de-ai prietenelor ei și, în mod ciudat, necăsătoriți. Vanessa obișnuia să spună că are suficientă bătaie de cap cu unicul bărbat din viața ei, Conal. Acum are treisprezece ani.

— O, sunt o adevărată pacoste la vârsta asta, spuse Mary, care știa foarte bine.

Daisy se retrase în sine, fără să mai urmărească discuția, gândindu-se că, doar cu două săptămâni în urmă, n-ar fi fost în stare să suporte o astfel de conversație. S-ar fi simțit complet exclusă – singura femeie din grupul celor patru care nu era mamă, care nu putea să participe, care nu aparținea confreriei secrete a părinților. Ar fi durut-o cumplit. Încă mai suferea, desigur, dar nu la fel de mult. Începuse să se împace cu lipsa copiilor, căci nu trebuia să rămână definitivă.

Știa că nu poate să dea vina pe Alex pentru tot. Nu-l putea învinovăți că Louise rămăsese gravidă și ea nu. Acum era capabilă să accepte toate astea. În dorința-i arzătoare de a avea un prunc, crezuse în mod greșit că un copil e un leac ce repară totul. Acum era mai înțeleaptă.

Reveni la conversația celorlalte. Mel și Mary discutau despre consumism și despre dorința copiilor de a avea lucrurile pe care le văd la televizor în fiecare zi.

— Reclamele de pe canalul de televiziune pentru copii sunt incredibile, spunea Mel. Nu-i de mirare că listele pentru Moș Crăciun sunt mai lungi decât *Pe aripile vântului*! În fiecare zi apar produse noi. Și-apoi, cum să spui „nu” când toți prietenii lor le primesc? Noi am fost nevoiți să reducem din cheltuieli, fiindcă nu mai lucrez, dar atâtea prietene de-ale lui Sarah par să obțină tot ce-și doresc! Nu putem ține pasul și nici nu vreau s-o fac. Nu e bine pentru un copil să primească fiecare fleac pe care și-l dorește. Eu una n-am fost crescută așa.

Paula părea neliniștită.

— Și eu îmi fac griji în privința asta, spuse ea. Nu vreau ca Emma să fie răzgâiată.

Mari zâmbi amuzată.

— Are abia câteva săptămâni! Se spune că bebelușii sunt imposibil de răzgâiat, cu toate că atunci când cresc mai mari devine foarte posibil.

— Înțeleg, dar de unde știi când îl răzgâi și când nu? întrebă Paula.

— Asta e marea problemă, îi răspunse Mel. Nu există un mod corect și unul greșit de-a o face, așa că ești întotdeauna convinsă că nu procedezi cum trebuie.

E ciudat, reflectă Daisy, cum își închipuise ea că toate mamele sunt înzestrate cu tot felul de cunoștințe gata formate, instinctive și că știu totul despre copii; dar nu era așa, căci își fac mereu griji pentru ceea ce știu și ce nu știu. Era un gând liniștitor. Se părea că nimeni nu are toate răspunsurile.

Când ajunse acasă, găsi pe robotul telefonic un mesaj de la Claudia, una dintre puținii prieteni comuni ai ei și ai lui Alex, cu care păstrase legătura. Ceilalți, majoritatea, îi aleseseră evident pe Alex și Louise în loc de Daisy și domnul Cutărică. Asta o duruse. Se gândea la timpul petrecut împreună cu Alex cu alte cupluri – multe seri în oraș și chiar excursii la sfârșit de săptămână –, spunându-și că, în tot acest timp, aceștia fuseseră de fapt prietenii lui, nu ai ei.

Claudia era una dintre excepții. Soțul ei, Andrew, îl cunoștea pe Alex încă din școală, așa că prietenia lor dura de foarte multă vreme, însă Claudia nu lăsase ca acest lucru să afecteze relația ei cu Daisy și păstrase legătura cu ea.

După o zi atât de plăcută, Daisy avea chef să mai pălăvrăgească, așa că o sună înapoi pe Claudia. Prietena ei se dovedi la fel de volubilă ca de obicei; îi povesti despre problemele de la serviciu și-i dădu încântată vestea că Michelle și Gerry se căsătoreau în sfârșit.

— Ai de gând să vii la cununia lor? o întrebă ea cu blândețe. Poți veni cu Andrew și cu mine, să știi. N-ar trebui să lași despărțirea de Alex să te împiedice să participi la nunta vechilor tăi prieteni.

— N-am fost invitată, spuse Daisy pe un ton scăzut. Nici măcar n-am știut că se căsătoresc.

— La naiba, n-am vrut să calc în străchini! se scuză Claudia. Mi-am închipuit că te vor invita. Tu și Michelle ați fost întotdeauna atât de apropiate...

— Nu chiar atât de apropiate, se pare.

Nu voia să pară plină de resentimente, dar era greu să nu fie.

— Poate că încă n-ai primit invitația, spuse Claudia jalnic. Deși nunta e peste o săptămână și ar fi trebuit s-o primești, nu?

— Am îmbrăcat atâtea nuntași vara asta, Claudia, că mi s-a cam acrit de nunți. Îmi poți povesti cum a fost după aceea.

Teoretic vorbind, a te duce neinvitată la o nuntă numai ca să-ți vezi fostul iubit împreună cu noua lui prietenă e un comportament de urmăritor obsedat? Întrebarea asta o preocupă pe Daisy toată săptămâna. Era copleșită de dorința de a-i vedea pe Alex și pe Louise împreună, de a-și fixa în minte imaginea lor în calitate de cuplu, căci știa că după aceea va fi capabilă să-și vadă de viață.

Era o purtare ciudată? Da, e comportament de urmăritor obsedat, hotărî ea cu o seară înaintea nunții lui Gerry și Michelle. Nu va merge.

A doua zi, Daisy se alătură neobservată congregației la trei și douăzeci de minute, adică la douăzeci de minute după ora când ar fi trebuit să înceapă ceremonia. Michelle e evident hotărâtă să întârzie, așa cum o cere moda, își spuse Daisy în timp ce înainta precaută pe lângă peretele lateral al bisericii. În mod normal, când se afla la nunți, îi plăcea să observe îmbrăcămintea invitaților și încerca să prindă privirile prietenelor, zâmbind unei persoane sau alteia. De data aceasta însă, nu voia să fie observată și încerca să nu privească la rochii, bijuterii sau părării.

Se strecură pe un loc aflat la două treimi din distanța până la culoarul lateral și-și țină capul plecat, sperând că oamenii vor crede că e o persoană foarte credincioasă care a trecut pe la biserică într-o după-amiază de vineri și a descoperit că tocmai se desfășoară o nuntă strălucitoare, cu numeroși invitați. Sau, desigur, văzându-i impermeabilul larg și nelalocul lui și pălăria de pânză crem, cu boruri late, ar putea crede că este una dintre femeile acelea duse cu sorcova, care umblă de colo-colo împingând o sacoșă de cumpărături pe roțile și fluturând un rozariu. Oricum ar fi, n-o vor observa. Oamenii fac tot ce le stă în putință ca să nu bage de seamă femeile de felul acesta.

Biserica era plină de zumzetul vocilor celor care exclamau „Bună, cât mă bucur să te văd, îmi place pălăria, rochia...” sau altceva. În partea din față a bisericii stătea Gerry, care părea cam agitat, alături de cavalerul de onoare – probabil fratele lui.

Privi cu grijă în spate, pe partea unde stăteau rudele și prietenii mirelui și-l zări pe Alex. I-a fost ușor să-l remarce, fiindcă era mai înalt decât toți ceilalți, și-apoi ea l-ar fi găsit și într-o mulțime de un milion de oameni. Simți că o doare brusc inima la vederea lui. Purta costumul gri pe care-l cumpăraseră împreună de la Paul Smith, cel pe care el nu dorise să-l ia și despre care zicea că îl face să arate prea avangardist, ca o victimă a modei. Dar acum îl îmbrăcase și arăta excelent.

Apoi o văzu pe Louise și durerea pe care o simțise văzându-l pe Alex se amplifică de zece ori, căci arăta de-a dreptul radioasă. Aspectul de femeie însărcinată îmbrăcată cu un cort de circ îi era cu totul străin. Dimpotrivă, arăta ca o reclamă la un magazin cu îmbrăcăminte pentru gravide, unul de firmă. Părul ei lung, lucios și negru era prins într-un coc lejer pe care Daisy n-ar fi știut cum să și-l facă. Rochia ei, o creație uimitoare roșu-închis, îi sublinia

pântecul bombat. Cu siguranță Diane Von Furstenberg, își spuse Daisy.

Arăta ca o zeiță a fertilității sau ca o frumusețe exotică, una căreia i se dedicau poezii și pictorii se luptau să-i facă portretul. Arăta roditoare și absolut fericită. În ciuda kilogramelor pe care le pusese recent, Daisy se simțea ca o prună uscată și zbârcită în comparație cu ea. Louise avea totul. Absolut totul. Îl avea pe Alex și, în curând, un bebeluș. Ea nu avea nimic și pe nimeni; probabil doar din vina ei.

Începu marșul nupțial și Daisy observă că Louise se agață emoționată de mâneca lui Alex. Mulțimea vorbăreată se ridică în picioare și se răsuci într-o parte ca să vadă mireasa. Daisy nu putea s-o vadă de acolo unde se afla, dar era aproape convinsă că Michelle, femeie extraordinar de stilată, nu optase pentru stilul bezea. Așteptând ca mireasa să intre în raza ei vizuală, urmărea nuntașii care o priveau pe Michelle înaintând spre altar în timp ce, pe fundal, viorile cântau o melodie romantică. În jurul lui Alex și al Louisei nu exista acel mare spațiu gol care să semnaleze că le-ar fi dezaprobat cineva relația sau faptul că el o părăsise. Nu, nimeni nu părea să observe că Daisy nu era acolo. O prietenă sau alta, ce importanță avea? Atâta doar că una dintre ele aștepta un copil, pe când cealaltă nu reușise să rămână gravidă.

Suferința crescuse din nou în sufletul ei. Poate că nu va avea niciodată, niciodată un copil. Resimțea fizic durerea provocată de acest gând. Înaintă spre culoarul lateral și, în acel moment, unul dintre nuntași se răsuci în direcția ei. O, Doamne, era prietenul lui Alex, Jem... Jemmie... așa ceva! O văzuse! Copleșită de rușine, căută locul cel mai apropiat în care s-ar fi putut ascunde. Poate că n-o recunoscuse, poate că văzuse doar o femeie solidă cu haină de ploaie și o pălărie stupidă trasă până pe ochi. Strana în care stătuse se afla chiar în dreptul unui confesional și

se strecură înăuntru, închizând grăbită ușa după ea. Mirosul de draperii din catifea veche și de lemn lustruit cu afecțiune îi asaltă nările. Era un miros pe care nu-l mai simțise de foarte multă vreme.

— O, Doamne! gemu Daisy cu glas tare, simțindu-se în siguranță. Sper că nu m-a văzut! De ce mi se întâmplă mereu lucruri dintr-astea?

— Poftim? Poți vorbi puțin mai tare? se auzi o voce scârțâită, bătrânească.

— O, Doamne, murmură ea din nou în surdină.

Grilajul dintre cele două despărțituri ale confesionalului a fost tras la o parte și văzu că de dincolo o privește un preot bătrân și fragil, cu părul alb, care-și găsisese desigur refugiu acolo ca să se roage.

— Mă tem că programul de spovedanie s-a încheiat, spuse el cu bunătate.

— A, da, bine... n-am intrat aici pentru asta, îngăimă Daisy.

— Dar dacă ai nevoie, draga mea... continuă preotul.

Știa că arată groaznic, cu chipul nefericit și ochii înotând în lacrimi.

— Ei bine, am oarecum nevoie de ceva, dar nu neapărat să mă spovedesc, spuse ea, dându-și seama apoi că vorbele ei sunaseră prost. Voiam să zic că nu m-am mai spovedit de o veșnicie, deși...

— Te-ai gândit că ai putea să încerci să revii în sânul Bisericii? propuse preotul cu dulceață în glas.

— Nu, nu-i vorba nici de asta, zise ea.

Scotoci prin buzunare în speranța că va da peste vreo batistă rătăcită. Scoase o bucată de prosop de bucătărie. Era bun și acela.

— Să știi că noi și ascultăm, spuse preotul. Dacă te frământă ceva, poți să vorbești. A trecut vremea când le dădeam oamenilor canon să spună câte zece rozarii și-i expediam. Am evoluat.

Daisy îngenunche pe perna moale a scăunelului de rugăciune, roasă de nenumărați genunchi.

— Mi-ar face bine să vorbesc, spuse ea politicoasă ștergându-și ochii și nasul cu bucata de prosop.

Ar fi părut o grosolănie să dea buzna afară după ce-l tulburase și era chiar plăcut să discute cu cineva care nu cunoștea situația din nici un punct de vedere.

— Mă tem că am cam făcut-o de oaie, părinte, spuse ea.

— Asta e în firea lucrurilor. Dar să știi că poți să te întorci pe drumul cel drept, lasă doar totul în seama Domnului.

Vorbele preotului îi părură prea simple. Simple și oarecum lipsite de realism. Să lași totul în seama Domnului! Unde fusese Dumnezeu când Alex o ștersese la Louise, părăsind-o tocmai când avea mai multă nevoie de el?

— În cazul meu, asta n-a funcționat niciodată, zise ea pe un ton de scuză.

— Pentru că nu ai avut credință, spuse el cu sinceritate. Credința este cheia. Dumnezeu rânduiește lucrurile atunci când le vine vremea. N-avem de unde să știm ce planuri are El pentru noi.

Constată uimită că spusele preotului semănau puțin cu proverbul despre maestrul care apare atunci când învățăcelul e pregătit. Budismul și catolicismul conspirau s-o introducă într-un spațiu spiritual de unde să se lase în voia curgerii firești a vieții. Ce naiba, își spuse, poate că măcar una dintre ele are dreptate! Ar putea foarte bine să încerce.

— Mulțumesc, părinte, spuse ea ridicându-se. A fost plăcut să vorbesc cu dumneata și îmi pare rău că te-am deranjat.

— Poți să te întorci oricând ai nevoie de noi, spuse el. Suntem întotdeauna aici, iar biserica e mereu deschisă.

— Da, mulțumesc, replică Daisy automat.

— Nu, spuse el și, privind prin grilaj, Daisy își dădu seama că e foarte bătrân, fiindcă țeasta lui pleșuvă era fragilă ca o cochilie, cu doar două smocuri

de păr alb deasupra urechilor. Noi suntem *întotdeauna* aici. O mulțime de lucruri și de oameni dispar, dar Dumnezeu nu!

Când trase din nou cu ochiul prin biserică, Daisy văzu că întreaga congregație era absorbită de ceremonia religioasă, ceea ce însemna că putea să se furișeze până în fundul bisericii și de-acolo, afară. Odată ieșită, parcurse în goană aleea până la mașina ei și porni iute, înainte să se întâlnească cu vreun invitat întârziat care sosea cu sufletul la gură.

Era bucuroasă că plecase. Cu câteva clipe în urmă crezuse că e o proastă pentru că fusese cât pe ce să fie surprinsă, dar acum, după ce-l cunoscuse pe bătrânelul acela simpatic, părea că făcuse ce trebuia. Îi văzuse pe Alex și pe Louise împreună în culmea fericirii, alături de toți vechii lor prieteni, și lumea nu se schimbase, nici nu apăruseră nori de furtună deasupra bisericii. Viața mersese mai departe pentru toți, cu excepția ei, și trebuia să accepte asta, oricât de dureros ar fi fost. Nu mai exista cale de întoarcere, trebuia să meargă înainte.

La trei zile după cununie, Louise dădu naștere unui băiețel. Claudia îi telefonă lui Daisy să o anunțe.

— N-am vrut să afli din întâmplare. Nimic nu-i mai rău decât să nu-ți spună nimeni veștile importante.

De la ferestrele apartamentului ei, Daisy vedea Râul Tullow, pe care vâsleau la vale doi canotori. Purtau veste impermeabile galben-aprins și nu păreau să aibă prea multă experiență, căci se tot ciocneau unul de altul. Râdeau, fără griji și fericiți.

— Mulțumesc, Claudia, spuse întorcându-și privirile de la râu și de la priveliștea orașului. Îți mulțumesc că mi-ai spus. Cum se numește copilul?

N-ar fi trebuit să se tortureze cu asta, dar voia să știe.

— Daragh.

— Daragh, rosti ea numele cu glas tare.

Era un nume potrivit, impresionant și ușor de reținut. Daragh era acum o persoană, nu doar catalizatorul rupturii dintre ea și Alex. Îi va fi mai ușor să se gândească la el ca la o persoană prinsă și ea în mijlocul acestei povești. Nu era vina lui că Daisy avusese de suferit din cauză că fusese conceput.

— Ce mai faci? o întrebă Claudia stânjenită.

— Nu prea rău, îi răspunse Daisy.

Și era adevărat. Se așteptase să audă la un moment dat că Louise a născut copilul, așa că era atât de pregătită pe cât putea fi pentru vestea asta. Telefonoanele pe care i le dădea zilnic Leah și propria ei hotărâre de a fi curajoasă o ajutaseră mult. Avea un viitor, avea speranță. Dacă Leah putea să adopte o atitudine pozitivă după toate prin câte trecuse, atunci ea nu s-ar fi putut numi ființă umană dacă nu era în stare să-și țină capul sus, să-și scoată bărbia înainte și să-și continue viața.

Daragh avea și el o viață întreagă în față. Nu voia să fie o scorpie și să transmită în lume o karma rea simțind furie față de nașterea acestui copil. Își spuse că simpaticul preot bătrân și maestrul budist ar aproba acest sentiment.

— Sunt pe punctul de a-mi cumpăra o casă nouă, îi spuse ea Claudiei. E o căsuță în afara orașului, aproape de cea în care locuiește mama mea. E micuță, plăcută și adorabilă. Trebuie redecorată, dar îmi va face plăcere. O s-o fac absolut feminină și de modă veche. Alex era de-a dreptul înnebunit după stilul modern, minimalist care, știi, nu-i deloc genul meu.

— N-am crezut niciodată că ar fi. Apartamentul vostru era ca o casă de expoziție.

— Alex îndrepta întotdeauna poziția obiectelor de pe măsuța de cafea, recunoscui Daisy. Toate revistele trebuiau să stea în unghi drept față de marginea măsuței, altfel se enerva.

— A, da! Mă scoate din minți când îl văd. Cred că e o tulburare obsesiv-compulsivă sau ceva asemănător.

Daisy râse. Era plăcut să râdă de Alex și să nu-și dorească să moară când i se pomenea numele. Era clar un progres.

— Mai am plănuită și o călătorie pentru achiziții, la Milano, la sfârșitul lunii, pentru sezonul de primă-vară-vară de anul viitor.

— Sună minunat, oftă Claudia, care era plictisită de slujba ei.

— Sper că va fi. N-am mai fost la Milano decât o singură dată și e incredibil. Abia aștept să merg! După aceea mă voi duce la festivalurile de modă de la Paris și Londra.

— Ți-ar plăcea să ieșim undeva într-o seară, săptămâna viitoare? Nu în cuplu, se grăbi Claudia să adauge.

— De fapt, pot ieși fără probleme și cu un cuplu, spuse Daisy, atâta timp cât nu e vorba de Alex și Louise.

— O, sigur că nu! icni Claudia. Nici nu mi-ar trece prin minte una ca asta! Nu, sunt doar câțiva prieteni vechi de-ai mei și de-ai lui Andrew. Ne-am gândit că ți-ar plăcea.

— Atâta vreme cât nu plănuiești să mă cuplați cu cineva.

— Păi... ar exista un tip care lucrează cu Andrew și care e foarte simpatic. I-a mers cam prost în ultima vreme, dar o să-ți placă, e tare dulce.

— Claudia, o avertiză Daisy, nu încerca să-mi aranjezi întâlniri cu bărbați, te rog! Mi-ar plăcea să ies cu voi, dar numai dacă acel coleg dulce al lui Andrew pricepe că nu sunt scoasă pe piață, ai înțeles?

— Am înțeles. Noi ne-am gândit doar că ar fi plăcut să ai din nou o relație.

Daisy se gândi cât de dor îi era de îmbrățișarea lui Alex, de prezența unei ființe umane în viața ei, cineva lângă care să se cuibărească în pat, cineva care să-i deschidă borcanele cu sos pentru paste

când capacul părea sudat. Lucrurile mărunte sunt cele pe care le observi cel mai des.

Și totuși, faptul că-și dorea o altă prezență în viața ei nu constituia un motiv suficient de bun ca să se arunce din nou pe piața relațiilor. Ce-i spusese Leah deunăzi? „Trebuie să te vindeci tu însăși, Daisy. N-are nici un rost să te bazezi pe altcineva ca s-o faci. Altfel, nu vei face decât să pui pansament peste o rană adâncă și care n-o să se vindece niciodată așa.”

— Claudia, mă simt bine așa, singură, spuse ea cu fermitate. Pot să fac ce vreau și când vreau, pot să-mi decorez noua casă cu țesături înflorate și volănașe și cu tot soiul de lucruri pe care Alex le-ar fi urât. Pot fi eu însămi. Așadar, îți sunt recunoscătoare, dar nu, mulțumesc!

— Măi să fie! exclamă Claudia. Te admir cu adevărat, Daisy, pentru felul cum ți-ai pus ordine în viață și te-ai confruntat cu toate. Nu știu dacă aș fi fost în stare să fac la fel dacă Andrew m-ar fi părăsit și ar fi plecat la altcineva.

— Păi el n-ar face așa ceva, nu-i așa? spuse Daisy pe ton scăzut. Andrew te iubește. Asta a fost problema: Alex nu m-a iubit cu adevărat. Pentru el am fost doar o stație intermediară, până a găsit-o pe Aleasa.

— Doar nu ți-a spus asta! făcu Claudia dezgustată.

— Ba da. Se pare că Louise este Aleasa, în timp ce au am fost „Merge deocamdată”.

Încă mai durea, dar nu chiar atât de mult. Daisy descoperise că poți să depășești suferința, trebuia doar să te trezești în fiecare dimineață și să-ți vezi de treburi până se făcea timpul să te culci.

— Dar o să ieși cu noi săptămâna viitoare? întrebă Claudia.

— Sigur că da, numai fără întâlniri aranjate!

A doua zi, întorcându-se de la o nouă vizionare a căsuței, Daisy trecu pe la Cloud's Hill.

Leah ieșise să se plimbe și nu se știa când se întoarce, însă Cleo era încântată să o vadă. Păruse atât de tristă și de dezorientată când se întâlniseră pentru prima oară, dar acum avea o strălucire interioară. Și era foarte frumos îmbrăcată. La început, Daisy păruse să poarte doar treninguri largi și lălâi, care n-o avantajau deloc. Acum arăta și la modă, dar și de mii de ori mai plină de încredere în sine, îmbrăcată într-un pulover de culoarea mierii, blugi prespălați și o eșarfă de mătase la gât, cu părul blond-roșcat lăsat liber pe umeri. Dovada că Cloud's Hill și Leah pot face minuni, își spuse Cleo.

Își zise că probabil că și ea arăta altfel. Se simțea mult mai fericită de când se împăcase cu tot ce mersese prost. Nefericirea își lasă amprenta pe chipul omului. Acum, când se uita în oglindă, Cleo vedea o femeie pe ai cărei umeri fragili nu mai apăsa toată greutatea lumii.

— Poți să mă iei cu tine până-n oraș? o întrebă ea pe Daisy. Îmi fac curaj și merg să-l văd pe fratele meu, Barney. Are liber întotdeauna marțea după-amiaza, așa că mă duc neanunțată, ca să n-aibă timp să inventeze o poveste despre motivul pentru care el și Jason m-au lăsat să fierb în suc propriu, afurisiții!

Drumul nu era suficient de lung ca să aibă timp să se informeze una pe alta despre ultimele noutăți, dar, până la urmă, fiecare ajunse la curent cu povestea celeilalte.

— Când ai de gând să te muți în casuță? o întrebă Cleo în timp ce străbăteau orașul.

— Peste câteva săptămâni, cred. Ține-mi pumnii să meargă totul bine.

Daisy opri la capătul străzii unde locuiau Sondra și Barney.

— Ești sigură că nu vrei să vin cu tine? întrebă ea. Nu mă deranjează. E plăcut să ai un prieten cu tine când trebuie să faci ceva de care te temi.

Știa că Cleo are sentimente amestecate față de vizita pe care urma s-o facă fratelui ei și soției acestuia, pentru prima oară după mai multe luni. Își spuse că tânăra ei prietenă este foarte curajoasă. Era furioasă, firește, pe frații ei pentru conspirația prin care o împiedicaseră să se împace cu părinții, dar se vedea că are și emoții pentru felul cum va fi primită.

— Știi că bună parte din vină îmi aparține, pentru că m-am purtat copilărește, dar nici Barney și Jason nu-s mai breji, spuse Cleo. Sper că nu m-au căutat fiindcă s-au purtat și ei copilărește! Știi, ca pe vremea când eram copii și ne încăieram, iar Barney putea să stea zile întregi fără să-mi vorbească. Pe mine nu mă ținea niciodată supărarea mai mult de cincisprezece minute. Mi-e puțin teamă că e mai mult de atât, că Barney și Jason chiar nu mai vor să fac parte din viața lor.

Și dacă totul se schimbase și familia în care crescuse fusese afectată ireparabil de această ruptură? Cu o ceartă scăpată de sub control s-ar fi putut descurca, dar o ruptură în familie fără nici o perspectivă de remediere i-ar fi frânt inima acum, când hotărâse să repare lucrurile cu ei toți.

— Sincer, nu mă deranjează să vin cu tine, repetă Daisy.

— Îți mulțumesc, dar asta trebuie s-o fac singură, spuse Cleo recunoscătoare. E în regulă, Barney nu mușcă. Pe Sondra o cam văd în stare de așa ceva, dar pot să mă descurc cu ea, mai mult sau mai puțin. Asta a fost tot timpul problema – faptul că n-am știut cum să mă port cu ea și că am crezut că mama și tata o iubesc mai mult decât pe mine. Foarte copilăros... oftă Cleo gândindu-se la ea, la Sondra și la interminabilele lor certuri.

Într-un fel, era un adevărat miracol că familia Malin nu suferise o ruptură gravă cu ani în urmă. Numai hotărârea lui Harry de a nu lăsa să existe

certuri în casă păstrase situația pe linia de plutire – dar poate că mediul acesta lipsit de certuri fusese artificial. Dacă ar fi existat certuri normale, poate că sentimentele negative ar fi fost astfel înlăturate.

— Aș vrea să se fi predat la școală lecții despre vârsta adultă, spuse Daisy gânditoare. În loc de geografie și economia țării, am fi putut avea „Ghidul părinților” sau „Dreseză-ți iubitul în trei luni”.

— Isteață idee, încuviință Cleo. Ce părere ai despre „Învățați limba altor oameni” – în așa fel încât să înțelegi ce-ți spun și să nu ajungi mereu la neînțelegeri?

— Asta ar fi curs de doi ani? întrebă Daisy amuzată. Cleo clătină din cap.

— De cel puțin douăzeci de ani!

— Înscrie-mă pentru întreg cursul! Nu mă descurc deloc cu limbajul bărbaților.

— Franchețea funcționează, spuse Cleo cu convingere. Spune-le ce gândești și lasă-i să se descurce cum pot cu asta.

— Nu prea mă pricep să le spun bărbaților ce gândesc, mormăi Daisy. De fapt, nici ei nu se pricep. Alex spunea un lucru și gândea cu totul altceva. N-a fost niciodată sincer. Nici măcar la sfârșit n-a putut să fie sincer. În limbajul femeilor, să faci sex înseamnă ceva, e contopirea magnifică a două persoane care vor să fie atât de apropiate pe cât e omeneste posibil și să facă un legământ prețios și intim. În limbajul bărbaților, să faci sex înseamnă: „Te-am părăsit și am altă iubită cu un copilaș în burtă, dar, hei, suntem singuri; nimeni nu trebuie să știe, așa că de ce să nu facem sex?”. Sau poate că asta e doar limbajul lui Alex.

Cleo râse cu atâta poftă, încât rimelul pe care și-l aplicase în grabă pe gene începu să curgă.

— E adevărat, continuă Daisy. Nu de asta se plâng mereu bărbații – că femeile spun una și gândesc alta? *Ei* sunt mai răi!

— Ai perfectă dreptate, spuse Cleo.

Se gândea la Trish și la ultima ei tragedie provocată de un individ pe nume Lucas, care o anunțase că s-a terminat printr-un mesaj scris pe mobil, după șase întâlniri al căror refren fusese: „Ești incredibilă, Trish! N-am întâlnit în viața mea pe cineva ca tine!“.

— Timp de două săptămâni încheiate i-a trimis câte cincisprezece mesaje scrise pe noapte și apoi, dintr-odată, dispare, îi explică Cleo lui Daisy. I s-a furat telefonul? I s-a amputat o mână? Nu, era ocupat. „Aș vrea să încheiem. Scuze.“, suna ultimul mesaj. După două sute zece mesaje care dezvăluiau sentimente înfocate, zice că îi pare rău, dar s-a terminat?! S-a ascuns în spatele mesajelor! De ce să-și bată capul? De ce e așa de greu să suni și să spui „îmi pare rău, dar mulțumesc, nu“?! Întrebă Cleo, furia față de indivizi ca blestematul de Tyler Roth extinzându-se asupra întregii jumătăți masculine a speciei umane.

Ea fusese brutal de cinstită cu Nat în privința relației lor, provocându-i astfel o mare suferință, dar avusese curajul s-o facă. Nu ca mizerabilul de Lucas, cu care ieșise biata Trish!

Dar îl părăsise pe Tyler fără să-și ia rămas-bun... Asta e altceva, își spuse ea hotărâtă.

— Pe viitor am să fiu atât de sinceră, încât am să devin o pacoste, zise Daisy. Am să spun tot timpul ce gândesc.

— Asta n-o să-ți aducă necazuri în magazin? Întrebă Cleo. Dacă o clientă probează o ținută oribilă, nu trebuie să-i spui că-i stă bine ca să n-o jignești?

— N-aș minți niciodată doar ca să fac o vânzare! spuse Daisy îngrozită. În felul ăsta am ajuns să avem clienți care vin mereu să cumpere de la noi. Dacă arată groaznic cu o haină, Mary sau eu le spunem. De fapt, Mary e foarte pricepută la asta. Știe cum să le scoată din ținuta cea hidoasă și să

le îmbrăce cu una minunată în exact treizeci de secunde. Și după aceea scoate urâtenia din cabina de probă și cere cuiva s-o ascundă.

— Va trebui să vin într-o zi să încerc niște haine, dar numai dacă-mi promiți că vei fi sinceră cu mine.

— Negreșit! promise Daisy.

— Și să știi că n-am prea mulți bani, adăugă Cleo.

— Reducerea pentru angajați, zise Daisy. Prerogativa proprietarei magazinului.

Cleo o îmbrățișă repede pe Daisy înainte să iasă din mașină.

— Vii la cursul de *yogalates*¹ joi seara, nu? Acum, că sunt angajată la Cloud's Hill, trebuie să le urmez. Și mi se par extraordinare!

— Nu știu, spuse Daisy. N-am fost niciodată prea bună la sport când eram la școală. Nu vreau să fiu singura de-acolo care nu e în stare să-și pună piciorul după ceafă. Cursurile astea pot fi atât de umilitoare când ești mai voinică! În plus, nu sunt deloc în formă, așa că după aceea voi rămâne înțepenită toată viața.

— Nu implică nici un fel de contorsionism, îi promise Cleo. E floare la ureche, nu ca Ashtanga — după asta chiar că nu mai poți umbla o săptămână! Dar asta o să-ți placă, pe cuvântul meu.

Sondra și Barney locuiau pe o străduță în apropierea catedralei, într-una dintre casele identice de cărămidă roșie mai bine păstrate din Carrickwell. Casa lor se afla la capătul șirului, ceva mai mare decât celelalte, și fusese cumpărată, după cum știa Cleo, dintr-o generoasă infuzie de capital provenită de la părinții lor.

Cu atât mai bine că nu sunt supărată din cauza banilor, își spuse ea deschizând poarta cea neagră și pornind pe alee spre casă. Frații ei obținuseră

1. Combinație de yoga și gimnastică Pilates, tehnică inventată de australianca Louise Solomon.

de-a lungul anilor importante fonduri suplimentare din hotel, iar ea nu căpătase niciodată nimic. I-ar fi fost ușor să se simtă revoltată și exploatată prin împărțirea aceasta nedreaptă a banilor familiei, dar nu se simțise niciodată. Banii pricinuiau atâtea certuri! În Carrickwell exista o familie bine-cunoscută care se împărțise în două tabere, din cauza banilor lăsați printr-un testament; cei care simțeau că fuseseră neglijăți spuneau tuturor că rudele îi jefuiseră de partea lor de moștenire, iar ceilalți treceau ostentativ pe partea cealaltă a străzii de fiecare dată când zăreau vreun membru al grupului rival. Cleo considerase întotdeauna că trebuie să fie nebuni dacă se dușmănesc pentru câteva lire lăsate de o bătrână prin testament.

Ea nu va comite aceeași greșeală, fiindcă era ferm hotărâtă să-și facă propria avere conducând propriul hotel. Din nefericire, hotelul pe care avea să-l conducă nu putea fi Willow și probabil că-i va părea rău după el toată viața. Nu poți să crești într-un cămin pe care să-l iubești cu fiecare fibră a ființei tale și să nu te simți devastat când îți este luat.

Dar nu putea lăsa resentimentele s-o împiedice să meargă înainte. Ce spusese Leah? „Fiecare obstacol e un prilej de a învăța.” Fusesse atât de impresionată de vorbele ei, încât și le notase. Leah spunea mereu lucruri care meritau notate.

Și avea perfectă dreptate. Cleo învățase multe în ultimele luni și hotărâse să-și utilizeze cunoștințele dobândite la construirea propriului ei hotel. Acela va fi al ei și numai al ei și nimeni nu va putea să i-l ia vreodată!

Sună la sonerie și băgă de seamă că zona din fața casei ar fi avut nevoie de îngrijire. Nici fratele, nici cumnata ei nu păreau să-și dea seama că tufele de iarbă-neagră pot într-adevăr să moară și că imaginea rămășițelor lor uscate nu face ca pragul unei case să arate mai bine.

Nu răspunse nimeni. Aproape că-i părea rău că nu sunase înainte, dar nu voise să-i dea lui Barney ocazia de a se eschiva de la întâlnirea cu ea. Mai sună o dată, gândindu-se să meargă după asta la biroul lui Jason. Frații ei trebuiau să-i spună exact ce fel de joc stupid jucau. Văzu o siluetă în spatele sticlei opace a ușii. Silueta se apropie, ușa se deschise și o voce de femeie spuse cu un ton iritat:

— Da ?!

Era Sondra, dar lui Cleo îi venea greu să facă legătura dintre imaginea întotdeauna impecabilă a cumnatei ei și această femeie cu înfățișare obosită și pânțece uriaș. Părul ei, pe vremuri blond-auriu, crescuse și dădea la iveală vreo cinci centimetri buni de păr castaniu, și nici nu-și acoperise obrazul cu obișnuitul strat gros de fard.

Greu de spus care dintre ele era mai surprinsă s-o vadă pe cealaltă.

— Cleo! exclamă Sondra cu respirația tăiată.

— Bună, Sondra. Ă... cum merge cu sarcina ?

— Groaznic, după cum vezi. Nu e așa cum mă așteptam. Radioasă, cu piele sănătoasă și părul mai des... minciuni! Mi-e rău și mi-e cald și mă rupe durerea de spate! Intră, mormăi ea întorcându-se și pornind legănat prin hol, lăsând-o pe Cleo să închidă ușa. Plus apă reținută. Și bunică-mea acum are gleznele mai subțiri decât ale mele. Nu mai pot nici măcar să stau așezată destul la coafor ca să-mi fac părul. Uită-te ce rădăcini am! Și... de ce-ai venit? o întrebă pe neașteptate.

— Am venit să vă văd, pe tine și pe Barney.

Ajunseră în bucătărie. Trecuse o veșnicie de când Cleo nu mai călcase în casa aceea. Își aminti de prima ei vizită acolo, când toată familia venise să admire frumosul cămin al proaspeților căsătoriți și ea simțise cum se înnegurează la vederea televizorului mare, cu ecran plat și a costisitorului sistem stereo, știind că sunt cumpărate din banii obținuți

din afacerea familiei. Atunci făcuse o remarcă usturătoare despre faptul că era o casă cu lucruri foarte scumpe pentru doi tineri aflați la început de drum.

— Ai fi preferat ca fratele tău să locuiască într-o cocioabă? o întrebase mama ei indignată.

Se simți rușinată pentru ceea ce spusese atunci. Fusese o afurisită!

Aspectul bucătăriei se îmbunătățise mult de atunci și Cleo constată cu surprindere că arăta chiar drăguță, cu numeroase tușe feminine: pernițe frumusele pe taburetele din lemn, bibelouri din porțelan înfățișând balerine pe un raft de colț din lemn de nuc și o mulțime de alte obiecte mărunte, deloc în stilul Sondrei. Existau chiar perdele roșii în carouri, cu volane la ferestre.

— Să-ți fac un ceai? întrebă Cleo când văzu că Sondra se așezase comod pe un fotoliu plin de pernițe.

— Ceainicul e în mașina de spălat vase și plicurile cu ceai sunt în bufetul de lângă chiuvetă, îi spuse Sondra pe un ton poruncitor.

Unele lucruri nu se schimbă niciodată!

Sondra își ridică picioarele pe un taburet, luă în stăpânire telecomanda și-și aținti privirea asupra televizorului micuț de pe bufet. Se transmitea emisiunea lui Ricki Lake, care îndemna un public alcătuit din femei furioase să-și spună părerea despre un bărbat neatrăgător care tocmai își descrisese soția disperată drept „o femeie mare și grasă“, în direct, la televizor. Cleo se întreabă de unde își ia Ricki invitații. Cât de cretin poate fi un bărbat ca să vină în fața unui public ostil, alcătuit în mare parte din femei, și să spună una ca asta?

— Ce idiot! bombăni Sondra. Îți vine să crezi? Îl pune Ricki la punct îndată. Ce, își închipuie cumva că o fi cine știe ce persoană importantă? Îmi place emisiunea lui Ricki. Ieri a invitat-o pe femeia aia care ieșea cu patru bărbați în același timp. A fost extraordinar...

Cleo făcu ceai în timp ce Sondra sporovăia. Știa cum îi place cumnatei ei ceaiul, căci îi pregătise destule cești în bucătăria lor de la Willow. Găsi fursecuri cu unt într-o cutie și le puse pe o farfurie. Observă că toată bucătăria era remarcabil de curată. Se vedea că Sondra nu era o ființă nedomesticită, cum își închipuise ea. Ori făcea Barney curățenie, însă ea știa că fratele ei e alergic la activitățile casnice, așa că părea prea puțin probabil. După ce pregăti totul, puse tava pe masă și-și trase un scaun lângă cumnata ei.

— Așadar, nu te simți prea bine cu sarcina?

— Nu. Trebuie să fac pipi o dată la douăzeci de minute, nu pot mânca nimic fără să am arsuri după aceea și uită-te ce vinișoare roșii mi-au apărut pe față! Arăt ca o sperietoare!

Cleo râse. Nu observase până acum latura aceasta a cumnatei ei.

— Nu-i adevărat, spuse ea.

— Mmm, ți-e ușor să vorbești, mârâi Sondra.

Invitatul lui Ricki Lake era luat la scuturat din toate părțile și cele două tinere femei stăteau într-o tăcere plăcută, urmărind emisiunea, bându-și ceaiul și mâncând fursecuri. Sondra mănca șase.

Cleo își spuse că pe vremuri, dacă ar fi mâncat ea șase fursecuri, Sondra ar fi făcut cu siguranță o remarcă acidă despre legătura dintre fursecuri și deloc atrăgătorii colăcei de pe șolduri. Iar Cleo ar fi declarat că preferă să aibă colăcei pe șolduri decât picioare deșirate ca de ogar. Își dădu seama că amândouă se dovediseră la fel de rele. Ea o transformase oare pe Sondra într-un drac împielit în mintea ei, sau invers?

În pauzele publicitare sporovăiau. Tamara cea cu reputație de recepționeră care nu zâmbește niciodată lucra din nou la salonul de frumusețe.

— E mai fericită acolo. Munca în hotel nu i-a plăcut cu adevărat niciodată.

Cleo își ținu gura.

Jason avea o iubită nouă, Liz.

— Dulce, o caracteriză Sondra. N-o prea interesează felul cum arată.

Pe vremuri, asta ar fi fost cea mai insultătoare remarcă posibilă a Sondrei.

— Nici blugii mei de sarcină nu i-ar fi buni, darămite cei normali, continuă ea privindu-și trupul cu nefericire. Probabil că nici eu n-o să mai intru în blugi normali. Liz îi face bine lui Jason, îl scoate din casă. Știi cum era el, stătea toată noaptea să joace jocuri pe calculator. Ea îl face să iasă în fiecare seară. Era înnebunit să-și cumpere o mașină nouă și Liz i-a zis că numai fiindcă a câștigat ceva bani din vânzarea hotelului, nu e nevoie s-o ia razna. E foarte rațională...

Sondra tăcu, dându-și seama că atinsese subiectul tabu : Willow.

— De asta am venit, spuse Cleo pe un ton firesc.

— Să ne faci iarăși un scandal monstru ?

— Nu, ci să repar ruptura. Cu toate că, înainte de a repara ruptura, mi-ar plăcea foarte tare să aflu de ce Barney și Jason nu s-au ostenit să mă caute, așa cum le-au cerut mama și tata înainte să plece în străinătate.

Chiar și în fața acestei cumnate noi și simțitor îmbunătățite, nu putu să nu adopte un ton puțin cam mușcător.

— E vina ta, îi răspunse Sondra obosită. Știi, i-ai făcut să se simtă atât de prost ! Ai tot ținut-o întruna cu cât de bine știi tu ce e de făcut cu hotelul, în timp ce ei sunt niște idiști care n-au habar de nimic. Asta rănește profund și nu cred că înțelegi acest lucru.

— Cum adică ?

Sondra se întinse să mai ia un fursec.

— Ei, zău așa ! Mereu bați toba cu ce-ai învățat la facultate și cu diploma ta, iar tatăl tău nu conținește să te ridice în slăvi : Cleo în sus, Cleo în jos.

Bineînțeles că toate astea au avut efect asupra fraților tăi. Nici unul, nici celălalt n-a făcut facultate. Barney are un complex în privința asta, să știi. Spune că, orice-ar fi, copilul nostru o să facă și studii postuniversitare.

— Nu bat toba cu diploma mea, spuse Cleo rănită. Și n-am încercat niciodată să-i fac pe Barney și Jason să se simtă prost. Aveau obiceiul să râdă de mine pentru că învăț atât de mult la școală! protestă ea.

Își aminti că, în copilărie, când își făceau toți trei temele acasă, Barney și Jason aveau mereu bătaie de cap cu ale lor. Cleo lua note maxime la toate obiectele și chiar păstrase câteva caiete foarte prețuite, ca amintire. Frații ei nu fuseseră în stare nici măcar să aștepte să termine școala înainte să-și ardă ceremonial manualele în incineratorul hotelului.

Cumva, din pricina lor nu considerase Cleo niciodată că femeile ar fi în vreo privință inferioare bărbaților. Era mai mică decât Barney și Jason, dar mult mai isteată. Și nu se gândise niciodată prea mult la ce simțeau frații ei din cauza asta.

— Chiar mă invidiază pentru că am făcut facultate și am obținut o diplomă? întrebă ea.

— Sinceră să fiu, da, puțin, răspunse Sondra foindu-se nemulțumită în cuibul ei de perne.

— Vrei să te ajut? o întrebă Cleo nesigură. Sondra dădu din cap.

— Nu pot sta prea mult în aceeași poziție. Dacă vin mai în față, îmi poți aranja pernele?

Aranjă pernele cum putu mai bine, apoi își ajută cumnata să se așeze la loc. Era gestul cel mai frățesc pe care-l făcuse pentru ea vreodată.

— Mă temeam că băieții nu iau legătura cu mine din cauza banilor, spuse ea în cele din urmă. Că vor și partea mea...

— De parcă tatăl tău ar accepta vreodată una ca asta! Partea ta te așteaptă.

Cleo întrevăzu o imagine fugară a vechii Sondra.

— Atunci de ce nu m-au căutat când le-au cerut-o mama și tata?

— Erau furioși și s-au gândit că ți-ar face bine dacă te lasă în pace încă o vreme, să te potolești. Și după aceea a trecut așa de mult timp, că n-au mai avut curaj să-ți telefoneze. Au crezut că au amânat prea mult. Dar acum se vor bucura că ești aici. Barney urăște certurile. Dar, Cleo, nu mai adopta iarăși atitudinea aceea, „eu am dreptate, tu greșești” când îl vezi. Trebuie să respecti sentimentele oamenilor!

— Râde hârb de oală spartă! i-o întoarse Cleo.

— Salut, străino!

Cleo se întoarse și-l văzu pe Barney stând în ușa bucătăriei, cu câteva pungi pline de cumpărături în brațe. Arăta neschimbat: puțin ciufulit, având întipărită pe față aceeași expresie obraznică, neschimbată din copilărie, dar cu mai multe riduri în jurul ochilor. Cleo constată cu surprindere că cearta îi afectase pe toți. Ciudat cum crezuse că ea e singura care suferă!

— Ți-a luat ceva timp până să te întorci, mormăi el. Doar vreo două săptămâni să mai fi trecut și ai fi devenit mătușă fără s-o știi.

— Știu, îmi pare rău!

Toate planurile ei pentru o discuție de principii zburară pe fereastră la vederea lui Barney. Se gândi cum își intimidase frații mai mari cu inteligența și o cuprinse un val de afecțiune pentru amândoi.

— Nici voi n-o să câștigați vreun premiu pentru strângerea legăturilor de familie, să știi, spuse ea cu afecțiune, apropiindu-se și îmbrățișându-l cu tot cu pungile de cumpărături.

— I-ai sunat pe mama și tata?

Cleo clătină din cap.

— Păi... începu Barney, ai putea totuși să nu le pomenești că eu și cu Jason nu ne-am întâlnit cu tine ca să te convingem să revii la realitate și să nu spui că n-am...?

— Vrei să zici că mama vă omoară pe amândoi dacă află?

— Cam așa ceva.

— Îi sun eu, interveni Sondra hotărâtă.

Ridică receptorul și formă numărul înainte ca Cleo să aibă timp să se simtă neliniștită. Aștepta s-o audă pe cumnata ei salutând, dar nu răspunse nimeni, așa că Sondra lăsă un mesaj:

— Bună, Sheila, vrei să ne dai un telefon când primești mesajul ăsta?

Jason și noua lui iubită, Liz, erau invitați la cină.

— Va trebui să gătești tu puiul, Cleo, o instrui Sondra. Eu nu sunt în stare, iar Barney e în stare doar de experimente care incinerează mâncarea sau o lasă crudă. Arsurile mele sunt și-așa destul de rele.

Cleo pregăti specialitatea ei — pui tranșat la grătar cu sos barbecue. Mai gătise asta într-o seară, pentru cină, acasă la Trish, și tuturor bărbaților le plăcuse la nebunie și mai ceruseră o porție.

— Țsta-i drumul spre inima unui bărbat, oftase Ron.

— Nu, drumul spre inima unui bărbat trece printre coaste, glumise Trish.

— E excelent, spuse Liz cu entuziasm când începură cu toții să mănânce în jurul mesei din bucătăria lui Barney și Sondra.

Cleo înțelegea la ce se referise Sondra când i-o descrisese pe Liz: era adorabilă, blândă și dulce și plinuță într-un mod foarte atrăgător.

— Da, grozav, spuse Sondra, care mânca veselă pentru două persoane.

Barney și Jason înfulecau de parcă tocmai ar fi încheiat un post de douăzeci și patru de ore. Dar, ca să păstreze tradiția, nu lăudau în nici un fel mâncarea.

— Jason, spune-i surorii tale cât e de bun, zise Liz în șoaptă. Unde ți-s manierele?

— E foarte bun, surioară, mormăi el între două înghițituri.

Cleo îi zâmbi larg lui Liz. Era categoric genul de femeie de care avea nevoie Jason. Liz și Sondra îi încurajară pe cei doi bărbați să spele vasele, iar Cleo zise că-i ajută.

— Dar tu ai făcut toată mâncarea, protestă Liz. Stai cu noi jos.

— Nu mă deranjează, spuse Cleo, gândindu-se că așa va avea ocazia să discute cu frații ei.

Rămase în bucătărie doar cu Jason și Barney. Cleo spăla, Barney ștergea cu meticulozitate, iar Jason așeza la loc farfuriile cu multă zarvă.

— Nu suport gândul că cearta asta o să țină la nesfârșit, începu ea șovăitoare.

— Liniștește-te, surioară, spuse Jason. A trecut totul.

— Da, e în regulă, adăugă Barney. Totuși, Cleo, ai o fire a naibii de aprigă!

— Mie-mi spui, spuse Jason. Încă mai am un semn pe fluierul piciorului de la păpușa ta Tiny Tears. Ții minte cum ai dat cu ea în mine când am încercat să ți-o iau, la petrecerea de ziua ta când ai împlinit patru ani?

Jason lăasă baltă așezatul farfuriilor și-și suflecă cracul pantalonului, ca să-i arate semnul.

— Și eu am clavicula șubredă din vremea când m-ai convins să mă dau pe balustrada scării de la intrare, replică ea.

Nu știa dacă o claviculă mai putea să fie șubredă la optsprezece ani după ce se vindecase, dar nu voia să rămână mai prejos la contabilizatul cicatricelor.

— Mi-ai zis că mă lași să intru în gașca ta dacă mă dau pe balustrada aia, și aveam doar cinci ani, adăugă ea. Mama a fost cât pe ce să te omoare pentru asta!

— Oricum nu te-am fi luat la noi în gașcă, spuse Barney. Scuze, eram niște mici monștri.

— Și îmi spuneai „Cleo Țâfnoasa“, spuse ea amintindu-și cât de mult urâse porecla asta, la fel de mult cum urâse sentimentul de a fi exclusă din joaca fraților ei.

— Din cauza asta mi-ai distrus crescătoria de furnici, râse Jason. Au umblat furnicile prin toată casa luni de zile. Întotdeauna ai fost aprigă din fire, Cleo. Nu s-a schimbat nimic! Barney, ce-a zis tata când am vândut hotelul? Că, dacă ar fi știut Cleo că l-a cumpărat lanțul hotelier Roth, ar fi izbucnit ca o tornadă! Ce? îi spuse lui Barney, care se uita urât la el. Am zis doar că...

— Voi ați știut că lanțul Roth cumpără Willow? îi întrebă Cleo pe un ton ciudat, simțind că lumea se întoarce cu susul în jos.

— Nu te înfură! o imploră Barney. Ne-au făcut o ofertă fantastică și cum pe tata îl hăituia banca pentru bani... n-am avut de ales. Știam că ai fi urât această alegere, dar și noi am urât-o. De ce să o fi urât tu mai mult ca noi? Doar era și căminul nostru.

Cleo nu putea vorbi.

— Ce contează cui vinzi atunci când vinzi? întrebă Barney. N-ar fi fost cu nimic mai ușor să treci pe-acolo și să vezi o grămadă de clădiri cu apartamente în locul unui hotel de lux, nu crezi? Oricum ar fi, tot n-ar mai aparține familiei noastre.

Sondra apăru în ușă, alertată de vocile ridicate.

— Doar nu vă certați din nou?

Cleo clătină din cap.

— Certurile din familia Malin s-au încheiat. Băieții mă pun la curent cu informații despre cei de la Roth.

— Nu m-ar mira să scoată o adevărată avere cu Willow, spuse Sondra posomorâtă. Probabil că au să-l renoveze tot și au să-l modernizeze.

Cleo, care văzuse schițele proiectului elegant de restaurare, nu putea să spună nimic. Fusesse atât de proastă! Îl părăsise pe Tyler și-și părăsise familia pentru că nu fusese în stare să-și stăpânească firea

aprigă. Și în ambele cazuri fusese o greșeală. N-o să se învețe minte niciodată ?

Băură cafea și discutară până la nouă și jumătate, când Cleo spuse că ar face bine să cheme un taxi, căci tura ei de dimineață la Cloud's Hill începea devreme.

— Te ducem noi până acolo, spuse Jason.

Cleo își aduna lucrurile când sună telefonul.

— E mama, spuse Barney când văzu afișat pe ecran numele apelantului. Răspunde tu, Cleo.

Ea simți că i se usucă gura. Răspunse cu glas tremurător :

— Bună, mamă.

— Cleo, scumpa mea, naște Sondra ? S-a întâmplat ceva ?

— Nu, nu, o asigură ea.

Se gândi că înainte aceste vorbe ar fi supărat-o, căci le-ar fi dat interpretarea că Sondra e mai importantă, din moment ce maică-sa întreba mai întâi de ea. Acum era capabilă să înțeleagă faptul că o membră a familiei în ultima lună de sarcină constituie o prioritate în discuțiile telefonice. Ce-o să fie când se va naște copilul ! Cu atât mai bine că reușiseră să-și rezolve problemele înainte de eveniment.

— Sondra e bine. Sunt aici, cu băieții și cu Liz, și am vrut cu toții să vorbim cu voi.

— Ești sigură că Sondra se simte bine ? întrebă mama ei bănuitoare. Nu cumva mă iei cu binișorul ? A fost o sarcină atât de dificilă...

— Sondra e bine, îți jur.

— Bună, Sheila, strigă Sondra din fotoliul ei. Sunt tot aici și tot gravidă !

— Mulțumesc lui Dumnezeu pentru asta ! Cleo, mi-a fost dor de tine. Amândurora ne-a fost dor de tine !

Ochii lui Cleo se umplură de lacrimi.

— Și mie, mamă. Te rog să mă ierți, am fost supărată și...

— Harry, vino încoace, e Cleo la telefon !

În glasul mamei ei era o bucurie inconfundabilă. Se auzi un zgomot când altă mână înșfăcă receptorul.

— Cleo, te iubim ! spuse tatăl ei, gătit de emoție.

— Și eu, tată ! repetă Cleo. Vă iubesc pe amândoi și îmi pare foarte, foarte rău, dar iubeam hotelul și nu mi-am dat seama cât de gravă era situația.

— Ar fi trebuit să-ți spun, dar n-am putut s-o fac, zise Harry. Am știut că o să-ți frângă inima, însă a trebuit s-o facem în mare grabă, altfel pierdeam totul și ar fi fost imposibil să te sun la Bristol și să-ți dau vestea. Mai ales despre...

— Lanțului hotelier Roth, tată, știu, spuse Cleo liniștită. Barney are dreptate. A spus că n-are importanță cui am vândut, dacă tot a trebuit s-o facem. Sunt sigură că Roth va face o treabă excelentă cu Willow.

Oftatul de la celălalt capăt al firului îi spuse că tatăl ei se simțea ușurat.

— Așa vor face, iubita mea. Un proprietar de hotel mic n-o să agreeze niciodată pe unul de hotel mare, dar trebuie să recunosc că lanțul Roth face cinste branșei. Acum, ia spune, când vii în Franța să ne vezi ? Am închiriat o vilă minunată în Ardèche, pe care o mai avem încă două săptămâni. Nu-i prea mare și nici impozantă, dar are două camere de oaspeți și una este a ta, dacă vrei.

— O, tată, acum am un serviciu nou, dar imediat ce pot să obțin câteva zile libere, am sosit !

După ce mai vorbi câteva minute cu tatăl ei, care o ascultă fascinat când îi povestește despre perioada cât lucrase la McArthur și ar fi vrut să discute cu ceasurile despre Cloud's Hill, mama ei luă din nou receptorul.

— Serios, Cleo, spuse ea. Am fost foarte supărată, din mai multe motive. Știu că ești încăpățânată, dar m-am gândit că, totuși, relația noastră este mai bună. Să nu suni sau să scrii, nici chiar după ce au vorbit Barney și Jason cu tine !

Cleo nu trebui să stea pe gânduri înainte de a-i răspunde: tatăl ei i-ar fi omorât pe băieți dacă afla ce s-a întâmplat. Poate că într-o bună zi îi va spune mamei, dar pe loc, nu. Mai întâi să vadă că relațiile de familie au reintrat în normal.

— Iartă-mă, mamă, spuse ea spășită. N-am nici o scuză. Așa-s eu, Cleo Țâfnoasa!

— Nu, nu ești așa, îi spuse mama ei cu drag. Te iubim, știi bine. Tu ești cea mai frumoasă până din aripa mea, dar o să ai întotdeauna greutate, pentru că iei totul prea personal.

— Știu, mamă. Dar învăț, crede-mă.

— Și vii la noi curând?

Cleo știa că Leah va fi încântată să afle că a reluat relațiile cu familia ei. Săptămâna următoare avea două zile libere și, dacă făcea câteva ture în plus, poate că reuși să facă rost de un sfârșit de săptămână relungit...

— Ajung acolo peste o săptămână, spuse ea. Abia aștept să vă văd pe amândoi!

După ce puse receptorul jos, Jason îi dădu un pumn ușurel în braț.

— Mulțumesc că n-ai spus nimic că nu te-am căutat, surioară, spuse el. Tata ne-ar fi omorât dacă afla. Până la urmă, mă gândesc că ar fi trebuit să te luăm în gașca noastră.

— Nu-i nimic, dacă mă luați acum, spuse Cleo întorcându-i lovitura.

La căderea nopții, Jason și Liz o duseră cu mașina înapoi la Cloud's Hill.

— Mamă, așa clădire mai zic și eu! spuse Jason când ajunseră în fața casei.

Pe locul unde își parca de obicei Leah mașina era un automobil mare și negru. Cleo îl observă, dar nu se gândi prea mult la el. Probabil că Leah avea musafiri și le spusese să parcheze pe locul ei.

— Da, e un loc minunat, nu-i așa ? îi spuse lui Jason, privind Cloud's Hill cu ochii fratelui ei, ca și cum l-ar fi văzut prima oară. Îmi place să lucrez aici, chiar dacă e greu să mă aflu în Carrickwell și totuși nu la Willow.

Liz se întoarse și o bătu încurajator pe braț.

— Mi-a făcut mare plăcere să te cunosc, Liz, spuse Cleo cu căldură.

Apoi coborî din mașină, urmată de Jason.

— Mă bucur că te-am văzut, surioară, spuse el morocănos.

— Of, vino încoace ! spuse ea și-l cuprinse într-o îmbrățișare puternică.

— Mi-a fost dor de tine, rosti Jason înăbușit.

— Și mie mi-a fost dor de tine. Mi-a fost dor de voi toți.

Se îndepărtă puțin și-și privi fratele cu afecțiune.

— Ai grijă de tine, și de Liz, e foarte potrivită pentru tine !

— Și tu să ai grijă de tine, spuse Jason.

În întunericul aproape deplin, nici unul, nici celălalt nu-l observară pe bărbatul aflat în mașina străină ce parcase pe locul lui Leah, un bărbat cu părul tuns scurt, care privea scena cu interes.

— Pa !

Cleo le făcu semn cu mâna în timp ce se îndepărtau pe alee, apoi intră în clădire. Fusesse o zi plină de emoții și era frântă de oboseală !

Capitolul nouăsprezece

Era o splendidă zi de vară târzie ; Mel le duse pe Sarah și Carrie în parc să-și facă plimbarea de după-amiază. Sarah țâșni pe poartă, fluturându-și încântată brațele subțirele. Parcul era înflorit, ca de sfârșit de vară, aleile erau prăfoase, iarba începuse să îngălbenească pe alocuri și florile sălbatice își trimiteau semințele pentru anul următor să plutească pe aripile adierii.

— Mami, uite, florile zânelor !

Lui Sarah îi plăcea să boteze florile cu nume alese de ea și era de părere că margaretele, care se găseau cu milioanele la poarta principală a Parcului Abraham, ar trebui să aparțină zânelor. Păpădiile erau pentru elfi, fiindcă fetiței nu-i plăceau nici păpădiile, nici elfii. Iar măceșii¹, precum cei care se împleteau îngemănați pe balustradele micului pavilion cu vopsea cojită pe alocuri, îi aparțineau lui Dumnezeu, pentru că la o vârstă mai fragedă nu reușea să spună „*God*“, ci spunea în schimb „*dog*“.

Sarah îi zâmbi radios maică-sii și părăsi în fugă aleea, intrând pe iarbă, unde se legăna un pâlț de margarete.

— Zâne ! rosti Carrie adorator. Zâne !

Cele două surori chicotiră și se aruncară în iarba de lângă terenul de joacă, având misiunea de a culege cât mai multe margarete cu putință. Un

1. În engleză, *dog rose*, de unde jocul de cuvinte de mai jos (*God* înseamnă „Dumnezeu“, iar *dog*, „câine“).

câine negru, corcitură, pe care-l mai văzuseră, apăru și dădu buzna greoi în joaca fetelor, învârtindu-se pe loc entuziasmat, cu limba roz atârânăd din gură și dând din coadă cu mare viteză.

— Mă strivești! țipă Sarah, dar îl îmbrățișă oricum.

Potaia ajunsese la Mel din câteva salturi și-și băgă nasul catifelat în punga ce conținea sucurile și bună-tățile pentru fete. Mel îl mângâie și-i dădu o bucată de biscuit.

— Haideți, fetelor, să mergem pe terenul de joacă.

Sarah și Carrie alergară în fața ei, cu câinele topăind la mijloc. Îl mângâiau amândouă cu mândrie din când în când, mulțumite că alesese să le însoțească tocmai pe ele la plimbare.

Grupul celor patru ajunsese pe terenul de joacă și fetele dădură buzna pe porțiță.

— Tu trebuie să rămâi afară, îi zise Mel câinelui.

— O, mami, te rog! imploră Sarah. Îl iubim!

— Câinii n-au voie aici, spuse Mel. O să ne aștepte.

Acum am putea să ne luăm câine, își zise ea. Sarah își dorise dintotdeauna acest lucru, iar acum, că stătea acasă toată ziua, i-ar fi plăcut și lui Mel. Înainte ar fi fost imposibil să aibă câine... În clipa aceea o izbi un gând: totul se schimbasese de când renunțase la serviciu. Se distra!

Viața ei fusese epuizantă atâta amar de vreme, încât făcuse rolul de mamă să pară greu. N-ar fi trebuit să fie, desigur. Intensitatea cu care le iubea pe Carrie și Sarah din clipa când se născuseră era copleșitoare. Dar n-avusese timp să se bucure de existența lor, fiindcă trebuise să se întoarcă la serviciu foarte curând, să reîntre în iureșul activității, să reînceapă să dea randament „o sută zece la sută!”, cum obișnuia să țipe Hilary. Nimeni nu-i corectase vreodată aritmetica. Și așa, maternitatea încetase să fie cea mai mare bucurie din viața lui Mel și devenise un fel de probă de rezistență. Viața ei era o goană contra cronometru. Dacă alegea cutare traseu

spre serviciu, putea să câştige cinci minute, iar dacă la sfârşit de săptămână gătea zece porţii de mâncare pentru cină şi le congela, putea să câştige cincisprezece minute în fiecare seară.

Ultimele câteva luni îi dăduseră lui Mel impresia că, pentru prima oară de la naşterea lui Sarah, are timp să se bucure de viaţă.

Se aşeză pe banca de pe terenul de joacă al copiilor şi-şi privi fetiţele zburdând. Când Sarah avea în jur prietene, se prefăcea că nu se joacă cu sora ei, dar când erau doar ele două, ca în ziua aceea, se coalizau instinctiv.

— Sarah, împinge, ÎMPINGE! ţipă Carrie de pe leagănul pentru copii mici.

Ascultătoare, Sarah împinse, făcând-o pe Carrie să se înalţe sus, sus cu leagănul, chiuind de bucurie şi dând încântată din picioruşele dolofane.

— Sarah scumpo, dă-te la o parte, vine leagănul! o preveni Mel, şi copila se feri cu agilitate.

Copiii vedeau în viaţa lor o magie care le scăpa adulţilor. Ca buburuza pe care Sarah o observase pe gresia din bucătărie în dimineaţa aceea şi o dusesese cu adânc respect afară, lăsând-o pe o tufă.

— Uite, mami! anunţase ea.

Şi Mel ieşise, îşi lăsase baltă vasele ca să vadă, căci castroanele de la micul dejun puteau fi clătite oricând, dar momentul acela era special.

După porţia de leagăn, Mel, Carrie şi Sarah îşi reîntâlniră prietenul canin şi porniră agale pe lângă şirul de sicomori, trecură micul pod de lemn pe sub care curgea firul unui pârâu şi pe lângă terenurile de tenis, de unde se auzea pocnetul elastic, înfundat al mingilor.

Lui Sarah îi plăcea să urmărească partidele de tenis, aşa că-şi lipi nasul de gardul din sârmă verde.

— Putem încerca şi noi, mami?

— Cumpărăm rachete curând, promise Mel.

Încerca să amâne acest moment pentru că văzuse cu câtă forță era în stare Sarah să lovească mingea în jocul de *swingball*¹, acasă la o prietenă de-a ei.

— Așa ai zis și ieri, protestă Sarah.

— Măine, promit, zise Mel. Nu-mi respect eu promisiunile?

Sarah împinse bărbia în față, ca pentru a spune că nu.

— Ia zi, nu mi le respect? repetă Mel, prinzând-o pe Sarah în brațe și începând s-o gâdile.

— Da! țipă fetița. Da! Da! Gata, mami!

În zona băncilor de pe latura de nord a terenurilor de tenis se întâlneau cu Bernie și copiii ei, un băiețel mic și o fetiță ceva mai mare, de vreo șase ani, veșnic cu nasul curgându-i. Bernie ședea fără vlagă pe o bancă și-și privea copiii cum se ciorovăiesc. Nu părea deloc emoționată de bucuriile verii și Mel cunoștea unul dintre motive.

Mel renunțase abia de două luni la serviciu. Faptul că nu trebuia să meargă la birou în fiecare zi încă-i mai dădea senzația de vacanță, de timp furat care se va termina când va trebui să-și reia activitatea profesională. Contrastul dintre noua ei viață și cea veche era cel care făcea totul savuros. Bernie însă făcuse deseori aluzii la faptul că se săturase până-n gât de concediul ei prelungit și silit.

Copiii erau obișnuiți unii cu alții de la grupul de joacă. Stevie, băiețelul lui Bernie, și Carrie aveau aceeași vârstă și gravitau unul spre altul în maniera precaută a copiilor de doi-trei ani, în timp ce Sarah și Jaye se îndepărtară imediat în fugă, la câțiva metri

1. Joc care se joacă în doi, cu o minge de dimensiune obișnuită, legată cu sfoară de capătul unui stâlp vertical înalt de trei metri; fiecare jucător lovește pe rând mingea, în sensul acelor de ceasornic sau în sens invers, câștigătorul fiind acela care reușește să înfășoare toată sfoara pe stâlp și astfel să oprească mingea.

de adulți, ca să vorbească în secret. Mel spera că Sarah nu se va molipsi de răceala perpetuă a lui Jaye.

— Ce mai faci? întrebă ea așezându-se lângă Bernie.

— Bine, replică aceasta pierit. Știi, obosită.

— Asta-i tot? întrebă Mel. S-a întâmplat ceva?

Cu nu prea mult timp în urmă nici n-ar fi visat o astfel de intimitate cu o persoană pe care o știa doar de puțină vreme. Dar simțea că le cunoaște pe femeile din grupul de joacă. Nu că ele n-ar fi avut o viață intimă și secrete — sigur că aveau —, dar când discutau, o făceau cu mare sinceritate. Maternitatea le adusese pe toate laolaltă și crease o legătură între ele.

— Iad cu soacra, răspunse Bernie cu amărăciune. Tare-aș vrea ca femeia aia să mă respecte măcar o dată în viața ei afurisită! M-am măritat cu fiul ei, îi cresc cinci nepoți, și ea tot nu-mi recunoaște cel mai mic merit pentru ceea ce fac.

— Ce-a mai făcut acum?

Mel auzise și înainte povești despre soacra lui Bernie, o femeie pentru care nici un stereotip șovin nu era exagerat.

— Aseară a venit la cină și când a sosit, a început să-i vorbească lui Mick de parcă rolul lui cel mai important în viață e cel de fiu al ei. Eu nu contez, nici măcar copiii nu contează, și doar îi adoră. Nu, Mick e cel important. Mick, scumpul ei băiețel. E așa o grosolănie! gemu Bernie. Vrea să șadă lângă el, să afle cum i-a mers toată săptămâna, să urmărească emisiunea de sport cu el, iar eu muncesc ca idioata în bucătărie, încercând să gătesc o masă cu trei feluri, cu Stevie dând buzna la dulap ori de câte ori întorc spatele și cel puțin o pungă de făină integrală împrăștiată peste tot pe jos. Și pe urmă, continuă Bernie găsindu-și ritmul și arătând în sfârșit însuflețită, după ce am pregătit singură cina, mă aleg cu o predică despre nutriție! Nutriție? Și

încă de la o femeie după mintea căreia copiii ar trebui să bea lapte degresat, ca să nu devină dolofani! Și care le aduce o pungă mare cu bezele de fiecare dată când vine în vizită! Zău dacă știu cum de n-am omorât-o. Și știi care-i cel mai rău lucru?

Mel se prinsese.

— Mick nu te-a susținut?

— Exact! Nu cer decât un pic de sprijin sau de recunoștință sau ceva, *orice* care să spună că mă descurc bine, mulțumesc frumos!

Mel încercă să găsească în minte ceva adecvat să-i spună, dar la descurajarea adâncă a lui Bernie era greu. Nu vedea ce s-ar putea face, decât poate să-i ceară soacră-sii și bărbatului ei să iasă dracului afară din casă și să-și facă unul altuia zile fripte.

— N-ar trebui să-ți împui capul cu toate astea, zise Bernie nefericită.

— Ai nevoie să vorbești cu cineva, altfel înnebunești cu totul.

— Mulțumesc! Mergi vineri dimineată la cafea, la Viv? Colecta e pentru ospiciul local.

— Îmi pare rău, dar merg în oraș să mă întâlnesc cu o veche prietenă de la serviciu, se scuză Mel, cotrobăind după monede în buzunar. Dă tu banii ăștia din partea mea. Și sună-mă dacă mai ai nevoie să-ți verși amarul, adăugă ea scriindu-și numărul de telefon pe un petic de hârtie.

Fetele erau obosite și când ajunseră acasă se trântiră pe canapea, în timp ce Mel se apucă să pregătească cina.

Se gândi cât de insistent o îndemnaseră Daisy, Cleo și Caroline să-și deschidă propria afacere, ca să poată lucra cu normă redusă și de acasă. Nici una nu avansase o idee concretă de activitate, dar îi venise ei acum una. „Grupul de sprijin al mamelor casnice.“ Păcat că nu era o opțiune viabilă, căci femei care ar fi avut nevoie de așa ceva existau cu siguranță. Ca Bernie și Caroline.

Când Mel o dusesese pe Caroline la gara din Carrickwell a doua zi după ieșirea de la centrul spa, o îmbrățișase și-i spusese :

— Indiferent ce s-ar întâmpla diseară, dacă ai nevoie de mine, sună-mă și vin.

— Ești o prietenă de nădejde, spusese Caroline îmbrățișând-o la rîndul ei.

Nu plânse, deși în ajun ar fi făcut-o. În ziua aceea era mai puternică, mai stabilă. Sau cel puțin așa spera Mel.

Petrecu ziua așteptând țărâitul telefonului, dar trecu de ora nouă și Caroline nu telefonă. Mel n-o mai putea suna la ora aceea. Știa bine cât detesta să audă telefonul seara, când fetele erau în pat și ea stătea pleoștită la televizor și nu-i plăcea să le facă acest lucru altora.

A doua zi dimineață, la opt, telefonul din bucătărie sună și Mel sări să răspundă.

— Mel, eu sunt. S-a terminat!

Mel duse mîna la inimă.

— S-a terminat? repetă ea. Te-a părăsit?

— Nu, aventura s-a terminat, spuse Caroline. S-a terminat cu adevărat. O, Mel, a plâns! Și am plâns și eu. Și mi-a spus că n-a vrut deloc să se întâmple așa și era atât de vinovat! Nu știa ce să facă, se temea că voi afla.

Carrie și Sarah își mâncau micul dejun, Sarah cu ochii ațintiți pe pachetul de cereale, Carrie alcătuind un desen din Cheerios pe masă. Erau fericite. Mel își trase un taburet lângă telefon și se așeză.

— Cine, de ce, când și cât timp? întrebă ea.

— Cineva de la firmă, răspunse Caroline. Acum s-a mutat.

— Serios? replică Mel bănuitoare.

— El mi-a spus cine e, iar eu știu că a plecat de la firmă. E căsătorită și ea și înspăimîntată că va afla bărbatul ei. Povestea a început de Crăciunul trecut,

la petrecerea angajaților, și a continuat sporadic până în mai, când se întâmpla să rămână amândoi peste program. El spune că nu s-a mai simțit așa de vinovat în viața lui și era îngrozit că ne-ar putea pierde, pe mine și pe copii.

Mel simți o nouă undă de suspiciune, dar nu spuse nimic.

— Ciudat e că nu-i deloc frumoasă, adăugă Caroline. Asta nu pricep. Ba chiar aș putea spune că are mutră de șoricel. Dar e bună în meseria ei. Faptul că știu cum arată face să-mi fie mai ușor, fiindcă nu trebuie să mi-o imaginez ca pe o femeie superbă. Adică, știi, și *eu* arăt mai bine ca ea, și-n ultima vreme nu prea mă ridic la înălțimea standardelor pentru Miss Univers!

Mel își zise că înțelege faptul că prietena ei se simțea mai bine fiindcă rivala ei nu era o femeie uluitor de frumoasă. Dacă ar fi fost, lui Caroline i-ar fi venit și mai greu să ierte aventura, fiindcă n-ar fi putut să nu se compare cu cealaltă femeie. Dar părea că-l lasă pe Graham să scape prea ușor.

— I-ai dat un ultimatum? întrebă Mel.

— Zice că s-a terminat și știu că-mi spune adevărul. Vom apela la consiliere maritală – eu am propus și doar știi că Graham ar face orice, numai să nu trebuiască să vorbească despre ceea ce simte, dar a acceptat pe loc. Vrea să rămânem împreună.

— Dar tu ce vrei?

— Același lucru.

— Mă bucur, spuse Mel cu sinceritate. Dar nu uita, sunt aici dacă ai nevoie de mine.

Puse receptorul în furcă și se rugă ca lucrurile să meargă bine cu Caroline și Graham. O admira nespus pe prietena ei fiindcă încerca să-și facă mariajul să funcționeze. Dacă Adrian ar fi înșelat-o, nu era sigură că ar fi putut să fie atât de iertătoare, pentru ca familia să nu se destrame.

Vanessa o întrebă dacă e de acord să vină și Kami, înlocuitorul lui Mel, la prânzul lor elegant de la Café de Montmartre.

— Își dorește mult să te cunoască, Mel, zise ea. Mel simți că-i tresar antenele.

— De ce?

— I-am povestit de tine, atâta tot.

Kami părea foarte tânără, deși Vanessa spusese că are douăzeci și cinci de ani. Avea chipul la fel de senin cum îl descrisese Vanessa și Mel își închipui cât de teribil o irita pe Hilary când încerca să-i aducă obiecții lui Kami și era întâmpinată cu expresia aceea de un calm neutru.

— Hilary nu-i prea face față lui Kami, anunță Vanessa cu veselie în timp ce studiau meniul.

Kami ridică din umerii fragili, ca de pasăre.

— De ce să-mi ies din fire? zise ea. Hilary e cea care se supără când lucrurile merg prost, nu eu. Eu încerc să-mi fac treaba bine. Dacă nu merge bine, mâine ne vom strădui mai mult. Nu pot face mai mult decât să-mi dau toată silința.

— Deci așa ar fi trebuit să mă port cu Hilary atâția ani! râse Mel. Rareori se întâmpla să ridice tonul la mine, dar când se înfură, simțeam că e doar vina mea și că depinde de mine să dreg lucrurile. Ar fi trebuit să-i surâd și să-i spun „Mâine ne vom strădui mai mult“!

— Asta o enervează, adăugă Kami, dar nu-i problema mea. Nu sunt răspunzătoare pentru toanele ei. Săptămâna trecută a căzut site-ul și s-au scris o sumedenie de articole pe tema asta. Un abonat furios a sunat la toate ziarele și firma a arătat ca naiba. Ce poți face?

Mel își zise că era o alinare să afle că nu mergeau toate perfect la departamentul de publicitate fără ea. Îi plăcea sinceritatea lui Kami în această privință.

— Asta-i motivul pentru care Hilary nu-i face față, spuse Vanessa când Kami plecă la toaletă.

Kami e de o sinceritate completă, absolută. Consideră că n-are nici un rost să minți. Cum Hilary e cincizeci la sută prefăcătorie, nu face față la așa ceva!

Prânzul trecea agreabil, cu bârfe despre oameni și serviciu.

— Ești curajoasă că ai renunțat la carieră, îi spuse pe neașteptate Kami lui Mel. Trebuie că ți-a fost greu. În China, femeile cu serviciu se pot baza pe familia lor, dar aici e mai dificil. Trebuie să te bazezi pe tine însăși.

— Mama mea a umplut de minune golul, dar nu asta a fost problema cea mare, zise Mel. Simțeam că ar trebui să mă ocup de Carrie și Sarah tot timpul, nu de alți oameni.

— Eu nu cred că aș renunța la serviciu, nici măcar dacă mi-aș permite, interveni Vanessa. Fetele tale sunt mici, dar Conal crește așa de repede! Anul viitor în ianuarie face paisprezece ani. Peste încă vreo doi, voi fi pentru el o mamă bătrână și plictisitoare și nu va mai vrea să dea cu ochii de mine. Am trecut de faza cea grea.

— În unele țări, serviciile de îngrijire a copilului sunt mai bune și femeilor le e mai ușor, spuse Kami.

— Dar pariez că femeile se simt tot atât de vinovate când pierd meciul copilului din cauză că au o sedință importantă la serviciu, preciză Mel. Oricât de fericiți ar fi copiii tăi, există mereu, într-un cotlon al minții tale, un drăcușor care te face să te întrebi dacă procedezi corect. Eu încă nu știu dacă am procedat corect.

— Sora mea a rămas în China și lucrează într-un spital, zise Kami. Când vine acasă, trebuie să-și ajute băiatul la lecții ore întregi. În China, copiii petrec ore în șir cu temele acasă și mamele îi ajută. Așa e sistemul, încheie ea ridicând iarăși din umeri.

— Poate că aici nu-i chiar așa de rău, replică Mel.

— Așa, încheiem aici lecția de informare politică. Nu comandăm desertul? întrebă Vanessa.

Mel se întoarse și-i zâmbi politicoș chelnerului lor. Acesta se uită pe lângă ea. Fir-ar! Oare n-am să mai atrag niciodată atenția unui chelner? se întrebă ea enervată. Doar pentru că nu port taior... Privi într-o parte, spre peretele îmbrăcat în oglinzi al localului și se văzu reflectată în numeroasele panouri pătrate. Avea părul lung până la umeri și ondulat, blond din nou după ce-și vopsise rădăcinile. Cămașa de in crem și jerseul acvamarin nu alcătuiau în nici un caz o ținută de birou, dar în definitiv nu urma să se întoarcă în goană la o ședință de afaceri sau la o discuție dificilă cu șeful, ca majoritatea oamenilor din local. Va porni agale pe stradă, admirând magazinele de pantofi și buticurile, apoi le va cumpăra fetelor un cadou – ceva semnificativ, nu dinamita bugetul! –, iar la întoarcerea acasă le va întreba cum s-au distrat la petrecerea aniversară la care le ducea maică-sa. Pe urmă, fetele puteau să se joace în grădină, ea va bea o ceașcă de ceai cu maică-sa și va pregăti fără grabă cina pentru toată familia. Iarăși pui, probabil, fiindcă se săturase de lasagna și plăcinte cu carne făcute de la zero, dar era bine și așa. De fapt, era perfect.

Înălțând capul, îi aruncă chelnerului o privire tăioasă, de regină, cea care spune în limbajul universal al restaurantelor „Refuz să mai aștept fie și o secundă în plus!“.

Chelnerul a ajuns într-o clipă lângă ea, cu un aer fermecător.

— Doamnă?

Mel îi oferi cel mai strălucitor surâs de care era în stare.

— Suntem gata să comandăm desertul.

În drum spre casă, Mel se opri la măcelărie și cumpără o bucată foarte frumoasă de carne de miel. Lui Adrian îi plăcea foarte mult mielul și va fi plăcut să aibă o cină de vineri specială. Avea să-i spună ceva.

Maică-sa și fetele erau în grădină când sosi acasă. Răsunau țipete și râsete ascuțite și Mel simți că se relaxează, așa cum se întâmpla de fiecare dată când se întorcea acasă și găsea totul în bună regulă. În sufletul ei exista mereu acea mică temere sâcâitoare că se va întâmpla ceva îngrozitor doar pentru că lipsea.

Oprindu-se în hol, Mel se trezi privind-și cu adevărat căminul. Acum arăta altfel. Făcuse atât de multe în ultimele trei luni! Geamurile tot nu erau spălate, dar după părerea ei, omul nu-și poate petrece întreaga viață cu treburi gospodărești. Totul era îngrijit, nu într-un fel isteric, care spune „n-avem timp deloc, așa că ordinea e esențială”, ci într-un fel organizat, primitor. Congelatorul încetase să mai fie o zonă interzisă, plin cu preparate de-a gata din supermarket și undeva, îngropată la fund, câte o singuratică plăcintă cu carne. Câteodată, Mel pregătea plăcinta fiindcă se simțea vinovată că nu-și hrănește ca lumea familia, iar apoi uita de ea, fiindcă mâncărurile de la supermarket erau mai atrăgătoare. Acum nu se mai simțea vinovată nici măcar o clipă dacă mâncau la cină preparate congelate cumpărate din supermarket.

Într-o zi se apucase să vopsească lemnăria din hol, cu fetele drept „ajutor”. Se distraseră de minune când ea le dăduse pensule mititele, niște vopsea și o suprafață de vopsit, deși oprise experimentul la jumătate, căci se vădi că, de regulă, copiii mici excelează în a întinde vopseaua mai mult pe jos decât pe lemnărie.

Mel compară ziua aceea cu zilele de bricolaj din epoca Lorimar, când ea și cu Adrian bombăneau morocănoși, nevoiți să irosească ore prețioase la sfârșit de săptămână cu o activitate plictisitoare precum vopsitul. Nervii tuturor erau întinși și seara nimeni nu mai scotea o vorbă. Lemnăria rămăsese deocamdată doar pe jumătate vopsită, dar nu-și făcea griji. Avea timp suficient s-o termine.

Puse târguielile la locul lor și ieși în grădină.

— Salut, Sarah, Carrie! Bună, mamă! Ce faceți? le salută ea, oferindu-le câte o sărutare.

În seara aceea, la șapte și jumătate, când sosi de la serviciu, Adrian aruncă o privire intrigată spre sufrageria dichisită cu fața de masă albă, rogojini pentru tacâmuri și șervetele de pânză cele bune.

— Șervete de pânză? întrebă el. Cu ce ocazie? Nu, lasă-mă să ghicesc. Ți faci o operație ca să devii bărbat, dar vrei să mi-o spui cu stil?

— Călduț, dar nu capeți trabuc, Sherlock.

— Ai plănuit cu lăptarul să fugiți în lume împreună și ți-a fost greu să-mi scrii scrisoarea de adio, așa că mă părăsești în timp ce mâncăm chiftele?

— Cum ai ghicit?! făcu Mel, păstrându-și o mină serioasă. Atâta doar că e vorba de poștaş, nu de lăptar. Poți sta lungit pe sacii cu corespondență, în spatele dubei și e chiar confortabil, numai că mă aleg mereu cu hainele pătate de cerneala albastră a scrisorilor recomandate.

— Ce ușurare! N-aș fi suportat dacă era lăptarul.

Adrian își lăsă jos servieta, își desfăcu cravata și se așeză la masă. Mel îi puse în față pâinea făcută în casă, cu suc de roșii și chimen.

— Fetele dorm. Au avut o zi de pomină. Dimineață ne-am dus în parc, iar după-amiază, mama le-a dus la petrecerea de ziua Tabitheii, care, pe cât se pare, a fost o nebunie întreagă, cu pictură pe față — făcută de un profesionist! — și un clown.

Adrian părea surprins.

— La petrecerea unei puștoaice?

— Cling, cling! făcu Mel. A fost chiar și un tort în formă de prințesă, iar mama și cu mine am petrecut o veșnicie explicându-i lui Sarah că nu toți copiii primesc tort în formă de prințesă și pictor de fețe, clown și o căsuță de păpuși când împlinesc cinci ani.

— Ce-o să primească Tabitha când face douăzeci și unu?

— Nu m-ar mira dacă ar fi toată echipa de fotbal AC Milan și un Porsche. Revenind, cina va fi servită imediat.

— Și ai să-mi spui, când îți vine bine, ce-i cu toate astea? Întrebă el făcând semn spre flori și masa minunat aranjată.

Mel se aplecă și-l sărută, un sărut prelung.

— Când îmi vine bine, încuviință ea.

— Dacă o ții mult așa, s-ar putea să pun piciorul în prag și să refuz să te împart cu poștașul, zise Adrian trăgând-o aproape de el și cuprinzându-i mijlocul cu amândouă mâinile. Am putea să sărim peste felul întâi, să mergem sus și să mâncăm desertul, adăugă el plin de speranță, lăsându-și o mână să coboare pe rotunjimea feselor ei.

— Imposibil, după ce am petrecut toată seara gătind, replică Mel cu fermitate, sărutându-l încă o dată. Friptură de miel la foc mic, rețeta Nigella Lawson, precedat de salată marocană.

— Retractez, zise Adrian desfăcându-și șervetul. Hai să mâncăm întâi și să luăm desertul mai târziu. Mielul *à la Nigella* nu trebuie irosit.

Mai târziu, amândoi cu porția de miel aproape terminată și cu stomacul atât de plin, încât ideea de tăvăleală în pat ca desert trebuia neapărat să mai aștepte, o întrebă:

— Care-i treaba?

— Mi-ar plăcea să mă întorc la serviciu, spuse Mel.

— Mă gândeam eu.

— Serios?!

Dar surprinderea ei dură numai o clipă. Adrian o cunoștea extrem de bine, căci erau împreună de atâția ani.

— Mă gândeam că s-ar putea să ai nevoie de altceva, atâta tot, zise el. Nu că toate astea – arată cu un gest camera, cu jucăriile fetelor puse îngrijit în coșuri albe de răchită – n-ar fi de ajuns pentru tine. Dar ai lucrat toată viața. Trebuie să fie greu

să renunți la asta. La glorie și la amuzament, adăugă el intuitiv.

— Dar de astă dată vreau s-o fac altfel, spuse ea.

— Cum altfel?

— Altfel, adică cu jumătate de normă. Așa ar merge.

— Ce-ai vrea să faci?

— Nu știu, poate ceva similar cu ce-am făcut înainte. Poate să lucrez în supermarket. Vreau pur și simplu să reîncep să lucrez câteva ore pe săptămână, fiindcă-mi place. Munca face momentele de distracție să fie și mai plăcute și mi-ar da un sentiment plăcut să-mi câștig iarăși banii.

— Banii sunt ai noștri, protestă Adrian. Nu mă aștept să-mi dai socoteală pentru fiecare bănuț cheltuit.

— Da, dar e altfel când nu câștig nimic, încercă să-i explice Mel. Nu că m-ai face să mă simt mai puțin adultă pentru că tu aduci banii în casă; eu simt asta. De unde ai știut că voi vrea să reîncep serviciul? Întrebă ea pe neașteptate. Ai crezut că nu sunt fericită? Pentru că sunt. Zău că da!

— Nu uita că te cunosc, spuse Adrian. Știu că vrei să stai cu copiii, dar știi și că-ți place provocarea muncii.

— Copiii sunt o provocare a naibii de mare, nu te gândeai cumva că nu! contracă Mel.

— Nu asta voiam să spun. Ți place provocarea de a face altceva în fiecare zi.

— Dar e greu să ai și asta, și copii, oftă Mel. Înainte a fost greu. Credeam că pot fi super-femeie. Credeam că pot face aceeași meserie ca înainte de a se naște fetele, și știi ceva? N-am putut. Nu pentru că aș fi fost mai puțin deșteaptă, dedicată sau ambițioasă, ci pentru că eram împărțită între lucruri diferite. Apariția copiilor te schimbă.

— Și-mi place mult cum te-a schimbat, spuse Adrian cu blândețe.

— Chiar?

Mel se simți copleșită de cât de mult îl iubea. Era sufletul ei pereche, o înțelegea și voia tot ce era mai bun pentru ea. Se gândi la Caroline și la felul în care ea și Graham încercau să își repare relația și se întrebă dacă prietena ei va simți vreodată că Graham îi e sufletul-pereche.

— Vreau să pot avea grijă de copiii noștri, să le fiu alături, să nu lipsesc de la vizitele la doctor și să nu fiu nevoită să plec în grabă dimineața când ele sunt bolnave. Dacă trebuie să-i scoatem lui Carrie amigdalele, nu vreau să stea altcineva cu ea în spital – vreau să stau eu. Unde găsești un serviciu cu un șef care să înțeleagă faptul că ești în primul rând mamă? încheie ea oftând.

— Îți deschizi propria afacere?

Ochii lui Mel scânteiară.

— Ești a patra persoană care-mi spune asta! S-ar putea să fie ceva de capul ideii ăsteia.

— A patra? Așadar, aflu ultimul, o tachină Adrian. Cui ai mai spus? Poștașului?

Mel se sprijini de speteaza scaunului și-și puse picioarele goale în poala soțului ei. El îi mângâie cu blândețe degetele și apoi începu să-i maseze tălpile.

— Dacă continui cu asta, am să-ți spun, oftă ea.

— Am putea să ne retragem devreme astă-seară și să facem ordine dimineața, propuse Adrian.

Mel își trase picioarele din poala lui, sări de pe scaun și-l luă de mână.

— Hai să trăim periculos!

Apoi dădu cu ochii de friptura de miel rămasă pe masă. Era destul de multă și bucata de carne fusese scumpă.

— De fapt, lasă-mă doar să învelesc carnea în folie de aluminiu, zise ea dând drumul mâinii lui. A rămas o grămadă și...

Adrian izbucni în râs.

— Ce-i? întrebă ea, tot râzând. Îți place carnea de miel și aș putea să-ți fac un sandvici cu friptură rece pentru mâine, la serviciu.

— Râd de tine, doamnă Beeton¹! replică el și începu s-o ajute la strâns. Ai dreptate. Nu irosești, nu suferi lipsuri.

— Nu ne putem permite să aruncăm banii pe fereastră, spuse Mel cu seriozitate, adunând repede farfuriile și platourile. Până când îmi găsesc un serviciu cu jumătate de normă, trebuie să facem economie.

— Și dacă ți-aș spune că mi s-a mărit salariul? întrebă Adrian pe un ton jucăuș.

Mel se opri instantaneu din lucru.

— Poftim?!

— Am fost promovat. Asta era vestea mea cea mare și voiam s-o păstrez pentru mai târziu, să ți-o spun după ce-mi făceam poftele cu tine, o tachină el. Amândoi am sperat că obținerea diplomei de masterat va avea un efect la serviciu, și așa s-a și întâmplat. Am urcat pe treapta următoare de salarizare și acum fac parte din echipa de manageri seniori. Azi am fost anunțat.

Mel se aruncă în brațele lui.

— Adrian! Sunt atât de mândră de tine!

— N-aș fi reușit fără sprijinul tău, murmură el cu obrazul îngropat în părul ei.

— Ba ai fi reușit.

— Nu, insistă el, ținând-o foarte strâns. N-aș fi putut. Facem o echipă excelentă.

O sărută și Mel simți un val de emoții care făcu ideea de a strânge masa să dispară, devenind absolut lipsită de însemnătate.

— Ai dreptate, zise ea ferm luând friptura. Asta merge în frigider, iar restul poate aștepta până mâine. Avem lucruri mai importante de făcut!

1. Isabella Mary Beeton (1836-1865), autoarea principală a cărții *Ghidul doamnei Beeton de gestionare a gospodăriei* și cea mai renumită autoare britanică de cărți de bucate.

Capitolul douăzeci

Daisy se uită în jur la sufrageria spațioasă a vechiului ei apartament, acum goală, cu excepția numeroaselor cutii de împachetat și a tonei de praf. Oricât de multă silință ți-ai da la curățenie, sub mobile și-n colțuri se adună mereu praf, își zise ea. Plecarea o întrista. Aceea fusese casa ei vreme de șase ani. Era ca un jurnal viu, parte integrantă din viața ei. Va uita oare anii aceia după ce ieșea pentru ultima oară pe ușă? Va fi ca pierderea unui jurnal, pentru că tot ce exista în apartamentul acela însemna ceva? O pată de cafea pe covorul din dormitor, apărută când își cumpăraseră o cafetieră nouă și ea îi dusesese o ceașcă lui Alex, și lichidul fierbinte fusese cât pe ce să-l opărească, așa că el scăpase ceașca din mână. Secțiunea specială pentru pantofi din dulapul ei construit în perete, pe care o făcuse la comandă și de care râsese Alex, spunând că nu exista femeie mai înnebunită după pantofi decât ea. Căsuța avea doar nișe mici pentru haine, nici pome-neală de adorabilele suporturi făcute special pentru pantofii ei cu tocuri înalte, dar avea timp destul să construiască tot felul de dulapuri. O cumpărase la un preț bun, așa că-i vor mai rămâne bani din jumătatea care-i revenea din vânzarea apartamentului.

— Scările alea te omoară, rosti o voce ostenită.

Echipa de mutări se întorsese în apartament. Oamenii tocmai duseseră patul jos, la dubă, și nu putuseră să folosească liftul, fiindcă patul nu încăpea.

— Cred că va trebui să bem un ceai, iubito, spuse șeful echipei.

— N-aveți decât, răspunse cu voioșie Daisy. Eu mai arunc o privire pe-aici și apoi plec la casa cea nouă. Pot să vă las aici cu cheile? Agentul imobiliar va veni să le preia la ora patru.

Ieși din apartament cu capul sus, urcă în mașină și-și verifică mesajele de pe telefonul mobil. Avea șapte. Toată lumea știa că e ziua mutării.

Mary o anunță că va trece mai târziu pe la noua ei locuință, cu o lasagna. „Grăsimi integrale, drăguță. Doar pentru că tu vrei să ții regim, nu înseamnă că vreau și eu.“

Daisy hotărâse că trebuie să slăbească și era hotărâtă să treacă în curând pe la clubul local de dietă. Curând, dar nu chiar imediat.

Claudia o sunase să-i spună că ieșirea din seara următoare rămăsese în picioare, dar că vor porni ceva mai târziu, la opt în loc de șapte și jumătate, e în regulă pentru ea? „Nimic pretențios, doar cina la o pizzerie. Andrew promite să nu încerce să-ți facă lipeala cu nimeni.“

Paula sunase să-i ureze noroc. „Trebuie neapărat să treci să ne vezi, pe Emma și pe mine, zise ea plângăreț. Nu te-am mai văzut de secole. Emma s-a făcut mare de nu-ți vine să crezi. Vrea s-o vadă pe mătușica ei.“

Mesajul o făcu pe Daisy să zâmbească. I-ar face mare plăcere s-o revadă pe Emma. În ultima vreme simțea că a trecut un fel de test psihologic. Putea să vadă femeii cu cărucioare pe stradă și reclame pentru scutece la televizor, fără să-i vină să plângă în hohote. Nu că ar fi tânjit mai puțin după un copil; atâta doar că putea să lase ideea undeva, la păstrare, pentru moment. Nimeni nu spunea că ea nu va avea niciodată copii. Posibilitatea continua să existe, așteptând-o în viitor. Cum nu făcuse nici o analiză, nu știa dacă faptul că nu rămăsese însărcinată până atunci era un simplu accident sau un lucru care necesita demersuri speciale, dar, în lipsa dovezilor, refuza să creadă că e imposibil.

În primul rând trebuia să plângă după copiii pe care i-ar fi avut cu Alex. În mod bizar, nașterea lui Daragh o ajutase în această privință. Ciudat că un prunc adusesese clarificarea definitivă a întregii povești. Mary, adeptă a clarificărilor definitive, ar aproba acest lucru.

Zsa Zsa, vechea prietenă a lui Daisy, o sunase să-i spună că ieșea de o lună cu un bărbat divin, care avea o mulțime de prieteni extraordinari. „Acum, că ești fără responsabilități și liberă ca pasărea cerului – apropo, a ieșit ceva din treaba cu KC? – poți să ni te alături, ieșim în patru, ce vrei tu.“

O, în nici un caz! își spuse Daisy cutremurându-se. Nu voia să i se aducă aminte de KC și de zilele îngrozitoare prin care trecuse imediat după ce o părăsise Alex. Nu, mulțumesc foarte frumos, am trecut mai departe! Nu mai era idioata aia lașă, care nu mai făcea altceva decât să pălăvrăgească. Ieșirile cu grupul cel petrecăreț ar fi readus-o însă în același punct.

Mesajul lui Leah începea cu cântece de balene. Printre țipete ascuțite și sunete gângurite, Leah îi spunea că se gândește la ea și că s-ar bucura s-o vadă cât de curând. „Sper să-ți placă muzica“, zise ea pe tonul acela scăzut ce-o caracteriza. „Mi-a luat o veșnicie s-o găsesc. Cineva nu vrea în ruptul capului să ascultăm balene fericite.“

Daisy râse din toată inima. Putea fi sigură că Leah va veni cu ceva complet diferit, care s-o facă să râdă.

Ultimul mesaj era de la maică-sa.

„Bună, Daisy. Voiam să aflu ce mai e nou. După cum știi, mătușa ta Imogen și cu mine am fost plecate, dar acum ne-am întors și, hm...” Urmă o pauză lungă.

Și-o imaginea pe maică-sa încercând să se decidă ce să mai spună. Ciudat: părea să-și fi pierdut capacitatea obișnuită de a sporovăi veselă cu robotul telefonic.

„Știu că ai stat aici o vreme. Mi-a spus Brendan. Mulțumesc că ai lăsat totul atât de îngrijit. Eh, asta-i tot. Sper că ești sănătoasă, Denise.“

Daisy detesta să fie strigată „Denise“ de maică-sa. „De ce nu-i spui?“ întrebă o voce mică din mintea ei. Bună idee! Nu-i spusese niciodată că nu-i plăcea numele ei de botez și că prefera să i se spună Daisy, numele pe care i-l dăduse tatăl ei când era mititică și culegea margarete din grădină și încerca să le mănânce.

Ce zisese Leah? „Tu trebuie să le spui celorlalți ce gândești și ce simți, ei n-au de unde să ghicească.“

„Neapărat să mă suni“, încheie maică-sa. „La revedere.“

Pentru prima oară după mulți ani, tonul rece, răspicat al lui Nan Farrell n-o indispușe. Pur și simplu așa vorbea maică-sa. N-avea ce face, așa fusese crescută, să fie o doamnă și să știe modalitatea corectă de a se adresa unui arhiepiscop sau unei contese. Lumea mamei sale funcționa pe baza unor resorturi alcătuite din etichetă și din *felul cum s-au făcut dintotdeauna lucrurile*. Mai degrabă ar fi alergat pe stradă goală-pușcă decât să-i spună ceva foarte personal singurei ei fiice. Daisy știa că maică-sa nu putea altfel, după cum nici ea nu putea să nu fie naivă, încrezătoare și ușor de rănit.

Măi să fie! Încă o clarificare definitivă! Își spuse în sine ea, surprinsă.

O sună pe Mary imediat.

— Poți să aduci lasagna cu grăsime integrală, cu condiția să aduci și plăcintă cu brânză!

Mary râse gutural.

— Să aduc și două sticle de vin?

— Mai bine nu, spuse Daisy cu blândețe. Cred că m-am cufundat în vin mult prea des după plecarea lui Alex. Nu-mi face bine.

Abținerea de la băutură nu era ușoară. Îi intrase în obișnuință și alcoolul tocea plăcut tot ce era

ascuțit și dureros, dar Daisy știa că se aflase pe muchia prăpastiei cu băutura și nu voia să cadă.

— O, bine-ai venit în rândurile noastre! spuse Mary. E foarte ușor să cazi în capcana femeii uitate, care șade acasă cu sticla ei de un litru. Așa că evit să fac greșeala asta, și în schimb mănânc ciocolată și biscuiți digestivi.

— Pare o idee strălucită! replică Daisy. Plus că nu există limită la numărul de biscuiți digestivi pe care-i poți mânca într-o zi.

— Întocmai. Iar șaptesprezece biscuiți digestivi nu te fac niciodată să vrei să-ți suni fostul și să-i spui ce gunoi mizerabil e. Ne vedem pe la șase și te ajut la despachetat.

Mary închise. Daisy era pe punctul de a porni motorul, când își aminti că exista o cutie cu lucruri pe care voia s-o ia cu ea în mașină. Cutia conținea ceainicul, pliculețele de ceai, laptele, toate lucrurile esențiale pentru sosirea în casa cea nouă. Grupul ei de ajutoare — Mary, Cleo și Leah — insistase că refuză să ridice un deget dacă nu li se oferă ceai. Trebui să urce pe scări, fiindcă echipa de mutări deturnase evident liftul încă o dată. Ajungând la ușa apartamentului, o deschise repede, așteptându-se să nu găsească pe nimeni înăuntru. Muncitorii erau adunați cu toții lângă lift, dezbătând care era modalitatea cea mai bună de a duce jos fotoliul preferat al lui Daisy. Dar în apartament era cineva. Un bărbat care stătea în picioare lângă fereastră, ținând strâns la piept o cutie mare și uitându-se spre stradă, așa cum probabil că mai făcuse de multe ori. Era Alex.

— O, m-ai luat prin surprindere! zise ea.

— N-am vrut să te sperii. Credeam că ai plecat. Am așteptat până te-am văzut că urci în mașină, spuse Alex pe un ton precaut.

Ce trist era că bărbatul cu care trăise și pe care-l iubise așteptase ca ea să iasă din clădire și abia

apoi își făcuse curaj să intre! S-a zis cu teoria ei că ar fi putut rămâne prieteni.

— Voiam doar să-mi iau restul lucrurilor. Avocatul spunea că le-ai împachetat deja în cutii și că sunt pregătite și intenționez să le iau mai târziu, dar...

— E în regulă, Alex. Ai dreptul să-ți iei lucrurile. Îl văzu că se relaxează vizibil.

— Ce credeai c-am să fac? întrebă Daisy cuprinsă de un val de iritare, lucru rar la ea. Credeai că am să strig „Criminalul!” cât mă ține gura și-am să sar cu un cuțit de măcelărie?!

Alex păru atât de surprins de această răbufnire de umor, încât ea izbucni în râs.

— Scuză-mă, nu m-am putut abține.

Lui încă nu-i trecuse șocul.

— E o glumă, Alex! Mai ții minte ce-s alea glumele?

— Da, scuză-mă, sigur că da. Atâta doar că situația asta e puțin cam dificilă.

— Cred că e probabil mai dificilă pentru mine decât pentru tine, preciză Daisy cu arțag.

— Știu, știu. Îmi pare rău, Daisy, îmi pare nespus de rău! N-am vrut să se termine așa, te rog să mă crezi! Dacă aș putea da timpul înapoi, aș face-o, dar nu pot.

Cu o lună în urmă ar fi fost în stare să omoare ca să-l audă rostind aceleași cuvinte, dar acum, în chip straniu, n-o mișcau deloc. Alex regreta, și asta era bine. Însemna că relația lor chiar contase pentru el, că-i păsa suficient de mult încât să regrete că a făcut-o să sufere. Și totuși, scuzele unui om care fusese atât de crud cu ea aveau ceva gol.

Daisy n-avea să uite niciodată vorbele pe care i le spusese el: că ea nu era *aleasa*, că-și așteptase momentul prielnic de când terminaseră facultatea, așteptase să apară femeia potrivită.

Dintr-odată, simți dorința de a fi crudă cu el. Alex habar n-avea cât de jos se scufundase ea după ce o părăsise și simțea nevoia să-l vadă suferind

pentru asta. Cuvintele îi goneau prin minte. Poate că-l va întreba dacă tot o mai consideră o scorpie afurisită care-i va distruge relația cu Louise povestindu-i acesteia cum făcuseră sex chiar pe podeaua acelui apartament.

Dar apoi i se făcu rușine de propriile porniri. Alex o rănisese cumplit de tare, n-avea să înțeleagă niciodată cât de tare, dar dacă-l făcea cu ou și cu oțet, asta n-avea să-i domolească suferința.

Măcar acum avea amintirile vieții lor împreună. Putea fi mândră de felul cum se purtase cu el.

— Ai dreptate, spuse ea calm. Nu poți da timpul înapoi. Aș vrea doar să fi fost cinstit cu mine de la început. M-ai lăsat să cred că am putea avea un copil, când de fapt tu doreai să mă părăsești. A fost un lucru oribil, Alex!

El se sprijini de fereastră, tot cu cutia strânsă la piept.

— Știu. Îmi pare rău! N-am avut curaj să-ți spun și erai atât de entuziasmată...

— Nu da vina pe mine pentru că n-ai fost cinstit cu mine, i-o retează Daisy, luptându-se din toate puterile să-și păstreze calmul. Asumă-ți responsabilitatea pentru faptele tale! M-ai mințit și cu cât ai prelungit minciuna mai mult, cu atât a fost mai greu pentru mine.

— M-am temut, replică el privind în pământ. Nu știam cum să-ți spun.

— Înseamnă că amândoi am învățat ceva, zise ea simțind dintr-odată un val de putere. Spune adevărul, chiar și atunci când doare!

— Te-ai schimbat, remarcă el.

— N-am avut încotro. Viața mea s-a schimbat. Toate lucrurile în care credeam au dispărut, asta cere o adaptare de proporții!

Câteva clipe se lăsă tăcerea, întreruptă doar de conversația muncitorilor pe holul clădirii.

— Ce face Daragh? întrebă ea.

O mare surprindere se așternu pe fața lui Alex. Surprindere și o admirație șovăitoare. Daisy își îndreptă și mai mult statura.

— Și Louise?

— Fac amândoi foarte bine, bâlbâi el. Ești... ești așa de înțelegătoare, Daisy!

Ea se gândi la colecția de sticle de vin, la dorința de a se autodistrage din cauza suferinței imense pe care o simțea, la lacrimile pe care le vărsase.

— Vreau să pot dormi liniștită noaptea, Alex. Dacă-mi doresc să ți se întâmple tot felul de dezastre, n-am să pot. De dragul liniștii mele sufletești, trebuie să încerc să te iert.

— Mama încă nu m-a iertat, zise el.

— Cum, nici măcar acum, că i-ai dăruit un nepot?

Propriile cuvinte o durură, fiindcă voise să fie ea cea care să-i dăruiască mamei lui Alex un nepot; visase deseori la asta.

— Mi-a trimis o scrisoare foarte frumoasă, își aminti ea. Îmi spunea cât de mult regretă și cât de furioasă e pe tine și că speră că vom rămâne mereu prietene. La sfârșit mi-a dat numărul ei de mobil și m-a rugat s-o sun. N-am sunat-o, încă nu. O voi face, dar peste câțva timp.

— Poate că m-ar lăsa în pace dacă ai suna-o, zise el redevenind preț de o clipă Alex cel dinainte, egoistul, care nu se gândea decât la propria persoană.

— Așadar, dacă o sun pe mama ta și-i dau asigurări că mă simt bine, n-o să te mai mustre atât de tare din cauza purtării tale?

Alex făcu o grimasă.

— Bine, bine. N-ar fi trebuit să spun asta. Îmi pare nespus de rău, Daisy!

Ea își dădu seama că a sosit timpul să plece. Era rândul lui Alex să fie lăsat în urmă. Ridică de jos cutia, cu cele necesare ceaiului.

— Rămas-bun, Alex. Nu cred că ne vom revedea. Ai grijă de tine.

— Și tu...

Dădu să se apropie de ea, dar se opri.

— Ești uimitoare, Daisy! Cu adevărat uimitoare.

— Presupun că da, spuse ea zâmbind și plecă.

Merse cu pas vioi până la mașină, dar odată ajunsă înăuntru, în siguranță, simți că i se înmoaie brusc picioarele. O făcuse: îi spusese lui Alex ce avea pe inimă. Nu-și pierduse cumpătul, fiindcă nu mai voia să irosească trăiri sufletești cu Alex Kenny. El făcea parte din trecut, din vechea ei viață, iar ea începea o viață nouă.

Nan Farrell a fost surprinsă când Daisy i-a apărut la ușă a doua zi, dis-de-dimineată.

— Denise! exclamă ea. Ce mă bucur să te văd, adăugă mânată de puterea obișnuinței atât de vechi a bunelor maniere.

— M-am gândit să mă abat pe la tine, mamă, spuse Daisy, hotărâtă să nu se mai lase deconcertată de faptul că maică-sa îi spunea pe numele adevărat – puteau să discute despre asta mai târziu.

— Să te abați pe la mine? Cum vine asta, să te abați pe la mine tocmai din Carrickwell? Nu pricep!

— Am să-ți dau o veste, mamă, zise ea fără a-și pierde hotărârea de a-și menține tonul vesel. M-am mutat. De fapt, locuiesc la câteva case distanță.

Simți o oarecare ușurare văzând că maică-sa nu pare prea îngrozită de veste.

— E minunat, draga mea, spuse Nan. Aici e atât de frumos! Oamenii sunt foarte primitivi.

Daisy nu-și arată surprinderea. N-ar fi crezut că maică-sa e genul de om căruia îi pasă dacă vecinii sunt primitivi sau nu, dar, pe de altă parte, poate că nu-și cunoștea mama chiar atât de bine. Și cu siguranță, maică-sa n-o cunoștea pe ea.

— Unde anume v-ați mutat, tu și Alexander?

— Ăsta-i celălalt lucru pe care vreau să ți-l spun. Alex și cu mine nu mai suntem împreună.

Ciudat: își anunța mama abia acum, după luni întregi de la despărțire. Alte femei și-ar fi informat mama neîntârziat, formându-i numărul de telefon înainte să le scape prima lacrimă.

— Ne-am despărțit, sublinie Daisy.

— O, Doamne! făcu maică-sa, apoi tăcu, așteptând detalii.

Daisy încercă să nu se crispeze.

— Alex s-a implicat într-o relație cu altă femeie, care a rămas însărcinată. Acum e tată.

Rosti cuvintele cât de vesel putu, dar oricât de multe progrese ar fi făcut la capitolul dezvoltare personală, tot îi venea greu să dea aceste vești.

— Îmi pare rău să aud asta, Daisy. Foarte rău.

După voce, s-ar fi zis că mama ei era sinceră. Faptul că-i spusese „Daisy“ în loc de „Denise“ era categoric o ramură de măslin.

— Când s-a întâmplat asta? întrebă Nan Farrell.

— Acum câteva luni.

Preț de o fracțiune de secundă, Daisy cochetă cu ideea de a nu-i spune maică-sii tot ce se întâmplase, dar apoi se răzgândi. Va fi întru totul sinceră și va încerca să ofere relației lor o temelie mai solidă. Dacă pe maică-sa n-o interesa acest lucru și se va purta ca de obicei, rece și detașat, va putea cel puțin să se mângâie cu gândul că încercase.

— Pe atunci încercam să concepem un copil. Credeam că și Alex vrea același lucru. Asta a adăugat cu siguranță o presiune în plus asupra relației, dar n-a fost singurul motiv.

Trebuia să recunoască asta, chiar și în sinea ei.

— Speram că vom face un tratament ca să rămân însărcinată, dar el s-a îndrăgostit de asistenta lui de la serviciu și ea a rămas însărcinată. Asta-i tot — ce să mai spun?

— Mi-ar plăcea să-i zic vreo două individului ăstuia!

Daisy simți o împunsătură de surprindere. Maică-sa, furioasă pentru ceva ce i se întâmplase ei?

— Cum îndrăznește?! Să-ți târască numele în noroi în felul ăsta, e revoltător! Dacă trăia bunicul tău, Alexander Kenny n-ar fi încercat așa o șmecherie.

Bunicul lui Daisy fusese moșier în acel ținut și un om foarte puternic. Fără îndoială că l-ar fi determinat pe Alex să se însoare cu ea, prin simpla forță a personalității sale. Dar la ce ar fi ajutat? Ea și Alex ar fi sfârșit prin a fi căsătoriți fără să se iubească, în loc să trăiască doar împreună fără să se iubească.

— Mulțumesc, îi spuse maică-sii.

Nan Farrell păru ușor surprinsă.

— Doamne sfinte, pentru ce?

— O, doar pentru că ai spus asta, pentru că m-ai susținut.

— Ce altceva te-ai aștepta să fac? întrebă Nan. Biata Imogen se va amărî atât de tare! continuă ea. Abia ce a depășit experiența operației, iar acum, asta!

— Mătușa Imogen n-o să pățească nimic, zise Daisy liniștitor. Dacă n-a răpus-o divorțul lui Lillian, n-o va răpune nimic.

Marea dramă a familiei, cu câțiva ani în urmă, fusese destrămarea căsniciei lui Lillian, fata mătușii Imogen.

— Sunt sigură că ai dreptate, replică Nan. Atâta doar că lucrurile se schimbă. În familie n-au mai existat divorțuri și alte lucruri asemănătoare.

Daisy tocmai își dăduse seama că era mai ușor să stea de vorbă cu maică-sa și să încerce s-o scoată cu blândețe din temerile ei. Înțelese că tocmai aici procedase greșit până atunci. Fusese prea dornică de aprobarea maică-sii, prea dornică de aprobarea oricui. Dacă mama ei îi spunea o vorbă aspră, Daisy se descuraja complet.

— Dacă vrei, o sun eu pe Imogen și-i spun.

Nan se luminează la față.

— Poate ar fi mai bine să treci pe la ea. I-ar plăcea foarte mult să te vadă, acum că s-a pus pe picioare. Cred că se simte singură. Am putea merge

împreună – ar fi plăcut. Deunăzi vorbeam cu Imogen că trebuie să rămânem unite. Nici ea, nici eu nu întinerim și am mai rămas doar noi din familie.

— Tu mă ai pe mine, zise Daisy.

— Ei, sigur că te am pe tine, replică sec maică-sa. Mă refeream la familia în care am crescut, oamenii care-și aduc aminte de vremurile vechi și de felul cum erau pe atunci lucrurile. Tu nu-ți aduci aminte, Daisy. Când te-ai născut, totul era altfel. Vremurile s-au schimbat.

Maică-sa părea atât de amărâtă, că Daisy simți brusc un val de iubire pentru ea – iubire și milă. Nan încerca să trăiască în trecut, bizuindu-se pe strălucirea trecutului ca să treacă mai ușor prin viață. Rosti cu voce tare:

— Biata mama!

Și făcu încă un gest pe care-l făcuse de foarte puține ori: întinse brațele și-și îmbrățișă mama.

Nan nu se lăsă moale în brațele ei, dar nici nu era genul de persoană care să reacționeze așa. Daisy avu certitudinea că, în schimb, și-a îndreptat ușor spatele.

— Fruntea sus! zise cu vioiciune Nan, retrăgându-se. Nu lăsa pe nimeni să te vadă plângând, asta-i motoul familiei.

— Cred că avem nevoie de un nou moto al familiei, murmură Daisy ca pentru sine.

Daisy ședea pe ultimul rând de scaune din încăpere și se uita la celelalte femei care țineau dietă, venite la întrunirea de miercuri seara a filialei din Carrickwell a asociației „Născut pentru suplețe”.

Componenta grupului era extrem de variată: unele femei strălucind de mândria noii lor siluete zvelte, altele cu chipul umbrat de nefericire din cauza proporțiilor masive. Cele care trecuseră prin încercarea oribilă a cântăririi pălăvrăgeau între ele, schimbând comentarii despre slăbitul cu un kilogram, slăbitul cu doar o sută de grame, cât de curând va

fi nunta, ce bucurie mare e când ajungi iar la măsura 42 la haine și că ar fi în stare să facă *moarte de om pentru un pic de unt adevărat*.

Daisy nu mai încăpea în haine măsura 44. Ce rușine! Încercase totul: golitul bucătăriei de bună-tățile care îngrașă; promisiunea solemnă „Nu-mi cumpăr nici un strop de ciocolată” când trecea pe lângă magazinul de presă; cumpăratul a tone întregi de salată și sos de salată sărac în grăsimi, care avea un gust vag de polistiren cu zahăr. Nimic nu dădea rezultate. Și acesta era motivul pentru care se afla acolo, etalându-și rușinea împreună cu încă vreo patruzeci de femei și doi bărbați.

Broșura asociației NPS pe care o luase din magazinul de alimente sănătoase (preparatul acela lichid din plante pentru detoxifiere și slăbit se dovedise, în cele din urmă, complet inutil) dădea asigurări că programul poate ajuta pe oricine să slăbească. „Nu trebuie decât să-ți dorești să fii suplu”, se angaja asociația.

Ei bine, ea una își dorea fără îndoială. Dacă a-ți dori un lucru e suficient ca să-l faci să devină realitate, Daisy se simțea deja mai slabă. Pe de altă parte însă, își dorise ca Alex să se întoarcă, iar el nu se întorsese, așa că, evident, nu ajunge să-ți dorești.

Femeia care conducea filiala din Carrickwell a asociației „Născut pentru suplețe” îi părea oarecum cunoscută. Era tunsă scurt, dar în mintea lui Daisy apăru brusc imaginea aceluiași păr, lung, dat pe spate cu o scuturare plină de încredere a capului. Orele de balet. Fuseseră la balet împreună.

Anii în care țopăise în studioul doamnei De Fressange în pantofi de balet erau niște ani pe care Daisy nădăjduise să-i uite. Se simțise totdeauna prea dolofană și prea timidă ca să lunece grațios ca o gazelă, iar în spectacolele organizate de studio de Crăciun primea de fiecare dată rolul de lebădă doi, pe ultimul șir al corpului de balet. Dar maică-sa

insistase. „Baletul e foarte bun pentru ținuta corporală, Denise.“

Instinctiv, Daisy își îndreptă spinarea. Yvette fusese una dintre stelele studioului de balet și nu părea să se fi schimbat. Tot zveltă, cu o ținută minunată și probabil în stare să facă două *grands jetés* fără să semene cu un pui de elefant pe gheață. Daisy nu se îndoia că la un moment dat de-a lungul anilor, Yvette fusese grasă – altfel n-ar fi condus un curs de slăbit –, dar pe corpul ei nu se vedea pic de grăsime. De ce nu li se cerea instructorilor de curs să poarte fotografii cu „înainte“ și „după“?

Umilă, Daisy își ocupă locul în șirul din fața lui Yvette, unde avea loc tortura cântăritului, și speră că aceasta nu-și va mai aduce aminte de ea.

— Daisy! Cât mă bucur să te văd! Și arăți splendid. Eh, câteva kilograme de care te-ai putea lipsi, dar nu contează. Scăpăm de ele curând și te transformăm într-o femeie nouă.

Yvette avea o îmbrățișare puternică pentru o persoană slabă și entuziasmul ei o luă pe Daisy prin surprindere.

— Bună, Yvette, murmură ea, profund stânjenită.

— Zău că mă bucur să te văd, continuă Yvette cântărind-o repede pe Daisy și notând greutatea. Acum, înălțimea, comandă ea. Ca să-ți putem stabili greutatea-țintă.

Evident, sporovăiala nepăsătoare menită să te facă să treci prin cumplitele statistici era secretul succesului înregistrat de Yvette cu cursul ei. Într-o clipită, Daisy se trezi că ține în mână o hârtie pe care era scrisă rușinoasa-i greutate, împreună cu cea la care spera să ajungă. Între cele două cifre era o diferență de șaisprezece kilograme, și chiar și fără ele tot n-ar fi fost la fel de slabă ca în ultimii câțiva ani.

O femeie care tocmai fusese cântărită se așează lângă Daisy și-i zâmbi.

— Bună, o salută Daisy, spunându-și apoi numele.

— Eu sunt Cyn, zise femeia.

Era imensă. Nu doar grasă, ci în zona periculoasă a obezității. Daisy mulțumi fierbinte stelelor norocoase că nu era cât ea. Și totuși, Cyn avea o față adorabilă și ochi mari ce scânteiau de vitalitate. Și avea un surâs foarte dulce, deși ca să-l vezi ar fi trebuit să treci peste grăsime. Daisy își dădu seama că, dacă ar fi întâlnit-o pe Cyn pe stradă, ar fi remarcat doar statura foarte corpolentă, nu și faptul că dedesubtul acesteia se afla o persoană fermecătoare. Exact așa se uitau la ea oamenii cu ani în urmă.

Dintr-odată, lui Daisy i se făcu o rușine cumplită. Făcuse exact ceea ce nu voia să facă oamenii în raport cu ea : judecase după aparențe.

În timp ce Yvette vorbea despre alimente bune, alimente rele și alimente atât de diabolice și de pline de calorii, încât ar fi trebuit să se vândă ambalate în hârtie cu tigva și oasele imprimare pe ea, Cyn și Daisy legară o conversație.

— Am venit aici ca să slăbesc o dată pentru totdeauna, spuse Cyn, care avea douăzeci și cinci de ani și-și dorea din toată inima să devină asistentă medicală, dar nu putea, din pricina corpolenței. Mai încerc o ultimă dată și, dacă nu merge, înseamnă că a venit vremea să îmi micșorez stomacul. Din adolescență sunt atât de grasă. În familia mea toți sunt voinici, dar nu-i deranjează. Tu de ce ai venit?

— Din același motiv.

— De ce?

Daisy ezită. Nu putea spune „Pentru că sunt grasă”, fiindcă în comparație cu Cyn nu era, nu avea nevoie să se afle acolo. Adevărul o izbi brusc, cu claritate.

— Am mai multe kilograme decât mi-ar plăcea, spuse ea jalnic.

— Ești o silfidă, râse Cyn. N-ai nevoie de programul ăsta.

Cyn era înscrisă de două săptămâni și slăbise trei kilograme și jumătate.

— Mi-a fost atât de greu! șopti ea. Am tânjit după pâine albă și brânză de vaci normală. Am tânjit! Aș fi fost în stare să omor pentru ele, dar știam că dacă încep, nu mă mai opresc.

— Ciocolată, șopti Daisy la rândul ei.

— O, nici nu-mi spune!

Sporovăiră pe toată durata întrunirii, apoi Daisy o întrebă pe Cyn dacă ar vrea să bea o cafea la Mo's Diner. Aceasta șovăi și spuse cu același aer timid ca la început:

— Nu prea ies seara.

— Doar o cafea, neagră, fără zahăr, insistă Daisy.

Și dacă va îndrăzni cineva să facă un singur comentariu despre dimensiunile ei, îl ucid, adăugă ea în gând.

Se regăsea în Cyn: o femeie care se ascunde de ceea ce este cu adevărat. Cyn avea nevoie să slăbească, dar avea nevoie de multe alte lucruri în plus. Daisy petrecuse ani întregi spunându-și că, dacă ar fi slabă, viața ei ar fi mai bună. Și nu fusese așa. Slăbise, dar nevroza devenise mai dolofană și mai sănătoasă ca oricând.

Ocupară separeul din fund de la Mo's Diner. Cyn trebui să se așeze pieziș, căci nu-i încăpea burta sub masă.

— E minunat în oraș! spuse ea privind în jur, cu ochii strălucind.

— Nu cred că am să mai merg la întruniri, începu Daisy. Am petrecut ani buni îngrijorată până la panică în legătură cu greutatea mea și crezând că dacă aș fi slabă, totul ar fi mai bine, și nu e deloc așa. Acum îmi pare atât de evident! zise ea râzând.

Fusese slabă ani la rând, și totuși Alex o părăsise. Importantă era starea ei de spirit, nu cât cântărea. Acum știe că programul de dietă fusese o greșală. Și înțelegerea acestui fapt îi dădea o senzație minunată, de parcă i s-ar fi topit în chip miraculos mai multe kilograme de pe corp. Împăcarea sufletească e sprinjalul ideal în dietă, își zise ea fericită.

— Și eu cu cine vorbesc, dacă tu nu mai vii? întrebă Cyn neliniștită.

— N-am spus că nu vom fi prietene, o liniști ea.

— Sincer?

— Sincer. Și cred că ar trebui să faci cunoștință cu cineva, adăugă Daisy. Cu Leah Meyer, proprietara centrului spa Cloud's Hill.

— Nu știu ce să zic, răspunse Cyn adunându-și jerseul pe lângă corp, ca pentru a se ascunde și mai tare. Nu merg la spa, la sală și-n alte locuri de felul ăsta.

Daisy îi luă mâna într-a ei. Cyn avea mâini mici, cu degete delicate care se agățară de ale ei.

— Cloud's Hill n-are nimic în comun cu mersul la sală și cu dieta, spuse ea cu blândețe. E...

Se opri, căutând cuvântul potrivit.

— E un pic magic. Dacă-ți spun că pe mine m-a ajutat, accepți să vii să vezi?

Cyn o privi în ochi și încuviință.

— Nu va râde nimeni de mine? întrebă ea.

— Nu. Te vor iubi toți.

— Dar ce-am să fac acolo?

Daisy se gândi la ce făcuse Cloud's Hill pentru ea. Acum se simțea alta. Vedea lumea limpede; nu mai era adolescenta înspăimântată, anxioasă, care privește din spatele barierei înalte a propriilor nesigurante. Leah îi adusese aminte că, de-a lungul anilor, a trebuit să supraviețuiască multor lucruri. Era o supraviețuitoare și avea un viitor. Cum să-i explice lui Cyn toate astea?

— Vei cunoaște oameni care te vor face să-ți vezi viața altfel. Nu vei mai fi speriată, vei învăța să-ți placă de tine însăși.

Expresia de pe fața lui Cyn arăta că, sincer, nu credea o iotă.

— Vei vedea că așa va fi. Așa a fost cu mine, spuse Daisy veselă. Acum câteva luni, n-aș fi crezut că e cu putință. Dar e. Îți jur.

Capitolul douăzeci și unu

Valiza lui Cleo era făcută, Leah urma s-o ducă la gară a doua zi dimineată și trebuia să ajungă la aeroport la zece cel târziu, pentru cursa spre Franța. Mama ei spunea că amândoi abia așteaptă s-o vadă.

— Și ai nevoie să-ți tragi puțin sufletul, iubito, adăugă Sheila Malin cu grijă maternă. Din câte aud, ai făcut mult prea multe.

— Abia aștept, mamă! Mi-e dor de voi amândoi.

Trish spuse că o plecare de câteva zile sună minunat și mormăi ceva cum că i-ar plăcea o ieșire la sfârșit de săptămână și că acum, după ce planurile celelalte se duseseră de râpă, n-avea nimic planificat.

— Care „celelalte planuri”? întrebă Cleo.

— Carol mi-a spus odată că pleacă împreună cu niște prieteni în Tunisia în septembrie, dar acum câteva zile, când am întrebat-o, a zis că s-a răzgândit. Nu poți pune deloc bază pe ea.

Cleo, care-și amintea de seara când o cunoscuse pe Carol și trebuisese să suporte flirtul ei cu Tyler, era mândră că se abținuse de la toate remarcile usturătoare pe care le-ar fi putut face.

— Am putea să plecăm undeva la sfârșitul anului, propuse ea.

Apoi se decise să-i spună lui Trish ce o preocupase în ultimele câteva zile:

— Sau am putea să plecăm în străinătate, o lună de vacanță. Mă gândeam la Australia. Știu că ți-ar plăcea, și merităm amândouă.

— I-auzi ! țipă Trish emoționată. I-auzi ! Dar cum rămâne cu planurile părinților tăi cu demipensiunea în Franța ? Nu-i ajuți ?

Părinții lui Cleo discutaseră despre ideea de a deschide o demipensiune în Franța, dar Cleo hotărâse în sinea ei că ar fi fost o intruziune în viața lor de pensionari dacă li s-ar fi alăturat. După ani de zile în care fuseseră la cheremul tuturor, mama și tatăl ei voiau să fie doar ei doi. În plus, și Cleo trebuia să meargă înainte. Se maturizase.

— Ai putea obține concediu de la Cloud's Hill ? întrebă Trish. Eu va trebui să cer în genunchi o lună liber, dar am zile de concediu din urmă.

— Pot. Nu sunt câtuși de puțin legată în nici un fel, așa că de ce nu ?

Și poate că, dacă nu se afla în apropiere de Willow în luna ce urma, i se va mai vindeca puțin inima. Astfel va putea să facă față situației mai bine când se întorcea și era silită să-și vadă fostul cămin transformat într-un Hotel Roth, amintindu-și totodată la fiecare pas ce-ar fi putut exista între ea și Tyler.

— Fantastic ! țipă Trish. Vin să sărbătorim ! O lună de vacanță ! Ura ! Tu sun-o pe Eileen, iar eu cotrobăi după rochia de petrecere. Situația garderobei de pe podea se agravează și nu mai găsesc nimic.

O seară în oraș, cu Trish și Eileen în ajunul plecării în Franța, nu se afla pe lista de lucruri obligatorii de făcut a lui Cleo, dar hotărî că ar putea să-i prindă bine. Nu plănuise decât o seară liniștită în camera ei.

Eileen a fost în culmea încântării când a auzit că Trish venea în oraș ca să petreacă împreună.

— N-am văzut-o de săptămâni întregi ! Pariez că știu și ce sărbătorim ! Ești o femeie cu succese neașteptate, Cleo Malin !

— Ce tot spui acolo ?

— Un metru optzeci și fiecare centimetru masculin ? o tachină Eileen. Știi tu.

— Nu știu.

— Tyler Roth e în oraș, zise Eileen exasperată.

— Tyler? L-ai văzut?

— Nu știai? Credeam că a venit să te vadă și că-i vom fi prezentate toate cum se cuvine, minus povestea cu căzutul ca popicele pe stradă, cu o hoardă de bețivi drept martori.

— Aș vrea eu, îi scăpă lui Cleo fără să vrea.

— Nu te-ai văzut cu el?

— Combinația între ieșirea mea furtunoasă din apartamentul lui și dezvăluirea lui Ron că sunt revoltată la culme din cauză că un grup hotelier alcătuit din lași afurisiți a cumpărat Willow înseamnă că probabil nu sunt persoana lui preferată din lumea întreagă, zise Cleo posomorâtă.

— Dar a plecat să te caute, spuse Eileen simplu.

— Și ar fi putut să mă găsească, dar n-a făcut-o.

— Asta era adevărul cel dureros. Tyler îi găsisese urma până acasă la Trish și descoperise că numele ei de familie era Malin și că se trăgea din Carrickwell. Așa că n-ar fi fost prea greu s-o găsească în carne și oase. Atâta doar că nu se obosise.

— Atunci ar trebui să-l găsești tu, decretă pe un ton degajat Eileen.

— Eu... dar... bâlbâi Cleo.

Asta nu-i trecuse nici o clipă prin minte, însă oricum nu putea. Bărbații erau cei care alergau după femei și le declarau dragostea. Așa se proceda. Citise destul despre asta în cărți.

— De el depinde, murmură ea.

— De ce?

— Pentru că așa e!

— Pentru că așa e în toate cărțile alea stupide pe care le citești, în care individul sare pe bidiviul lui cel alb și o găsește pe fecioară, care-i leșină la picioare! se răsti Eileen în culmea furiei. Dă-mi, Doamne, putere! Cleo, ești o femeie independentă, cu de două ori mai multă minte, energie și ambiție

decât orice bărbat ! De ce te înmoi ca o fetișcană și te porți ca o eroină dintr-un roman stupid cu rochii sfâșiate pătimăș când e vorba de ceva ce vrei cu adevărat ? !

Șocul o făcu pe Cleo să amuțească. În mod normal, Eileen era o persoană foarte calmă. Ce-o făcuse să explodeze așa ?

— Găsește-l și spune-i că ești nebună după el ! Ce-i atât de greu ?

Formulat astfel, nu era greu deloc. Dar dacă ochii lui se împietreau când o vedea și-i spunea că a avut șansa ei și a pierdut-o ? Cleo își zise că putea face față gândului că Tyler o disprețuiește, dacă nu trebuia să vadă asta cu ochii ei.

— Dar unde...

— La Willow, neghioabă ce ești ! se răsti Eileen. Sau dacă nu e acolo, cei de la Willow ar putea să știe unde e. Sau întreabă la Mo's. Carrickwell nu-i atât de mare ! Îți jur, Cleo, nu ies cu voi diseară decât dacă ai făcut o încercare de a vorbi cu Tyler. Nu fi papă-lapte ! Care e cel mai rău lucru care se poate întâmpla ?

— Ar putea să fie dezgustat de mine sau să spună că nu i-am dat nici o șansă, și m-ar face să intru în pământ de rușine, mormăi Cleo.

— Și ce dacă ? Spune-i că el are de pierdut, pleacă, și apoi tu, eu și Trish putem să dansăm toată noaptea și să găsim alți bărbați superbi. Ce-ai de pierdut ?

Tura lui Cleo se termina la patru și aranjase să se vadă cu prietenele ei în apartamentul lui Eileen, la opt. Asta-i lăsa timp să-și termine bagajele, să sune câțiva oameni care încercaseră să dea de ea la telefon și să se gătească pentru ieșirea în oraș. Dar nu făcu nimic din toate acestea. O întrebă pe Leah dacă-i dă voie să ia una dintre dubele centrului spa și, imediat ce-și termină lucrul, ieși ca o furtună pe ușa principală de la Cloud's Hill, fără să-și fi dat jos uniforma oliv.

Poarta către Hotelul Willow avea lanț și lacăt, dar lacătul era descuiat, așa că Cleo reuși s-o deschidă puțin. În vremea când proprietatea aparținea familiei ei, poarta nu stătea niciodată încuiată, dar acum era atât de înțepenită, încât nu reuși s-o deschidă suficient ca să intre cu duba.

Porni pe alee pe jos, încălțată cu pantofii de serviciu cu tocuri înalte – manevră dezastruoasă, căci gropile erau mai groaznice ca oricând. Lângă hotel fusese instalat un birou de șantier din prefabricate și în preajmă se vedeau câteva excavatoare, semn că lucrările începuseră. Cleo simți o nouă împunsătură de regret la gândul că iubitul ei cămin era făcut zob. Doi bărbați cu jachete de siguranță galben fosforescent și căști de protecție asortate stăteau cu spatele la ea lângă birou și Cleo putu să se strecoare pe ușa din față a casei fără ca aceștia s-o vadă.

Ajunsă înăuntru, Cleo văzu că vechiul ei cămin era neîngrijit și prăfuit și-și dădu seama cu groază că șemineul de marmură, vechi de două sute de ani, fusese smuls din hol. Cum au îndrăznit?! se întrebă ea șocată. Dacă asta era tot ce însemnau hotelurile Roth, atunci Willow va fi distrus. Ce vor pune în loc aici – o reproducere hidoasă cu intarsii aurite și cu doi leoparzi de porțelan de o parte și de alta, în chip de finisaj?!

Mocheta de pe scară fusese smulsă și vergelele de bronz care o țineau fixată de trepte erau aruncate la nimereală. Era greu să vezi că tot ce avea mai bun clădirea veche și grațioasă era încorporat în noul hotel, dar poate că în curând, din Willow n-avea să mai rămână nici măcar un zid. Cu cât Cleo se uita mai mult în jur, cu atât se înfuria mai tare. Da, casa aceea nu mai aparținea familiei ei, dar tot va spune ce gândea, pentru ultima oară.

Ieși cu pași repezi și se duse la biroul șantierului, mânioasă foc. Cei doi muncitori se aflau în continuare afară și vorbeau.

— Ce mama dracului s-a întâmplat aici?! răzni Cleo. Asta e o casă veche și frumoasă, iar voi o faceți bucăți! Are vreunul dintre voi habar cât de prețios e șemineul acela?!

— Hei, nu ne spuneți nouă, replică unul dintre muncitori ridicând mâinile a capitulare. Spuneți-i șefului, adăugă el uitându-se spre ușa biroului.

— Arată-mi-l pe șef și vorbesc eu cu el, se răsti Cleo. Aș vrea să știu dacă aveți aprobare de la urbanistică pentru demolarea casei!

În ușă apăru un al treilea bărbat. Era înalt și purta blugi și un tricou pe sub jacheta galbenă de siguranță. Avea părul tuns scurt, ochii negri îngustați și expresia de pe fața lui atrăgătoare era glacială.

— Acum ești de la urbanistică? spuse el caustic. Trebuie să recunosc că știi să te descurci, domnișoară *Malin*.

Cleo își ridică bărbia cu vreo trei centimetri și replică:

— Bună, Tyler.

Cei doi muncitori făcură un sfert de pas în față, plini de interes. Tyler nu rosti nimic, ci se mulțumi să-i arunce fiecare o privire scurtă.

— A, da... murmură unul.

— Avem treabă...

— Pe curând...

Plecară grăbiți.

— Ai vrut să vii să vezi ce fac oribilii Roth cu prețiosul tău cămin?

Vocea lui era atât de mânioasă, încât Cleo rămase surprinsă.

— Eh, da. Am vrut să văd ce s-a întâmplat.

— Și acum ești fericită? Îl distrugem satisfăcător?

Dură – așa suna vocea lui, își dădu seama Cleo cu groază. Nu semăna deloc cu Tyler pe care și-l amintea, bărbatul cu simțul umorului, ironic și cu o sclipire malițioasă în ochi.

— „Distrugere“ e cuvântul potrivit, spuse ea.

— De fapt, am angajat un arhitect specializat în clădiri vechi, ca să ne asigurăm că restaurarea se face corect din punct de vedere istoric și că nu deteriorăm nimic. Am scos piesele valoroase, ca șemineul, ca să le păstrăm în siguranță. Ceea ce facem cu această casă veche se află la polul opus al distrugerii. Și m-ai mințit.

Uluită de răceala lui, Cleo replică:

— O, da, și tu ai fost atât de sincer cu mine! N-ai scos o vorbă despre cumpărarea unui hotel în Carrickwell, și doar m-ai întâlnit prima oară în oraș! Nu ți-a trecut prin minte să spui ceva?

Dacă are de gând să se poarte atât de dur și de rece, la fel va face și ea. Și dacă ăsta era adevăratul Tyler Roth, însemna că avusese dreptate să-l lase baltă.

— Evitarea menționării unor fapte importante era foarte la modă pe atunci, se răsti și el. N-am crezut că ar fi cazul să te plictisesc cu planurile mele de afaceri. Credeam că ești o fată frumoasă și sexy dintr-un orașel de provincie, nu un cal troian.

Cleo simți că-i vuiește sângele în cap. Voia să-i spună că mințise în privința numelui ei de familie fiindcă nu voia ca el s-o compătimească sau să-i compătimească familia pentru ceea ce pierduseră. Dar acum nu se putea coborî într-atât încât să-i explice asta. Nu acelui porc rece și arogant.

— Ai planuri mari pentru Willow, știu. O, scuze, pentru Carrickwell Roth. Încă o creștătură pe stâlpul patului tău sau al imperiului tău sau cum vrei să-i spui. Deși probabil că stâlpii patului tău și imperiul tău se contopesc. O mulțime de fete dornice pe statul de plată al hotelurilor tale, sunt sigură!

— Alta în fiecare noapte, replică el sarcastic. Ai văzut schițele în seara când a fost rândul tău. De asta ai fugit?

— Le-am văzut, zise ea încet amintindu-și cât de șocată fusese la vederea unui Willow nou și îmbunătățit — arăta atât de diferit, de mare și de sclipitor!

Presupun că după ce noul Roth se deschide, vei ține ședințe de consolidare a încrederii și vei povesti cum ai găsit hotelul ăsta de țară inutil, pe care familia Malin l-a condus atât de prost încât l-a ruinat, și atunci ai apărut tu și l-ai transformat în bijuteria noului imperiu european Roth!

El o privi curios.

— Asta crezi? Că aș cumpăra un hotel mic și mi-aș bate joc de oamenii care și-au petrecut treizeci de ani din viața lor încercând să-l transforme într-un succes?

— Nu ăsta e planul? întrebă ea cu amărăciune, văzând cu ochii minții chipul trist al tatălui ei în acele ultime luni, când hotelul mergea în pierdere. Să-l faci splendid și să râzi de noi?

— Of, Cleo, las-o baltă! zise el fără strop de furie. Încetează cu jocurile. Sunt obosit. Am călătorit foarte mult. Am sosit aseară și în cele două săptămâni de la ultima mea ședere aici am fost în șase avioane și schimbarea fusului orar m-a năucit mai mult decât pot suporta. Nu mă descurc și cu tine, Cleo. Du-te acasă, adăugă el ostenit.

— Asta e casa mea! strigă ea.

— Nu mai e. Întoarce-te la Cloud's Hill. Acum două săptămâni am venit să te caut aici și când te-am găsit, am înțeles clar că am făcut o greșală uriașă. Nu ești așa cum te credeam, și nu din cauza numelui. N-ai irosit prea mult timp după ce m-ai lăsat, nu?

Cu toate că mintea îi vuia de gânduri, Cleo nu înțelese despre ce vorbește el.

— Nu știu la ce te referi. Am venit să te văd și să-ți spun adevărul. Despre motivul care m-a făcut să plec.

— Nu te obosi, replică el sec. Nu vreau să aflu.

Se întoarce și porni spre casă, lăsând-o să se uite neputincioasă în urma lui.

Cum îndrăznește?! Furioasă, porni înapoi pe alee cu pași împiedicați, enervată pe ea însăși pentru că ascultase de Eileen și venise acolo și de trei ori mai

enervată pe Tyler fiindcă se purtase astfel cu ea. Ce naiba văzuse la el? Și ce voia să spună cu asta, că nu era așa cum o credea? Vorbea în dodii.

Cu două săptămâni în urmă, el fusese acolo – o durea că nu încercase s-o găsească. Asta ar face un bărbat adevărat: ar goni până la Cloud's Hill și ar lua-o pe sus în mașina lui cea neagră și lucioasă... Cloud's Hill – cum adică a mers acolo s-o găsească? Ea una categoric nu-l văzuse. Și atunci își aminti. Cu două săptămâni în urmă, Jason și Liz o aduseră acasă după ce luaseră toți cina acasă la Sondra și Barney. Și în fața la Cloud's Hill, se îmbrățișase cu Jason. Cleo își amintea ce plăcut fusese să simtă brațele fratelui ei cuprinzând-o și cum le făcuse semn cu mâna de rămas-bun, lui Jason și lui Liz, la plecare, iar în curte se afla o mașină străină. Să fi fost a lui Tyler?

Tyler credea că Jason e iubitul ei! Nu era deloc de mirare că era atât de furios. Venise la Cloud's Hill și o văzuse îmbrățișată cu alt bărbat și plecase turbat de furie! Precis așa se întâmplase, își spuse ea cu bucurie. Până la urmă, n-o ura! Ba chiar dimpotrivă.

Dar cum putuse să creadă că ar interesa-o alt bărbat? Prostul! Ar fi trebuit să aibă încredere în ea și, dacă ar fi fost bărbat adevărat, s-ar fi întors în goană și i-ar fi spus că n-avea importanță și că o iubește și că pot lămuri lucrurile...

Cleo se opri. Începuse iarăși să trăiască într-o fantezie din trecut, cum spusese Eileen. Tyler nu era un cavaler călare pe cal alb, era un bărbat care fusese topit după ea și care presupunea acum că nu mai are timp de el, fiindcă are pe altcineva.

O singură persoană putea clarifica situația, și acea persoană nu era Tyler. Dacă-i era dat cuiva să fie cavalerul pe un bidiviu, aceea era chiar ea.

Se răsuci pe călcâie și porni cu o iuțeală pătimașă îndărăt pe alee, printre gropi, și intră în casă, tocurele ei făcând o zarvă teribilă pe parchetul din hol.

— Tyler, vreau să-ți vorbesc, spuse ea.

El ședea pe ultima treaptă a scării celei mari și părea obosit de moarte.

— Dă-i drumul.

Aflată într-un dezavantaj temporar fiindcă se uita de sus la el, ca o walkirie uriașă, Cleo se apropie și inspiră adânc.

— Am plecat din camera ta de hotel pentru că m-am amărât rău când am văzut ce ai de gând să faci din căminul meu. Dar ar fi trebuit să-ți dau prilejul să-mi explici. Am venit să-ți spun asta și să-mi cer scuze.

— Pentru asta ai venit? întrebă el încetișor.

Pe chip nu i se putea citi nimic, dar ea știa foarte bine ce va spune în continuare: „Las-o baltă, Cleo“, sau altceva similar.

— Da! zise ea cu mândrie. Am făcut-o de oaie și nu mi-e rușine să recunosc. Eram topită după tine, dar cred că va trebui să te uit.

În acest punct începu s-o lase curajul. El nu spunea nimic; în ochii lui nu era strop de căldură. N-avea nici o șansă, n-ar fi trebuit să se întoarcă. Nu-i păsa de ea și nici dacă-și îmbrățișase fratele sau pe alt bărbat.

— Și habar n-ai ce pierzi, Tyler Roth, fiindcă sunt cinstită și directă și am fi putut trăi o iubire ca-n povești, dar n-ai avut curajul să mă întrebi ce simt pentru tine. Ți-aș fi spus că te iubesc și că bărbatul pe care l-am îmbrățișat acum două săptămâni la Cloud's Hill era fratele meu, Jason. Dar ai pierdut trenul, domnule Roth. La revedere.

„Așa, am zis-o!“ adăugă ea în minte.

Se întoarce teatral, însă tocul i se prinse într-o bucată de parchet desprinsă de la locul ei și simți cum cade pe spate, până o prinseră două brațe sigure.

— Ți-ai făcut un obicei din a cădea în brațele bărbaților? o întrebă blând Tyler.

Cleo simți că reîncepe să respire, dar i se tăie răsufierea din nou, din cauza felului cum o privea el, cu un soi de bucurie sălbatică. Rămăsese lipită de el și gura lui era la câțiva centimetri, parcă apropiindu-se ca pentru a o săruta, ca eroul romanțios din cărțile ei iubite despre surorile Rodriguez...

— Ce naiba?! exclamă ea brusc.

Se întinse, îi trase capul spre ea și-l sărută.

— Nu voiam să intri în povestea asta fără să știi că nu sunt o fată ca oricare alta, zise ea când se opriră, în sfârșit, să răsufle.

Tyler îi zâmbi leneș, un zâmbet care-i înfioră tot trupul.

— N-am crezut asta nici o clipă.

Epilog

Patru luni mai târziu.

Jos, departe, Mel vedea orașul Carrickwell desfășurat în seara întunecoasă de iarnă ca o mantie de catifea cu lumini pâlpâitoare de basm. Luminile de basm o făceau să se gândească la toate sarcinile ei de Crăciun neterminate : sarcini de care ar fi trebuit să se achite în loc să lenevească în confortul bazinului cu apă fierbinte de la Cloud's Hill împreună cu Caroline, Leah și Cyn, bând ciocolată caldă și sporovăind.

Afară, Muntele Carraig era acoperit de zăpadă și aerul avea o notă mușcătoare, de decembrie, dar încăperea cu bazinul fierbinte, chiar și cu ușile glisante deschise, era minunat de caldă.

— Ar trebui să mă simt foarte vinovată că stau aici, spuse Mel întinzându-și cu desfătare un picior în apă. Mai e doar o săptămână până la Crăciun. Ar trebui să alerg prin magazine și să cumpăr cadouri din partea Moșului și să intru în panică la gândul tuturor celor pentru care trebuie să iau daruri de urgență.

— Și eu, zise Cyn. Săptămâna trecută am fost la cumpărături, dar, în cele din urmă, n-am târguit nimic pentru alții, ceea ce e groaznic. Doar haine pentru mine.

Îi străluceau ochii și părea atât de fericită și de însuflețită, încât celelalte femei zâmbiră de plăcerea pură a prietenei lor.

— Știați că se găsesc sutiene de mătase cu panglici care țin laolaltă cupele? Mi-am luat două!

Ia gândiți-vă, eu, cu două sutiene de mătase legate cu panglici! Nu credeam c-am să apuc ziua asta.

Celelalte trei râseră. Mel își spuse că schimbarea petrecută cu Cyn era incredibilă. Când o cunoscuse, îi fusese greu să-și imagineze cum ar putea cineva, chiar și Leah însăși, s-o salveze pe femeia speriată și însingurată, îngropată în ură de sine. Nu greutatea era problema cea mare a lui Cyn, ci ideea că nu merită nimic mai mult.

Însă Leah, cu genialitatea ei în privința oamenilor cu probleme, reușise cumva s-o facă pe Cyn să aibă încredere în ea însăși și să-i insufle speranță. Cyn n-avea să fie niciodată silfidă, dar nu mai era periculos de obeză. Era destul de sănătoasă ca să meargă la sală și, cel mai important, își trăia viața cu bucurie.

Atât de multe s-au schimbat în viața noastră, și totul a pornit de la Leah! reflectă Mel.

— Daisy spunea că se gândește să aducă lenjerie intimă la Georgia's Tiara, dezvălui Caroline. Ceea ce ar fi minunat. Hainele pe care le cumpără ea sunt atât de frumoase și de feminine, că aş vrea să văd ce fel de lenjerie ar alege. Și toți bărbații din oraș ar fi încântați la culme, pentru că ar putea să intre pur și simplu în magazin, să mormăie că au nevoie de un cadou de Crăciun, Daisy le-ar înmâna o cutie frumoasă și asta ar fi tot.

— Asta face Graham în vederea Crăciunului? o tachină Mel cu blândețe.

Cyn nu era singura care strălucea de vitalitate mai nou. Caroline și Graham reușiseră să iasă mai puternici ca oricând din chinurile cumplite provocate de infidelitate.

Dacă Mel n-ar fi văzut cu propriii ochi cât suferise prietena ei, aproape că ar fi putut să spună că infidelitatea lui Graham le întărise căsnicia. Oamenii cad extrem de ușor în capcana de a considera că prezența partenerului alături de ei e de la sine înțeleasă, dar conștiința a tot ce ar fi putut să piardă fusese clar un șoc pentru Graham.

— Am depășit momentul, explicase Caroline în după-amiaza aceea, în timp ce înotau în piscină. Acum e altfel. Eu m-am schimbat, la fel și Graham, dar acum ne respectăm mai mult. Are vreo noimă? Știm amândoi că trebuie să depunem efort pentru căsnicia noastră, însă merită.

Acum, Caroline râse și spuse:

— Graham nu e genul de bărbat care să intre într-un magazin cu îmbrăcăminte pentru femei și să cumpere lenjerie intimă, crede-mă! Dar Adrian?

Mel se gândi cu drag la soțul ei. Ar fi trecut prin foc pentru ea și era suficient de modern ca să nu roșească la gândul de a cumpăra lenjerie. Știa ce-i place și știa ce măsură poartă; banii erau problema. Deși ea lucra acum cu jumătate de normă, tot nu-și puteau permite luxuri.

Strângeau bani ca să-și schimbe centrala pe păcură, îngrozitor de scumpă, cu una care să funcționeze pe gaz metan, așa că sutienele care se leagă cu fundă se aflau la coada listei lor de priorități. Iar lista lui Carrie pentru Moș Crăciun era aproape la fel de lungă ca a surorii ei. Moșul va avea nevoie de câteva sănii și de un supliment de nuci pentru renii lui ca să-i aducă lui Sarah tot ce-și dorea de la Polul Nord.

Mel reușise în cele din urmă să găsească toate cadourile de la Moșul, ceea ce însemna că toți ceilalți vor trebui să se mulțumească cu daruri mai modeste. În definitiv, era o sărbătoare a copiilor, nu?

— Pe Adrian nu l-ar deranja să intre într-un magazin ca să cumpere lenjerie, dar între costul cadourilor de la Moșul și economiile pentru sistemul cel nou de încălzire, încercăm să ne restrângem, spuse ea cu sinceritate.

Dacă Leah n-ar fi insistat pe lângă ea să vină la Cloud's Hill pentru o zi gratuită de relaxare împreună cu Caroline, nici nu s-ar fi aflat acolo. Cele trei dimineți pe săptămână în care lucra la Serviciul de secretariat Carrickwell transcriind la mașină

înregistrări audio nu aducea prea mulți bani ; însă planul minunat pe care-l alcătuisese Leah pentru anul următor o făcea pe Mel să simtă un fior de încântare.

În stilul ei obișnuit, blând, Leah o luase în biroul ei în ziua aceea și-i explicase că va avea nevoie de mai mulți angajați în ianuarie, când urma să plece Cleo. Întâi de toate, aceasta pleca în vacanță o lună, în Australia, cu prietena ei Trish.

— Lui Tyler încă nu-i vine să creadă că pleacă fără el, reflectă Leah amuzată. E obișnuit să i se facă mereu pe plac. Îi prinde bine s-o aibă pe Cleo lângă el.

Mel zâmbi cu gura până la urechi la gândul confruntării dintre frumosul Tyler, pe care încă nu-l cunoscuse, și hotărârea de fier a lui Cleo Malin.

După vacanță, Cleo pleca la hotelul Roth din Manhattan ca să-și înceapă programul de formare ca manager de hotel.

— Tyler a convins-o să se înscrie, dar Cleo a insistat ca el să n-o ajute nici un pic și a folosit numele Malley pe cererea de înscriere, spuse Leah. A zis că vrea să obțină pe cinstite locul de stagiară, ceea ce a și făcut. Asta mă aduce la problemele mele cu personalul. Știu că vrei să muncești doar cu jumătate de normă și că n-ai experiență în recepție, dar cred că ești exact ceea ce vrem aici. Ai accepta să lucrezi aici câteva ore pe săptămână, Mel ? Ai completa de minune echipa de la Cloud's Hill. Te rog să te gândești.

Mel spusese că se va gândi, dar nu voia decât să-i spună lui Adrian. N-avea nevoie de răgaz de gândire dacă era vorba să lucreze la Cloud's Hill. Știa că-i va plăcea mult.

— Păcat că nu e și Daisy aici, spuse Cyn terminându-și ciocolata caldă. Mi-e tare dor de ea. Urăsc să merg la sală singură. Dar ea și mama ei au prins o ofertă extraordinară pentru două săptămâni în Maroc.

— A mers și mătușa ei cu ele, nu ? întrebă Mel. Cyn încuviință.

— E prima oară când pleacă undeva toate trei, vă vine să credeți? Mama ei vrea să meargă la vară într-o tabără de pictură în Italia și încearcă s-o convingă și pe Daisy. Spune că-n taberele de pictură merg o mulțime de bărbați singuri și agreabili.

— Credeam că Daisy vrea să plece în Peru, într-o vacanță aventuroasă, zise Mel surprinsă. Așa mi-a spus ultima oară când ne-am văzut.

Daisy își începuse viața de celibatară în mare vervă și o uimise pe Mel cu energia pe care o arăta când încerca lucruri noi. În ultimele câteva luni încercase scufundările („Nu-s de mine, ar fi trebuit să-mi dau seama că nu-mi place să-mi bag capul sub duș“, spusese ea cu regret), cursurile de salsa („Fantastic!“) și drumețiile. Salsa rezona cu simțul ritmului și al modei care exista în ea, în timp ce drumețiile constituiau o activitate fizică atât de minunată, încât le adora.

— Ajungi să te doară în locuri pe care nici nu știai că le ai, dar satisfacția e nespus de mare. Îmi place la nebunie! De fapt, am niște broșuri despre vacanțe aventuroase – poți să mergi de-a lungul Cărrii Incașilor până la Machu Pichu, îi spuse ea lui Mel. Mi-ar plăcea grozav. Participă oameni de toate vârstele. Trebuie să ai grijă, ajungi la altitudini atât de mari încât poți avea rău de înălțime, dar nu se poate ști dinainte cine o va păți, așa că o babă ca mine poate parcurge drumul acela.

— Dacă tu ești o babă la treizeci și cinci de ani, eu una am nevoie de bandaje de mumie! o tachinase Mel.

— Poate că le va face pe amândouă, spuse Leah. Peru și tabăra de pictură. E minunat s-o văd atât de fericită.

Celelalte încuviințară. În ciuda carierei de succes, Daisy tot mai avea ceva vulnerabil și oamenii care o iubeau voiau s-o protejeze.

Mel se uită la ceas. Aproape șase. Trebuia să plece în curând, fiindcă mama ei stătea cu fetele și-i promisese că se va întoarce până la șase și jumătate.

Mai exista un singur lucru pe care voia să i-l spună lui Leah. Acum, că avea să lucreze la Cloud's Hill, putea să vină cu planuri.

— Leah, mi-a venit o idee excelentă, zise ea încet. Mai ții minte când ne-ai povestit despre Cloud's Hill din America și activitatea lor caritabilă? Ei bine, cred că am putea să facem același lucru aici. Am citit despre o femeie cu doi copii autiști, care beneficiază de un serviciu de îngrijire pentru copii o perioadă scurtă din an, ca să poată pleca în vacanță, dar spune că e prea dărmată ca să plece de-acasă. Mă gândeam...

— Mel, să știi că mă sperii! o întrerupse Leah. Am citit articolul. E într-una dintre revistele pe care le-a adus Cleo pentru camera de relaxare. Abia ieri l-am văzut și mi-a venit aceeași idee.

— Părinții aceia ar putea să vină aici, spuse Mel.

— Întocmai! replică Leah. Să înțeleg deci că accepți să te alături echipei?

Mel râse.

— Da. Dar trebuie să încetez să mai iau hotărâri fără să-i spun înainte lui Adrian.

Dezbătută entuziast noua idee, apoi se cufundară iarăși în tăcere.

Leah privi îndelung peisajul și se gândi cât de multă bucurie i-a adus Cloud's Hill din Carrickwell. Atinse colierul cu cristale pe care-l purta la gât. Era talismanul ei, un lucru între atâtea altele care-i amintea de iubitul ei Jesse. Își spuse că lui i-ar fi plăcut mult acel loc: i-ar fi plăcut senzația de tihnă și vindecare pe care o emana Carrickwell. Pentru ea, Crăciunul era o sărbătoare dulce-amară. Îi plăcea atmosfera festivă, dar o durea sufletul când se gândea la tot ce pierduse. Îi era nespus de dor de băiatul ei.

Și totuși, Jesse era cu ea, în inima ei pentru totdeauna. Nădăjduia că, dacă putea s-o vadă acum, era mândru de mama lui.

ÎN COLECȚIA „CHIC“

au apărut :

- Helen Fielding – *Bridget Jones: La limita rațiunii*
Lauren Weisberger – *Diavolul se îmbracă de la Prada*
Sophie Kinsella – *Poți să ții un secret?*
Sophie Kinsella – *La cumpărături cu sora mea*
Lauren Weisberger – *Vreau să fiu V.I.P.*
Marian Keyes – *Lucy Sullivan se mărită*
Plum Sykes – *Blonde de milioane*
Allison Pearson – *Nu știu cum reușește*
Marian Keyes – *Vacanța lui Rachel*
Helen Fielding – *Jurnalul lui Bridget Jones*
Lauren Henderson – *Ex-ii anonimi*
Sophie Kinsella – *Mă dau în vânt după cumpărături*
Sophie Kinsella – *La cumpărături în rochie de mireasă*
Sophie Kinsella – *Supermenajera*
Marian Keyes – *Pepenașul*
Plum Sykes – *Divorțul în înalta societate*
Francesca Clementis – *Divorțul perfect*
Sophie Kinsella – *Goana după cumpărături la New York*
Holly Peterson – *Dădacul*
Lauren Henderson – *Margarita cu gheață*
Marisa Mackle – *Un tip la înălțime*
Oksana Robski – *Casual*
Bridie Clark – *Pentru că-și permite*
Lauren Henderson – *Rochia neagră de latex*
Sue Margolis – *Gucci Gucci Coo*
Marian Keyes – *Sushi pentru începători*
Emma McLaughlin, Nicola Kraus – *Jurnalul unei dădace*
Lauren Henderson – *Femeie. Albă. Moartă*
Marian Keyes – *E cineva acolo?*
Lucy Cavendish – *Femeia invizibilă*
Sophie Kinsella – *La cumpărături cu bebe*
Jane Moore – *Clubul soțiilor nr. 2*
Wendy Holden – *Nevestele din Bath*
Lauren Henderson – *Prea multe blonde*
Jane Green – *Jemima J.*
Catherine Alliott – *Trei într-un pat*

Wendy Holden – *Școală pentru soți*
Jane Green – *Eu și soacră-mea*
Sophie Kinsella – *Îți amintești de mine?*
Jane Green – *Babyville*
Jane Fallon – *Cum să scap de Matthew*
Beth Harbison – *Clubul dependentelor de pantofi*
Dorothy Koomson – *Fetița prietenei mele*
Catherine Alliott – *Nu-s genul ăsta de fată!*
Lauren Weisberger – *Pe urmele lui Harry Winston*
Jane Green – *A doua șansă*
Jennifer Weiner – *Super-tare la pat*
Jennifer Weiner – *Anumite fete*
Marian Keyes – *Un tip mortal*
Julia Llewellyn – *Amy pleacă în luna de miere*
Beth Harbison – *Secretele unei dependente de pantof*
Cathy Kelly – *Pentru totdeauna*

în pregătire:

Jane Fallon – *Ți-am plătit-o!*

www.polirom.ro

Redactor : Delia Ungureanu

Coperta : Radu Răileanu

Tehnoredactor : Luminița Păun

Bun de tipar : august 2009. Apărut : 2009

Editura Polirom, B-dul Carol I nr. 4 • P.O. BOX 266

700506, Iași, Tel. & Fax : (0232) 21.41.00 ; (0232) 21.41.11 ;

(0232) 21.74.40 (difuzare) ; E-mail : office@polirom.ro

București, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, ap. 33,

O.P. 37 • P.O. BOX 1-728, 030174

Tel.: (021) 313.89.78 ; E-mail : office.bucuresti@polirom.ro

Tiparul executat la S.C. LUMINA TIPO S.R.L.

Str. Luigi Galvani nr. 20 bis, sect. 2, București

Tel./Fax: 211.32.60, 212.29.27, E-mail : office@luminatipo.com

Contravaloarea timbrului literar se depune în contul

Uniunii Scriitorilor din România

Nr. RO44RNCB5101000001710001 BCR UNIREA